Colecția

Iubiri de poveste

Vicky Dreiling

Dorințele unui duce

SERIA „NOBILII PĂCĂTOȘI"

Harry Norcliffe nu și-a dorit niciodată să moștenească titlul îndrăgitului său unchi. Regulile rigide și uneori absurde ale înaltei societăți, aluziile neîncetate ale mamei sale referitoare la datoria lui de proaspăt duce de a se însura cu o lady cu descendența și averea potrivite, care să îi ofere un moștenitor – totul reprezintă pentru el o povară nedorită. Așa că, atunci când mama lui îi cere să participe la o competiție de dans la clubul de aristocrați pe care ea îl patronează, Norcliffe refuză categoric, căci nu mai are nevoie de o sarcină în plus. Dar se răzgândește rapid când își dă seama că tânăra pe care o întâlnise de curând în împrejurări neobișnuite este cea care îi va instrui pe nobili în tainele dansului.

Orice femeie ar fi în al nouălea cer dacă ar trezi interesul unui bărbat chipeș, inteligent, bogat – și duce pe deasupra! – precum Norcliffe. Dar Lucy nu-și dorește să fie trofeul unui aristocrat. Ea are nevoie mai curând de un prieten care să o ajute să depășească perioada dificilă prin care trece și pericolele care o pândesc. Dar ceea ce începe ca o relație inocentă se transformă curând într-o pasiune care nu ține cont de conveniențe și care le va da amândurora viețile peste cap. Vor avea însă și curajul să demonstreze tuturor că dragostea adevărată poate depăși granițele barierelor sociale?

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un succes remarcabil.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1376-9

VICKY DREILING

Dorințele unui duce

What a Devilish Duke Desires
Vicky Dreiling

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorințele unui duce
Vicky Dreiling

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DREILING, VICKY
Dorințele unui duce / Vicky Dreiling.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1376-9

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICKY DREILING

Dorințele unui duce

Traducere din limba engleză
Teodora Zaharia/Graal Soft

Alma®

Tuturor cititorilor minunați care spun cuvinte atât de frumoase despre cărțile mele.

Sunteți totul pentru mine.

Dacă din Almack vreodat-ai provenit,
Ca monarhii, nu ești rău voit;
Dar de-acolo miercuri noaptea ai fost alungat,
Cerule, nu ai nimic de îndreptat.

Henry Luttrell (1765–1851)
Scriitor englez de poezii de societate

Capitolul 1

Londra, 1822

Harry Norcliffe, ducele de Granfield, se dădu jos din trăsură și tremură ușor din cauza vântului răcoros. O lampă cu gaz aprinsă lumina trotuarul și expunea delicat fereastra arcuită a clubului White.

Abia dacă-i venea să creadă că trecuseră trei luni de la moartea neașteptată a unchiului său Hugh. Nimic nu avea să fie vreodată la fel. Pierderea lui Hugh îl lovise atunci când se aștepta mai puțin. Încă părea să fie un vis urât, dar totul era cât se poate de real.

Lumea pe care o știa el nu avea să mai fie niciodată la fel, dar în seara aceea își întâlnea cei mai apropiați prieteni și spera să găsească alinare în viața pe care o lăsase în urmă cu trei luni.

La ușă apăru un servitor care făcu o plecăciune. Recunoscu imediat mirosul de lumânări din ceară de albine.

– Bine ați revenit, Excelență!

Excelență. Cuvintele îl loviră ca un pumn. Ar fi trebuit să se obișnuiască până acum cu noul mod de adresare, dar el încă se simțea ca un impostor.

Servitorul își îndreptă spatele.

– Pot să vă iau haina, Excelență?

Momentul ciudat trecu.

– Mulțumesc.

În timp ce își scotea pălăria, haina și mănușile își aminti că se gândise că urmau să fie schimbări, dar nu era pregătit pentru atât de multe.

Îi atrase atenția cartea de pariuri. Aici se afla o parte din vechea lui viață. El făcuse întotdeauna un ritual din citirea celor mai recente pariuri. Pentru prima dată în ceea ce păruse un secol, zâmbi când citi un pariu care fusese înscris în acea seară. Se pare că Aubery făcuse pariu pe zece guinee cu Rollins că va ploua joi. Harry dădu paginile

înapoi ca să citească pariurile pe care le ratase cât timp fusese plecat. Se opri când văzu numele său menționat în urmă cu trei luni.

Dl Brockton a pariat pe doi șilingi cu dl Norcliffe că nu va mânca deloc bacon când va vizita ferma de porci a unchiului său.

Își simți pieptul ca și cum fusese străpuns în inimă de un ciob mare de sticlă. Scrâșni din dinți, fiind hotărât să depășească aceste momente delicate. Trebuia să meargă înainte și să-și refacă vechea viață. Dar la naiba cu toate, îi era dor de Hugh.

– Să fiu al naibii. Diavolul s-a întors la Londra.

Dispoziția lui Harry se îmbunătăți când auzi vocea familiară. Își întoarse privirea spre prietenul lui și fu străbătut de un val de ușurare când îl văzu pe Andrew Carrington, contele de Bellingham.

– Presupun că tu întreții focurile din iad, spuse Harry.

Bell îl bătu pe umăr.

– Vechile mele obiceiuri desfrânate au apus de mult.

Harry râse.

– Ești ultima persoană care m-aș fi așteptat să se cumințească.

– Nimeni nu este mai surprins decât mine.

Exista o diferență subtilă în comportamentul lui Bellingham. Când se întâlniseră prima dată, Bell era agitat și predispus să se plimbe de colo-colo. Acum părea relaxat și liniștit.

– Destul despre mine, spuse Bell. Prietene, arăți cam ros de griji.

– Da, dar mă bucur să te văd.

– Sper că ești pregătit pentru o friptură bună de vită și o sticlă sau două, spuse Bell.

– Sunt.

Era primul pas pe care îl făcea spre revenirea la vechea viață, deși mereu avea să existe un gol în interior, acum că unchiul lui nu mai era.

Bell rânji.

– Cum este să fii ultimul burlac dintre noi?

– Eram sigur că tu vei fi un burlac pe viață, spuse Harry, dar ne-ai păcălit pe toți.

– Laura a făcut un bărbat onorabil din mine. Vino, vechea noastră masă ne așteaptă, și există cineva pe care trebuie să-l vezi.

Aproape ajunseseră la scări când Lordul Fitzhugh și domnul Castelle îi ajunseră din urmă.

– Felicitări pentru ducat, spuse Fitzhugh, bătându-l pe spate.

– Ești un om norocos, zise Castelle.

Harry simți ca și cum cărbuni aprinși formau o cărare către tâmplele lui. Își strânse pumnii, dar își temperă mânia deplasată care uneori îl apuca din senin, chiar dacă știa că persoana era bine intenționată.

– Mulțumesc.

Ce altceva putea spune? Harry fu recunoscător când Bell menționă că erau așteptați la petrecere. Când își reluară drumul, Bell se uită la el gânditor.

– După ce familia mea a pierit, mă enervam când ceilalți făceau comentarii necugetate. Deși știam că erau bine intenționați, îi tratam cu răceală. Refuzul meu de a mă confrunta cu durerea a înrăutățit și mai tare lucrurile. Castelle și Fitzhugh știu că o moștenire nu îți poate înlocui niciodată pierderea suferită, dar, ca majoritatea oamenilor, sunt stânjeniți să vorbească despre moarte.

Harry încuviință. Îl ajuta să aibă un prieten care îl înțelegea.

De-a lungul ultimelor trei luni, el învățase că durerea venea în diferite forme. Însă, în seara aceea, nu voia nimic altceva decât să se relaxeze cu prietenii săi de încredere.

Clinchetul paharelor și al tacâmurilor răsuna din sala de mese în timp ce urcau scările. Murmurul vocilor masculine se auzi tot mai tare când ajunseră la etaj. Aroma specifică a fripturii de vită îi gâdilă simțurile.

Când ajunseră la masă, Colin Brockhurst, contele de Ravenshire, cel mai vechi prieten din copilărie, se ridică și îl bătu pe spate.

– Harry, mă bucur să te văd!

– Și eu la fel. Cum e viața de bărbat însurat?

– Ei bine, Angeline nu m-a dat încă afară, spuse Colin.

– Ha, ha! râse Harry.

Bell făcu semn către un tânăr.

– Îți amintești de acest amic?

Harry se încruntă. Când își dădu seama despre cine era vorba, rămase uimit.

– Să fie Justin?

Justin Davenport, conte de Chesfield și fiul vitreg al lui Bell, zâmbi când întinse mâna.

– Mă bucur să te văd, Harry!

– Dumnezeule mare! Harry se întoarse spre Bell. Era un copil sfrijit când l-am văzut ultima oară.

– Acum are douăzeci și unu de ani, spuse Bell, și 1,80 înălțime.

– Ce-i dai de mâncare? întrebă Harry. E cât un stejar de mare.

Bell râse.

– Multă carne de vită. A făcut ceva mușchi și de la scrimă.

Harry făcu semn unui chelner să aducă o sticlă de coniac. Când acesta o aduse, el își turnă în pahar și se uită la Bell.

– Nu-mi vine să cred că îl lași pe băiat să bea alcool.

– E major și își cunoaște limitele. N-aș fi cunoscut-o niciodată pe mama lui dacă nu ar fi fost acea sticluță de coniac pe care nu o ascunsese Justin prea bine, spuse Bell.

Justin râse.

– N-a fost cea mai bună idee a mea, tată.

– Din fericire, ai depășit vremurile când făceai lucruri prostești. Bell își îngustă ochii. Nu-i așa?

Justin zâmbi pieziș.

– Ar trebui să răspund la asta?

Colin râse în hohote, și Harry aproape că își vărsă coniacul.

În urmă cu trei ani, Colin și Harry îl cunoscuseră pe Bellingham. Bell se îndrăgostise nebunește de Laura Davenport și de fiul ei. Toți ținuseră foarte mult la puștiul recalcitrant, dar acum acesta era un bărbat în toată firea. Cum de zburase timpul atât de repede?

Colin propuse un toast.

– Pentru Bell, pentru că ne-a salvat pielea din Tamisa în acea noapte.

Justin se încruntă.

– Ce?

– Acolo l-am cunoscut pe Bell, spuse Colin.

– În Tamisa? spuse Justin cu o expresie uimită.

Harry începu să râdă în hohote.

– Doamne, ce poznă! Eram atât de amețit încât am reușit să pierd banii pentru barcagiu și să cad în apă.

– Ha, spuse Colin. O târfă te-a jefuit de nu te-ai văzut.

– Mi-a luat doi șilingi – valoarea mea totală la vremea respectivă, spuse Harry.

– Da, și a trebuit să te scoatem afară înainte să te îneci, spuse Bell. Când ți-ai venit în fire, te-ai uitat la mine și ai spus: „Doamne, este salvatorul meu“.

Râseră cu toții.

– Hainele mele miroseau atât de tare încât valetului meu i-a venit să verse, zise Bell. A trebuit să le arunc la gunoi.

– Acelea au fost vremurile bune, spuse Harry.

Justin se strâmbă.

– Eu chiar sper că glumiți.

Bell ciufuli părul fiului său.

– Se vede mult mai bine de la distanță.

Harry își puse deoparte paharul de coniac și îl privi pe Colin.

– M-am bucurat când am primit scrisoarea ta. Felicitări pentru că o să devii în curând tată.

– Harry, Bellingham a acceptat deja să fie unul dintre nași. Ai vrea să fii tu celălalt naș?

– Aș fi onorat. Apoi, pentru că emoția neașteptată pentru el și prietenul său îl făcea să se simtă stânjenit, adăugă: Promit să nu scap copilul.

Râseră cu toții.

Colin ridică din umeri.

– Sunt mult mai îngrijorat că una dintre surorile mele gemene va scăpa copilul dacă va fi fată. Soția mea insistă că gemenele au crescut și că ar trebui să fie ele nașele, dar am îndoielile mele.

– Poate vei avea gemeni, spuse Harry.

– Doamne ferește! exclamă Colin. Nu vom mai avea niciodată un moment de liniște.

Ascultându-i pe prietenii săi, Harry avu o clipă de clarviziune. El avea un țel măreț în viață, acela de a vedea Havenwood, moștenirea unchiului său, continuând să existe pentru linia directă de descendenți mult timp după ce el va fi plecat din această lume.

Harry își zise că prietenii lui ar fi foarte probabil uimiți dacă ar ști ce gânduri avea. Cu un an în urmă, lui nici nu i-ar fi trecut prin cap să se căsătorească, dar moartea unchiului Hugh schimbase totul.

– Soția mea insistă că pruncul este băiat, spuse Colin. Ca să fiu sincer, eu sper să fie fetiță.

– Ascultă-mi sfatul, spuse Bell. Fii de acord cu orice spune soția ta, chiar dacă se contrazice cinci minute mai târziu.

Colin clătină din cap.

– N-am ce să spun în această privință. Mama ei și mama mea vitregă afirmă că este băiat pentru că are pântecul ridicat. Toate sunt niște prostii pentru mine, așa că nu am ce să spun despre asta.

– Harry, tu încă mai stai la Albany? întrebă Colin.

– Da, spuse el. Considera că vechile încăperi erau destul de confortabile. Am păstrat chiar și mobilierul ponosit.

– Doamne, n-am uitat niciodată canapeaua aceea zdrențuroasă, spuse Colin, și părul de câine de peste tot.

– Ce-am pierdut cât timp am fost plecat? întrebă Harry.

– Pembroke a pierdut mai mult păr, spuse Bell. Bătrânul lord Leighton este îndrăgostit de văduva Lady Atherton, dar ea jură că preferă mai degrabă să bea sherry decât să fie cu el. Făcu o pauză. Aproape că am uitat. George, fostul prieten al lui Justin, a distrus și cea de-a doua brișcă pe care tatăl lui i-a cumpărat-o într-un mod atât de neînțelept.

– Presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Făcu o pauză și continuă: Îți mulțumesc pentru scrisoare, Bell. M-am bucurat să aud vești despre nașterea fiicei tale, Sarah. Îmi imaginez că Stephen a crescut.

– Oh, da. Săptămâna trecută a împlinit doi ani și a sărbătorit cu bărbăție folosind veceul. Trebuie să spun că are nevoie să-și îmbunătățească ținta.

Harry râse.

– Ei bine, presupun că nu-l poți învinovăți pe micuț pentru că a încercat.

Turnă coniac pentru toată lumea. Dintre toți, Bell se schimbase cel mai mult. Când se cunoscuseră, era destul de precaut. Pe parcursul unui sezon, devenise un prieten indispensabil atât pentru Harry, cât și pentru Colin. Bellingham era genul de om pe care te puteai baza.

Sosi mâncarea. Acum că se relaxa cu prietenii, Harry înfulecă friptura de vită, cartofii și prăjitura cu brânză.

– Sunt plin.

– Și eu la fel, spuse Colin.

După ce chelnerul aduse vinul de Porto, Justin se ridică.

– Vă rog să mă scuzați! Tocmai a sosit Paul și am de gând să-l bat zdravăn la biliard.

– Du-te atunci, spuse Bell. Să iei o trăsură și să nu faci prea mare tărăboi când vii acasă. Nu vrei să ai de-a face cu mama ta furioasă.

După ce Justin se retrase, Harry spuse:

– Chiar i-ai înfrânat pornirile rebele. Bravo!

–Avea nevoie doar de călăuzire. Presupun că îl vom păstra până la urmă.

Harry râse. Se simțea din nou ca în vremurile de demult.

–Și ce mai face familia ta, Harry? întrebă Bell.

–Verișoarele mele nu s-au schimbat prea mult.

Bell înălță din sprâncene.

–Mă mir că familia ta nu te presează să te căsătorești, acum că ești moștenitor.

El ridică din umeri, nefiind sigur dacă era pregătit să-și mărturisească intențiile.

Bell se încruntă.

–Îți dai seama că eu eram pregătit să-mi las proprietățile să revină din nou Coroanei – sau cel puțin așa credeam. Apoi m-a întrebat Laura de ce nu vând.

–Am luat Havenwood ca pe ceva de la sine înțeles de-a lungul anilor, dar îi datorez multe unchiului meu.

–A fost un om bun, spuse Colin. Cel mai bun.

–După ce a murit unchiul Hugh, am realizat cât de mult înseamnă acea proprietate pentru mine, spuse Harry. Sunt atât de multe amintiri. Știu că și-ar fi dorit ca eu să mă asigur că moștenirea lui va prospera pentru multe generații. Cu ajutorul lui Dumnezeu, într-o zi o voi transmite propriului fiu.

–Asta înseamnă că vei intra în clubul bărbaților căsătoriți? întrebă Colin.

Simțindu-se oarecum stânjenit, recurse la o glumă:

–Nu în seara asta.

Prietenii săi chicotiră.

–Harry, că mi-am amintit, spuse Bell. Laura te-a invitat la cină peste o săptămână.

–Lasă-mă să ghicesc. Voi fi așezat lângă o doamnă singură pe care o va alege contesa ta special pentru mine.

Bell râse în hohote.

–Laura va avea inima frântă dacă nu vii, dar să nu te simți câtuși de puțin obligat.

Harry zâmbi.

–Poate altă dată.

Înainte, el nu se gândise niciodată prea mult să aibă o familie. Tatăl lui murise când el avea opt ani. La școală îi fusese greu până când se împrietenise cu Colin. De atunci erau ca frații.

– Unchiul tău a fost un om excepțional, spuse Colin. Am amintiri foarte plăcute de când petreceam verile împreună la ferma lui.

Harry se înveseli.

– Mai ții minte când ne-a prins unchiul Hugh că ne întreceam urinând de la fereastră?

Colin zâmbi.

– Oh, Doamne, tu ai urinat pe grădinar.

– Unchiul Hugh ne-a pus să scoatem bălegarul din cocinile porcilor. Există motive întemeiate pentru care nu mănânc bacon.

Zâmbetul lui Harry păli. Va trebui să se întoarcă la fermă la sfârșitul verii. Nu știa cum avea să îndure lipsa unchiului său. După înmormântare, se tot așteptase ca unchiul lui să intre în cameră. Dar știa care era datoria lui și iubea Havenwood pentru tot ce reprezentase pentru unchiul său și acum pentru el.

– Harry, presupun că ai încredere în consilierii și avocații unchiului tău, spuse Bell.

– Da, sunt oameni capabili.

N-ar fi recunoscut-o niciodată, dar fusese teribil de ignorant în privința multor treburi ale unchiului său. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să insiste să ajute la treburile proprietății în timpul vieții unchiului său, dar regretele erau acum inutile.

Bell își ridică paharul și învârti vinul din el.

– Când m-am întors cu mulți ani în urmă de pe continent, i-am pus pe administrator, avocați și bancheri să-mi explice totul în detaliu.

Harry încuviință din cap, știind că era modul prin care făcea Bell o sugestie.

Bell își scoase ceasul din buzunar.

– Ah, la naiba, se face târziu.

– Și eu trebuie să plec, spuse Colin. Eu și soția mea avem o întâlnire mâine-dimineață devreme cu un arhitect. Săracul de mine! Angeline e hotărâtă să dărâme jumătate din casa pe care tocmai am cumpărat-o în oraș.

Harry râse, dar în sinea lui era puțin dezamăgit. În vremurile bune, ei ar fi fumat țigări de foi și ar fi băut mult peste miezul nopții, dar prietenii lui aveau responsabilități față de familiile lor.

Bell se ridică.

– Domnilor, la aceeași oră săptămâna viitoare?

– Absolut, spuse Colin. Harry, vii și tu?

Starea lui de spirit se schimbă.

– Cu siguranță.

Harry îi urmă la parter. Își luară hainele și ieșiră din club. Respirația îi îngheță, și aerul rece îi ciupi obrajii când dădu mâna cu prietenii lui.

– Vrei să te las undeva? întrebă Bell.

– Nu, am de mers doar câteva străzi. Harry își înfășură eșarfa de lână în jurul gâtului. Lămpile de pe stradă sunt aprinse și o plimbare îmi va scoate coniacul din cap.

Lucy Longmore termină de măturat resturile de material și de ațe de pe podeaua magazinului de rochii. Se afla în căutarea unui al doilea serviciu care să fie plătit mai bine, dar fără o scrisoare de recomandare, întâmpina multe dificultăți. După ce așeză metrajele de material pe un raft, se uită către prietenele ei. Evelyn și Mary încă își sortau articolele de cusut.

– Evelyn, ai avut mulți clienți de dimineață? întrebă Lucy.

– Da, au venit câteva doamne nobile însoțite de fetele lor. Cele mai multe dintre ele fiind prea greu de mulțumit.

– Sau nu se puteau hotărî. Mary le imită: „Mamă, pur și simplu nu pot să port o rochie de culoarea primulei pentru că mă face să arăt palidă".

– Povestea mea preferată este cu mama și borcanul de biscuiți, spuse Lucy.

Evelyn zâmbi și imită vocea supărăcioasă a fetei:

– „Mama, de ce nu reușește croitoreasa să-mi închidă nasturii?"

Toate trei rostiră în același timp:

– „Pentru că nu poți sta departe de borcanul cu biscuiți".

Râseră toate. Evelyn oftă.

– Nu există nimic mai enervant ca un aristocrat răsfățat.

– Mie într-un fel mi-a părut rău pentru Fata-cu-borcanul-cu-biscuiți, spuse Lucy.

– Asta pentru că ai o inimă bună, zise Evelyn, dar îți risipești simpatia pe fete bogate și răsfățate.

– Ei bine, dacă aș fi fost bogată, replică Lucy, nu mi-ar fi fost deloc greu să mă hotărăsc în privința unei rochii.

Mary își închise trusa de cusut.

– Poate că ți-ar fi fost dacă ai fi avut multe modele din care să alegi.

– Nu, spuse Lucy zâmbind. Le-aș fi ales pe toate!

Evelyn o privi pe Mary zâmbind.

– Tipic pentru Lucy.

Lucy își dorea să aibă o mulțime de opțiuni, dar de fapt intenționa ca într-o zi să-și îndeplinească visul de a deține un studio de dans. Se poate ca momentan să nu fi avut nimic mai mult decât visurile ei, dar avea să facă tot posibilul să le realizeze.

Ida, fata cea nouă, trecu pe lângă ele. Începuse să lucreze în urmă cu două zile pentru Madame Delanger și nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani. Lucy și prietenele ei încercaseră să se apropie de ea, dar Ida le privise cu suspiciune și respinsese încercările de a o integra în grupul lor. Singurul lucru pe care îl știau despre fată era că Madame îi dăduse voie să doarmă noaptea pe podeaua din camera de cusut. Lui Lucy îi părea rău pentru Ida deoarece era evident că nu avea o casă.

La sunetul unor pași, Mary își drese glasul, acesta fiind semnalul ca toate să aibă grijă ce vorbesc. Câteva clipe mai târziu, temperamentala proprietară a magazinului, Madame Delanger, ajunse la etajul principal.

– Ida, să nu uiți să verifici după paravane, poate găsești obiecte pierdute. Eu fac inventarul în fiecare zi.

– Da, Madame, murmură Ida și se duse în spatele unuia dintre paravane.

– *Je suis fatigué*[1]. Madame Delanger suspină în timp ce se rezemă de brațul unui șezlong roșu pe care ilustrele cliente se odihneau adesea în timp ce așteptau să le vină rândul la probatul rochiilor. Începutul sezonului este întotdeauna haotic, dar astăzi am primit o comandă pentru patru rochii noi și am vândut zece perechi de ciorapi și șase perechi de mănuși. Apoi se încruntă și se uită spre Mary. Verifici tu să nu fie praf? Dacă găsesc chiar și un fir de praf pe materiale, am să rețin costurile din salariul tău.

Mary adoptă o expresie indescifrabilă.

– Da, Madame. Am să mai verific o dată.

Lucy se uită afară pe fereastra magazinului și suspină în sinea ei. Dacă ar putea-o grăbi puțin pe Madame, ea și prietenele ei ar putea evita să meargă tot drumul prin întuneric. Dar indiferent de situație, nu trebuia să lase să i se vadă nerăbdarea. Toate aveau grijă

---

[1] Sunt obosită (în limba franceză, în original) (n.tr.)

să se poarte frumos în preajma lui Madame, pentru că stările ei erau imprevizibile. Lucy avea nevoie de acel loc de muncă și trebuia să fie respectuoasă.

– Ida, spuse Madame Delanger ridicându-și vocea. Termină de cusut dantela de pe acea rochie în seara asta. Ar fi bine să nu te găsesc dormind și rochia să fie neterminată.

– Da, Madame, murmură Ida.

Lucy se uită cu înțeles către prietenele ei. Madame profita de vârsta fragedă a Idei. Însă nici una dintre ele nu îndrăznea să o apere pe fată pentru că le putea costa locul de muncă. Asta o făcu pe Lucy să se simtă mizerabil, dar trebuia să se gândească la ea și la bunica ei mai întâi.

– Mâine trebuie să veniți toate de la șase dimineața și să fiți pregătite să coaseți timp de douăsprezece ore, spuse Madame. Este cea mai aglomerată perioadă a anului și trebuie să fie totul gata atunci când vin doamnele la magazin.

Inima lui Lucy începu să bată mai repede. Madame nu mai insistase niciodată să muncească atât de multe ore. Când o angajase pe Lucy cu trei luni în urmă, fusese foarte dispusă să o lase să fie asistenta profesorului de dans pentru două ore, dar asta se întâmpla înainte de vârful sezonului.

Lucy trase aer în piept.

– Madame, voi veni cu plăcere mâine-dimineață la ora șase, dar am lecții de dans după-amiază. Mă voi întoarce în două ore, așa cum am făcut până acum.

Madame oftă.

– Vino cu mine!

Lucy se înroși când o urmă pe Madame în cămăruța pentru cusut. Cu fiecare pas pe care-l făcea, își spunea că Madame nu o va concedia. Avea nevoie de ambele ei locuri de muncă și spera ca Madame să înțeleagă.

– Ia loc, spuse Madame.

După ce luă un scaun, Lucy spuse:

– Madame, când m-ați angajat mi-ați spus că îmi voi putea lua liber câteva ore pentru orele mele de dans. Întotdeauna m-am întors la timp.

– S-a schimbat situația, spuse Madame. Am nevoie de croitorese care să fie capabile să lucreze cele douăsprezece ore cerute.

O cuprinse teama. Nu voia să renunțe la predarea dansului pentru că dorea să poată avea propriii clienți. Cum altfel și-ar fi putut deschide propriul studio de dans?

– Madame, cu tot respectul, am să cos în zilele de la sfârșitul săptămânii ca să compensez timpul pe care-l petrec ținând lecțiile de dans.

– Nu-mi pot permite să angajez patru croitorese.

Lucy se uită fix la Madame.

– Dar... tocmai ați angajat-o pe Ida acum două zile.

– Ida nu cere să aibă privilegii speciale.

Semnificația acestor cuvinte o lovi pe Lucy ca un pumn în burtă.

Madame o angajase pe Ida să o înlocuiască pe ea – fără îndoială, cu un salariu mai mic.

O apucă disperarea. Trase adânc aer în piept, pregătită să fie de acord cu reducerea salariului și cu creșterea numărului orelor de muncă – orice numai să nu rămână fără slujbă, dar nu prea avea de ales. Nu o putea lăsa pe bunica ei să stea singură timp de douăsprezece ore sau mai mult.

– Sunt vremuri grele, spuse Madame Delanger. Așteaptă puțin, mă întorc imediat la tine.

O cuprinse amorțeala. Totul părea puțin tulbure, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Negarea nu durà mult. I se umplură ochii de lacrimi, dar clipi repede să le îndepărteze. Poate că îi rămăsese puțin mai mult decât mândria, dar avea să-și țină capul sus.

Când se întoarse, Madame Delanger îi întinse salariul și o hârtie împăturită.

Lucy nu era sigură, dar i se păru că vede o urmă de vinovăție pe chipul doamnei Delanger. Când desfăcu hârtia, icni. Era o scrisoare de recomandare. Dumnezeule, era singurul lucru care îi lipsea și care o împiedica să-și găsească o slujbă mai bună.

– Vă mulțumesc, spuse ea.

Apoi se gândi cât de absurd era să-i mulțumească lui Madame când știa că femeia o tratase nedrept.

– Aș vrea să pot face mai mult, dar o să te descurci tu, spuse Madame.

Lucy simți cum o cuprinde un val de mânie și scrâșni din dinți. Era o afirmație nesinceră care nu compensa nicicum modalitatea vicleană prin care o dăduse afară.

Lucy se ridică și ieși din camera de cusut ținându-și capul ridicat ca o regină. Își jură să facă orice îi stă în putere să găsească de lucru și să nu lase nimic să-i stea în cale. Într-un fel sau altul, își va deschide propriul studio de dans într-o zi. Va fi stăpâna propriului destin.

Puse monedele prețioase în micul săculeț și băgă scrisoarea de recomandare în buzunarul de la șorț. Își puse pelerina și mănușile. Apoi își luă coșul și așteptă ca Evelyn și Mary să-și pună șalurile. Niciodată nu dorise atât de mult ca acum să plece de undeva.

Când pășiră afară în noapte, clopoțelul de la ușa magazinului sună prea vesel, având în vedere veștile proaste pe care le primise. Lucy își trase peste cap gluga pelerinei pentru că aerul nopții era umed și răcoros. Ceața aceea întunecată se învârtea peste tot în jurul lor. Devenise obiceiul lor să meargă împreună până când li se despărțeau drumurile. O făcea să se simtă în siguranță pentru cel puțin o parte din drum.

– Lucy, știu că e ceva în neregulă, spuse Evelyn. Erai foarte palidă după ce te-a luat Madame în camera de cusut.

– M-a dat afară, dar mă așteptam s-o facă. Madame nu-și poate permite patru croitorese și are nevoie de cineva care poate munci douăsprezece ore – și cel mai probabil, pe un salariu mai mic.

Mary schimbă o privire lungă cu Evelyn.

– Așa se explică de ce a angajat-o pe Ida. Fără îndoială că fata a acceptat un salariu mic.

– Eu bănuiesc că Ida muncește în schimbul dormitului pe podeaua magazinului, spuse Evelyn.

Lucy făcu o grimasă.

– Asta este îngrozitor.

Mary se opri.

– Lucy, îți pot împrumuta eu niște bani.

– Și eu la fel, spuse Evelyn.

– Oh, nu, nu-mi pot permite. Voi primi mâine niște bani după lecțiile de dans. Voi găsi curând un al doilea loc de muncă.

Trebuia să-l găsească rapid. Câștigurile ei ca asistentă a domnului Buckley, profesorul de dans, abia dacă îi ajungeau, și se întâmplase de mai multe ori să-i taie din bani pe baza vreunei greșeli pe care aparent o făcuse ea.

Lucy își ținu coșul mai strâns când se apropiară de un vânzător de stradă. Cumpără două pateuri cu carne și un sfert de pâine pentru cină. Apoi își reluară drumul.

–Noi toate vom persevera ca să putem avea un viitor frumos, spuse Lucy.

Cuvintele ei erau în contradicție cu teama care o cuprinsese, dar nu trebuia să cadă în disperare. Reușise să asigure o casă și mâncare pentru ea și bunica ei în ultimele șase luni și se va descurca și în continuare. Puțin curaj și o rugăciune o vor ajuta să treacă peste acest ultim impas.

Spera.

–Sunt moartă de oboseală în seara asta, spuse Evelyn.

Mary oftă.

–Voi visa la viitor în noaptea asta. Billy spune că ne vom căsători când va economisi suficienți bani.

Lucy avu un schimb de priviri cu Evelyn. Billy îi făcea promisiuni lui Mary, dar, după spusele lui Evelyn, își cheltuia cea mai mare parte a salariului prin taverne. Iar ea îi spuse în particular lui Lucy că Mary nu era singura femeie din viața lui. Lucy nu îl cunoscuse niciodată, dar îi era teamă că Billy avea să-i frângă inima lui Mary. Poate că ar fi mai bine dacă ar face-o. Mary merita să fie tratată mai bine.

–Ne va fi dor de tine la magazin, spuse Mary.

Respirația lui Lucy înghetă.

–Ne putem întâlni duminică după-amiază în parcul Green dacă vremea va fi frumoasă.

Evelyn oftă.

–Madame vrea să coasem și duminica asta.

Lucy se temea că Madame le va presa să muncească șapte zile pe săptămână pentru ea.

Cele trei se opriră la colțul dintre străzile Piccadilly și Regent, locul unde drumurile lor se despărțeau.

–Lucy, știu că e greu pentru tine, spuse Evelyn, dar dacă ai fi continuat să lucrezi pentru Madame nu ai fi putut să ții lecții de dans.

Mary încuviință.

–Fă orice trebuie ca să câștigi un salariu, dar nu renunța la visul tău de a avea propriul studio.

Ea își îmbrățișă repede prietenele.

–Vă mulțumesc că aveți încredere în mine. Trebuie să plec.

–Ai grijă, spuse Evelyn. Amintește-ți întâmplarea pe care ți-am povestit-o despre fata care a dispărut pentru totdeauna după ce i-a permis unui bărbat să o ducă cu trăsura lui.

Lucy se cutremură.

– Îmi amintesc.

– Dacă un bărbat se oferă să te însoțească, fugi, spuse Evelyn.

– Amintește-ți, nu vorbi cu nimeni și asigură-te că nu te urmărește cineva, zise și Mary.

Ea încuviință, amintindu-și de multele avertizări ale prietenelor sale. Povestirile lor despre fete care fuseseră răpite de pe stradă și vândute pentru prostituție îi făcură pielea de găină.

– N-am să uit, spuse Lucy. Drum bun!

Lucy tremură mai tare de la vântul foarte rece decât de la amenințarea pericolului. Rămase sub lampa de gaz aprinsă, privindu-și prietenele îndepărtându-se până când nu se mai văzură. Inima i se strânse. Va fi mai greu să se vadă cu ele din moment ce își pierduse slujba de croitoreasă, dar Lucy jură că avea să facă tot posibilul.

Chiar în acel moment de neatenție un bărbat mizerabil puse mâna pe coșul ei și trase tare.

Ceața groasă îl cuprindea pe Harry pe măsură ce străbătea Piccadilly Street, dar în seara aceea nu era foarte densă. Trebuia să cumpere o trăsură curând. Va avea nevoie de una pentru condițiile meteorologice nefavorabile și acum că era un afurisit de duce, presupunea că trebuia să aibă un mijloc decent de transport. Dumnezeu știa că moștenise o avere enormă și că își putea permite orice lucru extravagant. Întotdeauna crezuse că banii îi vor aduce fericirea, dar nu era așa. Poate că în timp se va simți altfel.

Mai avea de parcurs doar o stradă până la apartamentul său de la Albany când văzu un hoț trăgând de coșul unei femei. Când aceasta țipă, Harry alergă cât mai repede și strigă:

– Oprește-te, hoțule!

Bărbatul zdrențuit îi aruncă o privire și se strecură pe o alee.

– Sunteți rănită? întrebă Harry când ajunse lângă femeie. Doamne, inima îi bătea să-i sară din piept.

– Nu, dar vă mulțumesc, bunule domn, spuse ea ridicând bucata mică de pâine și scuturând praful de pe ea.

Harry nu putu să nu observe mănușa ei ponosită când așeză pâinea sub o bucată de pânză în coșul ei. Cu toate acestea, ea vorbea într-o manieră clară, educată. Gluga pelerinei sale roșii jerpelite căzu pe spate când își îndreptă silueta micuță. Felinarul cu petrol din apropiere îi dezvălui buclele bogate, roșcate. Era genul de păr

care făcea un bărbat să vrea să-l desfacă, dar acest lucru îi aminti de pericolul în care se aflase ea.

– Nu ar trebui să fiți noaptea singură pe străzi, spuse el. Este periculos pentru o femeie.

Ea își trase gluga înapoi și pufni în râs.

– Domnule, vă asigur că n-aș pune piciorul pe aceste străzi periculoase dacă aș avea de ales.

Buzele pline ale femeii și ochii strălucitori de smarald îi atraseră atenția. Era o frumusețe rară.

– Dacă îmi permiteți, am să vă însoțesc pentru siguranța dumneavoastră, spuse el zâmbind. Cu siguranță nu veți refuza să fiți protejată.

Ea își îngustă ochii.

– Ați terminat cu faptele bune în seara asta, Sir Galahad. Băgă mâna în coș și scoase un cuțit cu un aspect fioros. Lama mea îmi oferă destulă protecție.

Dumnezeule! Era un cuțit mare, dar ea îl ținea prea jos. Observă de asemenea că îi tremura brațul. Era clar că habar nu avea să-l folosească. O lovitură puternică în braț ar imobiliza-o, făcând-o să scape cuțitul.

Ea îl cercetă cu atenție și clătină din cap.

– Poate că eu ar trebui să vă însoțesc pentru siguranța dumneavoastră.

El râse.

– Asta-i bună!

– Este evident că sunteți un om bogat.

Dedusese acest lucru evaluându-i îmbrăcămintea.

– Haide acum, sunt bărbat și sunt mult mai puternic decât dumneavoastră. Pot să mă apăr singur.

Ea își înclină capul.

– Aveți grijă, domnule! Mi-am dat imediat seama că aveți o pungă plină în interiorul buzunarului de la piept. Și dacă pot presupune eu asta atât de repede, puteți fi sigur că și ticăloșii o vor face.

– Ați auzit monedele zornăind când am alergat.

Ea se uită la el.

– Pariez că cizmele acestea au fost făcute la Hoby. Valorează o avere. La fel ca toată îmbrăcămintea dumneavoastră. Ar fi trebuit ca măcar să aveți un baston din acela cu o lamă ascunsă. Nu toată lumea este la fel de blândă ca mine.

– Credeți că *eu* sunt cel în pericol? Cum naiba a luat această conversație o turnură atât de ciudată?

Ea îl privi cu ochii unui adevărat cunoscător.

– Sir Galahad, în seara asta sunteți mult mai vulnerabil ca mine.

Redus la tăcere, o privi cum dispare în ceața subțire. Apoi băgă mâna în interiorul buzunarului de la piept și își scoase briceagul. O a doua lamă mai lungă, mult mai ascuțită, se desfăcu din capătul opus. Îl ținuse ascuns pentru că nu dorea să o sperie. „Până aici ți-a fost cu cavalerismul", se gândi el cu ironie. Își înfășură fularul de lână în jurul gâtului ca să se apere de frig și își continuă drumul spre casă, ochii ei verzi și impertinenți bântuindu-l pe tot parcursul drumului. Și să fie al naibii dacă nu îl făcuseră să zâmbească.

Când Lucy ajunse la ușa locuinței sale, inima încă îi bătea cu putere și picioarele îi tremurau ca jeleul. Deși îi înghețase respirația și avea nasul rece, trebuia să se calmeze mai întâi. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o îngrijoreze pe bunica ei.

Fusese furioasă din cauza hoțului și hotărâtă să facă o scenă ca să-l sperie. Apoi venise străinul acela frumos să o salveze. În momentul în care bărbatul pe care îl poreclise Sir Galahad se oferise să o însoțească, își amintise de avertizările prietenelor sale despre străini și își scosese arma. Se așteptase ca lui să i se facă frică, dar el abia dacă ridicase puțin din sprâncene. De fapt, păruse amuzat din moment ce îi apăruse un zâmbet pe față de parcă ar fi râs de ea. Privind retrospectiv, atitudinea lui cavalerească o înfuriase. Părea că se crede invincibil. Lucy considera întregul incident ca fiind bizar, dar bine că se terminase. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Încercând să facă un efort de a părea netulburată când avea să-și salute bunica, trase aer în piept și expiră încet. După care ciocăni la ușă.

– Lucy, tu ești?

– Da, bunico.

Bastonul bunicii sale se auzi bătând ușor în podeaua de lemn. Lucy auzi sunetul zăvorului, după care ușa se deschise.

– Oh, dragă, grăbește-te, că vântul e rece, spuse bunica. Și știu că trebuie să fie foarte târziu.

Lucy păși înăuntru și încuie ușa.

– Oh, deja mă simt mai bine.

Lăsă coșul pe podea, își atârnă pelerina de unul dintre cârlige și își scoase mănușile. Apoi luă pâinea și pateurile cu carne și acoperi din nou coșul.

– Iartă-mă că am întârziat! M-a reținut Madame Delanger.

– Oh, ce s-a întâmplat? întrebă bunica.

Îi povesti bunicii ei varianta prescurtată a concedierii sale.

– A fost nedrept din partea ei să te dea afară în favoarea fetei noi.

Nu mai conta.

– Madame Delanger avea nevoie de cineva care să poată să coasă timp de mai mult de douăsprezece ore.

Bineînțeles, Lucy nu o putea lăsa singură atât de mult pe bunica ei, dar păstră acest aspect pentru ea.

Bunica se sprijini în baston când se îndreptă spre masă.

– Știu că ești îngrijorată și știu că va trebui să economisim, dar am încredere că vei găsi curând altă slujbă. Ca să fiu sinceră, mă bucur că nu mai lucrezi nopțile pentru Madame Delanger. Îmi făceam griji că trebuie să mergi prin întuneric. Nu este sigur.

Nu era, descoperise și ea pentru prima dată în acea seară.

– Am mers împreună cu prietenele mele. Omise în mod deliberat să spună că ele o însoțiseră doar o bucată din drum. Sigur că nu avea nici o intenție să-i destăinuie întâlnirea ei cu Sir Galahad. Pun să fac ceai.

Umplu ibricul cu apă și îl așeză pe plită. Când scoase ceștile, mâinile îi tremurau făcându-le să se clatine pe farfurioare. Era mult mai tulburată decât realizase.

– Dragă, te frământă ceva? întrebă bunica. Ai ceva diferit în voce. Pari că respiri puțin mai greu.

– Este doar de la frig, spuse ea. O ceașcă de ceai fierbinte mă va încălzi.

Trebuia să se calmeze. Bunica își pierduse vederea cu mulți ani în urmă, dar își ascuțise celelalte simțuri și putea discerne cu ușurință când ceva era în neregulă. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca bunica să se îngrijoreze din cauza ei, dar ea era mai mult preocupată din cauza banilor. Trebuia să găsească de lucru cât mai repede cu putință.

O sărută pe bunica ei pe obraz.

– Ia loc la masă cât timp torn eu ceaiul.

– Ar fi minunat, draga mea, dar mă tem că muncești prea mult.

– Știi că cel mai mult pe lumea asta îmi place să dansez, spuse ea. Sunt norocoasă că am găsit un post de asistentă a domnului Buckley.

Nu îi spusese bunicii că îl detesta pe Buckley pentru că uneori îi tăia din salariu inventând motive. Ce rost avea? Nu ar fi făcut decât să o îngrijoreze mai tare. În ziua următoare, Lucy era nevoită să suporte tratamentul nedrept, dar nu dorea să-și petreacă restul serii gândindu-se la el.

După ce începu ceainicul să fluiere, Lucy adăugă cu grijă frunzele de ceai, turnă apa fierbinte și îl lăsă la infuzat. Cutiuța pentru ceai aparținuse răposatei sale mame, care strânsese frunzele. Altfel ele nu și-ar fi permis niciodată să bea un ceai scump.

– Buckley a trimis astăzi devreme un mesager la magazinul lui Madame Delanger. Am o lecție de dans mâine.

– Mă bucur că-ți place să predai dansul, spuse bunica, dar mi-aș fi dorit să nu trebuiască să muncești.

„Dacă dorințele ar fi niște cai, cerșetorii ar călări."

– Sunt norocoasă în comparație cu alte femei.

Asta era adevărat. Chiar dacă îl găsea neplăcut pe Buckley, ei îi plăcea să predea dansul. Așeză pateurile pe farfurii și turnă ceaiul. Ceașca îi încălzi mâinile, iar mâncarea era savuroasă.

După ce terminară cina târzie, Lucy oftă.

– Vrei să-ți citesc?

– În seara asta nu, draga mea. Simt îngrijorarea din vocea ta. Trebuie să te odihnești.

Teama persistentă o extenuase, dar știa că, dacă se ducea acum la culcare, s-ar agita și răsuci din cauza grijilor de a găsi o slujbă nouă.

– Mă îndoiesc că mă pot odihni, bunico, și vreau să petrec timp cu tine. Lasă-mă să citesc încă un capitol din *Mândrie și prejudecată*.

Cheltuise foarte mulți bani pe abonamentul de la bibliotecă, dar refuza să regrete acest lucru. În zilele următoare trebuia să urmărească orice cale posibilă pentru găsirea unui loc de muncă, dar în acea seară avea nevoie să stea cu bunica ei și să se cufunde într-o carte bună.

Habar nu avea de cât timp citea când auzi respirația lentă și regulată a bunicii sale. Lucy avea puțini bani și câteva bunuri, dar era norocoasă să aibă o bunică atât de dulce și de înțeleaptă. Îi îmbogățise foarte mult viața și o încurajase întotdeauna să-și îndeplinească visurile. Lucy o sărută pe frunte și o trezi.

– Oh, draga mea, am adormit. Îmi pare rău!

– Stai liniștită, spuse Lucy, punând o panglică în carte ca să știe unde a rămas. Îți voi citi mâine-seară. Acum vino și lasă-mă să te învelesc!

– Oh, nu este nevoie. Bastonul meu de încredere mă va călăuzi către camera mea. Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, bunico.

Lucy mai puse un lemn pe foc și se așeză pe canapea gândindu-se la visul ei de a deține un studio de dans. Lecțiile nu ar îmbogăți-o, dar intenționa să-și facă o viață confortabilă și sigură pentru ea și bunica ei.

La fel de mult cât dorea să-și urmeze visul, trebuia să se gândească la preocupările actuale. Trebuia să-și găsească altă slujbă pentru a avea un venit suplimentar. Stomacul i se strânse când se gândi la consecințele eșecului. Doamne, ce s-ar întâmpla cu ele dacă nu găsea repede un alt loc de muncă?

Capitolul 2

În după-amiaza următoare

Lucy găsi adresa lui Lady Blenborough la o casă elegantă situată lângă parcul Green. Se simțea relativ în siguranță în acest cartier. Bine, în siguranță față de toată lumea cu excepția angajatorului ei dezgustător, domnul Buckley. Pe cât de mult îl disprețuia, pe atât de mult avea nevoie slujbă. Cât timp fusese asistenta lui, de cele mai multe ori făcea toată treaba în timp ce Buckley încerca să seducă doamnele care îi erau cliente. Cel puțin găsise o slujbă folosind abilitățile ei de dans. Aceasta îi oferea un venit, deși uneori se chinuia să facă suficienți bani.

Se îndreptă spre intrarea servitorilor, iar bucătăreasa amabilă îi oferi o ceașcă de ceai și o chiflă. Lucy mâncă jumătate din chiflă și puse restul în buzunarul de la șorț pentru mai târziu. Buckley se încruntă când intră în bucătărie.

– Îți voi tăia din salariu pentru că stai de vorbă cu servitorii.

Ea învățase arta de a-și face expresia feței să fie cât mai neutră posibil. Era singura ei apărare împotriva groaznicului ei angajator.

Îl urmă pe Buckley în salon, unde văzu o fată durdulie care părea să aibă doisprezece ani. O doamnă care era îmbrăcată într-o frumoasă rochie de dimineață stătea pe un scaun, cu o expresie plictisită.

– Lucy, arată-i pașii lui Prudence, spuse Buckley. Lady Blenborough, nu disperați! În curând, Lady Prudence va executa pașii de dans cu eleganță și strălucire.

Lady Blenborough își dădu ochii peste cap și își desfăcu evantaiul.

– Vă rog să continuați cu lecția, spuse ea pe un ton tăios.

– Lucy, spuse Buckley bătând din palme. Nu trage de timp!

Ea își îndreptă atenția către Prudence.

– Este prima ta lecție de dans?

– Nu chiar, spuse Lady Blenborough. Fata mea este lipsită de eleganță.

Lucy era îngrozită de cuvintele dure pe care Lady Blenborough le spusese de față cu toată lumea. Când buza de jos a lui Prudence începu să tremure, Lucy i se adresă cu afecțiune:

– Prudence, spuse Lucy cu blândețe. Nu-ți face griji dacă greșești!

Doamna Blenborough își dădu ochii peste cap.

– Nu are nevoie de încurajări ca să greșească.

Lucy trase adânc aer în piept, știind că nu o putea contrazice pe Lady Blenborough, dar credea că vorbele pline de cruzime ale doamnei o zdrobeau pe Prudence. De ce ar fi tratat-o mama ei atât de mârșav?

Lucy știa cât de important era pentru Prudence să învețe pașii. Nimeni nu putea fi primit bine în societate dacă nu învăța să danseze cu eleganță. Cu ani în urmă, mama ei îi învățase pe toți tinerii din satul lor să danseze, și Lucy o asistase când crescuse mai mare.

Se apleca mai aproape de Prudence, sperând că o va putea ajuta.

– Știu că poți să înveți dacă te concentrezi. Vei face asta, Prudence?

Ea încuviință din cap.

– Acum uită-te la mine mai întâi, spuse Lucy. Acesta este pasul *chassé*. Piciorul drept înainte preia greutatea, celălalt picior se apropie la spate. Lucy se uită la fată. Privește-mă încă o dată! Acum fă pașii încet cu mine! Piciorul drept înainte.

Prudence începu cu piciorul stâng.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Prudence, spuse Lady Blenborough, folosește piciorul *drept*.

– Prudence, spuse Lucy, hai să mai încercăm o dată! Piciorul drept înainte îți preia greutatea și apropii piciorul din spate.

Prudence își puse greutatea pe piciorul drept, apoi se uită la mama ei și îngheță. Lady Blenborough vorbi cu asprime:

– Prudence, fii atentă!

Porunca tăioasă o sperie pe Prudence.

Ea apropie piciorul din spate, dar Lucy trebui să o țină de braț ca să rămână dreaptă.

– Prudence, hai să facem pașii încet, spuse Lucy. Piciorul drept înainte preia greutatea, foarte bine, și apropie piciorul din spate. Lucy zâmbi către ea. Te-ai descurcat foarte bine. Acum hai să încercăm mai repede! Uită-te la mine mai întâi!

După demonstrație, Lucy spuse:

– Hai să încercăm împreună! Piciorul drept înainte preia greutatea...

Prudence își pierdu echilibrul și căzu în fund. Lucy o ajută imediat să se ridice în picioare.

– Este în regulă, spuse ea răsuflând, deși știa că nu era așa.

– Prudence, ești o neîndemânatică fără speranță, spuse Lady Blenborough. Am văzut destul. Lecția s-a terminat.

Lucy nu se putu abține să nu compare cruzimea lui Lady Blenborough cu răbdarea blândă a mamei sale. Își aminti cât de mult însemnase pentru ea aprobarea mamei sale și știa că biata Prudence nu va avea niciodată încredere în ea cu o asemenea mamă îngrozitoare.

– Lady Blenborough, spuse Buckley, încercând să o calmeze cu vocea lui mieroasă, dați-mi voie să demonstrez eu împreună cu asistenta mea. Poate că asta o va ajuta pe Prudence. Lucy, zise pocnind el din degete.

Lucy știa ce avea să urmeze și se pregăti. El stătea în spatele ei și respirația lui urât mirositoare pe gâtul ei o făcea să tremure. Când el încercă să se apropie mai mult, ea știa că va încerca să o atingă, pentru că o mai făcuse. Ea se prefăcu să nu înțeleagă și făcu singură pașii. *Chassé închide, chassé închide, chassé închide.* Lucy încheie cu un *plié* elegant.

– Prudence, spuse Lady Blenborough, încearcă din nou.

Fata umbla pe la bufet și înțepeni când auzi vocea mamei sale. I se putea citi vinovăția pe față când își duse mâinile la spate. Lady Blenborough se ridică. Își miji ochii și smuci mâna fetei. Bomboanele se împrăștiară peste tot pe podea.

– Prudence, dacă vrei să te faci cât un porc, n-ai decât. Eu îmi iau mâinile de pe tine, spuse Lady Blenborough.

Lucy făcu o grimasă când văzu lacrimile care curgeau pe fața lui Prudence. Și-ar fi dorit să o aline pe fată, dar nu era treaba ei.

– Milady, spuse Buckley. Nu disperați! Sunt sigur că vom face o dansatoare din Prudence.

– Nu este nimic altceva decât o rușine pentru mine, spuse Lady Blenborough.

Lucy își mușcă buza. Cum putea Lady Blenborough să-și trateze fiica atât de dur? Cu răbdare, fata putea învăța să execute pașii, dar era evident că mama ei era dezgustată de propria fiică. Pentru Lucy era dureros să vadă asta.

– Lady Blenborough, spuse domnul Buckley, voi reveni săptămâna viitoare să o ajut pe Prudence cu lecțiile ei de dans.

– Nu va mai exista nici o lecție, spuse Lady Blenborough. Fiica mea este o cauză pierdută. Nu mai am nevoie de serviciile dumneavoastră. Puteți pleca. Ea făcu un gest cu mâna.

Buckley se uită la Lucy de parcă făcuse ceva greșit și o luă de braț atunci când ieșiră din salon.

– Îți voi tăia din salariu, spuse el. Ai grijă să nu mai intri în vorbă cu servitorii altă dată. După care îi înmână jumătate din banii care i se cuveneau.

Lucy ținu în ea mânia care amenința să dea pe-afară până când ieșiră pe ușa servitorilor. Nu era prima dată când el găsea o scuză ca să-i taie leafa, dar tot o înfuriase.

Imediat ce ajunseră pe trotuar, Lucy se întoarse spre Buckley.

– Nu am făcut nimic greșit. Bucătăreasa mi-a oferit o chiflă pentru că am ajuns mai devreme. Îmi datorați restul de salariu.

– Cum îți permiți să-mi ceri socoteală? Ai noroc că te-am angajat. Dacă nu eram eu, nu ai fi avut nici un loc de muncă. Nu am de gând să-ți tolerez obrăznicia. El făcu un pas mai aproape și mirosul puternic de băutură se simți ca de obicei în respirația lui. Ai grijă să-ți amintești asta.

Ea își strânse pumnii în timp ce se îndepărtă. Dacă nu ar fi fost ea, el ar fi trebuit să facă un efort și să predea chiar el lecțiile de dans.

Pe cât de mult îl disprețuia, la fel de mult avea nevoie de slujba asta, dar el va continua să o înșele. Trebuia să găsească alt loc de muncă. Îi lipseau multe, dar era deșteaptă și educată. Nu avea nevoie decât de o persoană care să-i acorde o șansă.

Lucy merse pe Oxford Street și intră într-un magazin cu pălării de damă. O întâmpină o femeie mică și îndesată.

– Eu sunt doamna Jamison, proprietara. Cu ce vă pot ajuta?

– Caut ceva de lucru, spuse Lucy. Am experiență în coaserea și împodobirea bonetelor.

– Îmi pare foarte rău, dar mă ajută fetele mele. Vă doresc succes, domnișoară.

– Vă mulțumesc, spuse Lucy.

Ieși din magazin și o luă spre Piccadilly. Intră în Burlington Arcade. Acolo existau mai multe magazine și intenționa să întrebe de vreun post la cât mai multe posibil.

După patru ore nu făcuse progrese. Se părea că în acea zi nimeni nu avea nevoie de serviciile unei croitorese sau modiste.

Se opri la taraba unui patiser ca să cumpere pateuri cu carne pentru cină; spera să-și găsească o slujbă cât mai repede. Chiria trebuia plătită peste două zile, iar ei îi rămăsese o singură opțiune.

Lucy reuși să mănânce doar câteva guri din plăcintă în acea seară. Îi era greu să se concentreze la altceva din cauza temerilor sale. Se ridică să agite cărbunii, pentru că nu făcea altceva decât să stea și să se frământe să găsească o soluție.

Când se întunecă, Lucy îi ură bunicii sale noapte bună și se duse în camera ei. Așeză lumânarea pe noptieră și deschise sertarul. Începură să-i tremure mâinile când scoase de acolo un săculeț de catifea. Trecu cu degetul mare peste suprafața pufoasă a materialului și desfăcu șnururile. O duru inima când scoase perlele mamei sale. Atinse încuietoarea lănțișorului de care atârna o inimă mică de aur. Lucy își aduse aminte că mama ei o lăsa să atingă perlele când era copil. Acum ar fi dat orice să-și îmbrățișeze mama măcar o singură dată.

I se strânse stomacul. Era atât de greu să renunțe la singurul lucru care o lega de mama ei, dar abia dacă dormise în ultimele două nopți încercând să găsească o soluție pentru a menține un acoperiș deasupra capetelor lor.

Sărută perlele și le puse înapoi în săculeț. Apoi închise sertarul și își șterse lacrimile. Nu exista altă soluție. Trebuia să plătească chiria.

Mâine, va amaneta perlele...

În dimineața următoare, Lucy negocie din greu cu cămătarul. Chiar și așa, știa că perlele valorau mai mult decât luase pe ele. După ce plecă, își șterse lacrimile care îi curgeau pe față. Cel mai important lucru era că avea suficienți bani să plătească chiria pentru încă o lună. Își ridică bărbia, dar se simțea goală pe dinăuntru în timp ce se îndepărta.

Întrebă din nou despre un loc de muncă la câteva magazine pe care le ratase cu o zi înainte la Burlington Arcade, dar proprietarii celorlalte magazine de rochii nu aveau posturi vacante. Și nici măcar unul dintre cei opt proprietari de magazine de pălării, de tricotaje sau de mănuși nu aveau posturi libere.

Lucy merse de-a lungul Piccadilly, coti pe St. James și nimeri pe King Street. Un băiat stătea în fața unei clădiri mari și striga trecătorilor:

– Se caută servitori pentru clubul Almack! Nopțile de miercuri, strigă băiatul. Trebuie să fiți curați și politicoși.

Un domn mai în vârstă, cu părul alb și îmbrăcat cu haine elegante deschise ușa. Lucy nu ezită. Alergă spre el și făcu o reverență.

– Domnule, am înțeles că se caută servitori. Aș fi recunoscătoare dacă m-ați lua în considerare.

– Eu sunt domnul Wilson, maestrul de ceremonii, spuse el. Vino înăuntru!

Lucy îl urmă. Imediat ce trecu de foaier, ochii ei se lărgiră când văzu oglinzile enorme în care se reflectau coloanele impunătoare. Un balcon semicircular era suspendat deasupra podelei.

– Ai un accent rafinat, domnișoară, spuse domnul Wilson.

– Sunt educată, domnule, dar familia mea trece prin vremuri grele. Înghiți în sec. Dacă sunteți de acord, domnule Wilson, aș dori să depun o cerere pentru postul respectiv.

– Nu se plătește foarte mult pentru servirea într-o singură zi pe săptămână – doar un șiling.

– Aș fi recunoscătoare pentru locul de muncă, domnule.

El își încruntă sprâncenele albe și stufoase.

– Ai alt loc de muncă, domnișoară?

– În timpul zilei sunt asistenta unui profesor de dans, domnule, spuse ea. Sunt mai mult decât dispusă să muncesc și în altă parte. Își mușcă limba de teamă că o va respinge.

– Foarte bine. Vino de miercuri într-o săptămână la ușa din spate și să fii aici la șapte seara fix, spuse domnul Wilson. Nu trebuie să întârzii! Patroanele sunt neiertătoare.

– Nu voi întârzia. Vă mulțumesc, domnule.

Încântată de oportunitate, ea se întoarse când domnul Wilson își drese vocea.

– Domnișoară, cum te numești?

– Lucy Longmore, domnule.

Domnul Wilson o privi pentru o clipă. Îi luă mâna și îi puse câteva monede în palmă. Apoi strânse degetele ei peste ele. O cuprinse tentația, dar în cele din urmă câștigă mândria.

– Domnule, nu pot lua banii. Nu am muncit pentru ei.

El își împreună mâinile la spate.

– Când eram un băiat tânăr și disperat să găsesc un loc de muncă, m-a ajutat un suflet bun. În acea zi am jurat că voi face același lucru pentru altcineva. Îmi permiți să fac asta acum?

Ea bănuia că el născocise povestea, dar nu știa cum să refuze fără să-l insulte.

– Foarte bine, spuse ea punând monedele într-o pungută pe care o băgă în șorț. Vă mulțumesc, domnule.

– Mergi cu Domnul, draga mea! Ne vedem miercurea viitoare la Almack.

Starea ei de spirit se schimbă când ieși și traversă strada, ferindu-se de noroi și de bălegarul de cal. Își dădu seama că se afla lângă locul în care scosese cuțitul în fața chipeșului străin deunăzi. Privind retrospectiv, ea credea că-l judecase greșit, dar alungă orice vină. Un bărbat bogat ca el nu avea nevoie de simpatia ei. Supraviețuirea ei și a bunicii depindeau de calmul și de rațiunea ei.

Încetini ritmul pașilor când se apropie de o clădire impunătoare. Un domn bine îmbrăcat îi înmâna unui grăjdar hățurile calului. Lucy auzise de Albany, celebrul loc de cazare pentru domni. Îi trecu prin minte că ar putea întreba acolo despre un loc de muncă. Cu siguranță că un loc adresat burlacilor avea nevoie de serviciile unor cameriste. Acum că avea o scrisoare de recomandare, avea o șansă mult mai bună de a găsi un loc de muncă decent. Își spuse să nu-și facă speranțe prea mari, dar nu avea nimic de pierdut, așa că ciocăni la ușă.

Două ore mai târziu, Lucy făcea o recapitulare a sarcinilor împreună cu doamna Finkle, menajera-șefă. Regulile erau destul de simple. Tot ce avea de făcut era să curețe camerele până rămâneau impecabile și bineînțeles, nu avea voie să intre în vorbă cu valeții domnilor. Lucy nu avea nici o intenție să-și pună în pericol noul său loc de muncă. Era încântată că leafa ei avea să fie de două ori mai mare decât ce primea ca asistentă a domnului Buckley. Pentru prima dată în șase luni, îndrăzni să spere că ea și bunica și-ar putea îmbunătăți situația materială.

Salonul doamnei Norcliffe, în aceeași după-amiază

– Sunt extrem de îngrijorată în privința frecvenței clienților de la Almack, spuse doamna Norcliffe, cea mai nouă dintre patroane. În ultimii câțiva ani, domnii au abandonat în masă templul nostru de mare respectabilitate. Trebuie să se facă ceva.

Lady Jersey pufni.

– Se spune că dansul cadril ar putea atrage domnii.

Doamna Norcliffe nu credea acest lucru, dar fiind o patroană nouă, nu spuse nimic. Toată lumea știa că Lady Jersey introdusese cadrilul la Almack.

– Voi fi sinceră, doamnelor. Am interese personale să văd că Almack revine la fosta popularitate din lumea bună.

Lady Cowper, despre care știa toată lumea că avea o aventură cu lordul Palmerstone, suspină.

– Cred că trebuie să recurgem la măsuri mai ferme, dar doamnă Norcliffe, vorbiți de interese personale. Oare acestea se referă cumva la Granfield?

Doamna Norcliffe își puse deoparte ceașca de ceai.

– Fiul meu refuză să plece din apartamentul său de la Albany chiar dacă acum este duce. Mă tem că o va lua pe urmele unchiului său burlac, Dumnezeu să-l odihnească! Ducatul este în pericol. Trebuie să găsesc o mireasă pentru fiul meu, pentru că el cu siguranță nu-și caută.

Lady Castlereagh pufni.

– Ei bine, dacă nu există nici un moștenitor, nu are încotro.

Doamna Norcliffe oftă.

– Am încercat ani în șir să-i scot fiului meu în cale tinere domnișoare din familii bune și bogate. Bineînțeles că nu vrea să aibă nimic de-a face cu vreuna dintre ele, dar trebuie să-i găsesc o mireasă cât mai curând. Are nevoie disperată de un moștenitor și de o fată disponibilă.

– N-am întâlnit niciodată un burlac care să reziste să nu se căsătorească, spuse Lady Cowper. Sfatul meu este să-i întindeți o capcană.

– Oh, Doamne, spuse doamna Norcliffe. Nu m-aș putea coborî la astfel de tactici. „Nu încă, în orice caz."

Doamna Drummond-Burrell, cunoscută ca fiind una dintre cele mai mari pedante, își duse monoclul la ochi.

– Trebuie să găsești o cale să-l convingi pe Granfield. Va dori o tânără drăguță cu o zestre de cel puțin zece mii de lire.

Ochii prințesei Esterhazy sclipiră.

– Acum câțiva ani, acel desfrânat domn Darcett a ademenit-o pe domnișoara Amy Hardwick într-o pivniță în timpul nopții. Au fost obligați să se căsătorească.

– Oh, Doamne, oftă doamna Norcliffe, făcându-și vânt cu evantaiul.

– Să nu uităm că Excelența Sa a moștenit deja o avere, spuse Lady Jersey. Trebuie să vă implicați mai serios, doamnă Norcliffe. Vă recomand să-l prezentați unei femei tinere și frumoase. Dacă totul merge bine, va face o mare pasiune pentru ea.

– Este posibil să fugă în direcție opusă, afirmă doamna Drummond-Burrell. Autoarea cărții *Mândrie și prejudecată* a înțeles totul greșit după părerea mea. Toată lumea știe că un bărbat singur care se află în posesia unei averi dorește să fie *liber*.

Lady Castlereagh își drese vocea.

– Singurul lucru care îi ademenește pe domni sunt cluburile lor. Joacă jocuri de noroc, beau și fumează tabac. Câți dintre ei pierd și câștigă averi în fiecare noapte? Este scandalos.

Doamna Norcliffe își netezi fustele.

– Am tot sperat că va accepta invitația la cină din partea lui Lady Bellingham. Intenționa să o invite pe domnișoara Lingley împreună cu părinții ei, dar se pare că fiul meu a refuzat din cauza altor angajamente.

– Ei bine, știm toate ce înseamnă acest lucru, spuse Lady Sefton.

Doamna Norcliffe oftă.

– Într-adevăr, cluburile.

– Cred că ar și locui în ele dacă ar fi posibil, spuse Lady Cowper.

– Doamne ferește! exclamă contesa Lieven.

Lady Sefton își țuguie buzele.

– Am auzit că domnul Percival a fost găsit sforăind sub o masă de joc de la clubul White – a doua zi dimineață.

Doamna Norcliffe prinse marginile scaunului.

– S-o ajute Dumnezeu pe Lady Percival.

– Nu trebuie să vă faceți griji, spuse contesa Lieven. Au o înțelegere ca el să vină acasă doar pentru dineurile ocazionale din oraș. Toamna, el este mai mult ocupat cu vânătoarea și câinii. Lady Percival este destul de mulțumită de situația ei.

Lady Cowper pufni.

– Și cu tânărul ei amant italian care cântă la harpă.

Doamna Norcliffe își făcu vânt cu evantaiul.

– Cât de riscant!

Lady Cowper își ridică sprâncenele.

– Se spune că el cântă foarte bine la instrumentul lui.

– Oh, dragă, spuse doamna Drummond-Burrell. Trebuie să avem grijă să nu ne aventurăm în subiecte indecente.

Doamna Norcliffe nu ar fi recunoscut-o, dar își dorea să afle mai multe despre amantul italian clandestin.

– Vă compătimesc, doamnă Norcliffe, dar trebuie făcut ceva în legătură cu Granfield, spuse doamna Drummond-Burrell. Un ducat este prea important. Oricum, eu am o sugestie. Hortense, fiica doamnei Osterham, este destul de bine-crescută, iar la optsprezece ani ar putea fi o opțiune. Ați putea-o lua sub oblăduire și modela în mireasa perfectă pentru fiul dumneavoastră.

Doamna Norcliffe își duse mâinile la inimă.

– Mulțumesc foarte mult, doamnă Drummond-Burrell. Vă sunt recunoscătoare.

– Poate vă veți putea prezenta fiul la deschiderea clubului Almack, spuse contesa Lieven.

Doamna Norcliffe știa că fiul ei nu s-ar apropia de Almack decât dacă exista un stimulent. Dacă nu se schimba ceva curând, se temea că Harry va ajunge să fie toată viața un burlac, exact cum făcuse nesăbuitul și încăpățânatul unchi al lui, Dumnezeu să-l odihnească!

– Nu vă îngrijorați, doamnă Norcliffe, spuse doamna Drummond-Burrell. Dansul este o modalitate de curtare, nu-i așa? Nu ne încurajăm noi urmașii să-și găsească partenerii perfecți pentru viață, la un bal?

– Da, desigur, spuse Lady Sefton, dar doamnă Norcliffe, bănuiesc că doriți să ajungeți undeva dacă spuneți asta, nu-i așa?

– Da, așa este, spuse doamna Norcliffe. Problema este cum să facem să-i ademenim pe domni departe de zarurile, băutura și cluburile lor. Trebuie să facem ca experiența să fie interesantă pentru ei.

– Fără băuturi alcoolice, spuse doamna Drummond-Burrell. Altfel domnii se vor strânge toată seara în jurul bufetului și se vor îmbăta.

– Doamnă Norcliffe, cum propuneți să creați acest interes? întrebă Lady Cowper.

– Este destul de provocator, spuse doamna Norcliffe.

Neliniștea o cuprindea pe măsură ce se chinuia să inventeze un plan. Când îi veni ideea, știa că patroanele o vor găsi ori genială, ori o prostie absolută. Reușise să devină una dintre patroane și intenționa să-și păstreze locul. Uneori trebuie să fii îndrăzneț.

– Singurul lucru pe care îl știm despre domni este acela că le plac competițiile, continuă ea.

Toate doamnele se aplecară puțin în față.

– Propun să organizăm un concurs de dans, unul care să stârnească pasiuni nu doar pentru dansatori, ci și pentru privitori, de asemenea.

Pentru că nu veni nici un răspuns imediat, doamna Norcliffe rezistă impulsului de a se foi pe scaun.

– Ce vreți să spuneți, doamnă Norcliffe? întrebă Lady Jersey.

– Sper să-i găsesc dragului meu fiu o soție în timpul competiției.

Prințesa Esterhazy își desfăcu evantaiul.

– Cum puteți fi sigură că acest concurs de dans va funcționa?

– Chiar așa, zise Lady Castlereagh. Să presupunem că domnii vor refuza să participe. Ce facem atunci?

– Avem nevoie să-i atragem cu un stimulent, spuse doamna Norcliffe. În caz contrar, se vor întoarce la cluburile lor.

– Un stimulent presupune comerț. Lady Cowper își făcu vânt cu evantaiul de parcă banii erau înrudiți cu scandalul.

– În acest caz, este vorba de competiție, iar acesta este un lucru căruia nici un gentleman nu-i poate rezista, spuse doamna Norcliffe. Imaginați-vă cât de mulți vor fi invidioși pe cei care vor putea participa sau privi de aproape. Almack va purta din nou titlul de templu al exclusivității.

– Cum vom face cunoscut acest concurs? întrebă prințesa Esterhazy.

– Este destul de ușor să plătim ziarele de scandal, spuse doamna Norcliffe. Imaginați-vă toată Londra așteptând competiția în fiecare săptămână. Știrile vor circula în lung și-n lat. Nici o persoană importantă sau cunoscută nu va dori să rateze câștigătorii săptămânii.

– Câștigătorii? întrebă Lady Sefton pe un ton slab.

Stomacul doamnei Norcliffe se strânse, dar învățase cu mult timp în urmă să facă față aproape oricărei situații.

– În fiecare săptămână, perechile vor dansa și vor concura pentru a rămâne în competiție încă o săptămână, spuse doamna Norcliffe. Unele vor fi eliminate, iar celelalte vor concura până la ultima pereche.

– Va trebui să le jurizăm noi? întrebă Lady Jersey.

– Bineînțeles, răspunse doamna Norcliffe. Cine ar putea lua deciziile mai bine decât patroanele?

– Este destul de îndrăzneț, spuse Lady Jersey, dar noi suntem patroanele. Cine va îndrăzni să comenteze dacă vom penaliza concurenții?

– Într-adevăr, acest lucru ar putea duce la pierderea tichetului de participare, spuse doamna Norcliffe.

– Care va fi premiul? întrebă Lady Jersey. Trebuie să fie suficient de mare încât să-i îndepărteze pe domni de la băuturile, cărțile de joc și zarurile lor.

– Doamnelor, ce spuneți de un premiu de cinci sute de lire pentru cea mai elegantă pereche de dans? Suntem pregătite să contribuim fiecare cu câte șaptezeci și două de lire? întrebă doamna Norcliffe.

– Asta înseamnă că rămân patru lire în plus, spuse Lady Sefton.

– Vom cumpăra mai multă limonadă și sendvișuri cu unt, spuse doamna Norcliffe.

– Trebuie să recunosc că este destul de interesant, mărturisi prințesa Esterhazy.

– Într-adevăr, zise Lady Jersey. Toată lumea va fi nerăbdătoare să pună mâna pe un tichet de participare în serile de miercuri.

– Bineînțeles, doar elita va avea tichetele aprobate, spuse doamna Drummond-Burrell. Trebuie să ne menținem standardele înalte.

– Ei bine, doamnelor, cred că suntem pregătite pentru prima competiție anuală de dans de la Almack, zise doamna Norcliffe.

Lady Jersey se uită la doamna Norcliffe cu o expresie vicleană.

– Spuneți-ne, vă rog, cum aveți de gând să-l ispitiți pe fiul dumneavoastră să participe?

Doamna Norcliffe zâmbi.

– Cu motivul la care recurge orice mamă atunci când se confruntă cu un fiu încăpățânat. Îl voi face să se simtă vinovat.

Capitolul 3

În ziua următoare

Lucy își puse boneta și porni să găsească adresa din cartierul Mayfair. Se temea de scena care avea să se producă atunci când se va confrunta cu Buckley după lecția de dans din acea zi, dar odată ce se va termina, nu va trebui să-l mai vadă niciodată. Se îndreptă spre casa elegantă din Grosvenor Square și bătu la ușa servitorilor. Îi deschise o menajeră scundă care îi luă pelerina.

– Urmați-mă pe scări, spuse menajera. Ei așteaptă în salonul de la etaj.

Când Lucy intră, Buckley își miji ochii roșii. Probabil că se îmbătase până rămăsese inconștient în noaptea precedentă. Asta îi aminti de temperamentul urât al răposatului ei tată când începuse să bea foarte mult după moartea mamei ei.

– Ai întârziat, Lucy, spuse el. Este o lipsă de respect față de doamna Vernon.

Ea strânse din dinți. Oh, cât de mult îl disprețuia pentru criticile lui nedrepte, dar trebuia să-și controleze reacțiile în fața doamnei Vernon.

Ceasul bătu ora exactă, demonstrând astfel că de fapt sosise puțin mai devreme.

Cele două tinere domnișoare își acoperiră gurile și chicotiră.

– Fetelor, nu vă uitați manierele, spuse doamna Vernon.

– Da, mamă, spuseră ele la unison.

Lucy rămase nemișcată, așteptând indicațiile lui Buckley.

El își drese vocea:

– Doamnă Vernon, cu permisiunea dumneavoastră, asistenta mea le va arăta pașii de *fleuret* domnișoarei Marie Vernon și domnișoarei Anne Vernon.

Doamna Vernon se așeză și sorbi din ceai.

– În regulă. Fiicele mele nu sunt familiarizate cu pașii. Au nevoie de instruirea de bază.

Buckley pocni din degete.

– Lucy, vrei să faci o demonstrație?

Ea își înclină capul.

– Desigur.

Bineînțeles că le ignoră pe tinerele fete și se aplecă lângă doamna Vernon, încercând fără îndoială să-i intre în grații, dar aceasta nu-i acordă mare atenție. Lucy nu era surprinsă. Se întâmpla rareori ca Buckley să facă o demonstrație. După ziua de azi, nu va mai avea de ales, doar în cazul în care își găsea o asistentă nouă.

Lucy se adresă tinerelor:

– Pașii de *fleuret* sunt în trei–patru timpi. Ea arătă încet, spunând: Pas, pas, pas, *plié*. Se opri și spuse: Acum faceți pașii cu mine.

Ambele fete greșiră făcând un al patrulea pas. Lucy se aplecă și zâmbi.

– Lucrul de care trebuie să vă amintiți este că toată lumea are nevoie de puțin timp ca să învețe un dans nou. Când eram mică, exersam foarte mult. Așa că vă rog să nu vă descurajați. Cu cât repetați mai mult, cu atât va deveni mai ușor, spuse ea.

Ușurarea de pe chipurile fetelor îi spuse că reușise să le facă să simtă că nu era o rușine să greșească.

– Haideți să încercăm foarte încet, spuse Lucy. Priviți și dansați împreună cu mine.

Fetele exersară de trei ori mai încet, deși avură puține probleme cu *plié*-ul.

– Foarte bine, spuse Lucy. Acum vom dansa pașii cu ritmul corect.

Fetele se împotmoliră în ritmul mai rapid la început, dar progresară repede. Ea lucră cu tinerele fete timp de o jumătate de oră și le lăudă pentru eforturile lor. Se aplecă pentru a fi mai aproape de nivelul lor.

– Exersarea continuă vă va ajuta mult, zise Lucy. Vă spun încă o dată, cel mai important lucru este să nu vă descurajați. Am încredere în voi amândouă.

– Vă mulțumim, domnișoară Longmore, spuseră fetele în același timp.

Lucy se uită spre Buckley pentru indicațiile următoare.

Când el se aplecă mai aproape de doamna Vernon, Lucy se strâmbă pentru că ea simțise mai devreme mirosul de alcool din respirația lui. Chipul doamnei Vernon exprima repulsie, și se ridică în picioare. În mod firesc, se ridică și Buckley.

– Este ceva în neregulă, doamnă Vernon? întrebă el.

– Scuzați-mă! Ea se îndreptă către fetele ei. Anne, Marie, vă rog să vă întoarceți imediat în camerele voastre, spuse doamna Vernon cu vocea tremurândă.

– Da, mamă, spuseră ele ieșind din încăpere.

Inima lui Lucy începu să bată cu putere. Era sigură că doamna Vernon îi va concedia pe amândoi fără să-i plătească. Aceasta își îndreptă atenția către Buckley.

– Domnule, sunteți concediat.

Buzele lui cărnoase se desfăcură.

– Doamnă Vernon, este clar că sunteți supărată că asistenta mea nu a fost în stare să le învețe pe fete așa cum trebuie. Vă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată.

– N-am nimic de reproșat asistentei dumitale, ci am simțit miros de băutură în respirația dumitale. Eu nu tolerez bețivii, zise doamna Vernon.

El își șterse fruntea cu o batistă murdară.

– Doamnă, aceasta a fost o neînțelegere teribilă. Dumneavoastră ați simțit mirosul medicamentului meu pentru durerile de gât.

– Cunosc foarte bine bețivii, spuse doamna Vernon. Miroși ca o fabrică de bere. Nu-ți voi mai permite niciodată să intri în casa mea. Ești concediat fără plată.

Lucy oftă în sinea ei. În momentul în care Buckley o acuzase că întârziase știa că acesta nu-i va plăti toată leafa, dar acum nu mai primea nimic.

– Doamnă, vă rog să vă mai gândiți, spuse Buckley.

– Ești concediat, spuse doamna Vernon pe un ton răspicat. Îți sugerez să pleci imediat.

Lucy începu să îl urmeze, dar doamna Vernon spuse:

– Domnișoară Longmore, pot vorbi puțin cu dumneata?

Buckley se uită la Lucy de parcă ea era responsabilă pentru starea lui de ebrietate. Ea își păstră expresia feței cât mai neutră posibil

atunci când el ieși afară din salon clătinându-se. Doamna Vernon închise ușile salonului și o privi pe Lucy.

– Te-ai comportat într-o manieră răbdătoare și excelentă cât timp ai predat pașii de dans fetelor mele, dar mă întreb de ce lucrezi pentru un om ca domnul Buckley.

– Mă aflu la Londra doar de șase luni, spuse Lucy. Când am acceptat postul nu îi cunoșteam prea bine caracterul.

Adevărul era că l-ar fi acceptat indiferent de situație, pentru că avea nevoie de bani.

– Vei reveni săptămâna viitoare la aceeași oră ca să le înveți pe fetele mele? întrebă doamna Vernon. Îți voi plăti doi șilingi pe lecție, la fel ca domnului Buckley.

Ea își stăpâni expresia, dar în sinea ei era fericită, pentru că Buckley o plătea doar cu șase pence, atunci când nu-i tăia din leafă.

– Vă mulțumesc, doamnă. Accept cu plăcere.

– Foarte bine. Doamna Vernon se încruntă. Un moment, te rog! Deschise ușile și făcu semn unui valet, după care vorbi cu el discret.

Lucy se întoarse să privească gazonul verde și copacii ca să nu pară că trage cu urechea. Se întreba de ce oare o mai reținea acolo.

– Domnișoară Longmore?

Lucy se uită la doamna Vernon și făcu o reverență.

– Te rog să nu împarți nimic din leafa ta cu acel bărbat oribil. Nu merită nimic. Poți reveni săptămâna viitoare la aceeași oră?

– Da, vă mulțumesc, doamnă.

Lucy făcu încă o reverență și se grăbi să coboare scările către ușa servitorilor. Era foarte încântată că doamna Vernon o va primi să predea lecțiile de dans săptămâna viitoare. Poate că norocul ei se schimbase în sfârșit.

Buckley o aștepta pe treapta de afară de la intrarea servitorilor.

– Dacă aștepți să primești vreun ban, vei fi extrem de dezamăgită. Ai grijă să-ți amintești asta data viitoare.

– Nu va exista nici o dată viitoare, spuse ea. Nu voi mai lucra pentru dumneavoastră.

– Ce?! strigă el.

– Ce-ați auzit. M-ați înșelat încă de la început cu salariul chiar dacă nu am greșit cu nimic. Nu voi mai lucra niciodată pentru dumneavoastră.

El făcu doi pași și o apucă de braț.

– Târfă nerecunoscătoare! Mi-ai pătat în mod intenționat reputația în fața doamnei Vernon.

Atunci când Buckley se clătină pe picioare, Lucy realiză că era mai beat decât crezuse inițial, iar asta îi oferea un avantaj.

– Nu, asta v-ați făcut-o singur.

Îl împinse la o parte și începu să meargă mai repede. Când auzi zgomotul pașilor lui în spatele ei, începu să fugă mai repede.

– Să te ia naiba! strigă el.

Ea continuă să alerge, hotărâtă să scape de el. Se auzi un zgomot surd. Buckley urlă.

– Glezna mea!

Lucy se uită înapoi.

– Ajută-mă, târfo!

Ea îl ignoră și alergă în sus pe stradă după care începu să meargă cu pași mari. Urletele lui aveau să alerteze servitorii, iar aceștia vor scăpa de el. Lucy continuă să meargă repede și se uită peste umăr, dar el nu mai era nicăieri.

Când se îndepărtă destul de mult de Buckley, încetini ritmul până când reuși să respire din nou normal. Tensiunea din brațe și picioare se diminuă. O cuprinse ușurarea. Scăpase de el pentru totdeauna. Mai mult, doamna Vernon o păstrase ca să le învețe pe fetele ei. Dacă totul mergea bine, doamna o putea recomanda pe Lucy și prietenelor sale.

Inima i se ușură. În doar șase luni de la venirea la Londra, își luase viața în mâini. Astăzi, doamna Vernon îi oferise ocazia de a preda fetelor sale. În plus, avea un loc de muncă stabil, angajându-se cameristă la Albany. Și o dată pe săptămână, în serile de miercuri, va servi limonadă la Almack, unde va putea asculta orchestra și va putea trage cu ochiul la doamnele aristocrate îmbrăcate în rochiile lor frumoase.

Cum mergea pe Bond Street, simțea aerul îmbâcsit de mirosul acru al fumului de la coșuri. O mulțime de căruțe, trăsuri și șarete elegante aglomerau strada. Un măturător care traversa se repezi pe lângă un vizitiu de brișcă, iar acesta strigă la el. Zarzavagiii își strigau marfa la colțurile străzilor, într-o engleză ușor de recunoscut.

Toate magazinele bune erau situate pe Bond Street, inclusiv cel al lui Madame Delanger. Lui Lucy îi plăcea să se uite prin vitrine când trecea pe lângă ele. Deși era tentată să intre să le vadă pe Evelyn

și Mary, nu voia să le întrerupă din treabă. Când Lucy se apropie, în fața magazinului opri o trăsură. Din ea coborâră trei tinere doamne îmbrăcate elegant și una mai în vârstă care trebuia să fie mama lor. Rochiile lor albe de zi aveau rânduri de dantelă fină pe volane. Florile de mătase și panglicile minunate de pe bonetele lor elegante indicau că făceau parte din nobilime. Oare cum o fi să nu ai absolut nici o grijă, în afară de cumpărături și participarea la baluri?

Doamna în vârstă observă că le privea și se uită la ea cu o expresie arogantă.

Chipul și urechile lui Lucy fură inundate de căldură când păși înapoi spre intrarea într-un magazin. Când clopoțelul de la magazinul lui Madame Delanger sună, Lucy consideră că își putea continua drumul în siguranță. Se grăbi pe lângă magazinul unde abia măturase podelele cu trei seri în urmă. Bineînțeles, era ridicol să-i pese de doamna arogantă. La urma urmei, probabil că doamna uitase de ea din momentul în care intrase în interiorul magazinului doamnei Delanger.

Lucy traversă strada, evitând bălegarul de cal și multitudinea de vehicule care goneau pe lângă ea. Când ajunse pe partea cealaltă, se opri să-și tragă sufletul. Renunță la mândria ei rănită și hotărî că ar trebui să uite de acea doamnă trufașă. Până la urmă, drumurile lor nu se vor mai încrucișa niciodată.

Se întoarse spre Piccadilly și se uită din nou la ceas. Încă era devreme, dar din moment ce era prima ei zi de lucru în calitate de cameristă, se gândi că sosind mai devreme avea să-i lase o impresie bună doamnei Finkle.

Intrarea servitorilor se făcea din Vigo Street și era ascunsă discret de vederea publicului. Mai întâi trecu pe lângă ea și apoi fu nevoită să se întoarcă. Având grijă să nu facă nimic care să atragă atenția, Lucy se grăbi către intrarea servitorilor și ciocăni la ușă.

– Intră!

Doamna Finkle îi înmâna unui băiat un sac cu rufe pentru spălat.

– Să nu pierzi vremea! Vezi că stau cu ochii pe ceas!

Băiatul își puse bereta și ieși pe ușă. Doamna Finkle scoase un oftat.

– Văd că ești punctuală în prima ta zi. Să faci din asta un obicei. Ia de aici, trebuie să porți o bonetă. Îți va proteja părul.

– Da, doamnă, spuse Lucy, îndesându-și părul în bonetă.

– Să recapitulăm regulile! Camerele domnilor se numesc *suite*. Întotdeauna bați la ușă mai întâi. Dacă nu răspunde nimeni, folosești cheile pe care ți le voi da eu. După ce ai terminat de făcut curat, mi le aduci înapoi. După ce intri, strigi „Curățenia!“ Dacă nu auzi nimic, te apuci de treabă. Cureți toate lucrurile, dar să le lași așa cum le-ai găsit, cu excepția cazului în care a căzut ceva pe podea. Ștergi praful de pe toate suprafețele și lustruiești mobila. Totul trebuie să fie ca la carte.

Doamna Finkle îi puse lui Lucy niște cearșafuri în brațe.

– În dulap găsești ceară de albine pentru lustruit, plus cârpe și mături. Nu vorbești niciodată cu domnul sau cu servitorul său, doar dacă unul sau celălalt te întreabă ceva. Cameristele trebuie să fie văzute, dar nu auzite. Schimbi lenjeria de pe pat și o aduci jos. Ea va ajunge la spălătoreasă. Ai vreo întrebare? Pune-o acum, că mâine nu mai repet.

– Nu am întrebări, spuse Lucy.

– Și încă ceva. Dacă te prind că ai vreo legătură amoroasă cu vreunul dintre domni, te dau afară fără nici o scrisoare de recomandare. Nu vei mai primi niciodată un loc de muncă în acest domeniu.

– Vă asigur că nu se va întâmpla niciodată, spuse Lucy.

– 'Om trăi și 'om vedea. La treabă, atunci.

După trei ore, Lucy curățase apartamentele care îi fuseseră alocate, cu excepția unuia. Ea se îndreptă spre ultimul, aflat pe partea cealaltă a holului. După ce ajunse la apartamentul G1, ea ciocăni și strigă „Curățenia!“ Numără până la douăzeci înainte să folosească cheia de rezervă pentru a deschide ușa. Strigă încă o dată „Curățenia!“ Când nu primi nici un răspuns, ea intră în încăpere și se apucă de treabă. După ce lustrui mobilierul, observă păr de animal pe o canapea veche și reuși să-l curețe, deși îi luă foarte mult timp timp. Din moment ce nu auzi nici un lătrat, presupuse că exista o pisică ascunsă pe undeva.

Deschise ușile duble și intră în dormitor. Păturile erau răvășite, iar printre cearșafuri se afla o carte deschisă. Lucy luă cu atenție cartea de cotor, o întoarse cu fața în sus și scoase un strigăt. Cuplul din gravură făcea ceva cu gura, ceva ce ea era sigură că gurile nu erau menite să facă. Dezgustată, ea o puse pe noptiera de lângă pat și încercă să nu se uite la ea cât timp scoase cearșafurile și făcu patul folosind altele curate. Se uită urât la cartea aceea oribilă și luă o decizie. O așeză în mijlocul patului, exact așa cum o lăsase el.

– Sper ca asta să te rușineze, spuse ea foarte încet.

Mai târziu, în aceeași după-amiază

Trăsura lui Harry opri pe Vigo Street. Când coborî, îl văzu pe Barlow, valetul său, plimbându-l pe Bandit, noul său cățeluș. Brutus, vechiul lui prieten, murise anul trecut. În camerele lui era cam multă liniște pentru gustul său, așa că hotărâse să-și ia un alt câine de rasă collie. Harry întinse mâna să ia lesa.

– Îl duc eu la plimbare, Barlow.

Barlow își ridică sprâncenele de parcă un gentleman care își plimba câinele însemna o încălcare a etichetei.

– Tocmai ne-am întors de la plimbare, Excelență.

Bandit râcâia pantalonii lui Harry cu labele. Era clar că nu făcuse destulă mișcare.

– Am stat toată ziua închis în birou cu avocații, spuse Harry. Îl voi duce în parc.

Chiar atunci, o femeie care purta un șorț ieși pe ușă și se îndepărtă. Cârlionți roșii îi scăpaseră de sub bonetă. Harry simți cum șocul îi cuprinde toată coloana vertebrală. Să fie roșcata înarmată cu un cuțit pe care o întâlnise pe stradă?

– Barlow, cine este femeia aceea?

– Nu sunt sigur, Excelență, spuse Barlow. Cred că este o cameristă nouă.

Harry o privi cum se îndepărta.

– Vreți să întreb despre ea? întrebă Barlow. Pot vorbi cu menajera.

Distras de legănarea șoldurilor ei, Harry nu răspunse imediat.

– Excelență? repetă Barlow. Aș fi bucuros să mă interesez de ea.

– Nu, spuse Harry. Nu este nevoie.

– Mai aveți nevoie de ceva, Excelență? întrebă Barlow.

– Nu, mulțumesc. Asta e tot.

De-acum ea dispăruse din vederea lui. Ceva nu se lega în privința ei. În acea noapte cețoasă vorbise cu un accent cultivat, dar își aminti de mănușa ei ponosită. Iar acest lucru îi reaminti de vorbele rostite de ea.

„Domnule, vă asigur că n-aș pune piciorul pe aceste străzi periculoase dacă aș avea de ales."

El se gândise să salveze o domniță aflată în primejdie, iar ea îi ținuse prelegeri despre faptul că el defila pe străzile întunecate etalându-și îmbrăcămintea scumpă și punguța zornăitoare. În acel moment, fusese mai degrabă uimit de sfatul ei moralizator.

Era evident că ea trecea prin vremuri grele, dar poate că se înșela. Fusese întuneric și de la acea distanță nu putea băga mâna în foc că era aceeași femeie.

Bandit trase de lesă și începu să latre când trecu pe lângă un grăjdar. Harry alungă din minte gândurile despre roșcată și merse mai departe cu câinele său nerăbdător.

Lucy mergea agale de-a lungul Piccadilly Street, unde se opri la o tarabă să cumpere o portocală pe care o puse în buzunar. Apoi se îndreptă spre parcul Green, unde găsi o bancă. O veveriță roșcată țâșni în sus pe unul dintre stejari, împrăștiind un stol de păsări. În Londra nu existau prea multe locuri liniștite în care să te poți bucura de o adiere de vânt și de o singurătate relativă. În zilele însorite ca aceasta, i se făcea dor de fosta ei casă din Wiltshire.

Primele ei amintiri erau despre cum o ajuta pe mama ei în grădină și cum tăia legumele pentru tocana savuroasă pe care o făcea mama ei din carne de oaie sau de iepure de câmp. Cel mai mult îi era dor să o ajute pe mama ei în bucătăria călduroasă. Lucy voia să-și păstreze amintirile fericite cu mama, dar durerea din piept nu dispăruse niciodată complet.

Uneori, mama ei o lua cu ea în sat să se uite la frumoasele bonete, panglici și nasturi de la magazinul doamnei White. O dată, de ziua ei, o dusese acolo și îi cumpărase o bonetă drăguță din paie cu o panglică verde. Doamna White fusese bună cu mama ei. Ceilalți oameni din sat o trataseră cu suspiciune, pentru că accentul ei rafinat o făcea să fie diferită – nu făcea parte dintre sătenii locali.

Lătratul unui câine îi întrerupse gândurile. Își duse mâna la borul bonetei și văzu un bărbat deosebit de înalt alergând după un câine. Cățelușul alergă spre ea, se așeză și începu să gâfâie. Lesa atașată însemna că el scăpase. Lucy zâmbi.

– Ce cățeluș drăguț ești tu!

Când bărbatul se apropie, ea crezu că mai avea puțin și își înghițea limba. Era Sir Galahad. Inima începu să bată mai tare, deoarece își aminti cum scosese cuțitul în fața lui. I se ridică părul de pe ceafă. El era ultima persoană cu care dorea să se întâlnească, dar acum era prea târziu să plece neobservată.

El respira precipitat când se opri și își puse mâinile pe coapse.

– Îmi cer iertare, domni...

Își înghiți cuvintele. Apoi își arcui sprâncenele. Era evident că o recunoscuse.

Pentru o clipă, ea rămase blocată când îi văzu ochii albaștri strălucitori. Nu reușise să-l vadă prea bine în noaptea aceea, dar ochii lui erau profunzi și sprâncenele, groase. Deși nasul îi era puțin cam mare, i se potrivea. Lucy văzuse o mulțime de filfizoni plimbându-se pe Bond Street. El nu era unul dintre ei. Nu avea nici o întăritură la umerii hainei sale verzi de lână. În lumina zilei, nu putea să nu-i observe silueta mare și musculoasă.

El își scoase pălăria și făcu o plecăciune, lăsând să se vadă un smoc de păr brunet. Apoi se uită la ea zâmbind ușor.

– Așadar ne întâlnim din nou.

Fața ei se înroși ca un cărbune încins.

– Vă rog să mă iertați.

El se încruntă.

– Vă referiți la faptul că ați scos cuțitul în fața mea?

Oh, lucrul acesta era înspăimântător. Fusese atât de sigură că nu-l va mai vedea niciodată.

– Cuțitul era pentru protecție.

– Așa ați spus și în seara în care ne-am întâlnit. Expresia lui se înăspri. Un mic sfat. O lovitură scurtă în brațul dumneavoastră și cuțitul va ajunge pe jos, lăsându-vă fără apărare. Dacă vreți să scoateți un cuțit, mai bine loviți dintr-o parte în alta. Uitați așa! El îi arătă poziția corectă. Nu încercați să vă înjunghiați agresorul de jos în sus pentru că vă puteți răni. Scopul dumneavoastră este să puneți o distanță suficientă între dumneavoastră și atacator și la prima ocazie să fugiți ca să vă salvați viața.

Lucy dădu drumul respirației pe care și-o ținuse până atunci.

– Da, asta face ca totul să aibă sens. Vă mulțumesc pentru sfat.

El își deschise gura ca și cum ar fi vrut să vorbească din nou, dar cățelul dădu din coadă și o apucă pe ea de fustă.

– Bandit, nu! rosti el o comandă fermă. Câinele alergă la el. Sir Galahad se lăsă pe vine. Bandit, câine rău ce ești! Când câinele îl linse pe față, el se strâmbă. Bleah, respirație de câine!

Lucy râse. Nu se putea abține să nu-l placă pe el și pe câinele lui haios.

El apucă lesa câinelui, se ridică și se uită la ea cu o expresie amuzată.

– Chiar am încercat să-l învăț câteva maniere, dar este clar că este un sălbatic. Și pentru a întări cuvintele stăpânului său, Bandit urină imediat pe un copac.

Sir Galahad ridică din umeri.

– Iată dovada! Am avut mulți câini de-a lungul timpului, și tuturor le plăcea să ude copacii și să se rostogolească în diverse lucruri care ar fi bine să nu fie menționate în prezența unei doamne.

Ea ar fi trebuit să rămână indiferentă, dar el era de-a dreptul fermecător.

– Ce rasă e?

– Collie. Am avut unul timp de mulți ani, dar a murit acum câteva luni.

Oare își imagina o oarecare melancolie în expresia lui?

– Îmi era dor să am un prieten, așa că am luat altul și acum regret.

– De ce? întrebă ea.

– Până acum, a ros o pereche de papuci din piele, a urinat pe un covor, pe care bineînțeles a trebuit să-l înlocuiesc, și a lăsat mai mult de câteva semne de dinți pe picioarele canapelei.

– Oh, Doamne, spuse ea râzând.

El se așeză pe bancă lângă ea fără să-i ceară permisiunea.

– Sper că nu vă supărați dacă stau cu dumneavoastră. Ochii lui albaștri erau plini de viclenie. Am uitat să vă întreb.

– Sunteți necuviincios, domnule! Dar nu se putu abține să nu zâmbească.

El adulmecă.

– Simt miros de portocală.

– Oh, am una în buzunarul de la șorț, spuse ea scoțând-o.

– Aveți de gând să o mâncați?

Pentru o clipă, ea rămase fascinată de uimitorii lui ochi albaștri și de încă ceva. Era un miros cunoscut de săpun, dar nu-și putea da seama de unde îl știe. Momentul trecu, și obrajii i se înroșiră. Fusese atât de absorbită de el încât uitase să răspundă.

– Doriți să o împărțim?

El o privi cu coada ochiului.

– Credeam că nu mai întrebați odată.

Oh, Doamne! Era farmecul în persoană.

Când el își dădu jos mănușile, ea se pomeni analizându-i mâinile mari. Nu ar trebui să se gândească la mâinile lui.

El băgă mâna în buzunarul de la haină și scoase un briceag. Apoi tăie partea de jos și continuă să decojească cercuri din ce în ce mai largi cu cuțitul. După aceea, îi întinse portocala și rulă coaja strâns.

– Întindeți palma.

Ea ezită.

– Ce vreți să faceți?

– Veți vedea. Palma dumneavoastră, vă rog.

Inima ei începu să bată puțin mai tare când el așeză ușor coaja în mâna ei. Pielea delicată din palma ei o furnică la atingerea ușoară a degetelor lui. Când se uită la el, expresia lui uimită oglindi propria ei reacție. Ea își întoarse privirea, dar ceva se întâmplase între ei. Lucy nu îi putea da un nume și nu mai avusese o astfel de experiență. Tot ce știa era că exista o tensiune în jurul lor. Încă tulburată, se uită la coajă cu uimire.

– Ați făcut un trandafir.

Cuvintele ei ieșiră ca o șoaptă. Lucy știa foarte bine că ceva invizibil se afla între ei – ceva ce nu putea descrie exact, dar era foarte conștientă de apropierea lui.

Când îi întâlni din nou privirea, buzele lui se desfăcură doar un pic. Vântul îi învolbură fustele, și dintr-un oarecare motiv, ea rămase fără suflare.

– Sunteți foarte îndemânatic. Își puse trandafirul în șorț și îi oferi lui portocala.

El rupse o felie și o mâncă. Luă și ea una. Aroma acrișoară de portocală îi învălui.

– Veți avea degetele lipicioase, spuse el întinzându-i batista.

– Mulțumesc. Observă inițialele brodate: HJN. O cuprinse curiozitatea. Era un lucru în privința lui căruia nu-i putea rezista. Voia să știe mai multe despre el, dar era un străin. Știa că nu ar fi trebuit să se afle aici cu el.

El o privi direct în ochi, de parcă intenționa să o tragă sub vraja lui.

– Vă luminați la față când zâmbiți.

– Îmi imaginez că multe femei cad repede pradă farmecului dumneavoastră, dar dați-mi voie să vă asigur că nu sunt ușor de cucerit.

– Nici eu.

O făcu să izbucnească în râs. Bineînțeles că își dădea seama că el era adeptul dezarmării celorlalți prin inteligență și maniere amabile.

Era genul de bărbat care putea amăgi cu ușurință o femeie. Dar el era un străin, și ea nu ar trebui să aibă încredere în el.

Lucy se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să plec.

Se ridică și el.

– Nu plecați! Bandit este un câine bun, dar conversația lui este destul de limitată.

Lucy era tentată să rămână, dar riscase deja stând lângă un bărbat despre care nu știa nimic.

– Aveți ceva împotriva mea? întrebă el.

– Nu am nici împotrivă, nici pentru dumneavoastră. Nu vă cunosc.

El se uită în jurul lui.

– Se pare că nu există nimeni care să facă prezentările. Să facem singuri schimbul de onoruri?

Nu trebuia să-l lase să o zăpăcească, dar bineînțeles că o făcuse deja – mult prea ușor.

– Nu pot, spuse ea.

– Haideți, nici eu și nici Bandit nu mușcăm.

Farmecul trebuia să-i curgă prin vene.

Lucy își dădea seama că ar fi mult prea ușor să cadă pradă farmecului lui charismatic, dar nu trebuia să lase să se întâmple asta. Trebuia să se concentreze să-și ia salariul și să pună deoparte cât putea pentru zile negre. În viața ei nu exista loc pentru un curtezan, mai ales unul despre care ea nu știa nimic.

– Putem aranja să ne întâlnim aici în altă zi, spuse el.

Lucy se întrebă oare cât de multe femei reușise el să cucerească.

– Domnule, nu am obiceiul să fac cunoștință cu străinii.

– Ei bine, suntem aici. Puteți să-mi spuneți câte ceva despre dumneavoastră.

– Nu cred că este prea înțelept.

– De ce? Doar nu credeți că intenționez să vă fac rău după ce v-am salvat – sau mai degrabă v-am salvat coșul. Zâmbetul lui îl făcea să arate puțin băiețos, dar înălțimea și umerii lați sugerau că avea în jur de treizeci de ani sau poate ceva mai mult.

– Este imposibil să facem cunoștință, spuse ea.

– Nu aveți nici un inel pe deget. Nu sunteți căsătorită, așa că nu există nici un impediment.

– Sunteți impertinent, domnule, spuse ea ridicându-și vocea.

Zâmbetul lui putea lumina toate grădinile Vauxhall.

– Nu vreau să fiu. Doar că evit să flirtez cu soțiile altor bărbați. Ne scutește de problema duelurilor din zori de zi. Vedeți, mie îmi place să dorm mai mult.

– Sunteți mereu așa de glumeț?

– Trebuie să răspundeți la întrebarea mea mai întâi.

– Dimpotrivă, Sir Galahad. Nu trebuie să vă răspund absolut deloc.

El micșoră distanța dintre ei. Era atât de înalt încât ea își imagină că vârful capului ei abia dacă îi ajungea la bărbie. Când îi întâlni privirea, fu vrăjită instantaneu de ochii lui albaștri. Apoi, reamintindu-și, făcu un pas în spate.

– Era doar o glumă, spuse el cu vocea răgușită.

– Sunteți revoltător, spuse ea menținându-și poziția.

– Nu sunteți prima care spune asta. Îi era greu să reziste zâmbetului său, dar trebuia să o facă. Vorbesc sincer, nu există nimic care să ne împiedice să facem cunoștință, spuse el.

– Sunt sigură că nu facem parte din aceeași clasă socială.

– Serios acum! Felul dumneavoastră de a vorbi îmi arată că sunteți fiica unui gentleman.

Lucy nu avea nici o intenție să-l lămurească.

– Există anumite realități, domnule. Eu trebuie să muncesc, pe când dumneavoastră păreți să duceți o viață lipsită de griji.

Zâmbetul lui păli.

– Viața mea este departe de a fi lipsită de griji. Am numeroase responsabilități față de familia mea și față de oamenii care lucrează pentru mine.

– Deci sunteți un om de afaceri de succes?

– Am o serie de întreprinderi.

– Cum ar fi?

– Nu vreau să vă plictisesc. Vreți să ne plimbăm?

Ea făcu o reverență.

– O zi bună, domnule.

– Nu plecați! Bandit va fi dezamăgit.

Câinele își înclină capul când își auzi numele.

Tentația o trase înapoi. Lucy ezită. Îi plăcea să schimbe câteva vorbe cu el, dar nici o doamnă respectabilă nu se întâlnea singură cu un bărbat. În acest caz, ea vorbise cu un străin. Deși Sir Galahad

nu părea periculos în cele din urmă, se gândi la avertismentele prietenelor ei. Nu era înțelept să riște. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea, bunica ar fi avut de suferit. Dar ea nu avea nici o intenție să-l lase pe frumosul străin să intre în viața ei.

– Scuzați-mă! Chiar trebuie să plec.

Harry voia să știe cine era ea și de ce alesese să lucreze ca menajeră când era clar că era educată. Apoi își aminti de mănușa ei ponosită și își dădu seama că nu era o alegere. Când ea îi întoarse spatele, pe el îl apucă frustrarea și simți nevoia să o provoace.

– Nu credeam că sunteți o lașă, spuse el ridicând vocea.

Ea se întoarse repede, cu o expresie indignată în ochii aceia verzi.

– Poftim?

Harry ar fi putut paria că nu va ignora comentariul lui următor:

– Este destul de evident că sunteți intimidată.

Ea trase adânc aer în piept și se îndreptă spre el.

– Nu sunt intimidată, dar nu aș putea face niciodată parte din lumea dumneavoastră, la fel cum nici dumneavoastră n-ați putea fi în lumea mea. Puteți fi și un criminal.

El râse.

– Asta e bună!

– Îmbrăcămintea și comportamentul dumneavoastră sunt un indiciu clar că sunteți un gentleman bogat. Șorțul meu arată în mod evident că sunt o servitoare. Noi nu putem avea vreo legătură. Pur și simplu nu se face.

El își strânse pumnii pe șolduri.

– Deci nu ne este permis să facem schimb de amabilități în parc din cauza hainelor mele?

– Nu fiți absurd! Este o chestiune de clasă, după cum știți foarte bine.

– Suntem atât de diferiți? întrebă el.

Ea scoase un oftat lung.

– Nu fiți obtuz! Nimeni nu m-ar accepta vreodată în cercul dumneavoastră social. Mai mult decât atât, nu-mi stă în obicei să mă întâlnesc singură cu bărbați străini – nu intenționat, în orice caz.

– Îmi cer scuze! Bineînțeles că nu mă puteți întâlni aici singură. Aduceți un membru de familie ca însoțitor. Nu mă puteți contrazice în privința asta, nu-i așa?

– Ba o pot face.

– Oh, haideți! Nu am vrut să vă sperii.

Ea trase adânc aer în piept.

– Vi se pare că sunt speriată?

Harry își ridică sprâncenele.

– Nu sunteți?

– Bineînțeles că nu.

– Foarte bine. Veniți cu însoțitoarea dumneavoastră și ne întâlnim aici duminică după-amiază la ora trei. Totul va fi făcut într-un mod corespunzător.

Ea își îngustă ochii verzi.

– Ați făcut asta intenționat, dar eu nu cad în capcană.

– La naiba, spuse el.

Era prea inteligent.

– De ce nu vă alegeți o fată din rândul clasei dumneavoastră?

– Dumneavoastră m-ați intrigat din momentul în care ne-am cunoscut.

Ea pufni în râs.

– Nu vreau să vă dezamăgesc, dar voi discuta cu bunica mea, spuse ea. Dacă nu mă aflu aici la trei fix, veți ști că m-a sfătuit să nu vin.

Harry micșoră mica distanță dintre ei.

Ea își îndreptă umerii și își ridică bărbia.

Buzele ei pline îl ispiteau și respira puțin cam repede. Dar dacă se grăbea, ea probabil avea să fugă. Pentru moment, doar o va tachina și o va fermeca.

– Fiți sinceră, spuse el. Nu aveți de gând să vă întâlniți cu mine, nu-i așa?

– De ce insistați? întrebă ea.

„Pentru că m-ai intrigat într-un fel în care nu a făcut-o nici o femeie vreodată."

– De ce vă eschivați să-mi răspundeți la întrebare?

– Dumneavoastră sunteți cel care a evitat întrebarea, spuse ea.

El chicoti.

– Eu am întrebat primul, dar motivul este că există un mister care vă înconjoară.

Ea își întinse brațele cu eleganță.

– Eu sunt cine par să fiu. Nu avem nimic de câștigat dacă ne întâlnim din nou aici.

Harry credea altceva.

– De asemenea, se întâmplă să fiți foarte frumoasă.

Ea îl luă în râs.

– Pun pariu că spuneți asta fiecărei fete atrăgătoare pe care o întâlniți. Îmi pare rău, Sir Galahad, dar nu cad în capcana acestui truc vechi.

– Ne vedem aici duminică la trei fix, spuse el.

– Dacă va fi de acord bunica mea.

– Care este numele dumneavoastră? întrebă el.

– Îl voi spune duminică, doar dacă mă va lăsa bunica.

Când ea se întoarse și plecă, Harry zâmbi. Ea urma să apară duminică, pentru că voia să demonstreze că nu fusese intimidată.

Capitolul 4

Lucy plecă făcând pași mari, bombănind încet. Bărbat neserios! Ceea ce o iritase era faptul că reușise să o farmece. Putea să parieze că avea o mulțime de complimente pe care le folosea ca să atragă femeile ușuratice. Probabil că agăța în fiecare zi câte o femeie cu zâmbetul lui seducător și cu replicile glumețe.

Îl lăsase să o ademenească cu trucul lui cu portocala. Și mai rău de-atât, ea fusese atât de impresionată încât păstrase coaja în formă de trandafir. Scoase un oftat plin de dezgust. Se credea insensibilă la flirturi și încercase să reziste, dar el reușise să o amăgească. O revolta faptul că îl lăsase să facă asta.

Dar de ce ar trebui să-i pese? Intenționa să-l scoată permanent din gândurile ei. Acest lucru se dovedi a fi mai greu decât se așteptase. Continua să-și amintească felul lui glumeț și modul în care o gâdilase în palmă când îi așezase trandafirul din coajă de portocală în mână.

Încercă din nou să-și alunge gândurile despre el din minte atunci când cumpără o plăcintă cu carne de oaie de la doamna Hoffman, vânzătoarea ei preferată de plăcinte. În timp ce se îndrepta spre casă, se gândi că Sir Galahad o provocase intenționat, astfel încât să se întoarcă duminică în parc.

Oh, chiar trebuia să-l uite, dar nu putea. El își exprimase curiozitatea în privința ei, dar nu era singurul. În mintea ei nu exista nici

o îndoială că el omisese în mod intenționat detaliile despre afacerea lui și interesul față de ea. Lucrurile astea ar trebui să o convingă. Evelyn și Mary îi spuseseră mai multe povești despre bărbați înclinați spre seducție. Nu-și permitea să se implice cu un bărbat despre care nu știa nimic.

Cu toate acestea, el fusese cel care sugerase ca ea să vină cu o însoțitoare în parc. E greu de crezut că un bărbat care urmărește să seducă ar face așa ceva. Dacă ar fi sinceră cu ea, ar recunoaște că îl plăcea... puțin mai mult. Dar chiar dacă bunica ar fi de acord să se întâlnească cu el, Lucy intenționa să fie fermă pe poziții.

Când ajunse acasă, o sărută pe bunica pe obraz și așeză plăcinta pe masă.

– Cum a fost ziua ta?

Bunica zâmbi.

– Păi am terminat de tricotat un fular din lână pentru tine.

Ea suspină.

– Oh, este foarte frumos. Lâna albă este atât de moale. Lucy o apăsă pe obraz. Îți mulțumesc foarte mult. Ești talentată, bunico!

– Sper că a ieșit bine și că îți va ține de cald când va trebui să mergi la lecțiile de dans.

– Sunt sigură că îmi va ține de cald. Își dorea să fi existat un miracol care să-i readucă vederea bunicii sale, dar nu avea nici un rost să-și dorească imposibilul.

Bunica adulmecă.

– Simt miros de portocale.

– Am mâncat una în parc. Scoase din șorț trandafirul din coajă de portocală. Era doar o parte a adevărului, dar îi va spune bunicii restul poveștii după cină.

– Te-ai pătat cu sucul de la portocală?

– Nu.

De ce oare ezita să-i spună bunicii sale? Pentru că știa că aceasta nu ar fi de acord ca ea să vorbească cu un străin.

– Lucy, îmi dau seama când se petrece ceva. Se simte în vocea ta.

Ar fi trebuit să știe că nu putea – și probabil nu trebuia – să ascundă nimic de bunica ei.

– Astăzi am cunoscut un domn în parc.

Pauza lungă a bunicii sale părea să țină o veșnicie.

– Înțeleg. L-ai mai întâlnit până acum?

Cerule mare, nu avea curaj să-i spună bunicii sale că scosese cuțitul în fața lui.

– Cățelușul lui a alergat spre mine. Am început o conversație. Știu că nu ar fi trebuit să vorbesc cu un străin, dar s-a întâmplat. S-a comportat ca un gentleman.

– Foarte frumos, spuse bunica, împreunându-și mâinile. Ce întâmplare norocoasă! Trebuie să-l inviți să ne viziteze.

– Bunico! spuse ea, uimită de răspunsul acesteia.

– Cum îl cheamă? întrebă bunica.

Vai! Ar face bine să inventeze o poveste cât mai repede.

– Evident, nu era nimeni la care să apeleze pentru a se prezenta, spuse Lucy. Am glumit că numele lui trebuie să fie Sir Galahad. Trăgea de adevăr, dar ce altceva putea face?

– Oh, asta ar putea fi o poveste minunată pe care să le-o spui copiilor, zise bunica.

Lucy izbucni în râs.

– Bunico, eu nici măcar nu știu cum îl cheamă, și tu deja auzi în urechi clopote de biserică și plânsete de copii?

– Ți-ai făcut planuri să-l întâlnești din nou?

Lucy era tentată să aleagă varianta ușoară și să pretindă că Sir Galahad nu îi ceruse să vină cu o însoțitoare ca să se întâlnească cu el în parc. Dar furia i se aprinse când își aminti cuvintele lui. „Nu credeam că ești o lașă." Cum îndrăznea să o judece? Ea nu era lașă. După moartea tatălui, angajase oameni să încarce într-o trăsură toate bunurile lor și călătorise pe cont propriu de la Wiltshire la Londra, cu foarte puțini bani. Ce știa un gentleman bogat despre curaj? Foarte puțin, putea să parieze.

– La ce te gândești, Lucy?

– În acest moment, mă gândesc că ești prea vicleană. Ea oftă. Bine, știu că o să mă sâcâi până când îți voi spune. El vrea să ne întâlnim duminică în parc și a sugerat să vin cu o însoțitoare. I-am spus că trebuie să mă consult cu tine. Bineînțeles că nu ne vom duce.

– Ba o vom face cu siguranță, spuse bunica. Cât de manierat este dacă ți-a sugerat să vii însoțită! Mi-ar plăcea foarte mult să-l întâlnesc pe tânărul tău.

– Nu este tânărul meu, spuse ea. Hotărî să schimbe subiectul. Am să pun apă în ibric să facem ceai.

După cină, Lucy se făcu comodă pe canapea lângă bunica și deschise *Mândrie și prejudecată*.

– Îmi va lipsi această poveste după ce voi returna mâine cartea la bibliotecă.

– Oh, dar o carte bună rămâne cu tine pentru totdeauna, spuse bunica trăgând peste ele pătura de lână pe care o tricotase ca să le fie mai cald. Acum citește-mi ultimul capitol!

Lucy oftă când ajunse la sfârșitul ultimei pagini.

– Ce poveste de dragoste minunată, spuse bunica. Atât de plină de încercări și de necazuri. Acestea sunt cele mai bune.

Lucy râse.

– În viața reală nu ar fi prea distractiv, dar cert este că domnul Darcy și Elizabeth m-au ținut în suspans. Bine, nu mi-a plăcut de Darcy la început, mai ales când o disprețuia pe Lizzy.

– A, dar el o admira în secret, spuse bunica. În cele din urmă s-a dovedit a fi un personaj minunat.

Lucy își lăsă degetul să cadă în josul paginii. Nu voia să închidă cartea pentru că dorea să zăbovească asupra sfârșitului minunat.

– Îmi doresc să citesc în fiecare seară o astfel de carte.

Bunica zâmbi.

– Da, poveștile ne delectează, dar, de asemenea, trebuie să ne trăim și viețile.

– Spune-mi despre cum l-ai cunoscut pe bunicul.

– Ți-am spus de multe ori acea poveste.

– Nu mă satur niciodată să o ascult, spuse Lucy.

– Foarte bine. Mama m-a trimis să aduc ouăle din coteț. Îmi era teamă de găini. Nu voiam să mă ciugulească. Era o teamă absurdă, dar cu toate acestea, eram îngrozită când încercam să iau ouăle.

Lucy zâmbi.

– Continuă!

– Ei bine, am reușit să apuc niște ouă și să le pun în șorț, dar am auzit niște pași și aproape că am aterizat pe piciorul unui pui. Am călcat în lateral, am strivit un ou și am alunecat. Bunicul tău m-a prins pur și simplu.

– Iubesc povestea asta, spuse Lucy. Îmi este dor de bunicul.

– Și mie îmi este, draga mea, dar am amintiri minunate cu el, și ne avem una pe cealaltă, dar tu ai tăcut din nou. Bănuiesc că nu te-ai hotărât dacă să mergi duminică în parc.

Lucy oftă.

– Nu cred că ar trebui să ne întâlnim cu Sir Galahad.

– De ce nu? întrebă bunica. Ți-a propus să vii cu o însoțitoare. Este clar că intențiile lui sunt adecvate și bune.

– Nu înțelegi. Îmbrăcămintea și manierele lui dau de înțeles că este un bărbat bogat, lucru pe care el nu l-a negat. Din puținele lucruri pe care mi le-a spus, este un om de afaceri înstărit.

– Îl condamni pentru că este un om de succes? întrebă bunica pe un ton uimit.

– Nu, dar nu putem fi prieteni adevărați. Ne împiedică diferențele sociale stricte.

– Ei bine, dacă eram aristocrat, aș fi fost de acord cu tine, spuse bunica. Societatea lor este închisă, destinată celor care au titluri, proprietăți mari și linii genealogice străvechi. Dar nu văd nici un impediment să faceți cunoștință.

Tatăl ei nu deținuse terenuri și nu fusese considerat niciodată un gentleman. Chiar dacă ar fi fost un gentleman, nu ar fi meritat să i se spună astfel, dar ea nu voia să spună aceste lucruri de teamă să nu își supere bunica. Dar aceasta știa adevărul. Tatăl ei începuse să bea băuturi alcoolice tari după ce murise mama ei. Nu îi păsa decât de propriile probleme și de sticla de zi cu zi.

– Bănuiesc că și-a dat seama că nu ești o muncitoare obișnuită, continuă bunica. Trebuie să fi observat felul tău de a vorbi și din comportament.

Lucy oftă.

– Eu cred că este un bărbat căruia îi place să flirteze.

Bunica zâmbi.

– Ah, acum încep să înțeleg.

– Ce înțelegi? întrebă Lucy.

– Este evident că te place, nu-i așa?

– Eu cred că este genul de bărbat căruia îi place să se joace cu femeile. Altfel de ce s-ar deranja cu o fată ca mine?

– Ei bine, poate că nu sunt în stare să văd, dar știu că ești o femeie frumoasă. Îmi imaginez că acesta a fost motivul inițial pentru interesul său.

– A vrut să se distreze puțin. Atât.

– De unde știi?

Lucy scoase un oftat puternic.

– Este deosebit de frumos și probabil nu a dus niciodată lipsă de admirație feminină.

Bunica râse.

– Descrie-mi-l și mie.

– Este foarte înalt și pare să fie în formă. Ochii albaștri reprezintă trăsătura distinctivă. Bine, asta și zâmbetul lui.

– Ah, are un zâmbet frumos, spuse bunica.

– Da, zâmbește mult și face glume bune, zise Lucy. Ca să fiu sinceră, cred că este un tip flușturatic. Fără îndoială că doamnele flirtează cu el.

– Dar nu și tu? întrebă bunica zâmbind.

– Sunt sigură că ar putea atrage și păsările din copaci dacă ar vrea.

– Aha, deci este un tip fermecător, ca bunicul tău, Dumnezeu să-l odihnească! Am încercat să-i rezist, dar până la urmă m-a cucerit.

– Ei bine, pot spune cu siguranță că acest domn nu mă va cuceri.

– Nu te pripi, spuse bunica tachinând-o. Cred că ar trebui să te prefaci că nu ești interesată.

– Nu este nevoie să mă prefac, pentru că nu sunt interesată deloc de el.

Bunica râse.

– Cred că îți place de el mai mult decât vrei să recunoști.

– Ba nu, zise ea. Este prea insistent... și... prea frumos.

Bunica chicoti.

– Oh, deci acum preferi domnii simpli?

– Nu prefer nici un bărbat, răspunse Lucy râzând. Poate că are o înfățișare frumoasă, dar sunt convinsă că este cel mai fustangiu bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Deci preferi un domn care să fie foarte serios și sobru, spuse bunica.

– Aaaaah! exclamă Lucy. Mă predau.

– Excelent, zise bunica. Asta va face ca eforturile mele de pețire să fie mai ușoare.

– Să nu îndrăznești, spuse Lucy. Jură-mi că nici nu vei încerca să ne apropii.

Bunica râse.

– Cu o condiție.

– Să îndrăznesc să întreb care este condiția?

– Să accepți duminică să te bucuri de compania domnului.

– Voi încerca, dar nu promit.

– Asta este tot ce-ți cer, spuse bunica.

Lucy pufni.

– Te cunosc prea bine ca să cred că asta este tot ce-mi ceri.

– Spune-mi adevărul, insistă bunica. Nu îți place de el?

– Nici nu-l plac și nici nu-l displac pentru că nu-l cunosc. De ce îmi fac griji pentru asta până la urmă? Fără îndoială că el a uitat despre întâlnirea cu noi.

– Eu sunt de altă părere, spuse bunica, dar nu există decât o singură cale să aflăm. Hai să ne întâlnim cu el duminică în parc! Îl voi analiza și îți voi spune părerea mea sinceră. Pe lângă asta, mi-ar plăcea foarte mult o plimbare în parc acum că s-a încălzit vremea.

Tonul melancolic al bunicii îi ajunse la inimă lui Lucy. Trecuseră două săptămâni de când o luase ultima dată pe bunica ei la o plimbare.

– Dacă va fi vreme bună, vom profita de lumina soarelui ieșind în parc.

În acea seară

Harry era neliniștit și știa de ce. Oricât de mult îi plăcea câinele lui, Bandit nu era companionul de care avea nevoie. Și deși încă se mai întâlnea periodic cu prietenii săi la club, nu mai era la fel. Trecuseră zilele în care cei trei beau coniac și fumau țigări de foi până la primele ore ale dimineții. Desigur, avea o grămadă de cunoștințe la White. Se hotărî să se alăture lui Castelle și Fitzhugh pentru un coniac. Cei trei stăteau și fumau.

– Arăți cam posomorât, spuse Castelle.

Fitzhugh își turnă un pahar de coniac, stropind mai mult pe masă. Apoi se uită chiorâș la pahar.

– Cred că ar trebui să-i fac o vizită amantei mele.

– Nu este o idee bună. Ești foarte beat, bătrâne, spuse Castelle.

Fitzhugh sughiță.

– Am întâlnit-o în salonul doamnei Fleur. O bucățică drăguță.

Încercă să se ridice în picioare, dar se clătină.

– La naiba, zise Harry. E beat criță.

– O să mă asigur că ajunge în camera lui, spuse Castelle.

După plecarea celor doi, lui Harry îi trecu prin minte că ar putea să-și facă și el o amantă. Gravurile erotice și masturbările nu erau nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca atunci când se culca cu o femeie. În trecut, nu avusese mijloacele necesare pentru a întreține o amantă, dar cu siguranță că i-ar plăcea să aibă întâlniri regulate

în pat – cu femeia potrivită. Tot ce trebuia să facă era să găsească o amantă care să i se potrivească. Mai mulți domni, inclusiv Fitzhugh, menționaseră despre salonul doamnei Fleur. Aparent, era cunoscută pentru că atrăgea în salonul ei cele mai frumoase și elegante femei din lumea bună. Harry se hotărî să se ducă personal la doamna Fleur în speranța că va găsi o amantă frumoasă și isteață, cu o fire pasională.

O jumătate de oră mai târziu, intră în salonul bogat ornamentat. Oriunde se uita, vedea femei cocoțate în poala domnilor. Un valet umplea paharele de coniac circulând prin încăpere. O femeie cu bucle scurte ciupea corzile unei harpe, în timp ce vreo șase bărbați se uitau la sfârcurile ei care se vedeau prin corsajul diafan. Harry se aștepta în orice moment să le cadă limbile din gură. Doamna Fleur se ridică să-l întâmpine cu un entuziasm excesiv. Avea sprâncenele pictate și purta brățări de aur în formă de șarpe în partea de sus a brațelor. Când zâmbea, pudra de pe față îi accentua ridurile care îi delimitau gura.

– Excelență, mă bucur că ați venit. Londra nu a mai fost la fel în timpul îndelungatei dumneavoastră absențe. Declar că am tânjit după prezența dumneavoastră.

Cu un an în urmă, când avea buzunarele goale, doamna Fleur nu fusese atât de expansivă când îl întâmpinase și îl dăduse afară. Se pare că averea și titlul pe care le dobândise recent îl făcuseră mult mai dezirabil.

– Sunt atât de onorată că ați ales să vizitați umilul meu salon în această seară, spuse ea.

Candelabrul aurit, mesele laterale din marmură și coloanele ionice abia dacă puteau fi considerate umile, dar ținu această părere pentru el. Era evident că salonul doamnei Fleur era foarte prosper. Matroana îl luă de braț și îl plimbă prin încăpere.

– A, aici sunt fetele mele preferate. Excelență, vi le prezint pe doamnele Roseberg și Larkspur.

Harry făcu o plecăciune.

– Încântat de cunoștință! Uitase că doamna Fleur insista ca toate fetele să folosească nume de flori, o abatere de la obiceiul de a folosi numele unui fost protector. Presupunea că așa era cel mai bine. Mama lui ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat că o târfă folosea numele „doamna Norcliffe“ ca pseudonim.

Doamna Fleur își împreună mâinile.

– Doamnele Roseberg și Larkspur ar fi bucuroase să vă distreze în această seară. Sper că sunt plăcute ochiului?

– Absolut, spuse el.

Era evident că cele două prostituate nu își mai puseseră cămășuțe și jupoane. Harry nu avea nevoie de imaginație ca să vadă fiecare formă durdulie a sânilor, a coapselor și a feselor prin rochiile lor transparente. Sângele i se încălzi în mod categoric.

– Am să vă pregătesc o cameră privată, spuse doamna Fleur.

– O cameră privată ar fi foarte potrivită.

El prevedea ore întregi de sex transpirat și venise cu o „scrisoare franțuzească[1]" pentru protecție.

– Tot ce este mai bun pentru Excelența Voastră, spuse doamna Fleur. Un valet vă va îndruma în scurt timp.

Pentru că nu mai fusese niciodată invitat să folosească camera privată, Harry se întreba care era costul total pentru distracția din seara aceea. Desigur, avea buzunarele pline, dar scopul lui era să găsească o amantă. Nu avea nici o intenție să rămână cu două. Se gândi că după ce le încerca pe amândouă ar putea discuta discret despre termeni cu doamna Fleur. Dacă era mulțumit, îl putea pune pe avocat să elaboreze un contract.

Ideea de a se culca cu două prostituate era destul de atrăgătoare. Harry nu avea nici o îndoială că s-ar descurca în ambele cazuri. Desigur, trebuia să revină în altă seară ca să facă propunerea. Mai întâi trebuia să stabilească dacă vreuna din ele îndeplineau așteptările sale.

– Am auzit că sunteți înalt și frumos, spuse doamna Larkspur luându-l de braț și frecându-și sânii de el. Ați depășit orice așteptări.

– După ce m-ați văzut timp de cinci minute? întrebă el.

– Sunteți cunoscut pentru reputația dumneavoastră, se corectă doamna Larkspur.

Doamna Roseberg îl apucă de celălalt braț. Ea se uită la el cu o expresie cochetă după care îl strânse de biceps.

– Excelență, sunteți întruchiparea eleganței și a atletismului.

– Nici un domn de aici nu este la fel de frumos ca Excelența Voastră, adăugă doamna Larkspur.

Turnau complimente fâțâindu-se pe lângă el, și Harry își imagină că ar fi fost încântate de orice bărbat – pentru prețul corect.

[1] Termen folosit pentru prezervativ (n.tr.)

Doamna Larkspur chicoti.

– Sper că sunteți jucăuș.

Cuvântul acesta îl făcu să se gândească la Bandit – și nu într-un fel laudativ. Îl apucă o durere surdă de tâmple. Nu era cu totul vrăjit de cele două prostituate, dar avea să le dea o șansă pentru a-și dovedi talentele.

Un valet se apropie și îi invită să îl urmeze către camera privată care era prevăzută cu o canapea roșie și un pat mare cu draperii de catifea roșie. Pe o masă acoperită se aflau două sticle cu vin de Madeira, plăcinte cu homar, țipari murați și dulciuri.

Doamna Larkspur îl conduse pe canapea în timp ce doamna Roseberg pregăti o farfurie cu delicatese și încercă să-l hrănească.

Harry ridică mâna.

– Nu, mulțumesc. Un pahar de vin este suficient, dar vă rog să vă serviți din mâncare.

Valetul turnă vinul și le înmână paharele rotunde.

– Mai aveți nevoie de ceva, Excelență?

– Nu, mulțumesc. Îi dărui valetului șase pence.

Între timp, doamnele Larkspur și Roseberg puneau mâncare pe farfurii și mâncau cu apetitul unor muncitori de la fermă. Harry era obișnuit ca doamnele să ciugulească precum păsările, așa că era destul de uimit.

Doamna Larkspur înghiți și zâmbi spre el.

– Doamna Fleur ne încurajează apetitul. Ea spune că domnilor le place să avem puțină carne pe oase.

– Înțeleg.

Chiar păreau să fie bine hrănite, dar până acum, el nu simțea nici un fel de dorință pentru ele.

Doamna Roseberg se scotoci în săculeț, scoase o sticluță și își tamponă gâtul din plin. Doamna Larkspur se îndreptă spre pat și îl mângâie ușor.

– Veniți cu mine?

– Bineînțeles, spuse el întrebându-se ce avea de gând să facă doamna Larkspur.

Ea își strecură mâna pe coapsa lui.

– O, vai, pot simți mușchii aceia din pantaloni.

Când puse mâna pe unul dintre nasturi, el îi prinse mâna.

– Prefer o seducție pe îndelete – un aperitiv, ca să spunem așa.

– O, cred că au mai rămas niște țipari murați.

El se strâmbă.

– Era o figură de stil.

Doamna Larkspur îl privi confuză.

– Vreți să țineți un discurs, Excelență?

El clătină din cap.

– Lasă. Felul lor simplu de gândire nu îl atrăgea deloc.

Doamna Roseberg stătea de cealaltă parte a lui și își duse degetele în sus pe jiletcă. Harry reuși să zâmbească, dar parfumul ei ieftin îl făcu să lăcrimeze. Doamne sfinte, făcuse baie în el?

Doamna Roseberg se aplecă mai mult, și Harry fu asaltat de un nor de parfum. Îl mânca nasul ca naiba. Când încercă să-l sărute pe gură, Harry își apucă batista în grabă și strănută... de mai multe ori.

– Te rog să mă scuzi, spuse el pe o voce nazală.

– Sunt sigură că vă veți reveni repede, spuse doamna Larkspur respirându-i în ureche.

Harry strănută de trei ori.

– Scuze, spuse el.

În acel moment intră doamna Fleur. Zâmbetul ei hotărât păli imediat.

– Excelență, nu vă simțiți bine?

El nu voia să aibă nimic de-a face cu acea pereche și continuă să se scuze.

– Mă tem că nu, reuși el să spună strănutând din nou. Poate... aaalt... pah...!

– Fetelor, puteți merge să distrați alți domni, zise doamna Fleur. Excelența Sa nu se simte bine.

După plecarea celor două, doamna Fleur îl privi cu regret.

– Îmi pare rău pentru problema dumneavoastră subită.

Harry își suflă nasul. Lui nu îi părea rău deloc. Doamna Fleur oftă.

– Nu este foarte delicat, dar am aici factura dumneavoastră. Sper că înțelegeți.

Când Harry se uită la factură, rămase încremenit.

– O guinee? întrebă el.

– Trebuie să-mi mențin standardele ridicate. Nu se face să servești mâncare care nu corespunde standardelor, spuse doamna Fleur. Știți cât de greu este să găsești și să păstrezi un bucătar talentat.

Probabil că bucătarul ei talentat avea două îndatoriri, de grăjdar și de escortă a bărbaților care deveneau agresivi după prea multe

sticle. Harry nu avea de gând să comenteze această chestiune. Scotoci în punguța lui și îi întinse guineea.

– Sper ca Excelența Voastră să revină după ce se va simți mai bine, spuse doamna Fleur. Sunt sigură că una dintre celelalte fete ar putea avea grijă de nevoile dumneavoastră. Iată aici o listă cu serviciile oferite, spuse ea.

El citi lista dezinteresat, abia reușind să păstreze o față serioasă. „Serviciile" incluse se numeau *Băiatul mamei*, *Cotonogeala* și *Baia*.

– Am adăugat recent și *Vicarul*, spuse doamna Fleur.

Gura lui zvâcni.

– Vicarul?

– Unii domni preferă o predică... la final.

La naiba!

– Ce... interesant!

– Sunteți bine-venit întotdeauna, Excelență. Dacă nu vi se potrivește nimic dintre acestea, sunt sigură că ne putem adapta la preferințele dumneavoastră...

– O să țin minte, zise el. Dumnezeule mare! Harry abia reuși să iasă din salonul doamnei Fleur fără să râdă în hohote.

Harry coborî din trăsură când aceasta trase în curtea de la Albany. Vântul rece îi ridică marginile pelerinei. Urcă scările și scotoci după cheie în buzunarul interior de la haină, deoarece nu dorea să-l trezească pe Barlow, care servea ca majordom, valet și plimbător de câine.

Descuie ușa și bineînțeles că Bandit începu să latre. Din fericire, Barlow lăsase să ardă o lumânare în sfeșnic, astfel încât să poată vedea unde își atârnă pălăria și mantia. Apoi se lăsă pe vine ca să mângâie cățelul.

– Taci acum! O să se plângă vecinii dacă mai latri mult.

Apoi luă sfeșnicul către biroul său. Bandit îl urmă, lăbuțele lui lipăind pe podea până ajunse pe covor. Harry se încruntă când văzu teancurile de hârtii. Cineva îndreptase grămezile, dar asta nu era una dintre îndatoririle lui Barlow. Apoi Harry își aminti că adăugase pe factură servicii de curățenie, ceea ce era probabil mai bine, având în vedere cantitatea de păr de câine care se afla peste tot.

Bandit îl urmă până în dormitor. El puse sfeșnicul deoparte, își scoase haina și adulmecă. Mirosea a parfum ieftin și a trabuc. Nu era

foarte sigur că Barlow putea înlătura duhoarea de acolo. Fără îndoială că va fi dezgustat de mirosul împuțit al hainei lui Harry.

Se dezbrăcă de haine, se întoarse spre pat și clipi. Cartea cu gravuri erotice stătea deschisă ca litera A în mijlocul patului făcut. Era evident că servitoarea pusese cartea exact așa cum o lăsase el. Dumnezeule! mormăi el și râse la gândul a ceea ce trebuie să fi văzut aceasta.

Harry o ridică și văzu gravura unui cuplu aflat în poziția *șaizeci și nouă*. Noaptea trecută, se autosatisfăcuse uitându-se la acele gravuri. În seara asta, lăsă cartea deoparte deoarece avea altă imagine care îi trecuse prin minte. Își imagină o femeie tânără minionă și îndrăzneață, trecându-și pletele lungi și roșcate peste pieptul lui gol. Cu siguranță nu avea nevoie de carte pentru a se satisface în noaptea aceea.

În dimineața următoare

Buckley luă o pungută cu bani de la Bătrâna Bess de pe Grub Street după ce îi adusese bine-cunoscutei matroane o fată cu un chip curat care provenea de la o fermă și pe care o chema Nelly. Bess îi promisese lui Nelly un loc de muncă în domeniul serviciilor.

Buckley chicoti, gândindu-se la groaza pe care o va apuca atunci când va afla ce fel de servicii va oferi – stând pe spate.

Șchiopătă de-a lungul trotuarului, blestemându-și glezna care îl durea. Încă nu se vindecase și dădea vina pe târfa aceea trădătoare de Lucy Longmore. O ura mai mult ca oricând, dar o va prinde el cu garda jos. Era doar o chestiune de timp până să pună mâna pe ea.

Pe Buckley îl cuprinse o sudoare rece. Avea nevoie foarte mare de laudanum[1]. Acum, că avea bani din nou, își putea cumpăra o sticlă de la drogherie. Se scărpină pe fața plină de mâncărimi și își linse buzele. Avea gura foarte uscată și se simțea neliniștit.

Șchiopătă până la drogherie. Clopoțelul sună când intră, iar vânzătorul se uită încruntat la el.

– Nu dăm pe datorie aici.

Buckley împinse monedele peste tejghea.

– Presupun că dați pe bani.

[1] Substanță narcotică preparată din opiu și folosită pe vremuri ca analgezic (n.tr.)

Când vânzătorul puse sticla pe tejghea, Buckley luă imediat o dușcă. Vânzătorul își frecă barba.

– Din ce buzunar ai furat?

– Din nici unul. I-am vândut o fată lu' Bătrâna Bess.

Vânzătorul își linse buzele grase.

– De ce o lași pe matroană să câștige profit din moment ce tu ai făcut toată munca? Am să pun o saltea în camera din spate, spuse el indicând locul cu degetul mare. Poate putem face afaceri.

– Și mie ce-mi iese? întrebă Buckley.

– Două sticle de laudanum în fiecare seară și un sfert din încasări.

– Jumătate, spuse Buckley.

– S-a făcut, dar tu trebuie să aduci fetele, spuse vânzătorul.

Buckley plecă șchiopătând de-a lungul străzii. Își simțea capul puțin amețit. Rămase confuz și nu-și putea aminti unde se afla. Se pierdu de trei ori. În cele din urmă, se întâlni cu un om care vindea gin și își veni în fire. Se simțea mai bine acum că nu-și mai simțea gura atât de uscată.

Vânzătorul de gin îl îndrumă către Grosvenor Square. Buckley văzu toate trăsurile de pe pavaj și scoase bucata murdară de hârtie pe care era scrisă adresa. Continuă să șchiopăteze ușor. Nu avea nici o idee cât era ceasul când ajunse în cele din urmă să se târască până la scară. Apoi își șterse fruntea și sună. Majordomul se încruntă la el și îi luă cartea de vizită.

– Așteaptă aici, spuse majordomul și începu să urce scările.

Buckley se uită dacă putea șterpeli vreun lucru valoros de prin foaier și puse un stingător de lumânări din argint în interiorul hainei.

Salonul doamnei Norcliffe

Nu exista nici măcar un loc neocupat în salonul doamnei Norcliffe, dar acesta nu era deloc un lucru neobișnuit.

– Dragi prieteni, spuse doamna Norcliffe împreunându-și mâinile, sunt foarte fericită să văd interesul tuturor pentru învățarea dansului. Vom începe imediat. Între timp, vă rog să vă faceți confortabili.

Doamna Norcliffe se hotărâse să angajeze un profesor de dans ca să se asigure că nepoata ei Mina și lordul Everleigh erau cât se poate de pregătiți pentru concursul de dans. Nu voia să lase totul pe mâna sorții când venea vorba de competiția de la Almack. Doamna Norcliffe avea planuri mari pentru Mina și lordul Everleigh, căci era hotărâtă ca ei să câștige concursul. Ce putea fi mai romantic pentru fericitul cuplu? Cu siguranță că avea să urmeze o nuntă.

Doamna Norcliffe se uită la ceasul de pe șemineu și își strânse buzele. Profesorul de dans pe care îl recomandase Lady Blenborough ar fi trebuit să ajungă de cincisprezece minute. Nu-i plăcea întârzierea și avea de gând să-l mustre după repetiția de dans.

– Mătușă, ți-a răspuns Harry la misivă? întrebă Mina.

Doamna Norcliffe se încruntă.

– A pretins că are treburi importante la parlament.

– Oh, mătușă, spuse Mina zâmbind. Hai să-l credem pe Harry!

– Hm, făcu doamna Norcliffe.

Fiul ei nu era atât de ascultător pe cât și-ar fi dorit. De fapt, Harry era foarte încăpățânat, și ea găsea acest lucru ca fiind extrem de enervant. Oricum, se va ocupa de el mai târziu. Acum afișă zâmbetul pentru societate și traversă salonul.

Când doamna Norcliffe observă că Lady Greystoke și Lady Blenborough șopteau una către cealaltă, știa că trebuia să intervină. Cele două vulpi erau cunoscute pentru bârfele lor, iar în acest caz, doamna Norcliffe se temea că ea era cea luată în vizor.

– Doamnelor, îmi cer scuze pentru ușoara întârziere. Sper că sunteți bine și încântate de deschiderea clubului Almack de săptămâna viitoare.

– Așa este, spuse Lady Greystoke, agitându-și evantaiul. Se aud zvonuri fanteziste.

– Da? Am fost atât de ocupată încât nu am observat, spuse doamna Norcliffe, ceea ce bineînțeles că era o minciună. De fapt, încă de când fuseseră de acord patroanele cu planul ei pentru competiția de dans de la Almack, ea trimisese mesaje anonime către ziarele de scandal, făcând aluzie la un eveniment spectaculos care urma să aibă loc la Almack într-o săptămână.

Doamna Norcliffe avea propriile ambiții. Vicontele Everleigh dezvoltase un atașament față de draga de Mina. Și cel mai bun lucru dintre toate, doamna Norcliffe, care știa toate bârfele bune, aflase că vicontele Everleigh avea douăzeci de mii de lire pe an. În ceea

ce o privea pe doamna Norcliffe, acest lucru *aproape* că încheia afacerea. Singurul eveniment care ar putea face asta perfect ar fi dacă Mina și Everleigh ar câștiga concursul de dans. Iar doamna Norcliffe intenționa să facă tot ce îi stătea în putere ca să realizeze acest lucru. Dar mai întâi trebuia să se asigure că Mina și Everleigh exersau până când știau fiecare pas din cele mai cunoscute dansuri.

Desigur, își dorea să-l vadă pe Harry dansând în cadrul concursului, dar nu-și făcea speranțe în ceea ce-l privea pe fiul ei. Cel mai probabil ar fi trebuit să-l păcălească să danseze – asta dacă el nu se refugia în sala de jocuri înainte de a i-o putea prezenta pe domnișoara Hortense Osterham.

Când ceasul bătu jumătatea de oră, Lady Blenborough se încruntă.

– Unde este domnul Buckley? Nu-i stă în fire să întârzie atât de mult.

– Crezi că i s-a întâmplat ceva? întrebă Lady Greystoke.

– Habar n-am, spuse Lady Blenborough.

– Din păcate, trebuie să plec, doamnă Norcliffe. Am o programare la croitoreasă.

– Înțeleg, spuse doamna Norcliffe și continuă să se plimbe printre invitații săi. Începea să devină din ce în ce mai contrariată de întârziere. Dacă profesorul de dans nu venea curând, oaspeții ei puteau pleca în masă. Cerule, ea se mândrea că avea cel mai cunoscut salon din Londra. Iar acum, din cauza unui profesor de dans întârziat, putea pica prost în fața celorlalte patroane. *Quelle horreur!*

În cele din urmă, Gibson se întoarse în salon ca să anunțe sosirea domnului Buckley.

– Te rog să-l conduci sus, zise doamna Norcliffe.

– Da, doamnă. Gibson ezită. Doamnă, poate ar fi mai bine să țineți invitații la o anumită distanță de domnul Buckley.

Doamna Norcliffe se încruntă.

– De ce să fac asta?

– Ca să fiu sincer, doamnă, este învăluit într-un miros puternic.

Doamna Norcliffe scoase un oftat exasperat. Acum avea o dilemă. Ori mințea și spunea că profesorul de dans nu mai reușise să vină, ori risca și spera ca domnul Buckley să stea la o distanță suficientă. Din moment ce oaspeții ei așteptau de ceva timp, doamna Norcliffe hotărî să-l lase pe domnul Buckley să predea.

– Gibson, să-l atenționezi pe domnul Buckley să păstreze o distanță față de dansatori.

– Da, doamnă. Când reveni, Gibson spuse: Doamnă, domnul Buckley.

Buckley făcu o plecăciune.

– Doamnă, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Doamna Norcliffe rămase înmărmurită. Dumnezeule, profesorul de dans era îmbrăcat într-un mod neglijent, avea ochii roșii și șchiopăta.

– Domnule, ați întârziat foarte mult, spuse doamna Norcliffe.

Domnul Buckley se aplecă din nou și își șterse fruntea cu o batistă murdară.

– Scuzele mele, doamnă! Am luat-o pe o stradă greșită, spuse el lingându-și buzele.

– Domnule, se pare că sunteți rănit, spuse doamna Norcliffe. Cum puteți să dansați?

– Nu vă faceți griji, doamnă! Este doar reumatismul. Am un remediu pentru el.

Doamna Norcliffe rămase paralizată de înfățișarea lui și de mirosul puternic de transpirație. Din moment ce se uitau și ceilalți, se gândi că cel mai bine era să înceapă.

– Aș dori să ne arătați cadrilul, îi spuse ea domnului Buckley.

– Da, doamnă, voi instrui dansatorii cu plăcere.

– Foarte bine, spuse ea.

Aspectul bolnăvicios al bărbatului, părul gras și transpirația abundentă nu prevesteau nimic bun.

– Dacă domnii vor conduce doamnele, vom începe, spuse Buckley ștergându-și fruntea din nou. Toată lumea să se încline în fața partenerilor.

– Domnule Buckley, trebuie să le acordați timp să-și aleagă partenerii, spuse doamna Norcliffe.

– Da, desigur, cât de neglijent sunt! Eram foarte nerăbdător.

În timp ce Mina își îndemna surorile și pe cei câțiva domni prezenți să participe, doamna Norcliffe se uita la Buckley cu ochii îngustați. Mina veni lângă doamna Norcliffe.

– A băut dintr-o sticlă de la drogherie.

– A spus că este un remediu pentru reumatismul său, zise doamna Norcliffe, dar nu pot să-mi dau seama cum va reuși să predea dansul din moment ce șchiopătează.

– Poate că va arăta încet pașii, spuse Mina.

Doamna Norcliffe pufni.

– Poate că îi vor crește și aripi la picioare, de asemenea. Du-te să te alături dansatorilor, Mina!

Castelle, Everleigh și Justin Davenport se puseră de acord să fie parteneri pentru Mina, Helena și Amelia.

– Acum, zise Buckley, vă rog să vă înclinați în fața partenerilor. Vom dansa cadril.

Dansatorii își ocupară locurile și îl priviră cu uimire cum își șterge iar fruntea.

– Prima pereche ar trebui să continue până trece de mijloc, spuse Buckley.

Mina se încruntă.

– Mă scuzați, domnule Buckley. Ați vrut să spuneți să treacă pe la mijloc?

– Oh, da, desigur, spuse el lingându-și buzele.

Mina și Everleigh se îndreptară spre mijloc și porniră apoi mai departe.

– Prima pereche se va îndrepta spre margine, zise Buckley.

Everleigh se încruntă.

– Domnule Buckley, eu și partenera mea am făcut deja acest lucru.

– Oh, cât de neatent sunt! Am vrut să spun a doua pereche. Acum perechea opusă va porni spre centru și se va îndrepta spre margine.

Doamna Norcliffe își acoperi gura de groază. Dansatorii îl învățau pe profesorul de dans. Acum începea să suspecteze că Lady Blenborough i-l recomandase în mod intenționat pe acest bufon, ca să o facă de râs. Ele erau rivale de mulți ani, încă de la debuturile lor. Doamna Norcliffe ar fi trebuit să știe că nu trebuia să aibă încredere în Lady Blenborough.

– Apoi domnii își împreunează mâinile, spuse dl Buckley, în timp ce doamnele dansează pe cercul exterior.

Doamna Norcliffe rămase uimită.

– Domnule, cred că doamnele dansează în cercul interior. Poate că ar trebui să ne arătați pașii mai întâi.

– Oh, da, imediat, spuse el poticnindu-se într-o parte. Iertați-mă! Doar că am nevoie de remediul meu – pentru reumatism.

În acel moment, toată lumea începu să șușotească. În mod clar, profesorul de dans era incompetent.

– Domnule Buckley, spuse doamna Norcliffe, transpirați abundent, chiar dacă nu ați exersat nici un pas. Sunteți bolnav?

– Nu, doamnă, deloc.

– Toată lumea, vă rog să vă liniștiți, spuse doamna Norcliffe. Mă întorc imediat. Domnule Buckley, veniți cu mine, vă rog!

Îl conduse afară din salon, închise ușa și îl văzu pe domnul Buckley clătinându-se. Doamna Norcliffe îl prinse de braț ca să nu cadă. Mirosul puternic de alcool o asaltă.

– Domnule, sunteți beat, spuse ea pe un ton revoltat. Nu era de mirare că se făcuse de râs.

– Oh, nu, este doar de la remediul pentru reumatismul meu, spuse domnul Buckley.

– Vei pleca în acest moment, domnule.

– Și cum rămâne cu plata mea? replică el pe un ton agresiv.

Doamnei Norcliffe nu-i plăcu tonul său lipsit de respect și nici expresia urâtă de pe fața lui.

– Domnule, dacă vrei să fii plătit, trebuie să fii competent, și nu ești. Ai venit târziu și nu ai fost în stare să predai într-un mod profesionist. Nu vei primi nici o remunerație pentru că n-ai făcut nimic ca să o meriți, spuse doamna Norcliffe. Acum, te rog să pleci!

Din fericire, Gibson observă ce se întâmpla și chemă doi valeți zdraveni să-l escorteze spre ieșire pe Buckley. Bărbatul nesuferit începu să protesteze.

– Am fost jefuit! Cer să fiu plătit pentru munca mea! țipă el.

Nările doamnei Norcliffe se umflară.

– Domnule, încetează imediat să strigi!

– Am fost înșelat! strigă el. Dați-mi drumul, cretinilor!

Între timp, mai multe cameriste, menajera și bucătăreasa urmăreau desfășurarea spectacolului. Gibson trebui să le reamintească servitorilor să se întoarcă la treburile lor.

Valeții reușiră să-l tragă pe Buckley afară din holul mare. Doamna Norcliffe se strâmbă când auzi strigătele lui Buckley răsunând din foaier. Fără îndoială că invitații din salon auziseră fiecare cuvânt în timp ce valeții îl dăduseră afară din casă. Ce catastrofă!

Mina ieși din salon.

– Mătușă, am auzit strigăte. A plecat?

– Da. Nu pot să cred că Lady Blenborough a putut să mi-l recomande. Am simțit miros de alcool în respirația lui. Este un dezastru, spuse doamna Norcliffe.

După ce plecară toți oaspeții, Gibson o abordă pe doamna Norcliffe.

– Doamnă, vă anunț cu regret că a dispărut un stingător de lumânări din argint de pe masa din foaier. Îmi pare foarte rău, milady. Este evident că domnul Buckley l-a furat când am venit în salon să anunț sosirea sa.

– Îți mulțumesc, Gibson. Bine că am scăpat de domnul Buckley, spuse doamna Norcliffe.

Capitolul 5

Duminică după-amiază

Lucy se bucura că soarele strălucea când o conduse afară pe bunica ei. Era destul de mult de mers de la ele de acasă, dar când ajunseră pe Regents Street, ea se opri.

– Acum așteptăm aici, spuse ea.

Bunica se încruntă când auzi tropotul copitelor apropiindu-se.

– Pentru ce?

– Am să fac semn unei birje.

Bunica ei icni.

– Dar va costa o avere.

– Am economisit suficienți bani pentru ieșirea noastră.

Nu cheltuise nici un bănuț din monedele pe care i le dăduse domnul Wilson, căci își dorea să le folosească pentru o ocazie specială. Chiar nu credea că Sir Galahad avea să apară în acea zi, dar știa că plimbarea îi va face plăcere bunicii.

Când birja încetini, Lucy întrebă despre tarif și o ajută pe bunica ei să urce. După ce porniră, bunica șopti:

– Acest lucru este prea extravagant. Și aud peste tot strigăte și voci.

– Londra este aglomerată de oameni, cai și trăsuri chiar și duminica, spuse Lucy. A, uite parcul!

Lucy plăti birjarul și o conduse pe bunica ei de-a lungul aleii cu iarbă.

– Există un bazin cu apă mai departe pe alee, spuse ea.

Bunica își ridică fața.

– Mă bucur că ai insistat să vin. Briza este revigorantă.

– Uite o bancă de piatră, spuse Lucy. Hai să ne așezăm acolo!

– Când va sosi tânărul tău, te rog să nu mă cocolosești. Aș fi foarte mulțumită să stau și să mă bucur de soare, spuse bunica.

– Mă bucur că am venit, zise Lucy.

Erau doar câțiva oameni care se plimbau. Observă că Sir Galahad nu se afla printre ei. Ar fi trebuit să se bucure, dar dintr-un motiv oarecare se simți puțin dezamăgită, ceea ce era ridicol.

Soarele pătrundea prin ramurile unui stejar. Păsările ciripeau în copacii din apropiere.

– Grauri, spuse bunica zâmbind.

– Cum ți-ai dat seama?

– Chemările lor sunt distincte, aproape ca un fluierat. Întotdeauna mi-a plăcut primăvara.

– Mai povestește-mi despre bunicul, spuse Lucy.

– Ți-am spus de curând întâmplarea cu găinile, zise bunica.

– Da, dar vreau să aud povestea despre adunarea de la țară.

– În regulă. Bunicul tău era un tânăr frumos și foarte vesel. Când l-am văzut prima dată la o adunare am crezut despre el că e mai degrabă îngâmfat. M-a întrebat dacă dansez și chiar în acea primă seară mi-a spus că dorea să se însoare cu mine. Era mult prea sigur pe el, așa că i-am spus că era ultimul om de pe pământ cu care m-aș căsători vreodată. Începând din acel moment, a fost hotărât să mă cucerească, dar eu nu aveam de gând să capitulez atât de ușor. Într-o seară, după ce am dansat cu alți doi domni, l-am văzut pe bunicul tău privindu-mă. El nu dansa cu nici o altă fată. În schimb, se plimba de colo-colo prin încăpere. După ce adunarea s-a încheiat, el mă privea cu cea mai nefericită expresie. În după-amiaza următoare, m-a vizitat și mi-a spus că nu putea trăi fără mine. S-a lăsat într-un genunchi și m-a implorat să-i alung nefericirea. Ei bine, eu am fost practică întotdeauna, la fel ca tine, și i-am spus că nu aveam de gând să-l împușc.

Lucy râse.

– La început fusese speriat, dar apoi a izbucnit în hohote de râs. Am avut mulți ani fericiți împreună, și mereu am reușit să-l fac să râdă.

– Ați fost fericiți, spuse Lucy.

– Am avut și neînțelegeri, dar niciodată nu au ținut prea mult. Eram foarte îndrăgostiți. Bunica îi găsi mâna și o strânse. Vei găsi iubirea, Lucy.

Ea nici măcar nu se putea gândi la iubire și la căsătorie. Principala ei preocupare era mult mai practică. Își dorea siguranță, un loc unde să locuiască și niște bani puși deoparte care să o ajute în momentele dificile. Astăzi însă făcuse totul pentru bunica ei și dorea să o vadă că se bucură de această după-amiază.

Își promise să o aducă mai des pe bunica ei în parc. Acum că avea două locuri de muncă stabile, putea economisi suficienți bani ca să revină aici cât de curând.

– Duminica este ziua mea preferată pentru că mi-o petrec cu tine, spuse ea.

– Mărturisesc că mă bucur de căldura soarelui, spuse bunica. Pot să simt mirosul de iarbă. Descrie-mi parcul!

– Numele lui este foarte potrivit, spuse Lucy. Iarba este foarte verde. Veverițele roșcate aleargă în sus pe trunchiurile stejarilor și ale fagilor, dar parcul nu este prea aglomerat astăzi. Își feri ochii de soare folosind borul bonetei. Un cuplu tânăr se plimbă.

Bunica își ridică fața.

– Chiar îmi place primăvara. Îmi amintește de momentele când eu și bunicul tău obișnuiam să te luăm de mâini și să ne plimbăm de-a lungul câmpiei. Parcă te văd și acum cu cozile tale roșcate împletite. Toamna îți plăcea să te arunci în grămezile de frunze.

Lucy oftă.

– Îmi aduc aminte.

Acelea erau cele mai fericite momente înainte de degradarea sănătății mamei sale.

– Îți mulțumesc că m-ai adus, zise bunica. Îmi place foarte mult această ieșire.

– Sper ca data viitoare să-mi cunoști prietenele. „Dacă Madame Delanger le va permite să aibă o zi liberă."

Strigătul unui bărbat o sperie pe Lucy. Se întoarse și îl văzu pe Sir Galahad, ținându-l pe Bandit în frâu cu ajutorul lesei.

– Are un cățeluș, bunico.

– Oh, îl aud lătrând.

Atunci când Sir Galahad se apropie, Lucy îi aruncă o privire de avertizare, astfel ca boala bunicii ei să fie evidentă pentru el.

El nu păru tulburat.

– Bandit, manierele tale sunt cumplite. Dă mâna cu doamnele!

Lucy întinse mâna, iar Bandit își puse lăbuța în ea.

– O, cât de deștept este!

– Ce rasă e? întrebă bunica.

– Este collie. E doar un cățeluș, dar încerc să-l dresez. Făcu o pauză și se înclină. Îmi cer scuze, spuse el cu ochii plini de veselie, vreți să mă prezentați bunicii dumneavoastră?

Lucy se ridică și o ajută pe bunica ei.

– Domnule, v-o prezint pe bunica mea, doamna Longmore.

El își scoase pălăria și își dădu la o parte o șuviță brunetă de pe frunte.

– Sunt încântat să vă cunosc. Granfield, la dispoziția dumneavoastră. Când își îndreptă statura înaltă și își puse pălăria la loc, zâmbi către Lucy de parcă aveau o glumă secretă.

– Domnule, este o plăcere să vă cunosc, spuse bunica. Am înțeles că ați cunoscut-o pe nepoata mea în parc de curând.

– Într-adevăr, am cunoscut-o aici datorită cățelului meu Bandit. Sper să-l scuzați, încerc să-l dresez, dar rezultatele nu sunt mereu tocmai reușite.

– Sigur că da, vom avea toleranță față de tânărul Bandit, nu-i așa, Lucy?

Obrajii i se încălziră. Acum el îi știa numele de botez.

– Bineînțeles, bunico.

– Poate că Bandit mai are nevoie de lecții de maniere, dar dumneavoastră cu siguranță sunteți politicos și manierat, spuse bunica.

– Vă mulțumesc, doamnă Longmore. El îi făcu cu ochiul lui Lucy. Pot să vă spun că nepoata dumneavoastră este foarte drăguță?

– Bineînțeles că puteți, spuse doamna Longmore.

Fața lui Lucy se îmbujoră.

– I-am spus când ne-am întâlnit prima dată, spuse el, dar apoi am început o dezbatere despre intimidare.

Lucy îi aruncă o privire grăitoare.

– Glumește, bunico!

El râse natural, scuturându-și umerii.

– Ei bine, acesta este un subiect destul de ciudat, spuse bunica încruntându-se.

Când Lucy îi aruncă altă privire de avertizare, ștrengarul îi făcu cu ochiul.

– Cred că a fost remiză. Ce spuneți, domnișoară Longmore?

– Eu spun că am câștigat.

Doamna Longmore zâmbi.

– Asta sună promițător – pentru Lucy.

El se uită la Lucy.

– Trebuie să vă spun ceva după ce facem o tură de parc, șopti el, după care spuse pe un ton normal: Ați fost vreodată cu bunica dumneavoastră la bazinul reginei?

– Nu, n-am fost, spuse Lucy.

– Doamnă Longmore, îmi permiteți să vă însoțesc pe dumneavoastră și pe nepoata dumneavoastră? întrebă el.

– Sunt sigură că Lucy ar fi încântată, spuse bunica. Eu am să aștept aici ca să nu vă încurc.

– Vă rog să mă luați de braț, doamnă Longmore, spuse el. Eu și Bandit vom fi încântați să vă însoțim pe amândouă.

– Sunteți foarte amabil, domnule, spuse bunica.

– Mama ar fi bucuroasă să audă asta.

Lucy își trase răsuflarea. Dacă el s-ar fi concentrat doar asupra ei, i-ar fi putut rezista, dar atenția acordată bunicii sale o cuceri complet. Considerase că fusese puțin mai mult decât un flirt când se întâlniseră în parc, dar acum văzuse acum o latură foarte diferită a lui. Era exact cum trebuia să fie un gentleman.

– Mă bucur de companie și de vremea frumoasă, spuse el încetinindu-și pașii ca să se potrivească cu ritmul încet al bunicii. Apoi aruncă o privire înfocată către Lucy. Era viclean și fermecător, dar Lucy nu putea nega că era amabil și galant, de asemenea. Probabil că avea defectele lui, dar astăzi o impresionase.

Bandit tot trăgea de lesă.

– Crede că poate să scape, spuse domnul Granfield.

– Cățelușii au foarte multă energie, spuse bunica.

– Bandit se joacă mult și apoi se trântește și adoarme imediat. Azi-noapte am făcut greșeala să-l las să se întindă la piciorul patului. Azi-dimineață m-a trezit lingându-mă pe obraz. Mă tem că țipătul meu l-a speriat. Mi-a luat ceva timp să-l calmez.

Lucy zâmbi spre el.

– Cum l-ați calmat?

– L-am luat în brațe și l-am mângâiat. Lui Bandit îi place să stea lângă biroul meu și să-și roadă osul.

Bandit lătră.

– Și-a auzit numele, spuse Lucy. Este foarte inteligent.

– Ce încerci să ne spui, Bandit? întrebă domnul Granfield. Se uită la Lucy. Probabil că Bandit speră să găsească o cățelușă drăguță în parc – asta, sau o veveriță roșcată după care să alerge.

Lucy râse.

– Și ce preferă?

– Ambele variante sunt bune, spuse el.

– Sunteți foarte amuzant, domnule, spuse bunica.

– A, ne apropiem de apă, zise el.

– O aud, spuse bunica cu uimire în voce.

Lucy jură să o aducă din nou aici cât mai curând posibil.

– Știți povestea Drumului Reginei? o întrebă el pe bunica.

– Nu.

– Este destul de interesantă. Charles al II-lea dorea să se plimbe tot drumul de la Hyde Park până la St. James fără să părăsească domeniul regal. El a comandat să fie construit un zid de cărămidă în jurul zonei, pe care l-a numit parcul St. James. De asemenea, a construit o casă de gheață, unde iluștrii săi oaspeți erau serviți cu băuturi reci.

– Oh, cât de generos, spuse bunica. Ce credeți că beau?

– N-am nici o idee, spuse el. Poate limonadă.

Lucy se uită pieziș la el.

– Sau poate ceva mai tare, spuse ea.

– Poate că le servea șampanie. Ați băut vreodată șampanie, domnișoară Longmore?

– Nu, n-am băut, spuse ea. Când încă mai trăia mama ei, la cina de Crăciun serveau socată.

– A, am ajuns, spuse el. Acum, fără îndoială că nepoata dumneavoastră a observat că nu există nici o floare.

Lucy se uită prin jur.

– Dumnezeule! Nu am observat.

Poate pentru că reușise să o farmece, dar astăzi nu o deranja. Fusese amabil și atent cu bunica ei. Nu îi putea găsi nici un defect. De fapt, se simțea exuberantă și cu inima ușoară în prezența lui.

– Nu sunt flori deloc? întrebă bunica.

– Așa este, spuse el.

Când îi făcu cu ochiul lui Lucy, ea se înroși iar.

– Conform legendei, spuse el, regina lui Charles a aflat că el culesese flori pentru o altă femeie. Trebuie să fi fost furioasă, pentru

că a ordonat să fie scoase toate florile, iar de atunci nu s-a mai plantat nici o floare aici.

– Sunt de acord cu decizia reginei, spuse bunica pufnind.

El râse.

– Nu pot fi în totalitate sigur că povestea este adevărată, dar eu n-am văzut niciodată flori aici.

– Dar ce este cu bazinul? întrebă bunica. Există o poveste și despre el?

– Da, este. În secolul trecut, regina Caroline a pus să se construiască bazinul ca să furnizeze apă la palatul St. James.

– O decizie foarte practică, spuse bunica. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră să ne faceți acest tur.

– Mi-a făcut plăcere să fiu în compania dumneavoastră, spuse el zâmbind spre Lucy în timp ce Bandit mirosea iarba.

– Vă mulțumesc, zise Lucy. Orice dubiu avusese în privința lui se evaporase astăzi. Era spiritual, atent și manierele lui erau plăcute.

Îl judecase greșit când se întâlniseră prima dată. Acum, spera în secret că poate înflorea ceva între ei.

Era posibil ca el să fie alesul? Oh, știa că era mult prea devreme ca măcar să se gândească la un viitor cu el, dar spera foarte mult ca el să-și dorească să o vadă din nou.

– Doamnă Longmore, îmi permiteți să vă conduc pe dumneavoastră și pe nepoata dumneavoastră cu trăsura mea?

– Sunteți foarte amabil, vă mulțumesc, spuse bunica.

– Excelent! Domnișoară Longmore, presupun că nu aveți nimic împotrivă.

Ea nu putea fi împotrivă din moment ce bunica ei acceptase.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar era neliniștită.

El se uită la Lucy.

– Care este adresa?

Ea își ridică bărbia.

– Soho, la sud de Tottenham Road.

Expresia lui îngheță pentru o clipă. Apoi își reveni la fel de repede.

Era clar că știa că locuința lor nu era departe de cunoscutul cartier Seven Dials, o zonă săracă și periculoasă aflată în apropierea Covent Gardens.

– De fapt, vom lua o birjă, deoarece locuința noastră nu este în drumul dumneavoastră.

– Un gentleman își onorează întotdeauna promisiunea, spuse el, și nu este nici o problemă.

„Da, dar fără îndoială că regreți invitația ta pripită către o zonă atât de rău famată."

După ce le ajută să urce treptele trăsurii, el luă câinele în brațe.

– Domnișoară Longmore, vă deranjează dacă vă rog să aveți puțin grijă de Bandit?

– Nu, deloc, spuse ea luând cățelul în poală.

– Unde a plecat? întrebă bunica.

– Mă gândesc că s-a dus să-i dea indicații vizitiului.

Fusese atât de bun astăzi, dar când ea îi spusese adresa, văzuse expresia șocată de pe chipul lui. Și ca un gentleman ce era, încercase să o ascundă.

– Îmi place foarte mult de el, spuse bunica. Este la fel de fermecător ca răposatul tău bunic.

– Știm foarte puține despre el. De ce insistă oare să ne cunoască din moment ce noi nu vom putea face niciodată parte din clasa lui socială?

– Probabil că domnul Granfield face parte din mica nobilime. Așadar, nu este atât de sus încât să evite o cunoștință... sau poate mai mult, spuse bunica zâmbind.

– Este bogat, zise Lucy.

– Și de ce te-ai plânge, pentru numele lui Dumnezeu? replică bunica. Trebuie să pui mâna pe el înainte să o facă altcineva.

– Bunico! exclamă ea, șocată.

Bunica ei râse.

– Te tachinam. Acum, cu toată seriozitatea, ar trebui să-i iei în considerare caracterul, nu bogăția sau lipsa acesteia.

– Nimeni nu este perfect, spuse Lucy.

– Mă întreb de ce ești atât de hotărâtă să-l displaci.

– Nu îl displac – dimpotrivă. Doar că situațiile noastre materiale sunt foarte diferite.

– De ce nu-i dai o șansă? întrebă bunica. Eu chiar cred că ține la tine. Altfel de ce și-ar petrece toată după-amiaza cu noi?

„Pentru că mi-e teamă că mă va răni."

– Mă tot întreb de ce nu face curte unor doamne adecvate, care au zestre mari la căsătorie.

– Poate că el vrea dragoste de la soția lui, nu bogății, spuse bunica.

O parte din ea voia să creadă că el era bărbatul visurilor ei. Își dorea să aibă din nou parte de sentimente fericite, ca atunci când el o tachinase și îi zâmbise. Dar dacă își permitea ca speranța să înflorească, se putea alege cu inima frântă.

– Sunt sigură că astăzi a fost doar politicos.

– Ține minte asta! Nici un gentleman nu petrece atât de mult timp cu o doamnă dacă nu este interesat, spuse bunica. Dacă aș fi în locul tău, nu l-aș lăsa să scape.

– Șșșșt, spuse Lucy. Am auzit pași pe trotuar.

Când se uită pe fereastră, tocmai începea să se întunece.

Granfield se întoarse și se așeză cu spatele la cai. Îl luă pe Bandit din brațele lui Lucy și îl puse pe locul de lângă el. Apoi bătu cu bastonul în acoperișul trăsurii. Când aceasta începu să se miște, el mângâie blana cățelului cu mâna înmănușată, atrăgându-i atenția lui Lucy. Nu putu să nu observe mușchii ce tresăltau în interiorul pantalonilor lui strâmți. Se înroși la față. Ce se întâmpla cu ea? Nu voia să o prindă că se uită prea atent la el.

– Stați confortabil, doamnă Longmore? întrebă el.

– Da, foarte bine, spuse bunica. Aveți o trăsură foarte frumoasă.

El își puse pălăria deoparte.

– Mi-a plăcut compania dumneavoastră excelentă de astăzi.

– Ați fost foarte amabil, domnule, spuse Lucy.

– A fost o zi frumoasă. Una dintre cele mai bune pe care le-am avut în ultimul timp. Vă mulțumesc că v-ați întâlnit cu mine în parc.

– Locuiți cu familia dumneavoastră? întrebă bunica.

– Nu, doamnă. Cele trei verișoare ale mele locuiesc cu mama.

Lucy își îndreptă atenția către el, dar rămase tăcută.

– Nu l-ați menționat deloc pe tatăl dumneavoastră, spuse bunica.

– A murit cu mult timp în urmă.

– Îmi pare rău să aud asta. De ce nu locuiți cu mama dumneavoastră? întrebă bunica.

– Bunico, nu e treaba noastră!

– Nu este un secret profund, întunecat, spuse el. Mama mea are o voință de fier și mi se pare că ne înțelegem mai bine când nu ni se intersectează drumurile.

– Ah, spuse bunica. Atunci trebuie să aveți o voință de fier la fel ca a mamei dumneavoastră.

El râse.

– Doar atunci când este nevoie, vă asigur.

– Verișoarele dumneavoastră sunt foarte tinere? întrebă bunica.

– Nu, au vârste care variază de la nouăsprezece la douăzeci și unu de ani.

– Nu s-a căsătorit nici una? întrebă bunica.

– Încă nu, spuse el. Mama este hotărâtă să le găsească tuturor soți potriviți, dar nu este nici o grabă.

Lucy se gândi că mama lui era la fel de nerăbdătoare să-i găsească și lui o tânără bine-crescută, cu o zestre generoasă.

Apoi, amintindu-și mustrarea bunicii despre cinism, promise să încerce să-și schimbe atitudinea. Nu avea nimic de câștigat dacă privea viața dintr-o perspectivă negativă.

– Cred că mama dumneavoastră ține foarte mult la ele, spuse bunica.

– Da, are grijă de verișoarele mele de când le-au murit părinții într-un accident de trăsură.

– Oh, îmi pare rău, spuse bunica.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse el. Mama s-a atașat de fete, și eu, la fel.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse bunica. Ați locuit întotdeauna la Londra?

– Doar o parte din an – în timpul sezonului de primăvară.

– Bunico, interveni Lucy. Nu ar trebui să-l presăm.

– Nu mă deranjează, spuse el.

– Aveți afaceri la Londra? întrebă bunica.

– Da, am, răspunse el.

– Ce fel de afaceri? întrebă bunica.

Obrajii lui Lucy se încinseră.

– Serios, chiar n-ar trebui să întrebăm despre afacerile dumnealui.

El râse.

– Doamnă Longmore, dumneavoastră și nepoata dumneavoastră ați locuit mereu la Londra?

– Oh, nu. Provenim din Westbury, din comitatul Wiltshire.

– Ah, înseamnă că trebuie să fi vizitat Stonehenge.

– Nu, n-am avut acest privilegiu, spuse Lucy. Ca să fiu sinceră, singura călătorie pe care am făcut-o vreodată a fost cea care ne-a adus la Londra. Aici este casa noastră acum.

– Eu trebuie să vă mulțumesc în mod special pentru istoria parcului. A fost chiar interesant, spuse bunica. După toate aparențele, sunteți un domn înstărit.

– Mulți mă consideră norocos.

– Nu trebuie să fiți modest, spuse Lucy. Fără îndoială că ați muncit din greu pentru succesul dumneavoastră.

Nu existase nici o urmă de amuzament în expresia lui când îi întâlni privirea.

– Acum trei luni, unchiul meu a decedat și eu i-am moștenit averea. Moartea sa prematură a fost complet neașteptată. A fost ca un tată pentru mine.

Inima lui Lucy se întristă.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

– Vă mulțumesc, spuse el. Mult prea mulți oameni mă felicită pentru moștenire.

El inspiră adânc, ca și cum s-ar fi încurajat singur. Mai devreme îi spusese că avea ceva să-i zică.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lucy.

– Nu, dar am moștenit mai mult decât averea, spuse el. Am moștenit și titlul de duce al unchiului meu.

Firele de păr de pe ceafa lui Lucy se ridicară. Își acoperi gura. Ochii lui înregistrară dezamăgirea.

Era sigur că acele cuvinte le va ului. Ea își puse mâna în poală.

– De ce nu ne-ați spus mai devreme? În momentul în care cuvintele îi ieșiră pe gură, Lucy înțelese că tonul ei era acuzator, dar el ar fi trebuit să le spună când îi ceruse să o prezinte pe bunica ei.

Expresia lui se răci.

– Am zis destul de clar că am ceva să vă spun după ce făceam turul parcului.

Lucy strânse pumnul până îi intrară unghiile în palmă.

– Ați ascuns un lucru important despre dumneavoastră.

Cum îndrăznea să se facă agreabil și apoi să anunțe că deținea unul dintre cele mai înalte titluri din țară, de parcă uitase despre el.

– Ne-ați indus în eroare.

– Nu este adevărat, spuse el. Titlul meu este Granfield. Tot ce v-am spus este absolut adevărat.

– Sigur știați că ne vor șoca spusele dumneavoastră, spuse ea. Intenționat ați așteptat să vă dezvăluiți identitatea acum.

– V-am avertizat de la început. Acum știți.

Lucy nu era străină de dezamăgire, dar ceva fierbinte i se urcă spre tâmple, făcând-o s-o doară.

– Trebuia să ne fi dezvăluit mult mai devreme.

– Fiți sinceră, domnișoară Longmore! Chiar contează dacă am așteptat să vă spun după plimbarea noastră din parc?

– Deși apreciez atenția dumneavoastră de astăzi, situațiile noastre sunt atât de diferite, încât am putea la fel de bine să locuim de fiecare parte a Atlanticului. Știați asta când ne-ați întâlnit astăzi în parc. V-ați asigurat că aveți toate avantajele, după care ne-ați oferit un motiv insuficient ca să ascundeți un lucru esențial despre dumneavoastră.

Bunica îi strânse mâna lui Lucy ca un semnal de avertizare.

– Excelență, de ce ați așteptat?

– N-am avut nici o intenție de a-mi ascunde identitatea. De aceea am avertizat-o pe nepoata dumneavoastră că trebuie să-i spun ceva. Apoi am început să conversăm, și am dorit să vă duc prin parcul Green și să vă spun istoria acestuia. Am intenționat să vă spun de la început și am făcut-o. Asta este tot.

– Excelență, aveați responsabilitatea să vă prezentați folosind titlul dumneavoastră când ne-am întâlnit, spuse bunica. Sunt dispusă să fac o excepție de data asta, dar știți că, dacă așteptați onestitate de la ceilalți, și dumneavoastră trebuie să o oferiți.

Lucy nu era atât de iertătoare. El părea să aibă tot ce își dorise ea vreodată de la un bărbat, dar ar fi trebuit să știe că se va dovedi a fi prea bun ca să fie adevărat.

– Dacă tot vă împărtășiți sentimentele dumneavoastră sincere, am să vi le împărtășesc și eu pe ale mele, spuse Lucy. Am crezut că sunteți un gentleman în cel mai adevărat sens al cuvântului, dar se pare că sunteți un amăgitor. Sunteți genul de bărbat care-și irosește timpul cu femei doar ca să se distreze. Permiteți-mi să fiu clară! Eu nu sunt amuzată.

El se încruntă.

– Aceasta este părerea dumneavoastră despre mine după o scurtă discuție?

Ea își ridică bărbia.

– Da, este. Lucy disprețuia înșelăciunea. Tatăl ei mințise de mai multe ori despre vânzarea obiectelor lor valoroase astfel încât să-și poată cumpăra băutură. Îl urâse pentru asta și nu voia să aibă nimic de-a face cu un amăgitor.

Nu ar fi durut atât de mult dacă nu ar fi fost atât de atent cu ea și cu bunica ei. Ea știa că el flirta, dar se pare că era un cameleon, capabil să se facă plăcut și fermecător pentru propriile scopuri.

În timp ce trăsura mergea mai departe, Lucy se întoarse cu fața la fereastră, pentru că nu dorea să se uite la el.

Vedea umbrele lungi ale clădirilor și numeroase vehicule care aglomerau străzile. Călătoria părea să dureze o veșnicie. În tot acest timp, își dorea să nu-l fi întâlnit niciodată, deoarece o făcuse să creadă că era un bărbat onorabil. Un bărbat care ar fi putut fi alesul ei. Un bărbat care ar fi putut să o iubească, să o protejeze și să o prețuiască. Dar nu exista nici o șansă pentru nici un fel de relație, nu atâta timp cât el era duce.

Se gândi la ziua aceea din parc când îi spusese că ei nu puteau fi cunoștințe din cauza diferențelor de clasă. El și în ziua aceea ascunsese intenționat informația despre titlul său. Acest lucru o făcu doar să se întrebe câte femei căzuseră sub vraja lui.

Acum se simțea ca o proastă. Își dăduse seama după croiala hainelor că nu era un om de afaceri obișnuit, dar se lăsase mult prea ușor cucerită de farmecele lui. Niciodată! Ascunsese lucruri importante despre el și așteptase mult prea mult ca să dezvăluie că deținea unul dintre cele mai înalte titluri din regat. Îl disprețuia pentru duplicitatea lui și cu siguranță nu mai dorea să-l vadă vreodată.

În cele din urmă, trăsura se opri. Granfield înmână câinele tânărului birjar. Apoi o ajută pe bunica pe scări. Când îi întinse mâna lui Lucy, ea încercă să evite să aibă un contact vizual direct cu el, dar el o privi cu ochii încruntați. Era evident că dorea ca ea să știe că este furios.

– Scuzați-mă, Excelență, spuse ea tăios.

– Am crezut că sunteți altfel, spuse el în șoaptă, dar m-am înșelat.

Ea pufni.

– Nu vă prefaceți că nu știți ce stă între noi. Trăiți într-o lume cu totul diferită de a mea, dar ați ales să vă țineți după mine chiar și când am protestat că diferențele de clasă dintre noi fac imposibilă orice cunoștință.

– Nu sunteți diferită de toți ceilalți care mă judecă doar după titlul pe care îl am.

– Poftim? spuse ea.

– Sunteți orbită de titlu la fel cum este toată lumea și nici măcar nu vă deranjați să priviți dincolo de suprafață.

Se întoarse și se duse înapoi la trăsură. Lucy îi luă brațul bunicii și o conduse la etaj. Când ajunseră în capătul scărilor, Lucy auzi

tropotul copitelor. Refuză să se uite în urmă, dar cuvintele lui o tulburară mult timp după ce plecă el.

Capitolul 6

Lucy nu dormi bine în noaptea de după plimbarea din parc. Se tot gândea la duce și la ce se întâmplase cu o zi în urmă. Toată noaptea trecuse de la sentimentul că el le păcălise la întrebarea dacă nu cumva îl judecase prea aspru. Se trezi cu o durere surdă în tâmple.

Fu ușurată după ce termină de curățat și ultimele apartamente de la Albany. Se gândi la o plăcintă cu carne de oaie pentru cină și se grăbi spre casă. Tot ce își dorea era o ceașcă de ceai, o masă caldă și să doarmă.

Urcă scările și bătu la ușă. Sunetul familiar al bastonului bunicii și tragerea zăvorului o făcură să suspine de ușurare. Fusese o zi lungă.

– Iată-te în sfârșit, spuse bunica. A venit doamna Green. Stăteam ca pe ace așteptându-te.

– De ce?

– Intră să vezi, spuse doamna Green.

Lucy intră în camera mică și clipi. Pe masă se afla o vază frumoasă cu trandafiri roșii.

– Dumnezeule! Sunt foarte frumoși.

– Petalele sunt atât de moi, spuse bunica.

– A venit un bărbat și i-a adus astăzi mai devreme. Există și o scrisoare.

– Toată ziua mi-am dorit să fi știut să citesc, spuse doamna Green. A trebuit să te așteptăm pe tine să vii acasă.

– Oh, îmi pare rău că a trebuit să așteptați, spuse Lucy, dar mă tem că trandafirii și scrisoarea au fost expediate greșit.

– Deschide scrisoarea, spuse bunica. Suntem nerăbdătoare să aflăm cine a trimis-o.

Lucy lăsă plăcinta pe masă și rupse sigiliul. Se uită în josul paginii și văzu semnătura.

– Este de la Granfield, spuse ea.

– Știam eu, zise bunica.

– Te rugăm, citește-ne și nouă, spuse doamna Green.

Ea oftă. Toată ziua se gândise la el cu sentimente amestecate. Se simțise vinovată și apoi nervoasă, aceste sentimente alternând mereu. Cel mai mult se simțise nesigură pe ea. Se temea că îl judecase prea aspru pentru că el se afla mult prea departe ca să ajungă la el.

– Lucy, spuse bunica. Dacă preferi să nu ne citești ce scrie în scrisoare, înțelegem.

– Oricum voi ajunge să vă spun ce scrie și ar fi urât din partea mea să vă las pe amândouă să mai așteptați. Voi citi cu voce tare:

Dragă domnișoară Longmore,

După multă reflecție și puțin somn în noaptea trecută, am ajuns la concluzia că poate comportamentul meu de ieri nu a fost nici manierat și nici corect față de dumneavoastră și bunica dumneavoastră. Ieri am permis mândriei să nu mă lase să recunosc adevărul. În adâncul sufletului am știut că nu era bine să vă induc în eroare nici măcar pentru o oră. Când am menționat întâmplător despre titlul meu, ați fost șocată și este de înțeles. Dacă v-aș fi spus de la început și dacă v-aș fi explicat despre schimbările copleșitoare care au avut loc de la moartea unchiului meu, poate că ați fi înțeles. Fără îndoială că ați găsi respingătoare prezența mea dacă ar fi să vă fac o vizită. Dacă din întâmplare sunteți dispusă să-mi permiteți să vă transmit scuzele mele sincere, aș aprecia foarte mult oportunitatea. Voi trimite dimineață un servitor care să-mi aducă răspunsul.

Al dumneavoastră, etc.

Granfield

P.S. Sper să vă placă trandafirii.

Lucy împături scrisoarea cu grijă.

– Îi vei permite să-și prezinte scuzele? întrebă bunica.

– Nu știu, răspunse Lucy. Fusese atât de dezamăgită, iar rana era încă deschisă.

– Poate că ar trebui să vă las să discutați, spuse doamna Green.

– Nu, doamnă Green. Cred că mi-ar folosi să aflu o părere obiectivă, zise Lucy.

– Ei bine, nu știu dacă vă pot fi de mare folos, spuse doamna Green. Sunt atât de impresionată de trandafiri, că probabil te-aș sfătui să ierți și să uiți totul. Dar știu că nu este așa de simplu.

– Lucy, va trebui să iei o decizie în seara asta. Servitorul lui va veni dimineață după răspunsul tău când vei fi la lecțiile de dans pe care le predai fetelor doamnei Vernon, spuse bunica.

– Ce să fac, bunico? întrebă Lucy.

– Ascultă-ți inima, draga mea!

Lucy oftă.

– Dacă aș fi dormit azi-noapte cu o conștiință curată, aș fi putut să-i refuz destul de ușor scuzele, dar conștiința mea nu a fost deloc clară.

– Mai bine mă duc acasă și vă las să discutați, spuse din nou doamna Green. Trec mâine pe la dumneavoastră, doamnă Longmore.

– Vă mulțumesc, doamnă Green, spuse bunica.

Lucy o conduse pe doamna Green până la ușă.

– Mult noroc, dragă, spuse doamna Green.

După ce plecă, Lucy închise ușa și trase zăvorul.

– Voi pune apă pentru ceaiul nostru.

– Mulțumesc, dragă, spuse bunica.

Lucy umplu ibricul și îl așeză pe plită. Apoi puse ceainicul pe masă, împreună cu farfuriile și tacâmurile. Felie plăcinta, deși avea apetitul scăzut.

– Spune-mi exact ce ai în minte, spuse bunica.

– Mă tot gândesc la ce mi-a spus aseară.

– Ce a zis?

– A zis: „Am crezut că ești altfel, dar m-am înșelat. Nu ești diferită de toți ceilalți care mă judecă doar după titlul pe care îl am".

– Atunci totul este din cauză că el este aristocrat? întrebă bunica.

– Da. Nu. Nu știu. Nu am fost niciodată atât de confuză. Ar fi trebuit să ne spună imediat, dar adevărul este că aș fi fost șocată indiferent de momentul în care ne spunea. Cu partea asta am probleme de împăcare.

– Lucy, el a fost amabil, atent și fermecător. Da, a făcut o greșeală, dar și-a asumat responsabilitatea. Cu siguranță că îi vei permite să-și prezinte scuzele. Eu chiar cred că inima lui este sinceră.

– Și totuși mă mai neliniștește ceva, spuse ea.

– Ce anume, dragă?

– În ziua aceea în parc, mi-am permis să cred că el ar putea fi alesul și că acele sentimente de tandrețe s-ar putea dezvolta. Știu că visam la cai verzi pe pereți. Apoi a dezvăluit că este duce, iar eu am înțeles că era cu totul nepotrivit pentru o fată ca mine.

– Nu ar trebui să spui asta, zise bunica. Ești o tânără deosebită.

– Bunico, știi la ce mă refer.

Bunica oftă.

– Care va fi răspunsul tău?

– Spune-i servitorului că îl voi primi, dar nu pentru alt motiv, ci pentru a afla de ce ne-a indus în eroare.

Doamna Norcliffe își petrecu următoarea săptămână vizitându-și prietenele și cerând recomandări pentru un profesor de dans desăvârșit. Din nefericire, auzise numeroase povești despre bețivani, consumatori de opiu, flirturi și unele cazuri de hoție. Începuse să creadă că în toată Londra nu exista nici măcar un profesor decent de dans.

O vizită pe tânăra doamnă Vernon, care avea două fiice drăguțe. Fetele erau concentrate asupra propriilor broderii.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse doamna Norcliffe. Trebuie să spun că mă bucur să vă văd fetele lucrând cu atâta hărnicie la broderiile lor.

– Încă învață, spuse doamna Vernon. Anne, Marie, vă puteți retrage.

– Da, mamă, spuseră ele la unison.

Doamna Norcliffe observă că fata cea mare o luă pe sora ei de mână.

– Se pare că fetele dumneavoastră se comportă bine în drumul lor spre a deveni tinere fete bine-crescute.

– Vă mulțumesc, spuse doamna Vernon. Vă pot oferi o ceașcă de ceai?

– Nu, vă mulțumesc.

– Îmi pare rău că nu am răspuns invitației dumneavoastră de săptămâna trecută, spuse doamna Vernon. Fetele au fost răcite, așa că am stat acasă cu ele.

– Probabil că a fost mai bine așa. La recomandarea lui Lady Blenborough, am angajat un profesor de dans care pur și simplu a venit în stare de ebrietate și e posibil să fi consumat opiu. Tot continua să bea dintr-o sticlă de la drogherie și nu prea putea să stea pe picioare. Evident, lecția sa a fost sub orice critică. Așa că am întrebat toți prietenii mei pentru o recomandare.

– Oh, Doamne sfinte, spuse doamna Vernon. E vorba de domnul Buckley?

– Da, el este. Îl cunoașteți?

– Din nefericire, da. L-am angajat fără să-i știu caracterul păcătos. Nu s-a grăbit să ridice nici măcar un deget. Ajutorul lui a făcut toată instruirea. Apoi a insistat să discute cu mine de parcă eram egali. Se lăuda cu legăturile sale cu familii despre care nu mai auzisem niciodată. Partea cea mai proastă a fost când s-a apropiat de mine. Duhnea a băutură. Așa că l-am dat afară imediat fără să-l plătesc.

– Și asistentul? întrebă doamna Norcliffe. Este capabil de ceva?

– Domnișoara Longmore este foarte talentată. Este minunată cu fetele mele. Trebuie să spun că este răbdătoare și le încurajează când sunt nesigure. Sunt foarte mulțumită de modul său de predare.

Doamna Norcliffe își arcui sprâncenele.

– Instructorul de dans este o femeie?

– Da, știu că este neobișnuit, dar eu sunt impresionată de ea. Păcat că nu ați fost aici mai devreme. Puteați să o cunoașteți. În orice caz, fetele mele o adoră. De asemenea, este o ușurare că este plăcută și că vorbește într-un mod educat. Bănuiesc că familia ei trece prin vremuri grele, iar ea predă dansul ca să îi ajute.

Doamna Norcliffe își duse mâna la inimă.

– Doamnă Vernon, credeți că domnișoara Longmore ar fi de acord să instruiască adulți în salonul meu?

– Cred că ar considera bine-venită oportunitatea, dacă este disponibilă.

– Aveți posibilitatea să o contactați? Aș dori foarte mult să o avem ca instructor în salonul meu, marțea viitoare.

– Voi trimite un servitor la locuința ei. Trebuie să vă avertizez, am recomandat-o deja mai multor prieteni. Nu sunt sigură de disponibilitatea ei, dar o voi întreba pentru dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, spuse doamna Norcliffe. Vă sunt recunoscătoare.

Doamna Norcliffe își schimbă în mod semnificativ starea de spirit după ce o vizită pe doamna Vernon. Era ușurată că nepoatele ei vor avea măcar o sesiune de repetiții înainte de deschiderea clubului Almack în săptămâna următoare. Le va cere celorlalte patroane să o ajute să răspândească vorba ca să se asigure că salonul ei va fi foarte aglomerat în timpul repetițiilor.

Doamna Norcliffe era destul de preocupată de bârfele referitoare la acel profesor de dans bețiv. Știa că trebuie să se fi vehiculat vorbe despre el aproape în fiecare salon din Londra. Era foarte

important ca ea să reușească cu noul maestru de dans. Desigur, exista faptul neobișnuit că acesta era o femeie, dar doamna Vernon era demnă de încredere și fără vicleșuguri – spre deosebire de multe alte doamne.

Doamna Norcliffe știa că avea destulă putere ca să influențeze opiniile celorlalte doamne din societate. De-a lungul anilor, se împrietenise cu toate doamnele și domnii de condiție bună și se asigurase că avea cel mai popular salon din Londra. Dacă ea angaja un profesor de dans care era femeie, ceilalți vor crede că așa este moda.

În dimineața următoare

Lucy era neliniștită că totul trebuia să fie absolut imaculat și foarte îngrijit.

Așeză ceainicul lângă cești, farfurii și lingurițe pe masa pătrată din încăperea care servea drept salon și sufragerie. Umplu ibricul cu apă și îl așeză pe plită. Focul va oferi lumină și căldură când va apune soarele.

O scândură din dușumea trosni când ea se îndreptă spre fereastră. Lumina tocmai începea să se estompeze. Apoi se întoarse spre bunica.

– Crezi că s-a răzgândit?

– Nu, nu cred, răspunse bunica. Ești mult prea agitată. Vino să mă ajuți să peticesc ciorapii!

– Bunico, eu nu o să cos ciorapi în prezența lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse bunica. Poți să-i lași în coșul de cusut când sosește.

Lucy se așeză pe canapea și apoi se ridică imediat.

– Voi pune apă la trandafiri.

Bunica scoase un oftat lung.

– Ești tulburată.

– Nu pot să stau pur și simplu și să nu fac nimic.

Puse puțină apă la trandafiri, netezi fața de masă și așeză vaza în mijloc. Apoi se duse din nou la fereastră.

– Umbrele sunt mai lungi acum, spuse Lucy.

– Probabil iar ești la fereastră. Ai de gând să lași să se vadă cât de dornică ești de prezența lui? întrebă bunica.

–Sunt dornică doar s-o termin cu el, spuse ea. Oh, Doamne, a sosit trăsura lui. Am nervii întinși la maximum.

–El este cel care trebuie să-și ceară scuze. Tu trebuie doar să le accepți.

Se auziră pași, apoi o bătaie în ușă. Lucy își ciupi obrajii, trase zăvorul și deschise. El stătea în prag, cu pălăria în mână.

–Vă rog, intrați, spuse Lucy.

De ce avea atât de multe emoții? Era din cauza lui.

El făcu o plecăciune.

–Vă mulțumesc că m-ați primit.

Lucy îi luă pălăria și o așeză pe scrinul din lemn de trandafir. Bunica se ridică.

–Excelență, doriți să beți ceaiul împreună cu noi?

–Sunteți foarte amabilă, dar nu doresc să vă deranjez prea mult.

–Vă rog, luați loc, spuse bunica.

El trase un scaun pentru bunica și apoi unul pentru Lucy.

–Voi pune ibricul pe plită, spuse Lucy.

Pașii lui se auziră pe dușumeaua de lemn din spatele ei.

–Focul arde puțin cam încet, spuse el. Vă pot ajuta?

–Sigur că da, spuse ea făcând un pas înapoi.

El luă vătraiul și răscoli cărbunii.

–Acum n-ar trebui să dureze prea mult până fierbe apa.

Se întoarseră la masă și el trase din nou scaunul pentru ea.

Când ibricul începu să șuiere, Lucy îl luă și apoi turnă apă în ceainic. În timp ce așteptau să se facă ceaiul, ea întrebă:

–De ce ați așteptat atât de mult până să ne spuneți despre titlul dumneavoastră?

–Mi-am dat seama că, dacă mi-aș fi dezvăluit identitatea imediat, probabil că veți fi șocate. Am fost prins între a mărturisi imediat sau a aștepta până la final. Am ales finalul deoarece am dorit să mă cunoașteți pentru cine sunt decât pentru însemnele ducale.

–Nu vă simțiți confortabil având acest titlu? întrebă bunica pe un ton neîncrezător.

–Sunt mândru de tot ceea ce reprezintă titlul atât în prezent, cât și în viitor. Havenwood înseamnă foarte mult pentru mine, poate chiar mai mult acum că unchiul meu nu mai este. Dar din momentul în care am moștenit, am fost asediat de lingușitori și de mame lacome care voiau să facă pe pețitoarele. Nu pot merge la club, că imediat sunt înconjurat de un grup de lingușitori. Acum un an, nici

unul dintre acești oameni nu știa că exist. Nu mi-am propus niciodată să vă induc în eroare, dar nu m-am descurcat prea bine să vă aduc la cunoștință titlul meu. Am făcut o greșeală amarnică. Dacă privesc în urmă, ar fi trebuit să vă spun imediat. Dacă v-aș fi spus părerile mele despre schimbările din viața mea exact așa cum le-am descris, aș fi putut evita să mă discreditez în ochii voștri. Vă rog să mă iertați, deși nu merit.

Lucy oftă.

– Nu sunteți singurul care a greșit. M-am întrebat dacă v-aș fi judecat la fel de aspru dacă ați fi fost mai degrabă din mica nobilime și nu un duce. Mi-am dat seama că am fost prea severă pentru că sunteți aristocrat și asta nu este corect față de dumneavoastră. După ce m-am gândit mai bine, am realizat că aș fi fost la fel de șocată că sunteți duce, indiferent de momentul în care ne spuneați asta. Ați fost foarte amabil cu mine și bunica în ziua aceea. Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

– Aveați tot dreptul să fiți supărată, spuse el.

– Ce spuneți, să bem ceaiul pe canapea, unde lumina este mai bună? întrebă Lucy.

După ce ele se așezară pe canapea, el răscoli cărbunii și după aceea li se alătură.

– Ce fac mama și verișoarele dumneavoastră? întrebă doamna Longmore.

– Sunt foarte bine. Am cinat recent cu ele cu ocazia aniversării mele de treizeci și unu de ani.

– Sper că ați petrecut frumos, spuse Lucy.

– Așa este, am primit un cadou de la mama. O tăviță de argint pe care să-mi aducă servitorul corespondența.

Lucy observă amuzamentul ascuns din ochii lui.

– Bănuiesc că mai există ceva în povestea asta.

– Da, aveți dreptate, spuse Granfield. După cum puteți observa, îmi lipsesc toate însușirile arogante ducale, spre disperarea mamei. Oricum, nu am dorit să o dezamăgesc, așa că i-am mulțumit foarte mult pentru tăviță. În același timp, am observat că Bandit, prietenul meu credincios, saliva peste oasele lui pe noul covor. Din moment ce a distrus deja un covor, am hotărât că are nevoie de un recipient pentru oase. Mi-am aruncat ochii prin jurul meu, și ce am văzut?

Lucy râse.

– Tăvița de argint?

– Corect, spuse el.

– I-ați dat-o câinelui dumneavoastră? întrebă doamna Longmore cu o voce uimită.

– Oh, da. Valetul meu Barlow, care de obicei este destul de stoic, s-a strâmbat. Pentru el, acest lucru este asemănător cu un atac de nervi.

Buzele bunicii tresăriră.

– V-am etichetat ca fiind un fermecător, iar acum trebuie să spun că de asemenea sunteți și fără scrupule.

– Am sperat mai degrabă să-l provoc pe Barlow să chicotească, spuse el, dar până acum, am eșuat în eforturile mele de a-l face să râdă. Nu vă fie teamă! Sunt destul de hotărât să scot un chicot de la el.

– Sunteți îngrozitor, spuse Lucy zâmbind.

– Nu veți fi surprinse să aflați că am fost deosebit de neastâmpărat când eram mic. Eu și prietenul meu Colin ne petreceam verile la Havenwood. Ne-am bălăcit în noroi, am încercat să călărim porcii unchiului Hugh și am furat biscuiți de la bucătărie. Unchiul ne-a învățat să pescuim și să călărim, dar când eram obraznici ne punea să scoatem bălegarul din cocinile porcilor. Există motive pentru care nu mănânc bacon.

Lucy își scutură umerii de râs. Își puse deoparte ceașca de ceai.

– Pe prietenul dumneavoastră Colin l-ați cunoscut la școală?

– Da, la Eton, când aveam opt ani. Practic, suntem ca frații. Am aflat de curând că urmează să devină tată. Nici nu-mi vine să cred.

Bunica tresări.

– Oh, vai, vă rog să mă scuzați, cred că am ațipit.

Granfield se ridică.

– Eu vă rog să mă scuzați, spuse el. N-am vrut să stau prea mult. Dacă doriți, voi întreține focul pentru dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, spuse bunica. Nu trebuie să vă grăbiți. Vă rog să mă scuzați, eu mă voi retrage. Lucy, ai grijă să tragi zăvorul după ce pleacă Granfield.

– Da, bunico.

El își dădu jos haina și se duse să vadă de foc. Când se ridică și își scutură mâinile de praf, Lucy îi observă încă o dată statura

înaltă. Cum era îmbrăcat doar cu jiletcă și cămașă, putea să vadă umerii largi și talia îngustă.

Se așeză lângă ea și își întinse brațul în partea de sus a canapelei.

– Obosită? întrebă el.

– Nu.

Era prea conștientă de el. În camera obscură, nu îi putea vedea ochii albaștri strălucitori, dar sunetul ușor al respirației lui se amesteca cu al ei. Tensiunea dintre ei trosnea peste tot în jur. Un moment lung suspendat. Simțurile ei erau accentuate, iar sânii i se simțeau mai grei, din cine știe ce motiv. Simți mirosul de săpun de perișor și de altceva – ceva masculin și irezistibil. Ceva unic pentru el.

El se aplecă mai aproape, iar ea putu simți șoapta respirației lui pe buze.

– Din prima clipă în care te-am cunoscut, nu am putut să mi te scot din minte.

Cuvintele lui o făcură să se simtă amețită, dar se dădu înapoi pentru că dorea să fie puțin precautå.

– Fără îndoială că sunt prima femeie care a scos cuțitul la tine.

El zâmbi.

– Într-adevăr. Acum că ești neînarmată, poate că am putea fi prieteni.

– Ne vom strânge mâinile, spuse ea întinzându-și mâna.

El îi luă mâna și îi întoarse încheietura, cu palma în sus. Se uită la ea pe sub genele negre și apoi îi sărută pielea delicată de sub încheietură. Când atinse cu limba locul în care îi simțea pulsul, respirația ei tremură. Ea se gândi că se putea topi de la căldura din privirea lui seducătoare.

– Ar fi bine să plec, spuse el. Avea o privire plină de înțelesuri, de parcă știa exact cum o făcuse să se simtă.

Când ei i se tăie respirația, el o ajută să se ridice. Merse cu el spre ușă ca și cum ar fi fost învăluită într-o ceață.

El se opri și se uită în ochii ei. Apoi o trase în brațele lui și o sărută ușor pe buze. Gura lui se mișca peste a ei și mâna îi alunecă pe curba spatelui.

În ea clocoteau căldura și dorința. El își petrecu brațele în jurul ei, iar Lucy îi putu simți mușchii atât de fermi ai mâinilor, ai pieptului și ai coapselor, când o strânse aproape de el.

– Iartă-mă în avans, spuse el.

– Pentru ce? șopti ea.

O sărută încă o dată cu blândețe, după care își plimbă limba de-a lungul buzelor ei. Buzele ei se întredeschiseră, și el își strecură limba în gura ei, gustând-o, în timp ce mâinile lui coborau pe spate spre fundul ei. O trase aproape, iar ea îi simți trupul tare. Respirația ei deveni rapidă, și tot interiorul îi luase foc pentru el. Dumnezeu să o ajute, își dorea ca mâinile lui să fie peste tot trupul ei.

El întrerupse sărutul, iar Lucy își dădu seama că și respirația lui era mai rapidă. Când îi dădu drumul, îi spuse:

– Noapte bună, dulce Lucy.

Mâinile și picioarele ei tremurau ușor când el păși în noapte, lăsând-o să se întrebe dacă el știa că acela fusese primul ei sărut.

Capitolul 7

Miercuri seară, o săptămână mai târziu

Harry petrecu o mare parte a zilei în întâlniri plictisitoare cu avocații săi. Când ajunse acasă, intenționa să se ocupe de mai multe documente, dar găsi patru scrisori de la mama lui. O deschise pe prima și oftă.

Dragul meu fiu,

Ai aflat cu siguranță că sezonul de la Almack se va deschide în această seară. Vino cu noua ta trăsură la ora nouă fix. Aștept de la tine să fii serios și să nu întârzii.

A ta etc.

Doamna Norcliffe

El pufni.

– Nu prea cred, bombăni el și o deschise pe următoarea.

Harry, aștept răspunsul tău. Te rog să răspunzi rapid.

A ta etc.

Doamna Norcliffe

Doamna Norcliffe era cunoscută pentru cererile sale imperioase, dar el învățase cu mult timp în urmă că, atunci când ea vorbea foarte mult despre ceva ce credea că este important, cel mai bine era să o ignore. Harry lăsă misiva deoparte și rupse sigiliul celei mai recente.

Harry, nu mă amuzi deloc! Trimite răspunsul tău acum!
A ta etc.

Doamna Norcliffe

Nimeni, nici măcar mama lui băgăcioasă, nu-i dădea lui ordine. Harry scoase o foaie de hârtie și își cufundă pana în cerneală.

Dragă mamă,

Îmi pare rău că nu te pot însoți la Almack în această seară deoarece am o întâlnire stabilită anterior. Distracție plăcută! Îmi permit să-ți recomand limonada diluată, pâinea veche și tortul uscat?
Fiul tău neascultător,

Granfield

Harry îndoi hârtia și o sigilă cu ceară. Apoi sună din clopoțel. Barlow își acoperi un căscat și se târî în salon.

– Barlow, te rog să trimiți această misivă doamnei Norcliffe la casa din oraș din Grosvenor Square.

– Da, Excelență. Să aștept un răspuns?

– Bineînțeles că nu. Acest lucru ar însemna să faci drumuri suplimentare către locuința mamei mele.

– Da, Excelență.

Harry decise că mama lui avea nevoie de o lecție de răbdare.

– Barlow, să o iei pe drumul pitoresc spre Grosvenor Square. Să admiri în voie frunzele proaspete și florile sălbatice.

Spre cinstea lui Barlow, el nici nu clipi.

– Da, Excelență.

– După ce transmiți mesajul, îți poți lua o zi liberă. Îți câștigi acest drept după tot efortul de astăzi.

– Mulțumesc, Excelență. Voi profita de oferta dumneavoastră.

Harry se gândi să-l ducă pe Bandit în parc în speranța de a o vedea pe Lucy, dar chiar trebuia să se ocupe de corespondență. Presupunea că cel mai bine ar fi să angajeze curând un secretar, deoarece începea să fie copleșit de hârtii. Asta presupunea să intervieveze candidați, dar când și-ar putea găsi timp pentru așa ceva?

Pe marmură se auziră ghearele lui Bandit care alergă spre Harry cu un os în gură și îl lăsă pe podea.

Harry zâmbi.

– E pentru mine? Vai, îți mulțumesc, Bandit, dar cred că oasele nu sunt bune pentru digestia mea.

Bandit se așeză pe marmura rece și începu să-și roadă osul.

Se auzi un ciocănit în ușă. Harry avu de gând să-l ignore, deoarece era sigur că mama lui îi trimisese încă o misivă blestemată. Oftând iritat, se îndreptă către ușă și o deschise.

– Bell, intră.

Prietenul lui își atârnă pălăria și mantaua în cuierul din foaier.

– Ia loc, spuse Harry.

Bell își întinse picioarele și se uită prin salon.

– Ai dichisit bine locul ăsta.

– Serviciul de curățenie, făcut în special pentru abundența de păr de câine. Apropo de serviciu, sunt în căutarea unui secretar. Știi pe cineva?

– Îi voi cere secretarului meu o recomandare.

– Coniac? întrebă Harry.

– Da, la naiba! Ai vreun trabuc?

Harry deschise o cutie din argint și îi oferi un trabuc prietenului său. Apoi le aprinseră de la lumânarea de pe biroul său.

Bell inhală și suflă un inel de fum.

– A trecut prea mult timp de când nu am mai fumat unul.

– De ce? întrebă Harry.

Bell se uită rușinat.

– Laura m-a amenințat că mă dă jos din pat dacă mai vin vreodată duhnind a fum.

Harry râse în hohote.

– Spune-i că am suflat eu fum spre tine.

– N-o să mă creadă.

Harry scutură scrumul într-o tăviță.

– Bănuiesc că ai venit aici cu un motiv.

Bell dădu din cap.

– După spusele Laurei, umblă niște vorbe. Se pare că s-au făcut destul de multe speculații cu privire la deschiderea clubului Almack din seara asta. Patroanele au plănuit ceva neobișnuit.

Harry sorbi din coniac.

– Ce legătură are asta cu mine? De parcă aș avea vreo intenție să particip.

Bell inhală și suflă iar un inel de fum.

– Poate vrei să te gândești mai bine.

– De ce?

– Ar putea fi șocant pentru tine, dar mama ta este una dintre patroane acum.

Harry se încruntă.

– Sigur că nu este.

– Îmi pare rău, prietene. Laura a confirmat. M-am gândit că trebuie să știi.

– Nu e de mirare că mama mi-a tot trimis mesaje să o însoțesc în seara asta. Aveam de gând să o ignor.

– Prietene, poate că ar trebui să participi. Sigur se întâmplă ceva.

Miercuri, la începutul serii

Lucy se întoarse acasă pentru a mânca repede cina cu bunica înainte să se prezinte la datorie la clubul Almack.

– Sper că vei avea ocazia să urmărești dansatorii, spuse bunica.

– Eu nu mă bazez pe asta, zise Lucy.

Salariul era mic, dar se gândi că fiecare bănuț pe care îl va economisi va merge la fondul ei pentru studioul de dans.

– Apropo de dans, servitorul a venit astăzi din nou, spuse bunica.

Lucy se încruntă.

– Ce servitor?

– Cel care lucrează pentru doamna Norcliffe. E foarte insistentă și vrea să mergi să predai dansul la casa ei din Grosvenor Square, săptămâna viitoare, marți, la ora zece. I-am spus servitorului că va trebui să se întoarcă mâine după răspunsul tău.

Lucy oftă.

– Spune-i că voi merge să predau pentru doamna Norcliffe săptămâna viitoare.

– Draga mea, predai lecții de dans fetelor doamnei Vernon și gemenilor Chaffin săptămâna asta. Faci curat la Albany în fiecare zi. Îmi fac griji că te vei îmbolnăvi.

– Sunt foarte bine, bunico. Trebuie să profit de cât mai multe oportunități în perioada sezonului de primăvară. Când nobilimea se va retrage din Londra mai târziu, cererile pentru predarea dansului se vor reduce. Este important să muncesc acum cât mai mult posibil ca să mă asigur că avem suficienți bani economisiți.

Își termină ceaiul.

– Acum trebuie să mă grăbesc, spuse ea, punându-și pelerina. Nu trebuie să întârzii în prima mea seară de la Almack.

– Succes, spuse bunica. Te rog să ai grijă când te întorci acasă.

– Voi avea, zise ea.

Harry se uita în silă pe fereastră în timp ce verișoarele sale vorbeau încet. Întotdeauna detestase patroanele snoabe și lucrăturile lor.

– Ai o trăsură elegantă, Harry, spuse doamna Norcliffe. E perfectă pentru un duce.

Își dorea ca ea să nu facă atâta caz de titlul său. El nu ținea decât la amintirile minunate din timpul verilor pe care le petrecea împreună cu Colin și cu unchiul Hugh. Acesta îi învățase cum să aibă grijă de cai și de porci. Nu va uita niciodată verile acelea în care a pescuit, a călărit și a exersat tragerea cu arcul. La naiba, ar da orice pentru încă o vară cu unchiul Hugh.

Vocea Minei îi întrerupse visarea:

– Îți mulțumim că ne-ai luat cu noua ta trăsură.

– Cu plăcere.

Era atașat de verișoarele lui. Erau fete dulci, care toleraseră metodele tiranice ale mamei sale mult mai bine decât o făcuse el.

Helena și Amelia se uitară una la alta și apoi spre Harry.

– Știi că ești partida sezonului, nu-i așa? întrebă Amelia.

Harry se încruntă.

– Ce?

Mina râse.

– Ți-am spus că nu știe nimic, Amelia.

– Ei bine, este de așteptat, acum că a moștenit ducatul, spuse doamna Norcliffe. Te voi ajuta să-ți găsești o mireasă, Harry.

El își miji privirea.

– Când voi fi pregătit, îmi voi găsi singur mireasa.

– Știam că vei spune asta, zise doamna Norcliffe. Vei ajunge ca unchiul tău burlac, Dumnezeu să-l odihnească, dacă nu insist eu.

– În primul rând, sunt mândru să calc pe urmele unchiului Hugh. În al doilea rând, nu mai insista.

Doamna Norcliffe își ridică monoclul.

– Căsătoria este responsabilitatea ta, și nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

– Gata, rosti Harry răspicat.

Verișoarele sale tăcură. Singurul sunet care se auzi timp de câteva minute fu tropotul copitelor și zgomotul hamurilor.

– Ei bine, spuse doamna Norcliffe, eu doar încerc să-ți dau un sfat.

– Nici nu-l vreau și nici nu am nevoie de el. Vorbise cu asprime, dar știa din experiență că era singura modalitate de a o ține în frâu pe mama lui.

Trăsura merse câțiva metri în față și se opri. Harry se încruntă. Deși se aștepta să stea la o coadă lungă, trăsurile din față nu păreau să se miște. Se uită pe fereastră și fu uimit să vadă o mulțime de gură cască uitându-se la nobilime în timp ce aceștia intrau în clădire.

– Ceva este în neregulă, spuse Harry. Mă duc să văd ce se întâmplă.

– Harry, așteaptă, spuse doamna Norcliffe.

– Mă voi întoarce. Stați acolo, zise el coborând.

În timp ce mergea înainte îi stătu răsuflarea. Spre uimirea lui, zeci de vânzători ambulanți vindeau mere coapte, cireșe și plăcinte lângă clădire. Un bărbat așezase mai multe sticle pe un butoi.

Harry îl văzu pe Pembroke și îl salută.

– Ce naiba înseamnă toate astea?

Pembroke ridică din umeri.

– Este destul de multă agitație. Vezi vânzătorul acela ambulant? Umple sticluțe.

– Glumești, spuse Harry. Diavolul! Northcott va profita de ocazie.

– Probabil că e o poșircă, spuse Pembroke.

– Northcott va regreta mâine.

– Cei mai mulți dintre noi regretă a doua zi, spuse Pembroke. Eu merg înăuntru. Vii și tu?

El clătină din cap.

–Nu, am promis că îmi voi conduce familia după ce se rezolvă problema.

Pembroke ridică din umeri.

–Ai putea să-ți aduci și familia aici. Nu cred că petrecerea asta de stradă se va termina curând.

Pembroke dispăru printre membrii elitei societății și se strecură spre intrare.

Câteva minute mai târziu, Castelle ieși cu greu din clădire.

–La naiba, trebuie să beau ceva.

–Ai grijă, am auzit că e o poșircă, spuse Harry.

Castelle scoase o sticluță.

–Mi-am adus propria băutură. Vrei o gură de întremare?

–Nu, mulțumesc. Sunt surprins că ești aici.

–Rudele mele de sex feminin au insistat. Va fi ultima dată, mormăi Castelle și plecă mai departe.

Un bărbat zdrențuros începuse să cânte o melodie la vioară. Mai multe femei și mai mulți bărbați începură să danseze pe stradă. Râsetele lor zgomotoase răsunau peste tot.

Cineva îl bătu pe Harry pe umăr. Se întoarse și îl văzu pe Colin împreună cu soția lui, Angeline.

–Mă bucur să vă văd, spuse Harry. Locul ăsta s-a transformat într-un circ.

Colin se încruntă.

–Uită-te la oamenii care se holbează la noi. Mă simt ca unul dintre animalele de la Menajeria Regală.

Angeline se uită la soțul ei și spuse:

–Atunci, dă-i drumul, mârâie.

El îi șopti ceva la ureche și o făcu să râdă.

–L-ai văzut pe Bellingham? întrebă Harry.

–Nu, dar se poate să fi ajuns deja. E imposibil să-ți dai seama în aglomerația asta.

–Mama și verișoarele mele sunt blocate în trăsură la câteva străzi de aici, spuse Harry. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Buzele lui Angeline tresăriră a zâmbet.

–Dacă zvonurile sunt corecte, patroanele au pregătit ceva special în seara asta. Bârfele au apărut în ziarele de scandal.

Harry încuviință din cap.

–Așa am auzit și eu de la Bell mai devreme. Mai bine mă duc să-mi aduc familia.

– Ne vedem înăuntru, spuse Colin după care o conduse pe Angeline spre uși.

La fel ca orice alt gentleman obligat să participe în seara asta la Almack, Harry purta pantalonii negri până la genunchi obligatorii. Băuse două pahare de coniac mai devreme, dar din păcate nu se ameţise nici măcar puțin. Patroanele nu acceptau băuturile alcoolice, dar mulți domni se clătinau pe trepte, aceasta fiind dovada că își înecaseră amarul în avans.

Nasul și obrajii lui Harry se răciră până când ajunse la trăsură. Își ajută verișoarele să coboare și îi oferi brațul mamei sale.

– Există atât de mult entuziasm în seara asta, spuse doamna Norcliffe. Îndrăznesc să spun că se va vorbi multe secole despre asta.

Cuvintele ei îl făcură să fie și mai suspicios. Știa că mama lui era oarecum implicată, dar nici măcar ea nu putea stârni această mulțime de una singură. Toate patroanele trebuie să fi fost amestecate în acest complot.

– Ești neobișnuit de tăcut, spuse doamna Norcliffe. Nu aștepți cu nerăbdare seara?

– Nu am cuvinte pentru ceea ce simt. Și nici nu avea de gând să-și mărturisească sentimentele în prezența mamei lui.

Odată ce își va conduce membrii familiei înăuntru, se va îndrepta direct spre sala de jocuri și nu-și va scoate capul de acolo până când nu va bate miezul nopții.

După ce intră, doamna Norcliffe își ocupă locul pe podium împreună cu celelalte patroane. Orchestra stătea pregătită deasupra, într-un balcon. Clubul Almack era un loc enorm. Se zicea că sala de bal avea peste treizeci de metri lungime, iar el credea asta. Existau coloane aurite, oglinzi și chiar și iluminat cu gaz. Numărul de invitați se mărea în timp ce domnul Wilson, maestrul de ceremonii, stătea lângă ușă să întâmpine pe toată lumea.

Harry intenționa să se ducă direct în sala de jocuri, dar Mina își strecură mâna pe după brațul său.

– Stai! Mama are o surpriză.

Orchestra cântă o piesă introductivă scurtă. Vocile din sala de bal uriașă amuțiră treptat.

Lady Jersey făcu un pas în față.

– Vă rog să-i urăm bun venit celei mai noi și mai stimate patroane ale noastre, doamna Norcliffe.

Răsunară aplauze. Harry observă roșeața strălucitoare de pe fața mamei sale. Era încântată de noul său rol.

Doamna Norcliffe își împreună mâinile și se adresă mulțimii:

– Doamnelor și domnilor, în seara asta vă vom prezenta ceva nou la Almack.

Lui Harry i se ridică părul pe ceafă. Ce avea de gând să scoată mama lui din mânecă?

– Avem un program nou, continuă doamna Norcliffe. Eu și celelalte patroane vă urăm bun venit la primul concurs anual de dans de la Almack.

Sute de invitați scoaseră sunete de mirare. O femeie tânără izbucni în lacrimi și trebui să fie condusă pe un scaun unde mama ei îi trecu săruri mirositoare pe sub nas.

Lângă Harry veniră Bellingham și miniona lui soție.

– Oare mama ta a tras o dușcă din sticla de sherry? întrebă Bell.

Lady Bellingham se încruntă la soțul ei.

– Sunt sigură că există un motiv perfect legitim.

Harry suspină.

– Ar trebui să-i pun capăt.

– Nu, nu vei face decât să înrăutățești situația, spuse Lady Bellingham.

Harry dădu din cap.

– Cât de rău poate fi?

Orchestra cântă încă o dată o piesă introductivă scurtă, iar mulțimea tăcu.

– Vă mulțumesc, spuse doamna Norcliffe. Acum, domnul Wilson, maestrul nostru de ceremonii, va anunța dansurile. Domnilor, ca de obicei, veți cere unei doamne să danseze, dar spre deosebire de vechile reguli veți fi parteneri de dans exclusiv cu acea doamnă în această seară.

Vocile răsunară. Mai multe doamne respectabile clătinau din cap părând foarte surprinse.

– Domnilor, alegeți-vă bine partenerele, spuse doamna Norcliffe, deoarece veți concura cu alte perechi. În fiecare săptămână, domnii vor alege ori aceeași parteneră, ori una nouă. Patroanele vor juriza și vor puncta dansatorii pe o scară de la unu la zece. Cei care dansează cu eleganță și grație vor câștiga privilegiul de a concura din nou săptămâna viitoare. După opt săptămâni, vom socoti toate punctajele.

Harry se gândi că poate Bellingham avea dreptate în privința mamei lui și a sticlei de sherry.

Lady Castlereach făcu un pas în față și își ridică mâna. Când murmurul vocilor încetară treptat, ea spuse:

– Toate patroanele vor juriza perechile în funcție de abilitățile lor de dans. În fiecare săptămână, perechile câștigătoare vor avansa la nivelul următor. Aveți grijă să pășiți cu grație, domnilor și doamnelor! La sfârșitul competiției, vom acorda un premiu de... *cinci sute* de lire celei mai bune perechi.

Mulțimea izbucni și vocile răsunară cu entuziasm. Harry se întoarse spre Lady Bellingham.

– Știți ce a determinat această turnură a evenimentelor?

– Frecvența la clubul Almack a scăzut dramatic anul trecut, spuse Lady Bellingham. Sau mai degrabă prezența domnilor. Când ați participat ultima dată?

El se încruntă.

– Acum mai mult de trei ani.

Lady Bellingham se aplecă mai aproape.

– Am auzit că patroanele deveniseră disperate. Se pare că domnii noștri preferă mai degrabă să meargă la cluburi decât la Almack.

Bell părea uimit.

– Așa că au venit cu un stimulent pentru a asigura participarea domnilor?

Ea încuviință.

– Eu așa înțeleg.

Bătrânul Lord Houghton, care avea cel puțin optzeci de ani, înaintă încet, sprijinindu-se mai mult în baston.

– Primesc și fata după aceea? întrebă el cu o voce încordată.

Harry își duse pumnul la gură, dar umerii lui se cutremurau de râs.

– Oh, Doamne, spuse Lady Bellingham.

Lady Cowper se ridică.

– Lord Houghton, nu puteți dansa în baston.

El ridică bastonul deasupra capului și mișcă picioarele.

– Asta se pune?

Tânărul moștenitor al lui Houghton îl recuperă și îl conduse către un scaun.

– Domnule Wilson, spuse doamna Norcliffe, doriți să anunțați primul dans?

– E vorba despre cadril, spuse el. Domnilor, găsiți-vă partenerele!

Bell zâmbi către Harry.

– Ei bine, ce mai aștepți?

– Bine zis. Am plecat în sala de jocuri.

– Prea târziu, zise Lady Bellingham. Mama ta se îndreaptă către tine chiar în această clipă.

– Mult succes, spuse Bell rânjind în timp ce se îndepărtă cu soția lui.

Doamna Norcliffe venea împreună cu o doamnă plinuță și cu o fată foarte tânără.

– Harry, îți amintești de prietena mea specială, doamna Osterham.

El făcu o plecăciune.

– Da, desigur, minți el.

Doamna Norcliffe zâmbi.

– Aș vrea să ți-o prezint pe fiica cea mare a doamnei Osterham, domnișoara Hortense Osterham.

El trebuia să îi ceară tinerei domnișoare să danseze, și asta însemna că trebuia să danseze cu ea toată seara. Harry jură să nu mai calce niciodată la Almack.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnișoară Osterham. Îmi acordați onoarea acestui prim dans, ăăă, a tuturor dansurilor?

– Da, a-ar f-fi o m-mare o-onoare, spuse ea.

Biata fată nu putea avea mai mult de șaptesprezece ani. El îi oferi brațul și realiză că mâna ei tremura. Harry o trase deoparte.

– Domnișoară Osterham, nu pot să nu observ că tremuri. Să știi că nu mușc.

El era sigur că va râde, dar ea își lăsă capul în jos.

– Este p-primul m-meu bal.

La naiba și iar la naiba! El avea treizeci și unu de ani, era mult prea în vârstă pentru fată.

– Totul va fi bine dacă te concentrezi la pașii de dans.

El nu era sigur că va fi așa, dar habar nu avea ce altceva să facă pentru a o îmbărbăta.

– M-mulțumesc, mormăi ea.

În timp ce o conducea spre ringul de dans, începu să se gândească, încercând să găsească o cale prin care să nu trebuiască să-și petreacă întreaga seară dansând exclusiv cu Hortense. Se părea că mai mult de jumătate dintre bărbați se treziseră prinși în aceeași capcană. Harry se temea că mama lui și doamna Osterham intenționau

să-l preseze să o curteze pe fată. Mai întâi era dansul. Apoi mama lui va sugera să o ducă la o plimbare, și de acolo, cele două mame vor face aluzie la căsătorie.

O respirație șuierătoare îl făcu să se oprească. Hortense trăgea aer în piept foarte repede. Temându-se că va leșina, el o conduse către un scaun. Din fericire, mama ei se grăbi să-și recupereze fata și îi făcu vânt cu evantaiul ei.

– Milord, spuse doamna Osterham, sunt sigură că Hortense își va reveni în cel mai scurt timp.

Hortense nu mai avea deloc culoare în obraji. Săraca fată!

– Î-îmi p-pare r-rău, spuse ea.

Harry se aplecă.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Este destul de copleșitor.

Hortense își înălță capul.

– Iartă-mă, mamă!

Doamna Osterham se uită la el.

– Oh, Doamne, cred că are nevoie doar de o clipă.

Harry își înfrână mânia de dragul fetei și o luă pe doamna Osterham deoparte.

– Cred că fiica dumneavoastră se simte foarte stânjenită. Sunt sigur că ar fi bine să o duceți acasă înainte ca restul să-i observe tulburarea.

Nu ar fi trebuit să fie nevoit să facă acea sugestie către nesăbuita femeie.

Doamna Osterham îi făcu vânt fiicei ei cu evantaiul.

– Chiar arată cam palidă. Iubita mea, bineînțeles că te duc acasă să te odihnești.

– Așa pare să fie cel mai bine, spuse Harry.

Doamna Osterham îl prinse de mânecă.

– Sunteți bine-venit să o vizitați pe fiica mea, Excelență.

– Sunteți foarte amabilă, spuse el evaziv. Vă urez toate cele bune, dumneavoastră și fiicei dumneavoastră.

Făcu o plecăciune și plecă repede, ușurat că scăpase să danseze toată seara cu biata fată. Cum putea mama lui să creadă că îl putea cupla cu ea? El aproape că avea de două ori vârsta ei.

Acum că rezolvase problema dansului, Harry se îndreptă spre sala de jocuri, unde domnii asistau la un joc de douăzeci și unu. Contele de Hawkfield și ducele de Shelbourne li se alăturară.

Hawk începu să amestece cărțile.

– Shelbourne, n-am mai văzut atâtea bârfe în ziarele de scandal de când ai început tu să faci curte fetelor.

Shelbourne râse.

– Trebuie să recunosc că nimic nu mă va întrece vreodată, dar patroanele au reușit să provoace mai multă agitație în ziarele de scandal decât soția mea.

După o oră, intrară Bellingham și Colin.

– Harry, am venit să vedem dacă vrei să joci biliard.

– Da, vreau. Harry se retrase de la jocul de cărți și se alătură prietenilor săi în sala de biliard.

– Am căscat de prea multe ori. Soțiile noastre ne-au alungat de acolo, spuse Colin.

– Mulțumesc diavolului, spuse Bell. Nu puteam să mă mai uit mult la dansatori.

Bellingham ținti bila.

– Unu albastru, buzunarul drept din spate. Când lovi, bila albă ricoșă și căzu în buzunarul stâng. La naiba, spuse Bell. Am ruginit.

Harry ochi bila roșie.

– Buzunarul drept din spate. Potrivi tacul peste mână, lovi bila roșie, iar aceasta se rostogoli până în buzunarul drept din spate.

– Hopa, spuse Colin. Tu ai mai exersat.

Harry zâmbi.

– Un bărbat singur poate petrece nopți lungi la masa de biliard de la club.

– Adevărat, spuse Bell, dar nu poți lua cu tine în pat un tac de biliard.

Harry îi înmână tacul lui Bell.

– Asta spune un bărbat care a jurat că nu se va însura niciodată.

Bell zâmbi.

– Mă bucur că am făcut-o. Tu ești ultimul burlac dintre noi. Să nu simți nici o presiune din partea noastră.

– Nu am nici o intenție să rămân burlac toată viața. Doar că este prea devreme după ce l-am pierdut pe unchiul meu. Deocamdată m-aș mulțumi cu o amantă. Trebuie doar să găsesc una care să aibă creier și care să nu se scalde în parfum.

– Oh, Doamne, spuse Colin. Există și o poveste.

– Mult succes cu o amantă, spuse Bell. Ultima pe care am avut-o a transformat casa de la oraș într-un templu budist și a dat foc cearșafurilor în stradă astfel încât au trebuit să vină pompierii să-l stingă.

Harry și Colin râseră în hohote.
– Al cui este rândul? întrebă Bell.
– Al tău, răspunse Colin.
Harry se sprijini în tac în timp ce Bell alinie bilele.
După ce ochi, Bellingham lovi, și fiecare dintre bile căzu în buzunare.
– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse Colin. Cum naiba ai făcut asta?
Bell ridică din umeri.
– Este vorba despre forța corectă.
– Asta mă ajută mult, mormăi Colin.
– Tu urmezi, Colin, spuse Bell.
Harry își drese vocea.
– Mă duc să iau ceva de băut, oricât de diluat ar fi.
Prietenii lui râdeau în timp ce el ieși din sala de jocuri și se îndreptă spre locul în care se aflau gustările. Trecu pe lângă mese, cercetând mâncarea. Tortul simplu și sendvișurile cu unt nu arătau deloc apetisant. Dori să ia o ceașcă de ceai, dar o doamnă mai în vârstă îl sfătui să nu o facă, căci deja se răcise.
Lucy stătea în spatele mesei purtând un șorț. O bonetă îi acoperea capul, mai puțin o șuviță din părul ei roșcat. Înmână un pahar cu limonadă unei doamne. Când doamna se îndepărtă, Lucy se ridică pe vârful degetelor. Era evident că urmărea dansatorii.
El ajunse la masa ei.
– Lucy?
Ochii ei verzi se lărgiră.
– Ce faci aici? întrebă ea încet. Obrajii i se înroșiră imediat. Scuze, a fost o întrebare prostească.
– Nu, nu este așa. Le-am însoțit pe mama și pe verișoarele mele... Nu mă așteptam să te văd aici.
Ea nu s-ar fi aflat aici dacă n-ar fi avut nevoie de bani, dar nu putea câștiga mai mult de o sumă modestă.
– Muncești? întrebă el. „Bravo, tocmai ai sunat ca un idiot absolut."
– Da, nu este evident?
El zâmbi.
– Păi da. Ești bine?
– Da, sunt, spuse ea. Și tu?

– În urmă cu câteva minute aş fi spus că sunt destul de bine, dar apoi te-am văzut pe tine şi m-am luminat în mod considerabil.

– Iar flirtezi, Excelenţă?

– Cine, eu? replică el, ducându-şi mâna la inimă.

Ea se uită peste umăr şi îşi întoarse privirea spre el.

– Ar fi bine să pleci.

Harry se uită în spatele ei.

– La ce te uiţi? întrebă ea.

– Ţi-a ieşit o buclă din bonetă.

Ea încercă să o bage înapoi.

– Nu face asta, spuse el. E destul de atrăgătoare.

– Pleacă, te rog! Nu-mi permit să am necazuri.

– Nu este nimeni atent la noi. Îmi poţi da un pahar de limonadă?

– Desigur. Turnă şi îi întinse paharul.

El luă o gură şi se strâmbă.

– Este groaznică, dar trebuia să mă aştept. Almack este foarte cunoscut pentru gustările neinspirate.

– Lumea crede că nobilimea serveşte mâncare şi băutură de calitate.

– Crede-mă, nimeni nu vine aici pentru gustări, spuse el.

– În afară de tine? întrebă ea, tachinându-l.

El râse.

– Te-am văzut urmărind dansatorii. Mi-aş dori să dansezi cu mine.

– Sunt la lucru. Se uită din nou peste umăr. Ar fi bine să pleci înainte să observe cineva că vorbeşti cu mine.

El se uită prin jur la mulţime.

– Nimeni nu ne acordă nici cea mai mică atenţie. Toată lumea se uită la dansatori.

– Tu de ce nu dansezi? întrebă ea.

– Aş fi dansat dacă ai fi fost liberă.

– Dacă doreşti să flirtezi, te sfătuiesc să alegi o doamnă care are timp liber. Eu trebuie să muncesc.

– Mi-aş dori să pot dansa tot restul nopţii cu tine. Nu pot, aşa că nu dansez deloc.

Ea clătină din cap.

– Nu eu sunt motivul pentru care nu dansezi, spuse ea. Ştiu că patroanele au schimbat regulile.

– Da, și am scăpat ca prin urechile acului să dansez toată noaptea cu o tânără care era la primul ei sezon. Mi-a părut rău pentru ea. Nu putea avea mai mult de șaptesprezece ani, fiind mult prea tânără pentru gustul meu.

Lucy își îngustă ochii.

– Nu se așteaptă de la tine să dansezi?

– Nu-mi pasă de așteptări.

Ea îl privi direct în ochi.

– Pariez că familia ta așteaptă. Știu că o curtare se face în primul rând pe ringul de dans.

– Când voi decide să fac curte unei doamne, eu voi alege momentul și locul. Eu iau propriile decizii și nu dau socoteală nimănui, spuse el.

Lucy își ridică din sprâncene.

– Poate o putere mai mare?

Harry zâmbi.

– Sau una mai mică.

Gura ei zvâcni într-un zâmbet ușor.

– Asta te face să fii un duce afurisit?

El izbucni în râs.

– Inteligent.

O servitoare plinuță ieși pe ușă.

– Lucy, dă-i domnului un pahar cu limonadă și termină cu el.

Lucy se strâmbă și turnă un pahar.

– Da, doamnă Thompson. Mă iertați!

– Nu mie trebuie să-ți ceri iertare, spuse doamna Thompson uitându-se la el. Este nouă, dar asta nu este o scuză.

Îi făcuse probleme lui Lucy, așa că era mai bine să rezolve situație.

– Doamnă Thompson, îmi cer scuze! Harry se uită la ea cu cel mai cuceritor zâmbet. Doamna a încercat într-adevăr să mă descurajeze. Iau toată vina asupra mea. Vă rog să mă scuzați!

Ochii doamnei Thompson se făcură cât cepele și se înroși la față.

– Considerați că v-am iertat. Continuați, domnișoară Longmore, spuse ea și plecă.

Lucy se aplecă spre el.

– Acum te rog să pleci. Nu pot risca să-mi pierd slujba.

La naiba! Nu trebuia să o fi tachinat pe Lucy. Cuvintele ei îl făcură să se îngrijoreze, pentru că nu putea câștiga prea mult. Asta nu-l făcu decât să se întrebe cum oare se descurca.

Trecu pe la celelalte mese, oprindu-se din când în când să se uite la ea. Ea și bunica ei locuiau într-un cartier periculos. Acest lucru nu făcu decât să-i crească curiozitatea și îngrijorarea. Cel mai probabil, avea mai mult de o slujbă pentru că nu putea trăi din suma mică pe care o câștiga servind limonadă.

Când Lucy îl observă că se uită la ea, își întoarse privirea. O doamnă se apropie, iar Lucy o servi cu un pahar de limonadă. După aceea, Lucy se uită spre mulțime, ca și cum era hotărâtă să-l evite.

Harry fu încă o dată surprins cât îl contraria. Își spuse să plece de acolo și să uite de ea, dar nu putea. Era o enigmă, una pe care dorea să o rezolve, dar asta nu era tot. De fapt, acel singur sărut îl făcuse să-și dorească mai mult. Voia să o ridice pe vârfurile picioarelor și să nu se oprească din sărutat. Voia să o țină în brațe. Voia ca ea să lase totul pentru el, dar nu trebuia să o grăbească. Acel sărut îl asigurase că era inocentă.

Orchestra încheie melodia cu înflorituri. Maestrul de ceremonii ceru să se facă liniște. Invitații se apropiară de podiumul pe care stăteau patroanele.

Trei doamne care se aflau în camera cu gustări se grăbiră să se alăture adunării. Harry se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Se întoarse. Lucy era singură.

Când se îndreptă spre ea, Lucy îl privi cu precauție. El puse paharul pe jumătate gol pe masă și se aplecă mai aproape de ea.

– Vreau să te văd din nou. Vino să ne vedem mâine în parcul Green.

– De ce?

– Pentru că vreau să știu mai multe despre tine.

Lucy clătină din cap.

– Nu cred că este o idee bună.

– Cine va ști în afară de noi? întrebă el.

Ea își miji privirea.

– Dacă te vede vreunul dintre prietenii tăi împreună cu mine? Îmi imaginez ce-ar crede despre mine.

– Se vor afla la Rotten Row la orele după-amiezii. Nu trebuie să-ți faci griji.

Din sala de bal se auzi un vuiet care fu urmat de aplauze furtunoase. Harry se întoarse și îi văzu pe Mina, verișoara lui cea mare, și pe Lord Everleigh stând pe podium.

– Ar fi bine să mă duc.

– Da, pleacă, și te rog să nu-mi mai pui slujba în pericol.

Harry zâmbi.

– Ne vedem mâine.

– Ești extrem de încrezător, dar riști să fii dezamăgit.

Harry se uită la ea peste umăr, îi făcu cu ochiul și intră în sala de bal.

Lucy răsuflă ușurată în timp ce șterse umezeala din paharul lui de limonadă. Când el se apropiase prima dată, se înroșise la față. Nu-i păsa că o văzuse servind. În definitiv, fusese la ea acasă, iar servirea limonadei era o muncă cinstită. Dar se simțise stânjenită de flirtul lui în timpul serviciului. Avusese noroc că doamna Thompson, menajera-șefă, îl văzuse împreună cu ea. Lucy ar fi trebuit să știe că el va participa la Almack. Doar aristocrația de seamă primise invitații, iar el era cu siguranță unul dintre ei.

Când doamna Thompson se apropie, mușchii lui Lucy înțepeniră. Oare menajera-șefă o va certa pentru comportamentul indecent? Sau mai rău, o va concedia?

– Știi cine era acel domn? o întrebă doamna Thompson ținându-și mâna grăsuță în șold.

– Nu.

Să o ierte Dumnezeu pentru minciună, dar nu afecta pe nimeni și i-ar fi fost mult mai greu să explice cum îl cunoscuse.

– Am auzit-o pe una dintre doamne vorbind despre el. Este ducele de Granfield, spuse doamna Thompson.

Lucy pretinse că nu știe.

– Da?

Doamna Thompson pufni.

– Da, spuse ea. El este noul duce de Granfield, cel care a moștenit averea unchiului său. Este partida sezonului sau cel puțin așa spunea una dintre doamnele snoabe. Dacă nu mă crezi, aruncă o privire către doamnele care îi dau târcoale ca vulturii.

În jurul lui se găseau doamne îmbrăcate în mătase și satin. Râsul lor de aristocrate se auzi până la Lucy.

Își aminti de cuvintele lui în seara în care o sărutat-o. „Din prima clipă în care te-am cunoscut, nu am putut să mi te scot din minte."

Vorbise ca și cum ea era specială pentru el, dar femeile din jurul lui indicau cu totul altceva.

Ceva fierbinte i se urcă în gât. Știa că între ei nu putea fi niciodată mai mult decât să fie niște simple cunoștințe. Dar una era să știe în mod abstract că el era considerat cel mai eligibil burlac, și alta era să vadă doamnele flirtând cu el. Din câte vedea ea, el se bucura de atenția lor.

Lucy își apăsă unghiile în palme. În pieptul ei ardea gelozia. Ura faptul că îi păsa. Bineînțeles că era un lucru prostesc, dar emoțiile se zvârcoleau fierbinți în interiorul ei. Ea nu ar putea concura niciodată cu acele doamne.

Dar de ce se compara defavorabil cu ele? Știa destule despre tinerele femei care aparțineau nobilimii. Croise ținute pentru destule aristocrate alintate ca să știe că multe dintre ele se comportau ca niște copii nerăbdători și bosumflați. Dacă asta își dorea el de la o femeie, avea cale liberă către ele.

Își spuse că gelozia ei nu fusese nimic mai mult decât o greșeală de moment. Acum era de două ori mai bucuroasă că refuzase să se întâlnească din nou cu el în parc. Dar în seara în care o sărutase, ea crezuse că era ceva între ei. Simțise tensiunea din propria ei dorință. Acum era confuză și nu știa ce să creadă despre interesul lui față de ea. El fusese atât de hotărât în prima zi când se întâlniseră în parc, dar privindu-l acum cu doamnele din societate se îndoia și de el, dar și de ea.

– Să ai grijă, fata mea, spuse doamna Thompson. Se uita la tine cu ochii ăia albaștri de parcă te dezbrăca. Bogătanii ca el se folosesc de o fată și o părăsesc după ce obțin ce vor. Nimeni nu dă vrabia din mână pe cioara de pe gard.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Ai grijă să-ți amintești asta, spuse doamna Thompson și se întoarse la bucătărie.

Lucy își impuse să-l privească astfel încât să nu uite că ea nu va putea fi nimic mai mult pentru el decât un flirt pasager. Problema era că îl lăsase să intre în viața ei și nu putea uita sărutul lui. Acum era împărțită între dorința de a nu mai vrea să aibă de-a face cu el și dorința de a veni din nou în vizită. Dacă ar fi fost deșteaptă, l-ar fi alungat din gândurile ei pentru totdeauna. Știa că nu putea ieși nimic bun cunoscându-l pe el, dar nu se putea abține să nu-și dorească să fie cu el, deși se temea să el o va răni din nou.

*

– Concursul de dans a fost splendid, spuse doamna Norcliffe când trăsura lui Harry străbătea străzile din Mayfair. Mina, tu și Lordul Everleigh ați fost favoriții serii. Mă bucur că ați fost aleși să mergeți mai departe.

– Lordul Everleigh este un partener de dans minunat, spuse Mina. Desigur, și domnișoara Fothergill cu domnul Castelle s-au descurcat foarte bine în seara asta.

– Ești mult prea modestă, Mina, zise doamna Norcliffe.

Mina oftă.

– Mi-aș fi dorit să danseze și Amelia cu Helena.

– Tu ești cea curajoasă, spuse Amelia. Eu și Helena ne-am retras dinadins în spate.

– Nu suport să mă studieze alții în timp ce dansez, spuse Helena.

– Eu aș fi fost îngrozită, zise Amelia, dar tu, Mina, păreai fericită.

– Presupun că partenerul face diferența, afirmă Mina, coborându-și genele.

Harry văzuse ochii strălucitori și fața îmbujorată a Minei atunci când se terminase dansul. Era clar că îl plăcea pe Everleigh. Harry își puse în gând să aibă o întâlnire cu el la clubul White și să bea un pahar împreună. Dorea să-l analizeze pe Everleigh înainte să-i permită să o curteze pe Mina, deși cele mai multe dintre curtări se făceau de fapt pe ringul de dans – sau cel puțin așa i se spusese.

– Harry, aproape că nu te-am văzut deloc tot balul, spuse doamna Norcliffe. Am auzit că ai fost în sala de jocuri cu prietenii tăi.

Un lucru pe care putea conta întotdeauna. Faptul că mama lui știa totul despre toată lumea, inclusiv despre el. Doamna Norcliffe și prietenele ei înțepate erau cunoscute pentru bârfele lor, ceva ce el găsea a fi mai mult decât dezagreabil.

– Am fost dezamăgită că domnișoara Osterham s-a îmbolnăvit, continuă mama lui, dar până săptămâna viitoare se va face bine și vei putea dansa cu ea.

– Nu, nu voi face asta, spuse el. Cred că am de două ori vârsta ei. Dacă vreau să dansez, îmi voi alege singur partenera.

Mama lui era hotărâtă ca el să participe la competiția aceea ridicolă de dans, dar nu-i va face pe plac.

În seara aceea, fusese cât pe ce să fie prins în capcana de a dansa toată noaptea cu domnișoara Osterham. Fără îndoială că celelalte patroane se puseseră de acord cu mama lui că el și domnișoara Osterham ar trebui să meargă mai departe în concursul de miercurea

viitoare. Apoi mama lui ar fi spus că domnișoara Osterham se aștepta ca el să danseze cu ea în fiecare săptămână.

Cu siguranță că nu va mai călca niciodată la Almack.

– Harry, nu ai dansat deloc, spuse doamna Norcliffe pe un ton iritat. Celelalte patroane au trecut cu vederea că ai dispărut în sala de jocuri.

– Conform regulilor lor, mi s-ar fi cerut să dansez toată seara cu aceeași parteneră. Nu am dorit să fac acest lucru. Mai mult, nu doresc deloc să fac parte din competiție.

– Harry, ești cel mai eligibil burlac al sezonului, spuse doamna Norcliffe.

– Mamă, poți să informezi lumea că sunt cel mai *nepotrivit* burlac al acestui sezon.

– Ești o cauză fără sfârșit a enervării mele, Harry.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Ea pufni.

– Îți place să faci asta.

Cu un an în urmă, nimeni nu l-ar fi considerat potrivit pentru căsătorie. Avusese întotdeauna buzunarele goale și nici nu poseda vreun titlu sau vreo avere, lucruri atât de necesare pentru a câștiga inima ultimului diamant dintr-o „primă apă". Verișoarele sale îi explicaseră o dată că acest lucru însemna o frumusețe deosebită, dar el nu avea nici o idee despre ce reprezenta „o primă apă". Suna ridicol pentru el.

Avea de gând să se căsătorească atunci când venea momentul potrivit. În ultima vreme avusese parte de prea multe schimbări în viața lui. Avea nevoie de timp să se adapteze mai întâi la numeroasele modificări ale situației sale.

Se gândise la preferințele proprii în ceea ce privea o soție. În mod firesc, își dorea o femeie care să nu aibă nici o inhibiție în pat, dar o mireasă virgină ar fi probabil sperioasă. Era încrezător că putea convinge o mireasă timidă. În același timp, ar fi preferat să fie inteligentă și greu de cucerit. Cum era o minionă roșcată cu o voință de fier care nu-i oferea nici o șansă.

Încă era curios în legătură cu ea. Cum oare reușea să câștige suficienți bani ca să se întrețină pe ea și pe bunica ei? Și de ce ar accepta o slujbă umilă servind la Almack când era clar că era educată? Știa că ea nu se afla de mult timp la Londra și probabil că avea puține cunoștințe.

O putea ajuta dacă i-ar permite. Spera să o poată întâlni a doua zi în parc. Încă din prima noapte în care o cunoscuse, nu o putea alunga din gândurile sale. Asta nu i se mai întâmplase niciodată. Flirtase și se culcase cu mai multe femei. Întotdeauna se sătura de ele, și de obicei destul de repede, și pleca fără nici un regret.

Nici o femeie nu îl captivase vreodată așa cum o făcuse Lucy. Nu știa de ce nu o putea uita și pe ea așa cum le uitase pe celelalte. Poate că era combinația dintre replicile ei acide și vulnerabilitatea ei. Ea *era* vulnerabilă, fie că recunoștea sau nu. Dorea să o protejeze, dar ea nu avea nevoie de atenții speciale ca majoritatea femeilor nobile. Curajul ei îl uimise din prima noapte în care o cunoscuse, atunci când îi fluturase cuțitul acela mare pe sub nas.

Trebuia să recunoască faptul că dorea să o țină în brațe. Nu se putea abține să nu o dorească, dar instinctul îi spunea că nu era genul de femeie care să ia un bărbat în patul ei.

Era originală, nu semăna deloc cu femeile pe care le cunoscuse în înalta societate. Era deșteaptă, hotărâtă și independentă, în feluri în care nici o femeie nobilă nu ar îndrăzni vreodată să fie. Îi plăcea că era unică, nu era ca doamnele vanitoase care așteptau complimente despre frumusețea lor. Lucy nu se fandosea și nu-și pleca ochii. Ea nu ezita să spună ce gândește.

Îl provocase, îl făcuse să râdă și refuzase să-i dea vreo șansă. Insistase că nu putea fi nimic între ei din cauza diferențelor de clasă, dar el refuza să permită unor reguli sociale arbitrare să stea în calea lui. Când ea se afla în preajmă, se simțea bucuros și entuziasmat. Pentru prima dată în toți anii în care umblase după femei, nu putea să uite și să plece mai departe.

Ea era primul lui gând dimineața și ultimul noaptea.

Nu exista decât un singur răspuns. Va continua să o urmărească, și înainte să se termine totul, o va face a lui.

Capitolul 8

Ziua lui Harry nu era deloc bună. Primise o scrisoare de la administratorul domeniului Havenwood prin care îl anunța despre mai multe „incidente neplăcute“. Podul avea nevoie de reparații, patru

porci scăpaseră cumva din cocină și plita din bucătărie trebuia înlocuită. Și colac peste pupăză, mai avea și o durere de cap pe care o căpătase la parlament după o cerere urâtă de divorț. Iar la sfârșitul zilei, se dusese în parcul Green ca să constate că Lucy nu venise la întâlnirea cu el. La naiba cu toate, fusese dezamăgit.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să iasă în seara aceea, dar fusese de acord să se întâlnească cu lordul Everleigh la clubul White pentru un pahar de coniac. Harry era destul de sigur că roșcovanul Everleigh avea sentimente profunde pentru Mina, dar voia să fie sigur. Harry era singura figură masculină din viața verișoarelor sale. Așadar, simțea că era responsabilitatea lui să le protejeze și să le asigure fericirea în măsura posibilităților.

Everleigh părea un tip decent, deși nu era prea vorbăreț uneori. Și mai important, Harry nu dorea ca Mina și Everleigh să se simtă obligați să danseze toată seara la Almack săptămână după săptămână, dacă nu doreau amândoi cu adevărat să continue în acea competiție ridicolă. Dacă doreau să continue, alții ar putea crede că perechea se îndrepta spre altar.

Situația era cel puțin neobișnuită. Toată lumea din înalta societate știa că ei câștigaseră prima seară a competiției, iar Harry se temea că Everleigh și Mina se vor simți presați să se căsătorească dacă aveau să danseze împreună tot sezonul. Ultimul lucru pe care îl dorea pentru cei doi era ca ei să se simtă obligați să se căsătorească.

Temerile sale erau cât se poate de reale. Cunoștea bărbați și femei care fuseseră obligați să se căsătorească din diverse motive. I se întâmplase și lui Wellington, dintre toți oamenii. Harry nu dorea ca Mina sau Everleigh să se simtă prinși sub povara așteptărilor celorlalți. În seara aceasta voia să abordeze cu Everleigh subiectul concursului, pentru a preveni ca un lucru asemănător să i se întâmple și Minei.

După o scurtă discuție despre evenimentele din parlament, Harry comandă încă două coniacuri și își ridică paharul.

– Noroc, spuse el.

– Și ție, de asemenea, zise Everleigh.

– Deci plănuiești să participi la Almack săptămâna viitoare?

– Da, nu aș rata ocazia.

Harry își puse paharul deoparte.

– În condiții normale, o lady nu dansează mai mult de două dansuri cu un singur gentleman. Harry se lăsă pe spate în scaun.

Cu toate astea, patroanele au schimbat regulile pentru acest sezon special de la Almack.

– Într-adevăr, ne-au surprins pe toți, spuse Everleigh.

– Ai de gând să continui concursul de dans?

– Da. Everleigh se încruntă și adăugă: Cu permisiunea ta, aș dori să-i cer domnișoarei Radburn să danseze din nou cu mine dacă dorește și ea.

Harry nu putea spune cu certitudine dacă Everleigh dorea cu adevărat să fie partenerul Minei sau dacă se simțea obligat să o facă. Ultimul lucru îl îngrijora. Trase adânc aer în piept și spuse:

– Presupun că există modalități de retragere, dacă tu sau verișoara mea doriți să faceți asta, spuse Harry. Până la urmă, este destul de neobișnuit să dansezi cu același partener o seară întreagă, darămite în fiecare săptămână.

Everleigh se uita în paharul său de coniac de parcă aștepta să-i vină un răspuns potrivit.

– Ei bine, eu cu siguranță aș fi foarte onorat să dansez cu domnișoara Radburn în fiecare miercuri seară, dacă este și ea de acord cu cererea mea – și cu permisiunea ta, desigur.

Harry sorbi din coniac.

– Hai să dăm, metaforic vorbind, cărțile pe față, vrei?

– Desigur, spuse Everleigh. Ce dorești să știi?

Harry își puse paharul deoparte.

– În primul rând, nu pot să nu-ți spun că dorința ta de a fi partenerul verișoarei mele de mai multe ori în acest sezon va avea ca rezultat... să spunem, anumite așteptări.

Everleigh se încruntă.

– Ei bine, am sperat, eh, eu, foarte mult...

Harry se aplecă în față.

– Cărțile sunt pe față, Everleigh. Acum chiar este momentul să fii sincer.

Lobii urechilor lui Everleigh se înroșiră peste măsură în timp ce se uita la masă.

– Cu aprobarea ta și a domnișoarei Radburn, aș dori foarte mult să continui să fiu partenerul ei de dans.

– Everleigh, spuse Harry așteptând ca acesta să-l privească direct în ochi.

Când bărbatul îi întâlni privirea, Harry oftă.

– Dacă vei continua să dansezi exclusiv cu verișoara mea, probabil că toată lumea se va aștepta de la tine să o ceri în căsătorie pe Mina de dragul onoarei. Ești pregătit pentru această eventualitate?

– Desigur, răspunse Everleigh puțin cam pripit.

Harry se gândi la răspunsul lui Everleigh.

– Ești sigur? Dacă nu este ceea ce-ți dorești, vom ticlui un motiv să te retragi, cum ar fi o boală subită a uneia dintre rudele tale.

– Intenționez să continui, spuse Everleigh.

– Permite-mi să subliniez că eu nu încerc să te presez, spuse Harry. Poate că știi la fel de bine că nu o voi lăsa să se căsătorească până când nu sunt absolut sigur că bărbatul o adoră. Mina și-a pierdut părinții când avea doar zece ani. Nu vreau să o văd suferind din nou.

Everleigh trase aer în piept.

– Mi-a spus despre tragedie când am întrebat-o despre familia ei. Eu îmi doresc foarte mult să continui concursul de dans cu ea, asta dacă își dorește și ea același lucru.

– Bănuiesc că da.

După o pauză lungă, expresia lui Everleigh deveni neliniștită.

– Mă tem că am lăsat o impresie greșită.

– Înțeleg. Mina va fi teribil de dezamăgită, dar este mai bine așa decât să intre într-o căsnicie pentru că unul sau altul s-a simțit obligat. Mina merită pe cineva care să o iubească foarte mult.

Everleigh respiră adânc.

– Eu îmi doresc... adică sper ca până la sfârșitul concursului de dans domnișoara Radburn să-mi facă o mare onoare. Obrajii lui Everleigh se făcură la fel de roșii ca părul lui.

Harry își ridică sprâncenele.

– Ești sigur?

– Da, sunt, spuse Everleigh. Nu aș putea suporta dacă ea se va căsători cu alt bărbat.

Harry zâmbi.

– Ei bine, atunci ești liber să-i faci curte. Mai bei un rând? întrebă Harry. Noaptea abia a început.

– Nu, mulțumesc, spuse Everleigh. Poate altă dată?

– Da, desigur.

Harry sorbi din coniac. Certitudinea lui Everleigh în privința căsătoriei cu Mina îl făcu să se gândească la propria lui viață. Fusese burlac timp de treisprezece ani lungi. Pe vremea când avea optsprezece ani, el și Colin intrau dintr-un bucluc în altul. Aduceau

pe furiș femei și sticle de băutură în camerele lor de la Oxford și mai târziu la Albany. În timp ce unele dintre ele erau amuzante privind retrospectiv, lui nu îi era dor să-și verse mațele după o noapte de beție în oraș și nici în dimineața când inevitabil îl apuca o durere groaznică de cap. Pe toți sfinții, chiar crezuse vreodată că era amuzant?

Se duse în foaier, își puse fularul în jurul gâtului și ieși din club. Trăsura lui îl aștepta la o stradă distanță. Își tot amintea de prima noapte în care o cunoscuse pe Lucy pe stradă și de sfatul pe care ea i-l dăduse. La naiba, îl surprinsese și îl intrigase în noaptea aceea, și continuase să facă asta de fiecare dată când se întâlniseră de atunci.

Când urcă în trăsură, luă bastonul și lovi cu el în plafon. Era mult prea conștient de cât de mult se gândea la Lucy. Era ca un fel de nebunie. Femeile din trecutul lui fuseseră văduve obosite care nu rămâneau în patul lui mai mult de o noapte sau două. Dar atunci, el căuta doar să-și potolească pofta trupească cu o văduvă dispusă să facă asta.

Ceea ce simțea pentru Lucy nu era o simplă poftă. Nu era nimic simplu în sentimentele lui. O dorea, dar de asemenea simțea nevoia să o protejeze. Își făcea griji pentru siguranța ei, însă îi admira și curajul. Apoi, existau obstacolele externe pe care ea insista că nu le puteau depăși. Acele obstacole nu-l făcură niciodată să ezite, dar ea era foarte sigură că ei nu puteau trece peste bariera claselor din care făceau parte. El nu credea asta, dar ea da, iar asta era o problemă pe care el își propusese să o depășească.

Harry îl invidia pe Everleigh și își dorea ca problemele cu Lucy să nu fi fost atât de afurisit de complicate. Dar el promise să se țină după ea. Nu va renunța niciodată și nu-i va da drumul niciodată.

Joi dimineață

Lucy o sărută pe bunica ei pe obraz.

– Aproape ai terminat de tricotat mănușa stângă.

– Da, mai am puțin. Când o voi termina, o voi începe pe cealaltă. Când voi termina o duzină, le vei duce tu la azilul de săraci pentru mine?

– Da. Ea era uimită și foarte mândră de bunica ei.

Din cauza faptului că nu vedea, învățase singură să tricoteze folosindu-și doar simțul tactil.

Lucy se duse la cuier și își luă pelerina. Oftă, dorindu-și să nu fi fost nevoită să-și lase bunica singură în acea zi.

– Ești obosită, dragă? Ai venit acasă după miezul nopții.

– Sunt bine. Mersul pe jos îmi va da energie, spuse Lucy.

– Presupun că ducele s-a aflat printre invitații din înalta societate la Almack.

– Da, l-am văzut acolo, spuse Lucy.

– Pari dezamăgită, spuse bunica.

– Nu sunt deloc. A fost așa cum m-am așteptat. Era destul de popular printre doamnele bogate. Trebuie să mă grăbesc. Îți voi povesti diseară despre concursul de dans de noaptea trecută.

– Aștept cu nerăbdare să aud despre el, spuse bunica. Este destul de ciudat că nobilimea ține un concurs de dans. Mă întreb ce anume a provocat o astfel de întorsătură ciudată a evenimentelor.

– Poate că sunt plictisiți de viețile lor perfecte și trebuie să inventeze distracții noi.

Bunica chicoti.

– Ai dreptate, fără îndoială. Și tu te duci să le dai lecții de dans fetelor doamnei Vernon?

– Da, așa este. Fetele vor repeta lecția de săptămâna trecută ca să se asigure că au memorat pașii, după care vom lucra la salturi și sărituri. Imediat după aceea, am lecții cu copiii doamnei Rohan. De asemenea, voi preda și copiilor Rylander. Îi sunt datoare doamnei Vernon pentru că m-a recomandat prietenelor sale.

Dar ea avea nevoie de mult mai mulți clienți dacă dorea să se susțină din predarea dansului. Existau mereu cei care renunțau la lecții sau plecau din oraș pentru o vacanță la Brighton. Acum avea o oportunitate datorită doamnei Vernon și trebuia să profite de orele suplimentare.

– Chiar pare că doamna Vernon este o doamnă înțeleaptă, spuse bunica.

– Astăzi este a treia oară când le voi preda fetelor ei. Doamna Vernon pare să fie o mamă corectă și iubitoare – spre deosebire de Lady Blenborough.

– Acea biată copilă, spuse bunica. Cum poate Lady Blenborough să fie atât de crudă?

– Nu știu, zise Lucy. Mi s-a frânt inima să văd nefericirea lui Prudence. Lucy își ridică gluga pelerinei. După lecția de dans mă voi duce la Albany și apoi voi veni târziu după-amiază.

Bunica se încruntă.

– Îmi doresc să nu fi trebuit să muncești ca servitoare.

– Nu mă deranjează. Serios, puțină curățenie nu a făcut rău nimănui. Spre deosebire de cei care lucrează la conace mari de la țară, eu pot pleca după ce-mi termin treaba în ziua respectivă. Apoi îmi pot petrece toată seara cu tine.

Bunica se ridică și își folosi bastonul urmând-o pe Lucy până la ușă.

– Încuie ușa după mine, spuse Lucy, și se grăbi să coboare scările.

Deși vântul era puțin aspru, răsărise soarele, și astfel drumul ei până la Grosvenor Square deveni mai plăcut. Ciripitul graurilor din copaci o făcu să-și dorească să o poată duce în acea zi pe bunica în parc, dar totodată dacă economisea bani, poate că putea lua o birjă până la parc în două săptămâni.

Coti spre piață și îl văzu pe Buckley sprijinindu-se într-un baston în apropierea porților. Prezența lui o irita, dar era hotărâtă să-l ignore. Evită să-l privească în ochi când trecu pe lângă el, dar el veni șchiopătând lângă ea.

– Așa ai plănuit să scapi de mine? Făcându-mă să cad ca să-mi poți fura clienții?

– Ai căzut pentru că te poticneai din cauza băuturii.

– I-ai spus doamnei Vernon minciuni despre mine.

Ea pufni.

– Cred că ai căzut în cap și ți-ai zdruncinat creierii. N-am avut nici o legătură cu concedierea ta.

– Dacă ai de gând să-mi furi clienții, ai face bine să-ți ferești spatele. Te voi face să plătești.

Ea nu îi luă în serios amenințările.

– Buckley, puți a băutură și acum. Ți-ai făcut singur necazuri. Eu n-am avut nici o legătură.

Când el încercă să o apuce, Lucy se trase din strânsoarea lui.

– Dacă te mai apropii de mine vreodată, țip de-ți sparg urechile.

Chiar atunci deschise ușa un valet corpolent.

– Las-o pe doamna în pace, domnule, sau trimit imediat poliția după tine.

Buckley se uită la ea.

– Nu m-ai văzut de ce sunt în stare.

Când valetul se îndreptă spre ei, Buckley se îndepărtă șchiopătând.

În urma lui, Lucy se cutremură. Va trebui să-și țină din nou cuțitul în coș. Deși Buckley nu fusese niciodată violent, își zise că era bine să fie pregătită. Dacă se întâmpla ceva cu ea, nu ar mai fi avut cine să aibă grijă de bunica ei.

– Nu v-a rănit, domnișoară, nu-i așa? întrebă valetul.

– Nu, nu m-a rănit. Vă mulțumesc pentru ajutor, spuse ea. Voi merge pe la intrarea servitorilor.

– Doamna Vernon mi-a poruncit să vă spun să intrați prin foaier. L-a văzut pe la poartă și a vrut să vă însoțesc înăuntru în siguranță.

Ea făcu o grimasă.

– Doamna Vernon ar trebui să știe că este posibil ca el să se întoarcă.

– Cred că este conștientă de această posibilitate.

– Mai bine mă duc sus, spuse ea.

Când ajunse în salon, Lucy făcu o reverență.

– Vă mulțumesc, doamnă Vernon.

– Vorbim după lecție, spuse ea, aruncându-și privirea spre fiicele ei.

– În regulă. Lucy se uită la fete. Începem? Cele două fete veniră lângă ea. Astăzi vă voi arăta diferența dintre un salt și o săritură. Vă sunt cunoscute?

– Puțin, spuse sora cea mare, dar nu le-am mai repetat de multe luni.

– Mă tem că am fost puțin prea indulgentă în timpul lunilor de iarnă, spuse doamna Vernon.

– Înțeleg, spuse Lucy. Lecția de astăzi va fi destul de simplă. Cu un salt, aterizați pe același picior. O săritură implică desprinderea de sol și aterizarea pe piciorul opus. Uitați-vă la mine și apoi repetați și voi.

După ce fetele învățară săritura, ea aplaudă.

– Excelent! Mama voastră va fi foarte mândră de voi. Dacă tot v-ați descurcat atât de bine, vom exersa pasul de vals. Sunt sigură că amândouă îl veți face foarte bine. Este sus, sus, sus, pe vârfurile picioarelor, și jos. Adică numărăm de patru ori în sus și o dată în jos. Când vă lăsați pe călcâie, veți face un *plié*. Acum urmăriți-mă pe mine și amintiți-vă să nu vă faceți griji dacă greșiți. Repetiția este mama perfecțiunii.

– Mereu sunteți atât de drăguță cu noi, spuse Marie.

Ea învățase urmărind modul blând de predare al mamei sale.

– Voi vă descurcați foarte bine și încurajarea este mult mai utilă decât critica, spuse Lucy. Imaginați-vă că brațele voastre sunt ușoare ca aerul. Gândiți-vă la grația aripilor unui fluture. Încheieturile, coatele și genunchii voștri sunt maleabili. Atunci când faceți mișcările, concentrați-vă ca pașii să vă fie ușori. Acum, fluturașii mei, vom repeta încă o dată pasul de deplasare al valsului, cu grație și ușurință. Pasul sus, sus, sus, pe vârfurile picioarelor și coborâți ușor într-un *plié*. Oh, a fost minunat, fetelor! Sunt atât de mândră de voi, spuse Lucy.

Pentru că lecția se apropiase de final, Lucy făcu o reverență.

– Trebuie să fiți lăudate, fetelor. V-ați descurcat foarte bine astăzi.

– Acum vă puteți retrage, le spuse doamna Vernon fiicelor sale.

După ce fetele plecară, Lucy o privi pe doamna Vernon cu vinovăție.

– Mă tem că l-am adus pe Buckley înapoi lângă casa dumneavoastră. Insistă că eu sunt responsabilă pentru concedierea lui.

– Este un bețiv notoriu, spuse doamna Vernon. Astfel de oameni obișnuiesc să dea vina pe alții pentru nenorocirile lor.

Inima lui Lucy începu să bată tare. Era evident că doamna Vernon avea mai multă experiență. Tatăl lui Lucy începuse să bea după moartea mamei ei și dădea vina pe toată lumea, dar nu și pe el pentru toate problemele sale. De fapt, se plângea la nesfârșit de boala lui, dar Lucy știa că erau efectele băuturilor puternice pe care le bea în timpul zilei.

– Voi ordona ca un valet să fie lângă poartă săptămâna viitoare, spuse doamna Vernon. Nu voi permite ca acel om să dea târcoale proprietății mele.

– Înțeleg, spuse Lucy.

– Ești o profesoară excelentă. Făcu o pauză și spuse: Aș dori să te ajut dacă vrei.

Lucy nu dorea să-și facă prea multe speranțe, dar își încrucișă degetele în cutele fustei.

– Le-am spus unora dintre prietenele mele că ești un instructor de dans foarte bun. Mai multe dintre doamne sunt foarte interesate să vadă cum lucrezi. Știu că servești la Almack și că ești la curent cu concursul de dans.

Lucy încuviință.
– Da, știu despre concurs.
– Ai putea profita să-ți demonstrezi metodele de predare unor doamne din înalta societate. Ești interesată?
Pulsul ei o luă la goană.
– Apreciez această oportunitate. Sunteți foarte amabilă.
– Foarte bine. Doamna Vernon se așeză la colțul biroului, scoase o foaie de hârtie, deschise o călimară și se opri. Să-ți scriu adresa?
Lucy se uită la hârtie.
– Da, vă rog. Nu vreau s-o uit.
Doamna Vernon se uită la ea.
– Ai fost educată la școală sau acasă?
– Acasă. M-a învățat răposata mea mamă.
Doamna Vernon dădu din cap.
– Ești mult prea talentată și rafinată ca să lucrezi pentru oameni ca Buckley. Presupun că familia ta trece prin vremuri grele.
– Da, doamnă.
Doamna Vernon termină de scris adresa, uscă cerneala cu nisip și îi înmână hârtia lui Lucy.
– Adresa este în Grosvenor Square. Știi unde este?
– Da, știu locul.
– Excelent. Acum uite un pont! Va fi prezentă și Lady Jersey. Ea ține foarte mult ca la Almack să fie prezentat și cadrilul. Dacă aș fi în locul tău, aș pune accentul pe acel dans.
– Vă mulțumesc pentru sfat, spuse Lucy. Mă ajută să fiu pregătită.
Doamna Vernon își drese vocea.
– Nu vreau să par îngâmfată, dar dacă ai nevoie de ceva vreodată, sper că vei veni la mine.
Lucy făcu o reverență.
– Sunteți amabilă, doamnă Vernon. Apreciez recomandările pentru lecțiile mele de dans.
Doamna Vernon ezită puțin.
– Îți destăinuiesc ceva: propria mea familie a trecut prin vremuri grele. Am reușit să am o căsnicie bună și să scap de greutăți. Poate că situațiile noastre materiale nu sunt la fel, dar știu provocările prin care trece o femeie singură.
Lucy încuviință.
– Vă mulțumesc că mi-ați împărtășit povestea dumneavoastră. O voi păstra strict confidențial.

– Fetele mele te plac foarte mult și voi fi foarte dezamăgită dacă nu apelezi la mine când vei avea nevoie.

– Vă apreciez foarte mult oferta, spuse Lucy.

Se chinuise în ultimele șase luni și își făcea griji și noaptea câteodată. Până acum, se descurcase, dar era o ușurare să știe că avea ajutor dacă i se întâmpla vreodată un necaz.

După o săptămână

Lucy puse hârtia cu adresa în șorț, îmbrăcă pelerina și își sărută bunica pe obraz.

– Să-mi ții pumnii, că astăzi voi avea o lecție de dans în salonul doamnei Norcliffe, spuse ea. Am înțeles că acolo se vor afla mai multe doamne și domni.

– Știu că vei face treabă bună, spuse bunica. Ai adresa?

– Da, nu ar trebui să am probleme să găsesc locul, spuse Lucy, dar plec mai devreme ca să mă asigur.

– Să sperăm că astfel vei avea clienți noi.

– Deocamdată, mă voi concentra ca toată lumea să fie capabilă să urmărească pașii, spuse Lucy. Acum trebuie să plec.

Porni cu pași iuți, mergând spre vest pe Oxford Street, trecând pe lângă străzile Regent și Bond, până ajunse la adresa din Grosvenor Square. Se îndreptă spre intrarea servitorilor. Menajera îi spuse să urmeze un valet până la etaj. Când ajunse în capătul scărilor, Lucy auzi mai multe voci, atât masculine, cât și feminine. Plămânii i se strânseră pentru un moment, dar știa că era absolut necesar să pară încrezătoare și capabilă. Dacă lecțiile mergeau bine astăzi, putea obține mai mulți clienți adulți.

După ce valetul deschise ușile salonului, Lucy trase adânc aer în piept, intră și făcu o reverență. Când își îndreptă spatele văzu mai mult de o duzină de femei și trei domni uitându-se la ea, dintre care unul era un adolescent.

Doamna Vernon zâmbi spre ea și se înclină spre altă doamnă care părea cunoscută. Pentru o clipă, lui Lucy îi fu greu să-și dea seama de unde o știa pe cealaltă femeie, dar apoi își aminti că era una dintre doamnele care vorbiseră la Almack. Era doamna Norcliffe, femeia care se încruntase la ea lângă magazinul lui Madame Delanger. Lui Lucy îi crescu pulsul. Doamna Norcliffe își ridică monoclul.

– Domnișoară Longmore, te rog să intri, spuse doamna Norcliffe. Te-a recomandat doamna Vernon.

Lucy făcu din nou o reverență.

– Sunt onorată.

– Îmi pari cunoscută, spuse doamna Norcliffe. Unde te-am mai văzut până acum?

O altă doamnă îi șopti ceva.

Buzele doamnei Norcliffe se desfăcură. O privi pe Lucy cu ochii îngustați.

– Oh, îmi amintesc acum. Ai servit limonadă la Almack.

– Da, doamnă, spuse ea. Inima îi bătea foarte tare.

Doamna Norcliffe părea nemulțumită. Oare de ce? Apoi pufni:

– Deci, domnișoară Longmore, ești profesoară de dans sau servitoare?

– Ambele, doamnă.

– Mi se pare destul de neobișnuit ca o femeie să predea dansul, spuse doamna Norcliffe. Toți profesorii de dans pe care îi cunosc eu sunt bărbați.

Lucy se gândi că femeia o punea la încercare.

– Mama a predat dansul în satul nostru, iar eu am asistat-o. De asemenea, am asistat un profesor din Londra până de curând.

– Cât de provincial, spuse ea pe un ton plictisit.

Lucy nu reacționă la insultă. Nu puține femei o trataseră cu dispreț când lucrase la magazinul lui Madame Delanger. Indiferent de ceea ce se întâmpla, trebuia să rămână calmă.

– Doamnă Norcliffe, spuse doamna Vernon, este vorba de acel bărbat pe care l-am respins amândouă. A fost clar pentru mine că domnișoara Longmore era superioară. Fetele mele se descurcă foarte bine sub îndrumarea ei.

– Părerea dumneavoastră contează foarte mult, doamnă Vernon. Am speranțe mari că domnișoara Longmore ne va demonstra că este un profesor de dans mai bun.

Lucy simți cum i se strânge stomacul. Tonul doamnei Norcliffe insinua exact opusul, dar nu trebuia să se lase condusă de frică. Era o profesoară capabilă, exact cum fusese mama înaintea ei.

– Ar trebui să ne concentrăm asupra cadrilului, spuse o doamnă, dar, desigur, voi accepta părerea ta, doamnă Norcliffe.

Lucy îi aruncă doamnei Vernon o privire plină de recunoștință.

– Lady Jersey, sunt de acord, spuse doamna Norcliffe. Suntem norocoase că participă lordul Everleigh și prietenul său domnul Castelle, dar mai avem nevoie de încă doi domni ca să repetăm.

– Domnișoară Radburn, îmi acordați acest dans? întrebă un bărbat.

– Vă mulțumesc mult, Lord Everleigh, răspunse domnișoara Mina Radburn.

Domnul Castelle făcu o plecăciune către o altă tânără.

– Domnișoară Helena Radburn, doriți să dansați cu mine?

– Vă mulțumesc, domnule Castelle, răspunse fata.

O tânără blondă și minionă îl înghionti pe tânărul înalt de lângă ea.

El se ridică.

– Domnișoară Amelia Radburn, îmi veți face această mare onoare?

– Ar fi o plăcere, Lord Chesfield.

– Ne mai trebuie încă o pereche, spuse Mina.

– Ne mai trebuie doar un domn, spuse Lucy. Poate că nu se supără una dintre doamne să completeze perechile, doar ca să putem repeta?

– Oh, nu, așa ceva este inacceptabil, spuse Lady Jersey cu o expresie îngrozită.

Lucy se înclină, dar în sinea ei, credea că femeia era mult prea sclifosită.

Pe măsură ce diferitele conversații deveniră tot mai vocale, problemele degenerară rapid. Lucy nu avea nici o idee despre ce discutau, dar se simțea stânjenită. Speranțele ei de a obține mai mulți clienți începură să dispară ca picăturile de ploaie.

O servitoare aduse o tavă cu ceai. Lucy stătea lângă perechi, neștiind ce să facă. Zumzetul vocilor crescuse mai tare, iar disconfortul lui Lucy spori. Își dorea să o îndrume cineva.

Domnișoara Mina Radburn o abordă:

– Vă pot oferi o ceașcă de ceai?

– Nu, vă mulțumesc, spuse Lucy. Se îndoia că doamna Norcliffe ar fi fost de acord ca ea să aibă parte de gustări.

Ceasul bătu o oră. Două doamne plecară. Nu după mult timp, o altă doamnă se ridică de la locul ei. Speranțele lui Lucy se micșorară, iar pieptul i se strânse. Mai încercă încă o dată.

– Poate că doamnele ar dori să ia în calcul să danseze fără un partener masculin, cu scopul de a repeta dansul.

Doamna Norcliffe o fulgeră cu privirea.

Stare ei de spirit se prăbuși. Sperase că această oportunitate îi va aduce mai mulți clienți, dar nu mersese nimic bine din momentul în care intrase în salon. Nu va obține nici un client sau nici un ban astăzi. Mai rău, nu știa dacă ar trebui să rămână sau să plece. După ziua aceasta, doamna Norcliffe o va demite sau n-o va mai căuta nimeni pentru lecțiile ei de dans. Va trebui să-și găsească alt serviciu, pentru că banii câștigați ca menajeră la Albany nu erau de ajuns. Acum își dorea ca doamna Norcliffe să pună capăt nefericirii sale și să o concedieze.

În afara ușilor salonului se auzi zgomot de pași. Doamna Norcliffe se ridică și își duse mâinile la inimă.

– Harry, ai venit la țanc.

Inima lui Lucy bătea cu putere. Își îndreptă atenția către ușă și fu nevoită să-și înăbușe un icnet. Doamne, Dumnezeule! Era Granfield. El era ultima persoană pe care se aștepta să o vadă în acest salon. Ce căuta aici? Nu reuși să gândească pentru o clipă, dar apoi își aminti. El avea trei verișoare. Mama lui le luase în grijă după ce își pierduseră părinții.

Lucy se rugă ca el să nu o dea de gol. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca doamna Norcliffe să-și dea seama că ea îl cunoștea pe fiul ei. Nu putea spune cum avea să reacționeze mama lui. Lucy îi aruncă o privire plină de înțeles, dar habar nu avea dacă el înțelesese sau nu.

Harry se simțea de parcă avea un vis ciudat, unul în care pășise pe o scenă îmbrăcat doar în lenjeria intimă. Ce naiba căuta Lucy aici?

Lucy stătea acolo ca o stană de piatră. Asta îl făcea să se întrebe ce se întâmplase înainte să apară el.

Mina se grăbi spre el.

– Harry, sunt foarte bucuroasă că ai primit misiva de la mătușa.

El primise biletul mamei sale și venise să-i spună că nu avea nici o intenție să-și petreacă altă seară de miercuri la Almack. Din păcate, acea conversație trebuia să aștepte până când ar fi plecat numeroșii prieteni ai mamei sale.

– Harry, nu puteai să nimerești mai bine, zâmbi Mina spre el. Aveam nevoie de încă un domn pentru repetițiile noastre.

El își drese vocea.

– Nu doresc să mă amestec.

– Era un adevărat vacarm aici, dar tu ai venit la timpul potrivit, spuse Mina.

Harry nu avea nici o idee despre ce vorbea Mina, dar nu suna promițător.

– Îmi pare rău că nu am posibilitatea să rămân.

– Prostii! exclamă doamna Norcliffe. Ne lipsea un domn, iar norocul ne-a binecuvântat cu prezența ta.

– Norocul m-a blestemat deja, spuse Harry. Serios, am o întâlnire.

Nu menționă că întâlnirea presupunea plimbarea lui Bandit.

Mina îl luă de braț și îl conduse spre Lucy.

– Îmi permiți să ți-o prezint pe domnișoara Longmore? Domnișoară Longmore, acesta este vărul meu, ducele de Granfield.

Lucy făcu o reverență.

– Sunt onorată, Excelență.

Pentru o clipă, el rămase uimit. Inima îi bătea foarte tare.

– Harry a fost de acord să ne ajute să formăm perechile de cadril, spuse Mina.

Harry își ridică sprâncenele.

– Poftim?

– Nu-ți face griji, spuse Mina. Ne va învăța domnișoara Longmore. Cooperează pentru binele ei.

El aruncă o privire spre Lucy. Ea făcu o reverență și menținu un zâmbet senin. Ceea ce nu știa el era cum ajunsese ea în salonul mamei sale. Nu îndrăznea să întrebe cu atâția oameni în jur, dar se părea că Lucy preda lecții de dans. Oare o angajase mama lui?

– Harry, doamna Vernon a recomandat-o pe domnișoara Longmore, spuse doamna Norcliffe. Sunt nerăbdătoare să văd dacă domnișoara se ridică la nivelul așteptărilor.

– Cine va cânta pentru noi?

– Voi fi bucuroasă să cânt eu, spuse doamna Vernon, îndreptându-se spre pian.

– Îți mulțumesc, draga mea, spuse doamna Norcliffe.

– Harry, tu vei fi partenerul domnișoarei Longmore, spuse Mina. Dar încearcă să iei în serios ce ne învață. Știu cât de mult îți place să faci glume din orice.

– Eu nici nu glumesc și nici nu dansez, spuse Harry.

– Harry, trebuie să repeți pentru concurs, insistă doamna Norcliffe. Știu că preferi sala de jocuri de la Almack, dar nu te poți ascunde acolo din nou toată seara.

El își puse mâna în șold.

– Nu mă ascund, ci joc cărți și biliard.

– Nu fi plictisitor, Harry, spuse Mina. Te rog să cooperezi pentru binele domnișoarei Longmore. Vei fi partenerul ei.

Cuvintele Minei îl loviră ca un ciocan. Probabil că Lucy depindea de banii luați pe predarea lecțiilor de dans. Nu trebuia să facă nimic care să sugereze celorlalți că se cunoșteau, pentru că îi putea face probleme lui Lucy, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Mina îl bătu pe umăr.

– Avem nevoie de ajutorul tău, și nu vei muri dacă dansezi.

– Ar fi urât din partea mea să refuz, spuse el ținându-și privirea asupra lui Lucy.

– Să începem, domnișoară Longmore? întrebă Mina.

Lucy întrerupse contactul vizual cu el, părând puțin amețită.

– Oh, da, desigur. Rog toată lumea să-și ocupe locurile, vom parcurge pașii fără muzică mai întâi. După aceea, îi vom repeta pe muzică, dacă este în regulă.

– Este, spuse doamna Norcliffe. Puteți începe.

Conversația din salon încetă când invitații își întoarseră capetele ca să se uite la lecția de dans. Lucy se uită la Harry.

– Excelență, fiind perechea din frunte, vom trece unul pe lângă celălalt cu umărul drept, făcând o jumătate de cifră opt în jurul perechilor din *exterior*. Sunteți pregătit?

El încuviință și se uită în ochii ei când trecu la câțiva centimetri de ea.

– Trebuie să vorbim, șopti el.

Ea îi aruncă o privire de avertizare și zâmbi imediat.

– Acum, perechea opusă – adică domnișoara Mina Norcliffe și Lord Everleigh – vor trece unul pe lângă celălalt într-o jumătate de cifră opt pe interior.

După ce Mina și Everleigh terminară de făcut mișcările, se opriră.

– Ne vom ține cu toții de mâini ca să formăm un cerc-stea într-o singură direcție pentru opt timpi, spuse Lucy.

Harry își puse mâna peste a lui Lucy, și pielea îl furnică. La naiba! Simpla atingere a mâinii ei îl făcu să respire greu.

– Acum, schimbați mâinile și formați cercul în direcția opusă.

Lucy îi întâlni privirea, iar când buzele ei se desfăcură puțin, Harry nu își putu lua ochii de la ea. El își puse mâna peste mâna ei mică atunci când se întoarseră în direcția opusă ca să formeze cercul-stea. Își imagină mâinile ei împreunate pe după gâtul lui și alunecând apoi ușor pe pieptul lui gol, tachinându-l cu degetele ei subțiri.

Se prinseră de mâini și se întoarseră. Fără să întrerupă mișcările, ea îi dirijă pe toți să se întoarcă în partea cealaltă.

– Perechea din față merge înainte și se întoarce cu fața în partea opusă, spuse Lucy. Harry îi susținu privirea când porniră înainte și se întoarseră cu fața în partea cealaltă. Acum, perechile de pe exterior vin în față și se întorc în partea cealaltă.

Harry trebuia să o vadă după terminarea lecției. Nu era sigur ce să-i spună. Știa doar că trebuia să discute cu ea. Era hotărât să o cucerească. Ea se lăsase greu încă de la început, dar asta nu făcuse decât să-i crească dorința. Harry o voia atât de mult încât nu-și putea lua ochii de la ea. Când buzele ei se desfăcură ușor, sângele i se încălzi și începu să-i fiarbă în vene. Lucy îi evită privirea și direcționă toată lumea să formeze cercul-stea la dreapta. El își imagină cum o sărută lung și fierbinte. Voia să-și împletească limba cu a ei și să o audă gemând pentru el. Dumnezeule mare! Membrul lui se întărise în mijlocul salonului aglomerat al mamei sale.

– Perechile din față și din spate se deplasează în jurul perechilor laterale de pe *exterior* într-o jumătate de opt, spuse Lucy, în timp ce perechile din față merg înainte și se întorc.

Când el se întoarse spre Lucy, ea îi întâlni privirea.

– Trebuie să vorbim, spuse el.

Ea își miji privirea și continuă să dea indicații:

– Perechile din interior fac o jumătate de opt cu umărul stâng în jurul perechilor laterale de pe *interior*.

Când trecu pe lângă ea, el șopti:

– Trebuie să ne vedem după aceea.

Buzele ei se desfăcură când trecură unul pe lângă celălalt. Harry voia mai mult ca orice să o ducă într-un loc ferit. Să fie singuri și să o tragă în brațele lui. Să o sărute fără încetare și să-și strecoare mâinile în jos, pe spatele ei. Apoi să o sărute de-a lungul maxilarului și în jos pe gâtul ei subțire.

După ce dansatorii făcură mișcările, Lucy spuse:

– Excelent! Acum, a înțeles toată lumea pașii? Dacă aveți vreo întrebare, vă rog să îmi spuneți.

– Cred că am învățat, spuse Mina. Harry, te descurci foarte bine.

El era excitat și înfierbântat.

Două doamne în vârstă își ridicară monoclul și se uitară la el. Blestemații pantaloni strâmți nu ascundeau nimic.

– Haideți să parcurgem pașii încă o dată, spuse Lucy, și apoi încercăm cu muzică.

La a doua repetiție, Lord Chesfield se întoarse în direcția greșită, dar râse de eroarea sa.

– Îmi pare rău, spuse el. Voi încerca să mă descurc mai bine data viitoare.

A treia oară, totul merse fără probleme.

– Acum haideți să încercăm pe muzică! Vreți să cântați, doamnă Vernon? întrebă Lucy.

– Da, când sunteți pregătiți.

Lucy făcu o reverență.

– Atunci haideți să începem!

Privirea lui Harry se tot întorcea la Lucy. Cum dansau unul lângă celălalt, el deveni hipnotizat. Ea făcea pașii ușor și cu o grație naturală. Când își împreună mâinile cu ea, îndrăzni să-i șoptească:

– Uită-te la mine!

Ea îi întâlni privirea, apoi și-o feri.

– Ai grijă, murmură ea.

Harry ura prefăcătoria dintre ei, dar era necesară. Cu siguranță că nu putea dezvălui în salonul aglomerat al mamei lui că se cunoșteau. Îi putea provoca probleme lui Lucy, iar ea probabil că depindea de banii luați pe lecțiile de dans.

Când dansul se termină, urmară câteva aplauze. Harry își puse mâinile la spate în timp ce invitații plecară încet.

Cele două doamne în vârstă zâmbiră când se apropiară de el.

– Ați fost preferatul nostru.

– Vă mulțumesc.

– Oh, a fost plăcerea *noastră*, spuse una dintre ele.

„La naiba!"

– Harry, m-ai surprins, spuse Mina. Întotdeauna ai pretins că ai două picioare stângi atunci când vine vorba de dans.

– Acum ai fost dat de gol, Harry, spuse Amelia. Nu te vei mai putea ascunde în sala de jocuri miercurea viitoare.

Din moment ce nu avea de gând să mai meargă la Almack, nu le contrazise pe verișoarele sale.

– Domnișoară Longmore, ați făcut ca dansul să pară atât de ușor, spuse Mina. De obicei mă simt neliniștită pe ringul de dans.

– Prostii, Mina, tu ești mereu pregătită, spuse doamna Norcliffe.

Harry nu-și putea acuza mama că îi încuraja verișoarele. Mama lui avea defectele ei, dar întotdeauna le tratase pe fete cu afecțiune.

Doamna Norcliffe se întoarse spre doamna Vernon.

– Vă mulțumesc pentru recomandare. Lecția ne va ajuta cu siguranță să se amintim de frumusețea cadrilului. Să speram că în seara asta Mina va trece mai departe în competiție.

– Mătușă, îmi doresc doar să mă bucur de dans. Nu mă interesează premiile, spuse Mina.

– Nu te interesează? întrebă doamna Norcliffe ridicându-și vocea. Este important să dai tot ce poți. Eu contez pe tine. Este esențial să faci o impresie bună. Te vor urmări sute de oameni.

– Ideea în sine mă face să-mi tremure picioarele, spuse Helena, dar Mina, tu nu ești timidă.

– Încerc să nu mă gândesc că se uită alții la mine, spuse Mina. Altfel aș fi îngrozită să nu mă întorc în direcția greșită și cu siguranță aș face o eroare pentru că mi-e teamă. Se întoarse spre Lucy. De cât timp dansați, domnișoară Longmore?

– Mama spunea că am dansat imediat ce am început să merg, dar bineînțeles că exagera.

– Există o diferență uriașă între adunările de la țară și Almack, spuse doamna Norcliffe pufnind.

Harry se încruntă auzind condescendența mamei sale. Era clar că o păstrase pe Lucy ca să învețe dansul. De ce trebuia să o trateze cu atâta trufie?

– Într-adevăr, spuse Lady Jersey. Doar cei care au o familie influentă, eleganță și un „nu știu ce" pot trece de ușile sfinte de la Almack.

Buzele Minei zvâcniră când schimbă o privire amuzată cu Harry.

El nu dădea doi bani pe Almack. Nu voia decât să o vadă pe Lucy după această repetiție prostească. Trebuia să vorbească cu ea, să-i spună că nu se putea opri să nu se gândească la ea.

Lucy făcu o reverență către doamna Norcliffe.

– Doamnă, mă voi întoarce cu plăcere săptămâna viitoare dacă doriți.

– Nu, ești concediată, spuse doamna Norcliffe cu o voce tăioasă. Majordomul va avea grijă să-ți primești banii.

Harry își încleștă dinții când auzi cum o concediase mama lui pe Lily și se încruntă la ea. Evident, ea doar ridică din sprâncene. El făcu un pas spre Lucy, vrând să o apere, dar își înfrână impulsul, deoarece nu îndrăznea să facă o scenă în fața atâtor oameni.

Lucy făcu o reverență, își îndreptă umerii și ieși din salon ținând capul sus. Harry voia să se ducă după ea, dar știa că ar fi înrăutățit situația. Când se aflau în parc, el nu simțise niciodată diferențele dintre clasele lor sociale, dar tonul tăios al mamei sale făcu să pară totul la fel de dens precum ceața din Londra.

Fața lui Lucy ardea precum cărbunii încinși.

Se simțea foarte zdruncinată când ieși din salonul doamnei Norcliffe. De ce o angajase femeia dacă nu avea încredere în aptitudinile ei? Lucy știa că prestase lecția fără cusur. Era un dans pe care îl predase de zeci de ori în trecut. Știa că cei de la țară dansau bine, iar cea care o recomandase fusese doamna Vernon. Se gândi la tot ce se întâmplase, dar nu făcuse nimic ca să merite acea concediere tăioasă. Singurul lucru pe care îl remarcase în retrospectivă era că doamna Norcliffe o recunoscuse că servise limonadă la Almack. Dar ce motiv avea să fie nemulțumită?

Ea dorise să fie remarcată de nobili astfel încât să obțină mai mulți clienți, dar fusese îngrozită de modul grosolan în care o concediase doamna Norcliffe de față cu Harry.

Nu era prima dată când aristocrații o trataseră într-o manieră jignitoare. Îndurase numeroase comentarii nepoliticoase de la fetițe bogate și răsfățate pe vremea când lucra pentru Madame Delanger. Nu le băga în seamă pentru că proveneau de la străini și nu îi păsa ce gândeau ei despre ea – dacă măcar se gândeau la ea. Se simțea superioară față de clienții înfumurați care îi dădeau ordine.

Dar fusese o chestiune total diferită când doamna Norcliffe o umilise în fața lui Harry, într-un salon plin cu oameni.

S-o ia naiba pe mama lui pentru că o tratase pe Lucy cu dispreț.

După ce plecară toți invitații, doamna Norcliffe puse partitura de muzică deoparte și se așeză în fotoliul ei preferat.

– Fetelor, vă puteți retrage! Aș dori să am o discuție privată cu Harry.

El își privi mama cu răutate.

– Nu va exista nici o discuție și nu te voi însoți la Almack. Știi și singură drumul până acolo.

– Harry, de ce faci asta? întrebă doamna Norcliffe pe un ton șocat.

– Știi foarte bine de ce. Nu-ți voi permite să insulți un angajat sau un servitor.

– Ai grijă ce vorbești! Bineînțeles că ne vei însoți, spuse doamna Norcliffe. Dacă nu o faci, le vei insulta pe verișoarele tale și pe mine. Ceilalți vor observa absența ta și vor crede că nu ai nici un respect pentru familia ta.

– N-am să vă însoțesc nici în seara asta și în nici o altă seară. Și am terminat cu asta.

– Tu ești capul familiei, Harry. Ceea ce faci tu se reflectă asupra mea și a verișoarelor tale, mai ales acum că ești duce. Trebuie să te gândești la consecințe.

Nările lui se umflară.

– Nu dau doi bani pe ce cred ceilalți. Ducatul este al meu. Havenwood înseamnă mult mai mult pentru mine decât o sală de bal plină de lingușitori pretențioși și îngâmfați care vor dintr-odată să mă cunoască. Acum un an, exact aceiași oameni mă respingeau pentru că nu aveam nici proprietăți și nici bani. Nu vreau să am nimic de-a face cu lingușitorii falși. Eu nu voi fi acolo.

Doamna Norcliffe lovi evantaiul de brațul fotoliului.

– Te-am văzut făcându-i ochi dulci domnișoarei Longmore la Almack și din nou în salonul meu.

Acum știa motivul pentru care îi vorbise tăios lui Lucy, dar asta făcea doar să-i întărească hotărârea. Mama lui și prietenele ei patroane puteau să se ducă naibii din partea lui.

În timp ce cobora scările cu pași mari, ea îl urmă:

– Harry, nu voi tolera această îndărătnicie!

El o ignoră în timp ce tocurile cizmelor răsunau pe pardoseala de marmură. Gibson îl privi cu ochii mari când se apropie de foaier.

– Harry, vino înapoi aici! strigă doamna Norcliffe. Nu am terminat!

Harry se grăbi către trăsură. Îl dureau tâmplele din cauza furiei. Cum îndrăznea mama lui să o trateze pe Lucy atât de mizerabil? El nu i-ar fi suportat insultele.

În acest moment, trebuia să o găsească pe Lucy și să-i spună că nu va mai lăsa niciodată pe cineva să-i vorbească în acel mod abuziv.

Din moment ce ei se întâlniseră de două ori în parcul Green, spera să o găsească acolo. Voia ca Lucy să știe că el o respecta și că nu îi va permite mamei lui să o insulte din nou. Dar mai întâi, trebuia să vadă de Bandit. Era jumătatea de zi liberă a lui Barlow, iar cățelul trebuia să fie înnebunit să meargă afară.

În momentul în care Harry introduse cheia în ușă, Bandit începu să latre. El intră, se aplecă și ciufuli blana câinelui.

– Ce spui de o plimbare pe afară?

Câinele lătră din nou. Harry îi puse lesa, în timp ce Bandit continua să sară. Merse apoi de-a lungul Piccadilly până ajunse în parc. Bandit amușina iarba în vreme ce se plimbau. Harry spera să o vadă așteptând pe o bancă, dar nu se afla acolo. Poate că avea de predat lecții de dans în altă parte. Sau poate avea alte treburi. Sau, cel mai probabil, îl evita în mod intenționat.

În timp ce Bandit explora iarba și se urina la mai mulți copaci, Harry își cufundă cizmele în iarba umedă. Ura faptul că mama lui o tratase pe Lucy ca pe un servitor umil. Mama lui era foarte cunoscută pentru comportamentul ei îngâmfat, dar să fie al naibii dacă îi va mai permite să o discrediteze pe Lucy vreodată.

În aceeași dimineață

După ce își primi banii, Lucy fugi din casă și nu încetini pașii până nu ajunse la banca pe care stătea când îl întâlnise pe Harry în parcul Green. Apoi trase adânc aer în piept. Nu se putea confrunta cu Harry acum. Mai ales acum. Se grăbi să iasă din parc pentru că nu dorea ca el să știe cât de mult o rănise disprețul mamei lui.

Cel mai probabil el nu avea să vină în parc sperând să o întâlnească, dar ea nu voia să știe dacă era așa sau nu. Din momentul în care îl cunoscuse, știa că el era privilegiat.

El era duce, un bărbat puternic și cu prestigiu. Un bărbat care avea servitori la dispoziție pentru orice nevoie. Un bărbat care trăise într-o lume exotică cu pardoseli de marmură, covoare luxoase și oglinzi aurite.

Cuvintele mamei lui spuseseră destul de clar. „Există o mare diferență între adunările de la țară și Almack."

Nu trebuia să-i pese de ceea ce credea doamna Norcliffe despre ea. Chiar dacă încercase să se calmeze, tulburarea o făcea să fie neliniștită. Tot ce își dorise era să găsească noi clienți și să câștige bani astfel încât să-și poată deschide într-o zi propriul studio de dans. Nu voia să aibă de-a face cu el, dar el insistase și reușise să o farmece și să-și facă loc în viața ei.

Astăzi fusese martor la umilirea ei.

O durea capul. Avea nevoie de o îndrumare de la prietenele ei. Mary și Evelyn îi dăduseră mereu sfaturi sănătoase în trecut. Lucy știa că trebuie să fie atentă. Madame Delanger se va încrunta când o va vedea, dar ea nu dorea decât să stabilească o întâlnire ulterioară cu prietenele ei. Clopoțelul magazinului zornăi când Lucy deschise ușa, iar Evelyn se grăbi către intrare.

– Lucy, nu mă așteptam să te văd.

– Nu te deranjez prea mult, spuse ea. Aș dori să mă întâlnesc cu tine și cu Mary în seara asta după ce se închide magazinul, dar poate că ar trebui să o salut pe Madame Delanger mai întâi.

– Doamna este în pat, spuse Evelyn.

– Este bolnavă?

Evelyn clătină din cap.

– Vino cu mine în camera de cusut. Putem vorbi acolo.

Lucy trase un scaun.

– Ce s-a întâmplat?

Evelyn termină de fixat dantela pe o rochie.

– Am venit mai devreme ca să termin această rochie și am auzit un geamăt îngrozitor la etaj. M-am gândit că doamna este bolnavă. Așa că am luat-o la fugă pe scări. Apoi am auzit patul scârțâind și pe madame strigând *Mon Dieu* din nou și din nou.

Lucy își acoperi râsul.

– Vai, Doamne!

– Când am auzit zgomot de pași, m-am ascuns și l-am văzut pe bărbat. Avea părul ciufulit ca un cocoș.

Lui Lucy i se cutremurau umerii de râs.

Sună clopoțelul magazinului. Evelyn ieși în camera principală, iar după o clipă, Mary o urmă pe Evelyn în camera de cusut.

– Lucy, ești o bucurie pentru ochii triști. Sunt foarte încântată să te văd!

– Mi-a fost dor de voi, spuse Lucy. Unde este Ida? Nu vreau să vă părască.

– A dispărut acum o săptămână, spuse Evelyn.

Lucy își lărgi ochii.

– Și ai rămas doar tu și Mary?

Evelyn încuviință.

– Bănuiesc că Madame te-ar primi înapoi fără să clipească. Indiferent de cât de multe ore coasem, noi două nu putem ține pasul cu comenzile. Vrei să te gândești să vii înapoi?

Lucy clătină din cap.

– Lista mea de clienți pentru dans este în creștere. Nu mai lucrez pentru Buckley.

– Bravo ție, spuse Mary.

Le povesti prietenelor sale cum reușise să obțină mai multe oportunități de predare după ce o doamnă o recomandase și altora.

– Eram sigură că mi se schimbase norocul, dar ceva a mers îngrozitor de rău astăzi.

– Lucy, ce s-a întâmplat? întrebă Mary.

Ea le povesti cele întâmplase în salonul doamnei Norcliffe.

– Este una dintre patroanele de la Almack. Din nu știu ce motiv, s-a uitat urât la mine din momentul în care am intrat. Nu puteam rămâne în casa aceea după ce m-a tratat în acel mod îngrozitor de față cu toată lumea, inclusiv cu fiul ei.

Mary se încruntă.

– Lucy, sunt surprinsă de reacția ta. Nu ești străină de modul în care ne înjosesc aristocrații.

– Da, dar mai erau prezenți și alții, spuse Evelyn. Cred că este foarte greu să-ți păstrezi calmul când o încăpere plină de oameni este martora umilinței tale.

– Așa este, spuse Mary. Lucy, nu lăsa o întâmplare urâtă să te descurajeze să mai ții lecții de dans. Este visul tău.

Lucy încuviință.

– Da, ăsta este cel mai important lucru. Își netezi șorțul cu mâinile. Nu v-am spus totul.

Prietenele ei îi aruncară o privire întrebătoare.

– Am cunoscut un bărbat.

– Spune-ne despre el, zise Evelyn. Cum l-ai cunoscut?

– Nu o să vă vină să credeți.

După ce termină de spus povestea despre cum îl întâlnise pe Sir Galahad – Harry –, prietenele ei rămaseră înmărmurite.

– Doamne, spuse Mary. Lucy, puteai să fii rănită.

– Oh, nu, este un gentleman. Ei bine, de fapt este ducele de Granfield.

Prietenele ei izbucniră în râs.

– Foarte amuzant, Lucy, spuse Mary, ștergându-și lacrimile de râs de la ochi.

Evelyn chicoti.

– Ducele de Granfield, ha, ha!

Când Lucy își mușcă buza, Evelyn se uită la ea cu o expresie întrebătoare. Lucy clătină ușor din cap.

– Oh, Dumnezeule, spuse Mary. Este un duce adevărat?

– Da.

După ce le spuse prietenelor ei întreaga poveste, ele rămaseră cu gura căscată.

Mary se lăsă pe spate în scaun.

– Ciupește-mă!

– Ce? întrebă Lucy.

– Ciupește-mă, pentru că nu poate fi adevărat, spuse Mary. Lucruri de acest gen nu se întâmplă fetelor ca noi.

Evelyn trase aer în piept.

– Lucy, ai putea fi ducesă.

– Oh, nu, spuse ea. El trăiește într-o lume complet diferită. Mobila mamei sale este ornată cu aur și au covoare scumpe pe jos. Are o trăsură foarte elegantă.

– Ai fost în trăsura lui? întrebă Mary.

Ea le povesti cum se întâlnise cu el în parc.

– Nu va ieși nimic din asta. Dacă îmi făcusem ceva iluzii, comportamentul răutăcios al mamei lui m-a făcut să mă opresc din visurile mele prostești. Mi-a fost foarte dor de voi și voiam să vorbesc cu voi despre tot ce s-a întâmplat.

– Lucy, te-a sărutat? întrebă Evelyn.

Ea roși.

– Da, o dată. Mi-a plăcut.

– Cum este? întrebă Mary.

– Este fermecător și agreabil. Este foarte amabil cu bunica.

– Bărbatul ăsta există cu adevărat? Unde pot găsi și eu un duce?

Lucy râse.

– Oh, este cât se poate de adevărat, dar are defectele lui.

Ea le povesti cum așteptase el până își dezvăluise adevărata identitate.

– Dar și-a cerut iertare, spuse Evelyn. Asta e cel mai important.

– Cel mai bine este să nu crezi nimic din ce spune un bărbat, spuse Mary ținându-și ochii pe cusătură. Am aflat asta pe pielea mea.

– Mai ești cu Billy? întrebă Lucy.

Gura lui Mary făcu o grimasă.

– Nu. L-am văzut pe Billy sărutând altă fată la tavernă. A pretins că este din vina mea.

– Cum să dea vina pe tine? Nu are nici o logică, spuse Lucy.

Mary prinse un rând de dantelă.

– A spus că este din cauză că nu l-am lăsat... în patul meu.

– Bravo ție, spuse Lucy, dar nu observă privirea de avertizare a lui Evelyn decât prea târziu.

Mary se ridică și își șterse o lacrimă de pe obraz.

– Oh, Mary, ce s-a întâmplat? întrebă Lucy.

Buza de jos a lui Mary tremura.

– A s-spus că dacă î-îl iubesc, am să-i dau voie. Așa că am cedat. Nu l-am mai văzut de o săptămână.

Lucy îi dădu lui Mary batista ei. Îi stătea pe limbă să-i spună lui Mary că merita ceva mai bun, dar păstră vorbele pentru ea. Mary avea nevoie de o prietenă care să asculte.

– Știu că l-ai iubit.

Mary își șterse lacrimile.

– Știam că mai există și alte fete, dar apoi apărea și îmi spunea că eram fata *lui*. Mă făcea să mă simt specială. Se pare că vorbea băutura din el. Suspină. Probabil crezi că sunt o proastă.

– Nu, spuse Lucy. Cred că ai o inimă bună și într-o zi, cât de curând, vei găsi un bărbat care să te aprecieze și să te iubească.

Mary suspină din nou.

– Va trebui să-i spun că a mai fost cineva înaintea lui.

– Dacă te iubește, va înțelege, spuse Lucy.

– Și dacă nu o va face?

Lucy îi luă mâinile.

– Atunci nu te merită.

Mary respiră tremurând.

– Destul despre mine. Voi deveni și mai tristă dacă continui să vorbesc despre asta. Deci ducele te-a luat pe tine și pe bunica ta în trăsura lui? Dumnezeule!

Lucy încuviință.

– Nu văd cum s-ar putea dezvolta vreodată un început de relație.

– Ce te face să crezi asta? spuse Evelyn. A invitat-o pe bunica ta la o plimbare.

– Sună minunat, zise Mary.

Lucy oftă.

– Am primit o slujbă să servesc la Almack. Bineînțeles că a fost și el acolo și a încercat să flirteze cu mine în timp ce munceam. Apoi l-am văzut flirtând cu doamne aristocrate foarte gătite. Ele aparțin lumii lui și eu nu. Așa că acesta ar trebui să fie sfârșitul scurtei noastre cunoștințe.

– Eu cred că tu îl respingi pentru că ți-e frică să nu-ți frângă inima, spuse Evelyn. Dă-i o șansă! Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să descoperi că nu este bărbatul potrivit pentru tine.

– Știu asta deja, spuse Lucy. El nu se va căsători niciodată cu cineva inferior lui, iar eu sunt cu mult sub el.

– De ce să nu te bucuri de o perioadă romantică deocamdată? întrebă Evelyn. Majoritatea fetelor care muncesc ar da orice ca să fie în locul tău pentru o după-amiază.

Ea medită la sfatul lui Evelyn.

– Am să mă gândesc la asta.

Mary își ridică privirea de la cusut.

– Lucy, nu te presează să aveți relații intime, nu?

– Oh, nu, spuse ea. O fi mama lui răutăcioasă, dar el este un gentleman. Lucy se opri. Nu v-am spus mai devreme, dar motivul pentru care am fost atât de umilită astăzi este pentru că ea m-a făcut de rușine în fața lui Granfield.

– Ignoră insultele mamei lui, spuse Mary. Ducele tău pare să fie demn de păstrat.

– Nu este al meu, Mary. Nu va fi niciodată.

Evelyn se încruntă.

– Ar putea suna grosolan, dar lăsând la o parte modul în care te-a tratat doamna Norcliffe, îți permiți să dai cu piciorul unei oportunități de a da lecții de dans în salonul ei?

– Ea n-a fost impresionată de mine. Sunt sigură că nu voi mai fi niciodată invitată acolo.

– N-ai de unde să știi asta, spuse Mary.

Se auzi zgomot de pași de la etaj.

– Ar fi mai bine să plec înainte să mă găsească Madame aici, spuse Lucy. Vreți să ne vedem duminică în parc?

Mary oftă.

– Madame a promis că șase rochii vor fi gata până miercuri dimineață. Nu ne putem lua liber chiar acum.

– Ne vom vedea curând, spuse Evelyn. Este începutul sezonului. Știi cât de aglomerat este în această perioadă a anului.

Lucy nu prea reuși să-și ascundă dezamăgirea.

– Înțeleg.

– Nu-ți face griji, spuse Mary. Când va trece valul acesta de început de sezon, vom face planuri să ne întâlnim.

Lucy bănuia că vor trece multe săptămâni până Madame le va permite o zi liberă prietenelor sale.

Capitolul 9

Miercuri dimineață

Harry se uită în oglindă după ce Barlow termină să-l bărbierească.

– Îți mulțumesc, Barlow. Când eram mic, cea mai mare dorință a mea era să fiu pirat. Tânjeam să am o barbă neagră fioroasă. Măcar dacă ar fi fost la modă bărbile de pirați, nu ar fi trebuit să mă supun lamei de ras în fiecare dimineață.

– Da, Excelență, spuse Barlow.

Harry încercase orice, dar ajunsese la concluzia că lui Barlow îi lipsea simțul umorului. Cu toate acestea, se descurca minunat cu bărbieritul, plimbatul câinelui și avea grijă de îmbrăcămintea lui Harry. De asemenea, era destul de strict și se asigura ca fiecare lucru să fie pus exact în același loc în fiecare zi – spre deosebire de stăpânul lui, care avea tendința să uite unde își punea lucrurile. Harry bănuia că Barlow credea despre el în secret că în cel mai bun caz este excentric, și neîngrijit în cel mai rău caz.

Se auzi o bătaie în ușă. Barlow răspunse și îi aduse lui Harry o misivă. Valetul se strâmbă când îl văzu pe Bandit cum își rodea osul pe tăvița de argint pe care o primise de la mama lui. Harry spera mai degrabă ca Barlow să se amuze, dar valetul lui privea îndurerat la Bandit și la sunetele pe care le scotea în timp ce își lua masa.

Harry rupse sigiliul și fu surprins să vadă semnătura Minei. Cu toate acestea, nu era mirat de ultimul vicleșug al mamei sale.

De-a lungul anilor, doamna Norcliffe se folosise de numeroase șiretlicuri pentru a-și atinge scopurile. Nimeni nu era mai lingușitor, ademenitor, înșelător și iscoditor ca ea. Astăzi însă, inventase o stratagemă cu totul nouă, una care era sortită eșecului. Fiind miercuri, Harry deduse repede motivul pentru indispoziția bruscă a mamei lui. Primul lui gând fu să-l cheme pe medicul familiei, dar nu voia să irosească timpul omului. Cu un oftat resemnat, își chemă trăsura și străbătu distanța scurtă până la Grosvenor Square.

Urcă scările din casa elegantă a mamei sale, unde o găsi stând confortabil între mai multe perne. Ca de obicei, verișoarele lui îi țineau companie când doamna Norcliffe își înscena indispoziția. Harry îi aruncă o privire mamei sale și spuse:

– Mamă, trebuie să te felicit. Pentru cineva atât de bolnav, tu arăți foarte bine. Nu ai nici măcar un fir de păr care să nu stea la locul lui.

Doamna Norcliffe își îngustă ochii o clipă, apoi, ca și cum își amintise de „suferința" ei, trase o batistă brodată din mâneca voluminoasă a rochiei și își tamponă ochii uscați.

– Sunt cu nervii la pământ.

Ah, boala preferată a mamei sale.

– Măcar nepoatele mele dragi și-au demonstrat dragostea și grija. Nu știu ce am făcut ca să merit un fiu atât de insensibil.

– Bineînțeles că știi. Cred că am discutat înainte despre tratamentul foarte aspru pe care l-ai aplicat domnișoarei Longmore. Apoi mi-ai cerut să vă însoțesc pe tine și pe verișoarele mele la Almack, și eu am refuzat. Oricum, motivul este discutabil. Tu ai căzut pradă unui atac de nervi și nu vei fi în stare să participi la festivitățile din seara asta de la Almack.

Mina îl bătu pe Harry pe umăr.

– Pot să vorbesc cu tine între patru ochi?

Oftând, o urmă afară din budoarul mamei sale până în salonul de la parter. Mina se așeză lângă el.

– Harry, nu am mai văzut-o de foarte mult timp atât de nefericită.

– O cunosc pe mama. Are calitățile ei, dar știm amândoi că ne manipulează. Îndrăznesc să cred că ea ți-a cerut să vorbești cu mine.

– Da, așa este. Concursul de dans înseamnă foarte mult pentru ea. Știu că este puțin ridicol...

– Puțin? spuse el ridicându-și o sprânceană.

– Este fericită să fie una dintre patroane.

– Mina, eu disprețuiesc Almack și pe toți oamenii pretențioși de acolo. Știi la fel de bine ca mine că patroanele aprobă sau resping în mod arbitrar biletele de acces. Vanitatea lor nu cunoaște limite. Am participat în prima seară și mi-am făcut datoria.

– Eu cred că ar trebui să faci o excepție. Dacă nu, mătușa va sta la pat, pentru că nu vrea să se afle că ai refuzat să o însoțești. Decizia este a ta, dar sper să te răzgândești.

– Nu are pe cine să dea vina decât pe ea însăși. Nu sunt dispus să o însoțesc când ea a vorbit într-un mod atât de tăios cu domnișoara Longmore. Este o atitudine abuzivă, Mina, și eu nu voi tolera acest lucru.

– Toate familiile se confruntă cu neînțelegeri, dar acestea nu ar trebui să devină niciodată publice, pentru binele tuturor membrilor familiei. Dacă vei refuza să o însoțești pe mătușa, ceilalți vor observa și vor face comentarii pe seama asta, spuse Mina.

– Tu crezi că ar trebui să ignor tratamentul aspru pe care l-a aplicat domnișoarei Longmore.

– Am vorbit cu mătușa după ce ai plecat în ziua aceea. I-am spus că răspunsul ei tăios față de domnișoara Longmore a fost nejustificat. De asemenea, i-am menționat că și ceilalți l-au considerat ciudat și jenant. Știe că a fost greșit și că s-a răsfrânt asupra ei.

– A recunoscut că a greșit?

Mina oftă.

– Și-a exprimat îngrijorarea că domnișoara Longmore își folosea farmecele asupra ta.

– Am auzit destul. Dacă o însoțesc, voi transmite mesajul că purtarea ei a fost acceptabilă. Și nu a fost. Și-a făcut singură asta și pur și simplu va trebui să suporte consecințele.

– Foarte bine, spuse Mina. Vrei să-l informezi pe Lord Everleigh că nu mai sunt disponibilă să particip la concurs împreună cu el? Nu mi se permite să corespondez cu el pentru că nu este potrivit să fac asta.

– La naiba, spuse el. Scuze! Cum putea oare să o refuze pe draga de Mina?

– Harry, trebuie să-ți urmezi propria conștiință.

– Tu și Everleigh vă descurcați bine și sunteți chiar pasionați de concursul de dans. Nu vreau să-ți stric asta.

– Știu că este puțin frivol, dar îmi place să pot dansa în mod exclusiv doar cu Everleigh. Putem să vorbim liber în timpul dansului. Acolo am reușit să confirm sentimentele mele tandre pentru el.

– Vă voi însoți în seara asta. Nu vreau să te dezamăgesc pe tine sau pe Everleigh.

Mina îl sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, Harry.

Almack, în acea seară

Harry se uită pe fereastra trăsurii. După ce vorbise cu Mina, el își mustră aspru mama pentru comportamentul nepotrivit din salon și spuse destul de limpede că cedase de dragul Minei. Crezuse că doamna Norcliffe se va simți prost și va avea remușcări. În schimb, ea chemase o cameristă, ceruse o ceașcă de ciocolată caldă și un trandafir într-o vază.

Pe măsură ce trăsura se apropia de Almack, Harry realiză că mulțimea era de două ori mai mare în acea săptămână.

– Se pare că fiecare locuitor din Londra a venit să se holbeze la noi, spuse el. Trebuie să părem ca niște păuni umflându-se în pene, cu bastoane incrustate cu diamante.

Verișoarele sale râseră, dar doamna Norcliffe pufni zgomotos.

– Harry, lipsa ta de respect nu este apreciată.

– Presupun că depinde de simțul umorului – sau de lipsa acestuia.

– Nu respecți o tradiție care dăinuie de mult timp, spuse doamna Norcliffe.

– Concursul de dans nu există de mult timp ca să se califice la categoria tradiții, spuse el.

– Harry, dă-mi voie să fiu clară! Ori dansezi în seara asta, ori nu mai vorbesc cu tine timp de două săptămâni, spuse doamna Norcliffe.

El era tentat să o întrebe dacă aceea era o promisiune, dar se răzgândi. Cererea ei însă îi dădu o idee excelentă.

– Întâmplător, chiar am de gând să dansez în seara asta știu ce doamnă aș dori să invit.

– Aceasta este o veste minunată, spuse doamna Norcliffe împreunându-și mâinile. Sper că nu este una dintre glumele tale oribile.

–Poți să stai liniștită, spuse el. Voi fi surprins dacă nu vei fi de acord cu alegerea mea pentru partenera de dans.

–Cine este? întrebă doamna Norcliffe.

–Ai răbdare, spuse Harry.

Ea își închise evantaiul cu o plesnitură, făcându-l să înțeleagă că era supărată.

–Mătușă, ai răbdare, spuse Mina. Harry va dansa în seara asta și te va face mândră.

Când trăsura se opri, Harry își ajută mama și verișoarele să coboare. Oriunde se uita, vedea negustori care își vindeau marfa. Mirosul de castane prăjite se răspândea în aer. Un vânzător avea cireșe dulci. Altul oferea țipari fierbinți. Zona din jurul clubului Almack semăna din nou cu un bâlci. Cineva cânta la flaut și două femei dansau bucuroase pe melodie. Fără îndoială că acești oameni aveau gusturi mult mai bune decât bâlciul demn de milă de la Almack.

În mod firesc, mai mulți negustori de joasă speță vindeau din nou poșircă. Harry se întremase de acasă cu un coniac excelent. Dacă totul mergea bine în această seară, el își va trimite rudele de sex feminin acasă cu trăsura, iar el își va petrece restul serii la White.

Îi oferi brațul mamei sale și își făcură încet drum prin mulțimea care stătea la coadă la intrarea în Almack.

–Va fi o aglomerație mare în seara asta, spuse doamna Norcliffe cu veselie.

Mama sa era cu siguranță îngâmfată în seara asta. Harry nu putu rezista să nu o înțepe:

–Sper că nu mai ai probleme cu nervii.

–M-am recuperat perfect, spuse ea. Acum, Harry, știu predilecția ta de a face pozne, dar să alegi o tânără acceptabilă ca parteneră de dans. De dragul meu, te rog să nu o alegi pe domnișoara Forsythe. Stă mereu pe margine. Nu-ți dorești să dansezi cu o doamnă pe care ceilalți o ignoră.

El zâmbi.

–Sunt sigur că nimeni nu o ignoră vreodată pe această doamnă.

–Păi atunci trebuie să-mi spui cum o cheamă, spuse ea.

–Vei descoperi cât de curând despre cine este vorba. Dă-mi voie să te conduc către locurile patroanelor.

După ce mama lui se așeză, Harry îl zări pe Everleigh. O găsise deja pe Mina. Ca de obicei, Helena și Amelia reușiseră să evadeze în rândul fetelor care nu dansau la bal. Se uită în jur și îl văzu pe Charles

Osgood. Era un bărbat amabil, cunoscut a fi preferatul doamnelor pentru buna sa dispoziție.

Harry îl salută.

– Osgood, nu te-am mai văzut de un secol. Le cunoști pe verișoarele mele?

– N-am avut plăcerea să fac cunoștință cu ele, spuse el. Din păcate, mama ta pare să fie prea ocupată în prezent ca să facă onorurile. Ah, dar uite-o pe doamna Amy Darcett. A fost mereu una dintre doamnele mele preferate. Permite-mi să apelez la ea pentru introducere.

Câteva minute mai târziu, împreună cu Osgood apăru o roșcată înaltă îmbrăcată cu o rochie frapantă de culoarea jadului.

– Sunt onorată să ajut cu prezentările, domnule Osgood, spuse doamna Darcett.

– Mai întâi, îmi permiteți să vi-l prezint pe prietenul meu, ducele de Granfield?

Harry făcu o plecăciune.

– Doamnă, cred că avem o cunoștință comună. Mă refer la Bellingham.

Ea zâmbi.

– Într-adevăr, așa este. Acum, am înțeles că sunt două tinere care au nevoie de parteneri.

Harry încuviință.

– Da, verișoarele mele, domnișoara Amelia Radburn și domnișoara Helena Radburn. Amelia l-a cunoscut înainte pe Lord Chesfield.

– Ei bine, atunci îl voi prezenta pe domnul Osgood domnișoarei Helena Radburn, spuse doamna Darcett.

– Vă sunt recunoscător, spuse Harry.

După puțin timp, orchestra începu o piesă introductivă.

Zumzetul vocilor din clădirea răsunătoare se reduse treptat.

Harry se uită peste umăr în zona gustărilor. Nu o vedea nicăieri pe Lucy. Înaintă prin mulțime, până ajunse aproape de patroane.

Lady Jersey făcu un pas în față.

– În concursul de dans din această seară se va dansa cadril. Domnilor, alegeți-vă partenerele cu mare grijă. Vom începe în scurt timp.

Harry se duse către mama lui.

– Îmi oferi acest dans?

– Ce? spuse ea încet.

El își ridică vocea intenționat, astfel încât să-l audă și ceilalți:

– Știu că trebuie să jurizezi competiția, dar sper să nu refuzi un dans cu mine.

– Cât de drăguț! Nimeni nu poate găsi cusur unui fiu atât de cuminte, spuse doamna Drummond-Burrell.

Alte doamne zâmbeau cu drag spre el. Toată lumea în afară de mama lui.

Harry îi oferi brațul și o conduse pe mama lui spre ringul de dans. Se auziră aplauze furtunoase.

– Intenționat ai făcut asta, spuse doamna Norcliffe încet, menținându-și zâmbetul pe față.

– Bineînțeles. M-am gândit că îți va face plăcere.

– Nu m-am născut ieri, spuse ea. Ai inventat un mijloc de a evita să dansezi cu o tânără eligibilă cu o bună creștere.

– Așa am făcut. Pentru toată seara. Voi îndura cât voi putea de mult.

– Vom avea o discuție în seara asta, spuse ea. Eu nu-ți voi înghiți trucurile.

Zâmbetul lui pieri.

– Permite-mi să fiu clar. Dacă nu era Mina, nu aș fi venit cu tine aici.

Lucy așeză carafa cu limonadă și paharele în zona gustărilor. Ratase primul set de perechi, dar între servirea limonadei, întrezări câteva crâmpeie din dansuri. Și cel de-al doilea rând de perechi dansa de asemenea cadril. Mina fusese din nou partenera lordului Everleigh. După ce terminară dansul, se îndreptară spre ea.

Lucy înțepeni. Nu o deranjase niciodată se învețe copiii nobilimii să danseze, nu o deranjase niciodată să servească limonadă și ignorase întotdeauna orice comentariu aspru. Dar nu se simțise niciodată inferioară până când doamna Norcliffe nu o umilise de față cu Harry.

Învățase arta de a avea o expresie cât mai neutră posibil și o afișă chiar în acel moment.

– Vă pot servi cu limonadă?

– Da, ar fi o plăcere, spuse lordul Everleigh. Dansul îmi provoacă sete.

Mina sorbi din limonada ei.

– Îți mulțumesc pentru lecția excelentă de dans. Făcu o pauză, iar fața i se înroși. Părea că avea intenția să mai spună ceva, dar își

mușcă buza și puse paharul deoparte. Îți mulțumesc, domnișoară Longmore. Nu-mi este atât de sete pe cât credeam.

Lucy bănuia că Mina era jenată de comportamentul urât al doamnei Norcliffe de la repetițiile de dans. Lucy o plăcea pe Mina și ura penibilul situației.

– Sper ca dumneavoastră și lordul Everleigh să câștigați concursul de dans.

Mina zâmbi.

– Îți mulțumesc, domnișoară Longmore. Ești foarte drăguță.

Lordul Everleigh puse paharul pe masă și îi oferi brațul Minei.

– Hai să-l găsim pe Harry!

– Probabil se ascunde în sala de jocuri, spuse Mina. Evită toate mamele pețitoare.

Everleigh pufni în râs.

– De asemenea, evită și ringul de dans.

– Dar noi nu o vom face, spuse Mina zâmbind.

Lucy observă felul în care Mina și Everleigh se uitau unul în ochii celuilalt și se gândi că trebuia să fie nemaipomenit să fii îndrăgostit.

Începu următorul set de dansuri, și Lucy se ridică pe vârfurile picioarelor ca să se uite. Mina și Everleigh dansau de parcă făcuseră asta toată viața lor. Nu își luau deloc ochii unul de la celălalt. Lucy oftă, dorindu-și să poată participa la dansul din seara aceea, dar bineînțeles, așa ceva nu era posibil. Nimeni nu părea să fie interesant de limonadă, iar acest lucru îi oferi lui Lucy oportunitatea de a privi dansatorii îndeaproape. Nu recunoștea pe nimeni dintre ceilalți dansatori.

Un domn plinuț se întoarse în direcția greșită și călcă pe pantofii lui Everleigh. Lucy își acoperi gura după ce văzu durerea evidentă de pe fața lui Everleigh.

– Oh, nu, spuse Lucy în șoaptă.

Pe chipul Minei se putea citi îngrijorarea, dar Everleigh reuși să continue să danseze, deși se mai strâmba din când în când.

Când se încheie setul, Everleigh făcu o plecăciune către Mina. Mulțimea se ridică în picioare și aclamă perechea. Era evident că erau printre favoriții invitaților.

Lucy oftă. Cu două zile în urmă, aflase numele de botez al lui Granfield. Acum știa că era prezent acolo și spera să stea departe. Ea nu ar fi dat doi bani pe ceea ce credeau nobilii aceia despre ea dacă nu ar fi fost el. Adevărul era că majoritatea dintre ei își luau paharele

de limonadă și o ignorau. Din punctul lor de vedere, putea la fel de bine să fie un perete, iar ea prefera asta. Dar intrase în atenția nobilimii datorită predării dansului. Suportase povara comentariilor nepoliticoase când lucrase la croitorie. Nu luase niciodată nimic personal. Dar când doamna Norcliffe se comportase așa de față cu Harry, o umilise.

Harry își petrecu timpul jucând câteva mâini de whist în sala de jocuri. Își dorea să vorbească cu Lucy, dar nu voia să fie prea evident pentru că ea era la lucru. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i facă din nou probleme cu menajera-șefă.

Nu-și putea imagina că Lucy câștiga suficient cât să facă acest loc de muncă să merite efortul, dar era evident că opțiunile ei erau limitate. Harry știa că o putea ajuta dacă i-ar fi permis. Noul lui secretar începea lucrul săptămâna următoare și ar putea redacta scrisoarea necesară de recomandare, iar avocatul lui ar putea întreba de câteva posturi respectabile pentru o tânără care avea nevoie de un loc de muncă. Un serviciu mai bun i-ar permite ei și bunicii să se mute, de asemenea, într-un cartier mai sigur. Doar gândindu-se la cum mergea pe acele străzi întunecate îi stârnea o dorință sălbatică să o protejeze, ceva ce știa că ea va refuza.

Când Harry ieși din sala de jocuri, se uită la ea. Lucy îl văzu și se întoarse. Era un semnal clar să nu o deranjeze. Destul de corect, dar intenționa ca, după ce le trimitea acasă pe mama și pe verișoarele sale, să stea să o aștepte.

Muzica se opri, iar invitații se apropiară de locurile patroanelor de sub balcon. Se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Era evident că patroanele încercau să jurizeze dansatorii și să restrângă numărul candidaților.

Cineva îl bătu pe umăr.

– A, Bellingham, nu știam că ești aici.

– Noi am ajuns târziu. Stephen a insistat să-i spunem o poveste de noapte bună. O poveste a dus la altă poveste, iar apoi a început să se agite când doica a încercat să-l pună în pat. Bell părea mâhnit. Ei bine, destul despre atașamentul față de familie. Laura mi-a spus că ai dansat de curând cu o profesoară de dans în salonul mamei tale.

– Mi-am făcut apariția în ultimul moment. Verișoara mea Mina m-a obligat să dansez.

Bell râse.

– Nici mie nu-mi place Almack, dar Laura a insistat să venim să vedem concursul de dans din seara asta. Ne vedem la White mâine-seară? întrebă Bell.

Harry încuviință.

– Absolut.

– Am să-i trimit un bilet și lui Colin, spuse Bell. Ne vedem mâine.

După ce orchestra cântă ultimele acorduri, mulțimea se adună în față. Zumzetul vocilor se intensifică, răsunând în clădirea impunătoare. Harry găsi un scaun liber pe rândul celor care nu dansau la bal și își întinse picioarele. Apoi se uită în spate la zona de gustări. Trei tineri o înconjuraseră pe Lucy. Unul dintre ei îi atinse mâna îndelung când ea îi dădu paharul cu limonadă.

Harry începu să fiarbă. Își strânse pumnii și trecu prin mulțime. Când ajunse la masa lui Lucy, aruncă priviri tăioase către cei trei. La naiba! Ea era a lui.

– Lăsați-o în pace, scrâșni printre dinți.

Cei trei dispărură repede. Lucy se uită la el cu ochii îngustați.

– Nu am nevoie să vii tu să mă salvezi.

– Încercau să flirteze cu tine. Nu accept așa ceva.

Ea își arcui sprâncenele.

– Ești gelos?

– Sigur că nu. Am vrut să te protejez.

Buzele ei zvâcniră.

– De ce anume? De limonadă?

– Nu ai de unde să știi la ce se gândeau acei bărbați.

– Citești gânduri, Excelență?

El își încrucișă brațele la piept.

– Roiau în jurul tău.

Ea se uită la el cu subînțeles.

– Nu eu sunt cea înțepată.

La naiba, nu era gelos.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse el. Vrei să ne întâlnim mâine în parcul Green?

Lucy ezită, dându-i speranțe.

– Nu ar trebui. Mă simt ca și cum aș sta prea aproape de un râu învolburat și sunt în pericol să cad în el.

El se gândi că utilizarea cuvântului „cad“[1] nu era întâmplătoare.

– Nu ești în pericol cu mine.

În ochii ei verzi exista o expresie hotărâtă.

– Da, sunt de acord. Tu nu ești o amenințare pentru mine, dar eu sunt.

El era uimit de mărturisirea ei și voia să o întrebe despre ce era vorba, dar îl surprinse vuietul mulțimii. Făcu vreo câțiva pași în față și își întinse gâtul ca să îl vadă pe Everleigh învârtind-o pe Mina. Aplauzele erau asurzitoare. Se pare că perechea era din nou favorita adunării în seara aceea.

Când se întoarse, Lucy dispăruse, deși carafa cu limonadă și paharele rămăseseră pe masă. Voia să plece pe urmele ei, dar nu trebuia să o ignore pe Mina. La naiba! Nu-i plăcea că era nevoit să aleagă între ele, dar Lucy dispăruse, și nu îi lăsase de ales.

În timp ce se îndepărta, își promise să o găsească după ce se încheiau festivitățile din seara aceea. Reuși să-și croiască drum prin mulțime și o sărută pe Mina pe obraz.

– Să înțeleg că ai câștigat competiția din seara aceasta, spuse el ridicându-și vocea.

– Mulțumită lordului Everleigh, spuse ea.

Everleigh se uită cu tandrețe la Mina.

– Nici o competiție nu se compară cu domnișoara Radburn.

Doamna Norcliffe se despărți în cele din urmă de celelalte patroane și li se alătură.

– O, ce seară incitantă! Sunt atât de mândră de toate fetele mele, spuse ea când se apropiară și Helena cu Amelia.

– Mătușă, m-am gândit că a fost foarte drăguț din partea lui Harry să danseze cu tine, spuse Mina.

– Ei bine, chiar le-a impresionat pe celelalte patroane, spuse doamna Norcliffe.

– Viața mea este mult mai luminoasă acum, spuse Harry pe un ton tărăgănat.

Doamna Norcliffe încercă să-l lovească cu evantaiul, dar el se feri imediat.

– Să ne îndreptăm spre trăsură? spuse el deschizând drumul.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, *fall* în limba engleză poate însemna și „a se îndrăgosti“ și „a cădea“ (n.tr.)

Când ieșiră din clădire, o ceață fină umezea aerul. Harry se întoarse spre Everleigh.

– Am altă treabă în această noapte. Vrei să le însoțești pe mama și pe verișoarele mele cu trăsura ta?

– Cu siguranță, spuse Everleigh. Este totul în regulă?

El încuviință.

– Lasă-mă pe mine să-i spun mamei!

Cum era de așteptat, doamna Norcliffe protestă:

– Harry, este datoria ta să ne însoțești.

El se aplecă mai aproape de mama lui.

– Am vrut ca Everleigh să petreacă puțin mai mult timp cu Mina. Sunt destul de sigur că este pe punctul de a o cere în căsătorie. Cel mai bine este să profităm de situație.

– Foarte bine, vom discuta mâine-dimineață despre statutul tău de burlac, Harry.

El îi ignoră afirmația.

– Aici este trăsura lui Everleigh.

După ce lordul și doamnele urcară, Harry le făcu cu mâna. Ceața se transformă în ploaie. Când se întoarse în clădire, mergea împotriva mulțimii care pleca, dar în cele din urmă încăperea se goli de toți invitații. Harry auzi voci în spatele clădirii și se îndreptă acolo.

Doamna Thompson strigă:

– Jane, adu prăjiturile alea aici și nu mânca nici una pe drum.

Jane se holba la Harry. Doamna Thompson se întoarse.

– Excelență.

– Unde este Lucy? Intenționa să o conducă acasă cu trăsura ca să o ferească de pericolele de pe străzi.

Doamna Thompson oftă.

– A plecat.

– Când a plecat?

– Excelență, nu vreau să fiu lipsită de respect, dar nu obișnuiesc să dau informații despre fetele de la servire.

– Înțeleg, dar vreau să știu de cât timp a plecat.

– Excelență, aș putea să vă spun ceva dacă nu vă deranjează să ascultați.

Harry își încrucișă brațele la piept.

– În regulă, ascult.

Doamna Thompson se încruntă.

– Știu din experiență cum este pentru fetele ca Lucy. Ele muncesc din zori și până-n seară și câteodată mai mult. Lucy este nevoită să aibă mai multe locuri de muncă. Știu că nu a plecat de aici până după miezul nopții, spuse doamna Thompson.

Pieptul lui fu cuprins de vinovăție. Probabil că Lucy era epuizată după o zi lungă de muncă. Își frecă talpa de podea.

– Nu voiam să meargă acasă pe întuneric.

Doamna Thompson oftă.

– Excelență, știu că sunteți un om de bună-credință, dar probabil că ea face asta cu mult timp înainte să o cunoașteți. Nu sunteți primul nobil pe care-l văd îndrăgostindu-se de o servitoare drăguță. Am fost în acest domeniu timp de treizeci și ceva de ani. Și nu am văzut niciodată să se termine bine pentru fată.

Ah, la naiba!

– Vă mulțumesc pentru sinceritate. Harry trecu prin încăperile care acum erau goale și își recuperă haina, pălăria și mănușile de la un servitor.

Domnul Wilson, maestrul de ceremonii, deschise ușa.

– O seară bună, Excelență!

Harry dădu din cap și păși în ceața de afară. Mulți dintre săraci mai erau încă pe lângă clădire. Când trăsura trase lângă bordură, Harry fu tentat să-i dea birjarului adresa lui Lucy, dar se gândi la spusele doamnei Thompson și în schimb îi spuse acestuia să-l ducă la Albany.

Îi va dovedi doamnei Thompson că se înșală.

Capitolul 10

Albany, următoarea după-amiază

Lucy se opri pe trepte și trase adânc aer în piept. Una dintre cameriste nu se prezentase la lucru. Când doamna Finkle se oferise să-i dubleze salariul dacă prelua mai multe apartamente, Lucy acceptase imediat. Acum, era puțin obosită și trebuia să se ocupe de apartamentele pe care le detesta cel mai mult – G1. Trase adânc aer în piept și ciocăni. Pentru că nu răspunse nimeni, descuie ușa și intră.

– Curățenia! strigă ea.

Bucuroasă că nu era nimeni acasă, ea începu să curețe salonul. Din nou, găsi teancuri dezordonate de hârtii pe birou, pe covor și peste tot. Ca de obicei, pe canapeaua cu cocoloașe era păr de animal. Lucy se întreba de ce un bărbat care își permitea să locuiască la Albany nu înlocuia mobilierul ponosit. Eh, în fine, decorul neatrăgător al domnului nu era treaba ei.

După ce șterse praful și scoase cenușa rece din șemineu, Lucy deschise ușile duble de la dormitor. Dădu la o parte cuvertura. Când trase cearșafurile jos de pe pat, cartea pe care o văzuse ultima oară căzu pe podea. O ridică de jos scrâșnind din dinți. Deși jurase să nu se uite, curiozitatea o făcu să arunce totuși un ochi. Icni când văzu gravura obscenă. O femeie își ridicase cu nerușinare fustele subțiri și își expunea trupul gol unei mulțimi de bărbați. Lucy făcu o grimasă, închise cartea și o așeză pe noptieră.

Puse cearșafuri curate pe pat și trase sacul cu cele murdare afară în salon. Se sperie când auzi zgomotul unei chei în broască. Inima îi bătea cu putere în piept. Era pentru prima dată când un domn rezident se întorcea acasă în timp ce făcea ea curățenie. Apucă sacul cu lenjerie și își aminti că era o simplă servitoare. Domnul abia dacă îi va acorda vreo atenție.

Când ușa se deschise, ea își coborî privirea așa cum trebuia să facă un servitor.

– Domnișoară Longmore, ce faci aici?

Ea suspină când auzi sunetul distinctiv al vocii ducelui, se împiedică de sacul cu lenjerie și căzu peste el cu un chițăit.

El o prinse și începu să râdă.

– Cred că e ziua mea norocoasă.

Pulsul ei o luă la goană. Când se uită în sus, îl văzu zâmbind. Era foarte conștientă de mâinile lui mari din jurul ei și de mirosul slab de săpun de perișor pe care îl recunoscuse înainte. Era atât de înalt încât abia dacă îi atingea bărbia cu creștetul capului. Se pomeni uitându-se din nou în ochii lui albaștri și profunzi. Când privirea lui coborî pe nesimțite, ea realiză că se uita la gura ei. Dumnezeule, se agățase de el. Își pierduse mințile?

Continuă să se țină de el și își spuse în sinea ei că era din cauză că genunchii îi erau moi.

Nu era adevărat. Se forță să-i dea drumul.

– Îmi cer scuze!

– Cu riscul de a răni sensibilitatea ta feminină, îți dau permisiunea de a cădea în brațele mele ori de câte ori dorești.

Fața i se îmbujoră.

– Cât de neîndemânatică sunt!

– Crezi că ar fi posibil să mai cazi o dată în brațele mele?

Dumnezeu să o ajute! Era ispitită să o facă.

– Serios că împiedicarea ta a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat astăzi.

O făcu să râdă.

– Trebuie să fi avut o zi proastă.

– De fapt, a fost o zi plictisitoare. Te-a lăsat Barlow să intri? întrebă el în timp ce își puse cheia pe tăviță și își scoase pălăria, mănușile și haina.

– Barlow? întrebă ea.

– Valetul meu. Nu l-ai văzut?

– Nu, am o cheie. Instrucțiunile mele sunt să strig de afară. Dacă nu răspunde nimeni la ușă, intru să fac curățenie.

– Nu înțeleg, spuse el.

Expresia ei deveni precautǎ.

– Lucrez aici – la Albany. Asta spuneam. Nu știam că locuiești aici.

Își dădu seama cu întârziere că își frământa mâinile. Când el o observă, ea își strânse mâinile cu putere. El se încruntă.

– Cred că Barlow îl plimbă pe Bandit.

Ea făcu o reverență.

– Scuză-mă, trebuie să plec, Excelență!

– Vrei să-mi spui Harry când suntem doar noi?

– O să mă gândesc la asta. Apoi instinctul de conservare interveni din nou. Valetul tău se va întoarce curând cu Bandit. Un singur cuvânt de la el și mi-aș putea pierde locul de muncă într-o clipă, spuse ea pocnind din degete.

– Barlow nu ar spune nimic, și noi nu am făcut ceva greșit.

– Nu vreau să fiu lipsită de respect față de valetul tău, dar nu pot să risc să fiu bârfită. Mi-aș putea pierde slujba.

– Așa este. Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i așa?

– Te rog să mă scuzi! Trebuie să duc lenjeria la menajeră.

O expresie reținută îi traversă chipul.

Fața ei se înroși când își aminti de cartea cu gravuri care căzuse dintre cearșafuri.

– Tu ai fost cea care ai așezat cartea în mijlocul patului, spuse el.

Oh, asta era îngrozitor de jenant! Ea nu făcuse nimic greșit, dar el bineînțeles că știa că ea se uitase în carte. Roșeața din obraji o dădu de gol.

– Ești șocată, spuse el.

– Din contră, sunt îngrozită, spuse ea îndreptându-și umerii.

Gura lui zvâcni o dată, și era suficient ca să o enerveze.

– Ar trebui să-ți fie rușine. Gravurile acelea sunt indecente.

– Îmi cer iertare, domnișoară Longmore. Ai făcut o glumă bună când ai pus cartea în mijlocul patului.

Ea pufni.

– Am vrut să te fac de rușine.

El își înclină capul.

– Merit dezaprobarea ta.

Poate că l-ar fi crezut dacă nu ar fi văzut sclipirea răutăcioasă din ochii lui. Când se întinse după sacul cu lenjerie, el interveni.

– Dă-mi voie!

Ea clătină din cap.

– Eu muncesc. Trebuie să mă tratezi ca și cum aș fi invizibilă.

– Nu mai este nimeni aici, și educația îmi spune să ajut o doamnă.

– Sunt o servitoare. Nu trebuie să uiți niciodată asta.

– Este destul de evident că ești educată și că ești fiica unui gentilom. Ai putea face ceva mai bun pentru tine.

Cuvintele lui o uimiră. Pentru o clipă, nu-i veni să creadă ce spusese, dar nu exista nici o îndoială că el insinuase că ea nu încercase suficient de tare să găsească o slujbă mai bună.

– Cum îndrăznești să pretinzi că știi situația mea? Dacă aș avea ceva mai bun de făcut, ai crede, măcar pentru o secundă, că aș face curat în camere?

El oftă.

– Nu am vrut să te insult. Dimpotrivă.

– Ceea ce ai intenționat să-mi spui a fost destul de clar pentru mine. Este evident că tu crezi că nu m-am străduit suficient de tare să găsesc o slujbă mai „bună".

– Acum îmi răstălmăcești vorbele.

– Am auzit ce-ai spus. Cum îndrăznești să presupui că știi ce demersuri am făcut ca să găsesc un loc de muncă mai bun? Ce știi tu despre muncă? Fără îndoială că angajezi oameni să facă totul pentru tine.

El își puse mâinile în șolduri.

– Așa este, domnișoară Longmore. Eu pur și simplu stau cu picioarele în sus și nu fac nimic toată ziua.

Ceasul de pe șemineu bătu ora exactă.

– Trebuie să duc jos lenjeria la menajeră. Ridică sacul. Scuză-mă!

– Hai să ne întâlnim în parc, spuse el. Am de gând să termin cearta asta.

– Nu am nevoie de condescendența ta.

Ochii lui albaștri se îngustară.

– Nici eu nu am nevoie de a ta.

– Lămurim asta și apoi ne vom despărți – pentru totdeauna.

Apoi trânti ușa în urma ei.

Când ajunse la baza scărilor, Lucy se grăbi spre biroul doamnei Finkle. Menajera-șefă îi dădu salariul și o studie.

– Arăți puțin tulburată. S-a întâmplat ceva?

Trebuia să-și vină în fire.

– Nu, sunt foarte bine. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Asta ar fi tot, spuse doamna Finkle. Nu pari în apele tale deloc. Ai fața roșie.

– Sunt bine, serios. Este blestemul de a fi roșcată. Fac puțin efort și se vede pe fața mea. Nu voia ca doamna Finkle să creadă că era bolnavă și incapabilă să muncească.

– Ești sigură? întrebă doamna Finkle.

– Da, sunt foarte bine.

În sinea ei îl blestema pe Granfield că o tulburase. Făcu o reverență și se grăbi să iasă pe ușă. Pentru o clipă, se întrebă dacă să se ducă sau nu să se întâlnească cu Aroganța Sa, dar avea de încheiat niște socoteli cu el.

Cu pumnii strânși, Harry se plimba înainte și înapoi pe lângă banca unde se întâlniseră prima dată. Făcuse să sune ca și cum o insultase, când el voia să spună exact opusul. Dacă măcar i-ar fi oferit jumătate de șansă, el i-ar fi putut explica, dar nu, ea îl făcuse cu ou și cu oțet cu limba ei ascuțită.

Continua să meargă și să analizeze toate cuvintele pe care i le spusese. Fir-ar al naibii cu toate, spusese totul greșit când tot ce voise să zică era că era evident că ea era deșteaptă și educată și merita un loc de muncă mai bun.

Dar el nu spusese asta.

„Ai putea face ceva mai bun pentru tine."

„Dacă aș avea ceva mai bun de făcut, ai crede, măcar pentru o secundă, că aș face curat în camere?"

La naiba, el nu voise să spună asta.

Dar nu era o scuză. El văzuse unde locuia și acum era nervos pe sine. Urât, urât, urât, din partea lui să vorbească cu ea într-un mod superior.

O insultase și îi rănise mândria.

Își trecu mâna prin păr. La dracu'! Flirtase cu ea și imediat se comportase ca un măgar înfumurat. Îi vorbise într-o manieră condescendentă, ca și cum ar fi știut situația ei, când de fapt el nu știa greutățile cu care se confruntase.

Nu era de mirare că sărise la gâtul lui.

– La dracu', murmură el.

Un cuplu trecu pe lângă el și îl privi chiorâș.

Minunat! Acum vorbea singur.

Probabil că ea nu va veni.

Ba da, o va face, spera el.

El greșise, dar nu voia să recunoască în fața ei.

La naiba, la naiba, la naiba! Va trebui să-și retragă cuvintele. Mai degrabă ar mânca pământ.

Ea îi curățase camerele murdare și îi periase tot părul de câine de pe canapeaua ponosită. Ar trebui să-i spună să nu-și bată capul cu părul de câine. Bandit se va așeza iar acolo și își va lăsa părul.

Văzuse de asemenea și gravurile erotice. Asta îl făcuse să zâmbească ușor. Se întreba dacă fusese excitată de ele. Bineînțeles că nu. Fusese *îngrozită*.

Auzi zgomot de pași și ridică privirea.

Fața ei avea culoarea căpșunelor. Presupunea că roșcatele au temperamente iuți. Probabil că temperamentul ei izbucnea și sfârâia ca focurile de artificii de la Vauxhall.

El își scoase pălăria.

– Mai devreme am vorbit fără să gândesc.

– Ești un aristocrat privilegiat, spuse ea ridicându-și vocea. Știi foarte puține lucruri despre greutățile mele, și totuși ai continuat să-mi spui că aș putea face ceva mai bun pentru mine.

– De fapt, am vrut să fie un compliment, dar m-am exprimat greșit. Știu că ești inteligentă și talentată. Este adevărat că nu știu prin

câte ai trecut, dar cred în mod categoric că ești destul de deșteaptă și suficient de capabilă să realizezi tot ceea ce vrei în viață. Asta ar fi trebuit să spun, și chiar dacă mă crezi sau nu, este adevărata mea părere despre tine.

Ea își ridică bărbia.

– Nu ți-am apreciat bunăvoința.

– Când ai căzut în brațele mele, creierul meu s-a făcut terci. Mă gândeam că este ziua mea norocoasă. Dar de fapt am stricat-o.

– M-ai rănit. Ea clipi și își duse mâna la față.

Ah, la naiba, o făcuse să plângă. Îi întinse batista.

– Ceea ce am spus a fost nesăbuit și nedrept. Mă ierți?

– Trebuie să promiți că nu mă vei mai răni niciodată.

– Promit. Vrei să stai lângă mine? întrebă el.

Când ea încuviință, Harry simți că putea respira din nou.

El întinse mâna și i-o strânse pe a ei când Lucy se așeză lângă el. Adânc în interiorul ei se simțea de parcă el îi lăsase o vânătaie.

Mult timp, el nu spuse nimic.

– Știu că situația ta este foarte diferită de a mea, spuse el, dar nu trebuie să fie așa aici.

– Presupui că ne vom întâlni din nou, spuse ea.

– Nu presupun, ci sper.

Ea împături batista într-un pătrat mic și încercă să i-o dea înapoi, dar el îi făcu semn că nu o vrea. Îi lăsase un suvenir cu inițialele sale.

– Nu sunt sigură că este înțelept să se întâlnim iar. Nu văd unde ar putea duce.

– Nu vezi? întrebă el căutându-i privirea.

Lucy știa ce avea să se întâmple dacă nu rupea acum legătura cu el. El nu dorea să o rănească, dar era inevitabil, căci ea nu ar putea să facă niciodată parte din lumea lui. Trebuia să rupă toate legăturile cu el astăzi, dar era atât de greu, căci îi devenise atât de drag.

– Lucy, te rog să-mi mai dai o șansă, spuse el.

Ea își mușcă buza pentru că dorea atât de mult să spună da, dar știa că, dacă nu punea capăt acum, poate nu va mai putea niciodată să o facă.

– Trebuie să plec, spuse ea ridicându-se de pe bancă.

Se ridică și el.

– Ne întâlnim mâine aici?

În ciuda tuturor lucrurilor, era prinsă între dorința de a fi cu el și faptul că știa că asta îi putea provoca mai multă durere.

– Nu cred că este o idee bună.

– Nu ne face asta, spuse el.

Stomacul ei se strânse. El devenise special pentru ea și o speriase. Îl lăsase să intre în viața ei și acum se simțea vulnerabilă. El nu intenționase să o rănească astăzi, dar dacă nu o termina acum, ea știa că avea să se întâmple din nou și din nou. Poate că nu dorea să o rănească, dar era inevitabil pentru că ea nu putea face niciodată parte din lumea lui. Dacă nu punea capăt acum, se va trezi într-o zi știind că el se căsătorise cu alta pentru că asta aștepta lumea de la el.

Harry o apucă de umeri.

– La ce te gândești?

– Trebuie să plec.

– Nu, nu încă, spuse el.

– Dacă ne vede cineva cunoscut că suntem singuri aici, mi-ar putea ruina reputația. Dacă se întâmplă asta, mi-aș pierde majoritatea dacă nu toți clienții mei de dans. Nu pot risca.

– Nu vine nimeni aici după-amiaza. Toată lumea este la Rotten Row la ora cinci. Ești în siguranță cu mine, spuse el.

„Inima mea nu este deloc în siguranță."

– Acolo ar trebui să te afli și tu.

– Prefer să fiu cu tine, spuse el.

– Am nevoie de timp să mă gândesc, și nu pot să gândesc cum trebuie când sunt cu tine.

– Am să aștept mâine pe banca noastră, spuse el.

„M-ai rănit și doare."

– Nu, nu am să vin aici.

– Lucy, îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme.

– M-am lăsat prinsă în acest vârtej cu tine. Totul s-a întâmplat atât de repede încât nu am avut ocazia să mă gândesc la ce fac. Acum sunt entuziasmată deoarece știu că te voi vedea, apoi imediat mi se schimbă starea pentru că nu știu când te voi mai întâlni. M-am gândit la parcul Green ca fiind locul nostru, dar l-am transformat în loc de întâlnire. Am nevoie de timp să stau singură și să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat.

– De cât timp ai nevoie? spuse el.

– Îmi pare rău, Harry. Nu știu.

– Mă vei lăsa să aștept, fără să știu dacă te voi mai vedea vreodată?

– O săptămână, spuse ea. Dacă nu sunt aici la ora patru, atunci vei ști că nu mă voi mai întoarce.

– Eu nu voi renunța la noi și nu te voi pierde, spuse el cu o voce plină de hotărâre.

Ar fi mai bine pentru el dacă ea dispărea din viața lui. Existau prea multe obstacole în calea lor. Nu se putea întâlni decât acasă la ea sau în parc, pentru că trebuiau să-și țină secretă legătura amoroasă, iar numai acest lucru trebuia să îi ridice un semn de întrebare încă de la început.

Nu era nici o speranță pentru ei. Familia lui, prietenii și aliații săi politici nu o vor accepta niciodată. Va reprezenta o rușine pentru el. O văzuseră prea mulți servind limonadă, și ei știau că era plătită să predea lecții de dans. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru el era să dispară încet din viața lui. Dar chiar și gândul unei despărțiri definitive o umplea de neliniște.

Dumnezeu să o ajute, va fi foarte greu să rupă această legătură, căci chiar dacă jurase să reziste cât mai mult, se îndrăgostise de el.

Nu intenționase niciodată să aibă de-a face cu el când se întâlniseră prima dată în parc, dar el reușise cumva să o farmece și să o provoace. Crezuse că își va putea ține sentimentele în frâu, dar la fel ca orice fată îndrăgostită, ea își lăsase sentimentele să crească și să se dezvolte. Acum trebuia să se confrunte cu durerea despărțirii. O parte din ea voia să se dezică, să-i spună că făcuse o greșeală, dar acea greșeală o adusese în acel loc cu el, unde trăiau într-o fantezie secretă, una în care nici unul nu ar fi vreodată acceptat în lumile lor.

O săptămână mai târziu

Lucy nu se mai simțise atât de nefericită din ziua în care amanetase perlele mamei ei. După ce duse ultimele lenjerii murdare la doamna Finkle, ieși pe Vigo Street. O durea inima și își făcea griji că Harry găsise pe altcineva între timp. Toată săptămâna și-l imaginase călărind pe Rotten Row împreună cu toți ceilalți nobili sau făcând vizite unei femei. Fusese o proastă că îl îndepărtase, dar doar pentru că se speriase că el o va răni din nou. Singura persoană care o rănise era ea însăși.

Îi atrase atenția tropotul copitelor. O trăsură se oprise la o stradă distanță. Portiera se deschise. Harry stătea pe trotuar. Apoi îi făcu semn să vină spre el. Lucy își ridică fustele și începu să alerge.

– Hai sus, spuse el ridicând-o în trăsură de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg.

O urmă înăuntru, se așeză lângă ea, iar el o prinse în brațe.

– Mi-a fost dor de tine.

– Am fost nefericită, spuse ea. Mi-am făcut griji că n-ai să vrei să mă mai vezi niciodată.

– Nu, Lucy. Nu voi renunța niciodată la noi și nu vreau să te pierd. Trase bine draperiile de pe fiecare parte a trăsurii. Pot să te sărut?

Ea zâmbi.

– Credeam că nu mă mai întrebi odată.

Harry îi dezlegă boneta și o aruncă deoparte. O sărută cu blândețe la început, iar apoi cu mai multă hotărâre. Când își atinse limba de gura ei, ea își desfăcu buzele. Apoi el își strecură limba înăuntru. Curând Lucy se lăsă dusă de val de săruturile lui umede, fierbinți, care puteau topi oasele. Îi plăcea să stea în brațele lui puternice. Era ca acasă pentru ea.

– Aburim ferestrele, spuse el râzând.

– Oh, Doamne, spuse ea. Era atât de bine să-i audă râsul și să-i vadă ochii lui frumoși albaștri.

Harry îi cuprinse fața cu palmele lui mari și apoi își scoase mănușile. O sărută începând de la buze, către maxilar și în jos pe linia decolteului. Ea trase aer în piept în timp ce limba lui cobora de-a lungul cusăturii interioare a corsajului. Sfârcurile ei se întăriră când el îi cuprinse sânii; se simțea păcătoasă, dar nu îi putea rezista. El o sărută din nou cu mai multă pasiune, și ea îndrăzni să-i atingă limba cu a ei. Harry o trase în poală, și ea îi simți mâinile pe spate. Apoi un șoc de aer rece îi atinse carnea. Respirația lui era mai rapidă când îi coborî mânecile bufante, prinzându-i brațele și expunându-i sânii.

– Doamne, ești frumoasă.

Ar fi trebuit să-l oprească. Dorea să-i spună că nu trebuiau să facă asta. Știa că era interzis, dar când îi luă sfârcul în gură, ea scoase un sunet ascuțit din gât. Când el trecu la celălalt sân, ea își strânse picioarele și un val de plăcere o străbătu.

– Oh, da, îmi place că ești atât de receptivă la atingerea mea.

După ce întrerupse el sărutul, amândoi respirau întretăiat.

– La ce te gândești? întrebă el cuprinzându-i obrazul.

Fața ei se încălzi.

– Lucy?

Ea inspiră adânc și îl sărută repede, dar el o prinse din nou în brațe.

– Ești prizoniera mea acum, și nu-ți voi mai da drumul niciodată.

– Te implor să te răzgândești, domnule. Această prizonieră intenționează să evadeze în momentul în care se va opri trăsura.

– La naiba! Unde îmi sunt cătușele când am nevoie de ele?

Ea râse.

– Ești amuzant, Harry!

– Îmi place cum sună numele meu pe buzele tale. Își înclină capul și o sărută din nou lung și adânc. Mi-a fost dor de tine, spuse el. Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată.

Ea îi cuprinse fața în mâini.

– Am jurat să renunț la tine, dar nu am putut.

– Eu n-am să renunț niciodată la noi, spuse el. Niciodată.

– Eram speriată, spuse ea.

– Știu, dar nu-ți fie teamă.

Când trăsura se opri, el o ajută să coboare pe trepte. Merseră către banca lor și se așezară unul lângă celălalt.

– Când sunt aici îmi amintesc de prima oară când ne-am întâlnit în parc, spuse ea. Eram hotărâtă să-ți rezist, dar tu ai reușit să mă farmeci. Când ne-am întâlnit iar, mi-am lăsat garda jos. Apoi am descoperit că nu ne despărțea doar o avere.

– Am știut că ești fiica unui gentleman de prima oară când ți-am auzit vocea.

Ochii ei aveau o privire decisă.

– Mama mea s-a născut o lady, dar tatăl meu a fost cel mai mic fiu și nu deținea pământ. Chiar dacă ar fi avut, n-ar fi meritat titlul de gentleman.

– Ce s-a întâmplat cu familia ta?

– Mama a murit, iar bunica și-a pierdut vederea. Oftă tremurător. Am crezut că tata va avea grijă de noi. Buzele i se strânseră. În schimb, el și-a înecat amarul în băutură. Când s-au terminat banii, a început să vândă din bunurile noastre: veselă, catarame de la pantofi, un ceas, orice putea găsi. Pentru mine era clar că putea vinde tot ce aveam. Am ascuns perlele mamei pentru că nu suportam gândul că el avea să le vândă. A fost foarte nervos când nu le-a putut găsi.

Tresăream mereu când el începea să urle și să blesteme. După două zile, era beat când a căzut de pe cal și și-a rupt gâtul.

Harry se întinse și îi strânse mâna. Trebuie să fi fost îngrozită.

– Aveam foarte puțini bani. Nu am avut ce să fac decât să părăsesc singura casă pe care o știusem vreodată. Trebuia să-mi găsesc de lucru. Așa că am angajat un om să ne ducă pe noi și bunurile noastre la Londra.

– Mă bucur că ai perlele, spuse el.

Ea își strânse mâinile în poală.

– Mi-am pierdut slujba de croitoreasă, iar profesorul de dans pentru care am lucrat înainte îmi oprea din salariu. Am dus perlele la un amanet de pe Petticoat Lane. Trebuia să plătesc chiria.

El făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, draga mea Lucy! O trase în brațele lui. Îmi pare atât de rău!

Ea își ridică bărbia.

– Mie nu. Acele perle ne-au oferit un acoperiș deasupra capului.

– Nu mai există alți membri de familie în afară de bunica ta?

Ea ezită.

– Nu din câți am cunoscut eu.

Harry se încruntă.

– Cine sunt?

Ea nu spuse nimic.

– Lucy, știi cine sunt?

Lucy încuviință.

– Numele de fată al mamei mele a fost Forbes.

Ochii lui se îngustară. Apoi își dădu seama.

– Ca numele contelui de Wargrove?

Gura ei se subție.

– Da.

Harry o luă de umeri.

– Dumnezeule, bunicul tău este conte și tu muncești ca servitoare?

– A dezmoștenit-o pe mama.

Ochii lui se aprinseră.

– De ce?

– A fugit cu tata la Gretna Green[1] când avea nouăsprezece ani.

[1] Localitate din Scoția in care fugeau tinerii să se căsătorească deoarece legile din Anglia erau prea restrictive. (n.tr.)

– Ai încercat să iei legătura cu Wargrove?

– Nu, spuse ea cu voce șoptită. După ce a murit mama, am găsit o scrisoare returnată scrisă de mâna ei. Îi era adresată lui Wargrove. Sigiliul era intact. Nu s-a deranjat niciodată să o citească.

Își întoarse fața pentru că amintirea aceea avea încă puterea să o facă să sufere.

– După atâția ani, ai putea afla că s-a schimbat situația în familia mamei tale.

Pe fața ei se putea citi dezgustul.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu Wargrove sau cu altcineva din neamul lui, spuse ea cu înfocare. A fost crud din partea lui să refuze scrisoarea mamei mele.

Harry se încruntă.

– Cum l-a cunoscut mama ta pe tatăl tău?

– Tatăl meu a fost secretarul lui Wargrove. Nu am nici o idee cum au ajuns să fugă. După aceea, părinții mei s-au mutat la Westbury, dar mulți oameni din sat nu au acceptat-o niciodată.

– De ce? întrebă el.

– Din același motiv pentru care ai știut tu că sunt educată.

– Felul său cultivat de a vorbi, spuse el.

– Când eram mică nu înțelegeam. Într-o zi am auzit două femei bârfind după ce ieșiseră de la biserică. Aveam cam doisprezece ani sau când doamna Rhodes a spus că mama mea avea aere. Mulți oameni din sat nu o plăceau pentru că nu era de-a lor.

– Oameni ignoranți, spuse el pe un ton aspru.

Lucy încă putea vedea zâmbetul hotărât al mamei sale când îi mărturisise că fusese fiica unui conte și lăsase totul în urmă ca să se mărite cu tatăl ei.

– Am întrebat-o pe mama despre familia ei, dar ea doar se întrista și spunea că aceștia locuiau foarte departe. Lucrurile s-au schimbat când am crescut. În oraș se construise o nouă sală de baluri. Mama știa toate dansurile pentru că o învățase un profesor de dans. S-a oferit să predea oricui voia să învețe. Au fost mulți care au refuzat să o accepte pe mama, dar tinerii erau dornici să învețe eticheta și pașii. Eu am ajutat-o învățându-i pe copiii mai mici.

– M-am întrebat de unde ai învățat să dansezi.

– Când am ajuns la Londra, am găsit un anunț pentru un asistent de dans. Domnul Buckley m-a forțat să fac toată treaba și de multe ori îmi oprea din salariu, dar era o slujbă de care aveam nevoie

cu disperare. Apoi am găsit de lucru la o croitorie și după aceea un loc de muncă stabil la Albany. Am renunțat să mai lucrez pentru profesorul de dans de câteva săptămâni și am încrederea că încep să câștig clienți. Restul îl știi.

– Dacă mă lași, pot să te ajut.

– Știu că ești bine intenționat, spuse ea, dar mi-am dovedit că sunt mai mult decât capabilă să-mi fac singură drumul în lume. Nu am avut de ales, dar m-a făcut mai puternică.

O trase din nou în brațele sale.

– Lasă-mă să fiu puternic pentru tine.

El nu înțelegea că ea nu trebuia să se bazeze pe nimeni în afară de ea. Își învățase bine acea lecție când tatăl ei renunțase la îndatoririle părintești pentru băutură.

– Tu ești aristocrat, iar eu sunt servitoare. Tot ce avem este o întâlnire pe furiș în parc sau în trăsura ta.

– Nu este imposibil, spuse el.

– Nu este nici recomandabil.

– Multe dintre prietenele mamei mele ți-au observat talentul în predarea dansului. Ți-au remarcat, de asemenea, vorbirea rafinată și manierele.

– Ele știu și că primesc bani pentru predarea dansului. Știu că acest lucru este inacceptabil pentru nobilime. Nu sunt una de-a lor și nu voi fi niciodată.

– Bunicul tău este conte, spuse el.

Ea trase repede aer în piept.

– Dacă tu crezi că l-aș primi cu brațele deschise pe Wargrove după ce a dezmoștenit-o pe mama, te înșeli, spuse ea cu vocea tremurând de nervi. Harry, tu știi că aici nu este vorba doar de noi. Mama ta își dorește să găsească soți pentru verișoarele tale. Dacă te-ai căsători cu cineva inferior ție, acest lucru ar putea afecta șansele verișoarelor tale de a face căsătorii bune.

– Nu cred asta nici măcar o clipă. Sincer, nu-mi pasă nici dacă ești fiica unui coșar. Mie îmi pasă de tine. Nu dau doi bani pe societate. Nu mă interesează ce crede mama, și cu siguranță nu mă interesează ce spun patroanele de la Almack.

– Adică negi faptul că Almack înseamnă foarte mult pentru doamna Norcliffe? Nu va fi făcută de rușine?

– Am mustrat-o pe mama din cauza tratamentului nepoliticos față de tine. Te-a angajat să ții o lecție de dans și a făcut comentarii

răutăcioase. Crede-mă, a meritat pedeapsa mea, spuse el ridicându-și vocea.

Era foarte probabil ca mustrarea lui să aibă un efect contrar față de ceea ce intenționase el.

– Dacă nu m-ai fi cunoscut, ai fi certat-o pe mama ta?

– Da, pentru că este de prost gust să abuzezi de cei pe care i-ai angajat.

– Ideea este că eu nu voi fi niciodată bine-venită în lumea ta.

– Nu sunt de acord. Manierele tale te califică în mod clar la a fi o lady. Am știut de prima dată când ne-am cunoscut.

– Harry, dacă tu vrei o femeie de viță nobilă, mai bine caută în altă parte. Wargrove nu a recunoscut niciodată căsătoria mamei mele.

– Lucy, mie nu-mi pasă de ranguri, rosti el exasperat. Îmi pasă de tine și nu voi renunța la noi.

– Cunoștințele tale, verișoarele tale, prietenii tăi, și da, patroanele, m-au văzut cu toții servind la Almack. Sunt servitoare și instructor de dans. Asta voi fi mereu pentru înalta societate.

– Eu sunt duce, și asta face toată diferența.

Ei îi scăpă un râs amar.

– Mama ta nu m-ar accepta niciodată. Dacă am fi destul de proștuți să ne logodim, asta va provoca un scandal, unul care va avea consecințe negative asupra familiei tale. Mama a suferit pentru că s-a căsătorit cu cineva care nu era de nivelul ei. Nu vreau ca tu să suferi.

– Îți faci griji pentru nimic. Influența mea contează foarte mult.

– Da, dar trebuie, de asemenea, să te gândești și la verișoarele tale. Dacă tu curtezi o femeie aflată sub nivelul tău, în special o servitoare, asta ar putea diminua șansele lor de căsătorie. Iubiții lor se vor întreba cum le vor fi afectate familiile. Nu vă pot face asta nici ție și nici familiei tale, Harry. Nu pot...

– Au existat o mulțime de oameni obișnuiți, cum ar fi Brummel, care s-a ridicat în rândul societății fără nici o problemă.

– Ei sunt bărbați, ei sunt excepții.

– Și *noi* putem fi excepții, spuse el. Știu că putem face asta.

– Familia ta, prietenii și societatea se așteaptă să te căsătorești cu o femeie bogată de viță nobilă, spuse ea ridicând vocea. Nu-i va pune nimeni vreodată la îndoială arborele genealogic. Ești unicul fiu al mamei tale și ai moștenit un titlu mare și avere. Ai nevoie

de o soție care să știe complexitatea înaltei societăți. De cineva care înțelege și care este acceptată în lumea ta.

– Lucy, sunt duce. Pot face asta, și dacă este necesar, voi sfida societatea.

– Cu ce preț, Harry? Dacă ai fi destul de nesăbuit să te căsătorești cu cineva inferior ție, asta va afecta fiecare aspect al vieții tale, inclusiv cariera ta politică și cunoștințele tale. Prietenii tăi se vor simți incomod, și tu la fel când vei vedea că invitațiile au încetat să mai vină pentru că te-ai căsătorit cu o servitoare. Nimeni din nobilime nu va accepta o astfel de căsătorie. Nu voi fi instrumentul nefericirii familiei tale. Nu pot să-ți fac asta.

– De la primele cuvinte pe care le-am auzit de la tine am știut că nu ești ceea ce pari, spuse el. Bunicul tău este conte, spuse el. Asta schimbă totul, Lucy.

Ea se dădu înapoi.

– Tu crezi că am să mă duc la ei și am să-i implor să fiu recunoscută? spuse ea ridicându-și tonul. N-am să fac asta, Harry. Poate că m-am gândit să corespondez cu ei înainte să văd scrisoarea returnată, dar nu o voi face acum.

– Pentru mine tu ești o lady, indiferent dacă te recunoaște Wargrove sau nu, și Lucy, eu cred că ar trebui să iei legătura cu ei.

– De ce? întrebă ea. Pentru a-mi deschide calea de a deveni în mod miraculos o lady pentru nobilime?

– Nu, cred că ar trebui să-i contactezi pentru că sunt familia ta. Îți datorezi ție asta ca să afli adevărul despre ei.

– Nu am nevoie de altă dovadă în afară de scrisoarea fără răspuns pe care a întors-o Wargrove, spuse ea cu vocea tremurând de nervi. Nu voi contacta familia mamei mele. Este destul de clar pentru mine că nimănui nu i-a păsat de ea.

– Și dacă există circumstanțe atenuante? Toate problemele au început înainte să te fi născut tu. Cred că ar trebui să cercetezi, spuse el. Este foarte posibil să existe lucruri despre care tu să nu știi nimic. Până la urmă, au trecut mulți ani. Vrei să te gândești la asta? întrebă Harry.

– Mă îndoiesc că mă vor primi.

– Eu bănuiesc că vei fi surprinsă de reacția lor, spuse el.

Inima ei începu să bată cu putere în piept.

– Nu știu dacă pot, zise ea. A rănit-o pe mama. Ce fel de om își dezmoștenește propria fiică?

–Există o singură cale să afli, spuse Harry. Sper să te gândești, pentru binele tău.

–Ce ar putea ieși bun din asta? întrebă ea ridicând vocea. Mă îndoiesc că ei știu măcar de existența mea.

–Ei sunt familia ta. Ar fi păcat dacă familia ta n-a avut niciodată șansa să te cunoască pentru că nu aveau nici o idee cum să dea de tine.

–Mă voi gândi la asta, dar mă îndoiesc că mă voi răzgândi. Oftă. Lumina începe să scadă. Ar trebui să plec curând ca să nu merg pe întuneric.

–Te duc eu cu trăsura.

Se aplecă spre ea până când respirația lui șoptea peste buzele ei. Mirosul pielii lui îi umplu simțurile. Era ceva elementar, cum ar fi mirosul ploii, dar unic pentru el. O trase mai aproape și ea își ținu respirația, fiind sigură că el dorea să o sărute.

Lucy se sperie când auzi sunetul unor pași pe iarbă. El o strânse mai tare în brațe.

–Este doar un servitor care plimbă câinele.

Ea își puse mâna pe inima care bătea foarte tare.

–Îmi fac griji că ne va vedea cineva cunoscut și va crede că sunt amanta ta.

El își scoase ceasul.

–Sunt cu toții la Rotten Row.

–Ar fi bine să plec, spuse ea.

–Trăsura mea este aici. Mi se pare logic să te duc acasă. Insist.

–Insiști?

–Da, spuse el gâdilând-o în talie ca să-i distragă atenția.

–Nu face asta, spuse ea cu un chicotit.

–Ești de acord sau te gâdil din nou.

–Oprește-te, oprește-te! Mă predau.

–Îmi place cum sună asta, spuse el cu o voce guturală.

Apoi se ridică, o trase lângă el și o sărută din nou adânc și plin de dorință. Pielea ei se încălzi, și tot interiorul i se topi. Își puse capul pe pieptul lui și inspiră mirosul lui.

–Dacă aș fi fost o persoană mai bună, aș fi renunțat la tine pentru binele tău și al familiei tale. Dar nu pot, spuse ea.

–Nu aș fi niciodată de acord, zise el ținând-o strâns în brațe. Nu voi renunța niciodată la tine.

O sărută din nou, și de data asta ea se ridică pe vârfuri și mâinile lui alunecară pe fundul ei. O trase aproape de el, iar ea îi putu simți mădularul întărit. Respirația lui era mai rapidă și neregulată. Amândoi respirau din greu când el întrerupse sărutul. Ea își puse palma pe pieptul lui și îi simți bătăile inimii.

– Te voi face a mea, șopti el.

Apoi îi oferi brațul. Când i-l prinse, știa că el reușise să o cucerească și să o facă să-i accepte oferta încă o dată. În ciuda tuturor obstacolelor dintre ei, nu putea să alunge speranța care îi bătea în piept. Speranța că era suficient de puternică și destul de hotărâtă să nu ia în seamă societatea. Voia cu disperare să creadă că într-un fel era destul de puternică să depășească toate obstacolele ca să poată fi împreună. Pentru că, deși încercase să-i reziste, îl iubea și nu era pregătită să renunțe încă la el. Încă puțin și urma să termine cu el. Trebuie să-l iubească suficient de mult ca să facă lucrul care era bun pentru el și familia lui.

În acea noapte

Harry scoase o foaie de hârtie, își cufundă condeiul în cerneală și se opri. Ce naiba credea că face? Dacă trecea peste dorința lui Lucy și lua legătura cu Wargrove, ea nu-l va ierta niciodată și ar fi îndreptățită să o facă. Nu era decizia lui.

Știa că era greșit de când luase condeiul, dar fusese îngrijorat în privința lui Lucy și a bunicii ei încă de când aflase că locuiau într-unul dintre cele mai periculoase cartiere din Londra. Doar când se gândea la ea mergând prin întuneric o lua razna. De asemenea, își făcea griji pentru doamna Longmore. Lucy îi spusese că vecina lor, doamna Green, avea grijă de bunica ei în timpul zilei, dar acest lucru nu făcea decât să-i reamintească faptul că Lucy ar rămâne singură dacă, Doamne ferește, s-ar fi întâmplat ceva cu bunica ei.

Acest lucru însă nu-i dădea dreptul să intervină la Wargrove în numele lui Lucy. De fapt, ea avea motive întemeiate să nu ia legătura cu acesta. Știa foarte puține despre el, iar ceea ce știa nu erau lucruri pozitive. Da, exista posibilitatea ca lucrurile să se fi schimbat în toți acești ani, dar era la fel de posibil ca Wargrove să refuze

să-și recunoască nepoata. La urme urmei, bărbatul nici măcar nu catadicsise să deschidă scrisoarea de la mama lui Lucy.

Harry trebuia să se gândească de asemenea și la impactul emoțional asupra lui Lucy. Ce s-ar întâmpla dacă Lucy s-ar întâlni cu Wargrove și el ar refuza să o recunoască drept membru al familiei? Ar fi devastată. Tatăl ei o dezamăgise, și Dumnezeu să-l ajute, așa făcuse și el. Ultimul lucru de care avea nevoie era un alt bărbat care să o dezamăgească. Dacă ea va fi de acord să se mărite cu el, putea face rost și a doua zi de o permisiune specială, dar la ea avea îndoieli și temeri că i-ar afecta familia. Harry nu credea asta, dar ea era convinsă. În afară de asta, cel mai rău lucru pe care îl putea face el era să preia frâiele situației fără să o consulte și pe ea.

Ceea ce trebuia să facă era să o convingă că puteau fi împreună. Trebuia să-i dovedească faptul că el putea sări peste acel zid invizibil dintre clase fără să rănească pe nimeni din familiile lor. El nu își făcea nici o iluzie cu privire la rezistența ei, dar jurase să o facă să fie a lui. Nu trebuia să lase îndoielile să-l descurajeze.

Capitolul 11

Două zile mai târziu, în salonul doamnei Norcliffe

Lucy ajunsese devreme pentru lecția de dans și se ruga ca doamna Norcliffe să nu o insulte din nou, deși era pregătită. Dacă doamna Norcliffe îi va arunca vreo jignire, ea pur și simplu o va ignora.

Când doamna Norcliffe îi trimisese o scrisoare prin care îi solicita din nou serviciile, Lucy o citi de două ori pentru că abia dacă-i venea să creadă, căci, chiar dacă nu o plăcea pe doamna Norcliffe, nu ar fi refuzat această oportunitate. În salonul doamnei se afla întotdeauna multă lume, ceea ce însemna că putea câștiga bani și, eventual, putea obține clienți noi. De asemenea, acest lucru însemna că ar putea dansa cu Harry. Desigur, trebuiau să fie precauți, dar abia aștepta să danseze din nou cu el.

După ce intră în foaier, majordomul îngâmfat privi în josul nasului său lung și o conduse în anticameră, unde ea se așeză cuviincios pe o canapea. Rafturile înalte cu cărți o tentau să exploreze

volumele, dar se gândi că nu era bine să fie indiscretă în casa doamnei Norcliffe.

Se auziră pași pe pardoseala de marmură. Lucy se ridică și făcu o reverență când intră Mina.

– Aici erai, spuse Mina. Mi-a spus Gibson că ai ajuns mai devreme.

– Nu am vrut să deranjez pe nimeni, doar că nu doream să întârzii, spuse Lucy.

– Punctualitatea este o trăsătură bună, spuse Mina, deși mă tem că de cele mai multe ori eu întârzii.

Mina o conduse în salonul de la etaj și o invită să se așeze lângă ea pe canapeaua roșie de mahon.

– Ah, iată că a venit Anna cu tava de ceai, spuse Mina. Am să torn eu.

Când Mina îi oferi o ceașcă, Lucy bău o cantitate mică, dar ceașca ei se clătină ușor pe farfurioară, așa că o puse deoparte. Ultimul lucru de care avea nevoie era să verse ceva pe rochie.

– Povestește-mi despre tine, spuse Mina. Ai locuit întotdeauna în Londra?

– Nu, în cea mai mare parte a vieții am locuit în Westbury, în comitatul Wiltshire.

– Havenwood este în Wiltshire, spuse Mina. Acolo este proprietatea lui Harry. Restul familiei tale locuiește la Londra?

– Nu, eu și bunica locuim aici.

Mina o privi cu un zâmbet viclean.

– Ai nevoie de un soț, de preferat unul care are cel puțin zece mii de lire pe an.

Lucy își ridică sprâncenele.

– Zece mii?

– Știi să negociezi. Foarte bine. Douăzeci de mii și propria lui trăsură.

Lucy râse.

– De ce nu adaugi și o oală cu aur?

– Oh, îmi place cum gândești, spuse Mina mișcându-și sprâncenele. Cred că perechile îndrăgostite ar trebui să fie cele mai fericite.

– Mai ales dacă sunt însoțite de o oală cu aur, spuse Lucy.

– Eu nu aș refuza nici aurul, nici dragostea, spuse Mina.

Lucy văzuse modul în care o privea Everleigh pe Mina în timp ce dansau. Arătau ca un cuplu îndrăgostit.

Atunci când doamna Norcliffe intră împreună cu Harry, Lucy înțepeni involuntar. Se ridică și făcu o reverență, dar chiar dacă se pregătise pentru asta, își simți stomacul strâns într-un nod. Spera ca totul să meargă bine totuși. Inspiră și expiră încet și jură că, indiferent de ceea ce spunea doamna Norcliffe, nu îi va permite să o supere. Desigur, asta nu avea să fie ușor, mai ales în fața atâtor oameni aflați în salon, dar va îndura totul cu capul sus.

Când Harry îi întâlni privirea, ea își întoarse capul. Trebuiau să aibă grijă când se aflau ceilalți prin preajmă, mai ales mama lui.

– A, domnișoară Longmore, văd că ești promptă. Sper că ești pregătită pentru sesiunea de repetiții de astăzi, spuse doamna Norcliffe. Lady Jersey a propus dansul My Lord Byron's Maggot[1]. Cunoști acest dans?

– Sigur că da, spuse Lucy. Sunt mai mult decât bucuroasă să predau orice dans solicitați.

– În regulă, spuse doamna Norcliffe.

Doamna părea să fie mult mai amabilă. Lucy spera că acesta era un semn bun.

Doamna Vernon își potrivi partitura la pian și zâmbi către Lucy. Ieri, doamna Vernon îi trimisese o misivă lui Lucy explicându-i că prințesa Esterhazy decretase ca dansul de săptămâna aceasta de la Almack să fie My Lord Byron's Maggot. Era un dans deosebit de distractiv, iar Lucy abia aștepta să-l predea.

După ce toată lumea își ocupă locurile, Lucy îndemnă dansatorii să-și aleagă partenerii. Lordul Everleigh se ridică împreună cu Mina, în timp ce Justin – vicontele Chesfield – dansa cu Amelia, iar lordul Fitzhugh îi ceru Helenei să danseze cu el.

Doamna Norcliffe aduse în față o tânără palidă și plinuță.

– Harry, îți amintești de doamna Osterham și de fiica ei, domnișoara Hortense Osterham.

Harry făcu o plecăciune.

– Da, desigur, îmi amintesc de amândouă.

Doamna Norcliffe zâmbi către Hortense.

– Am înțeles că îți place să dansezi.

Fața domnișoarei Osterham se acoperi de roșeață.

– Da, murmură ea.

---

[1] Dans tradițional din Anglia asemănător cadrilului (n.tr.)

– Ei bine, atunci trebuie să participi la repetiția de dans de astăzi, spuse doamna Norcliffe. Sunt sigură că Harry va fi fericit să fie partenerul tău.

Lucy suspină în sinea ei. Sperase să fie din nou partenera lui Harry, dar n-a fost să fie. Totuși, manevra evidentă a doamnei Norcliffe fusese atât de penibilă, încât Lucy se crispă. Urechile lui Hortense se înroșiră. Lucy nu se putea abține să nu-i fie milă de fată.

Harry o privi Hortense cu o expresie stoică.

– Domnișoară Osterham, dacă nu ai fost solicitată anterior, ar fi o onoare pentru mine să dansez cu tine.

– Mulțumesc, spuse Hortense cu o voce abia auzită.

Lucy se întreba de ce îl adusese doamna Norcliffe pe Harry aici. După părerea lui Lucy, era un lucru de prost gust. Apoi își aminti ceva ce îi spusese Harry la Almack. „Abia am scăpat să dansez cu o tânără care avea aproape jumătate din vârsta mea."

Oare cea despre care vorbise era Hortense? Dacă da, asta nu era prima dată când doamna Norcliffe încercase să facă pe pețitoarea.

Gândul o făcu pe Lucy să i se strângă inima, dar era ceva nesăbuit din partea ei să se îngrijoreze. Cu toate acestea, se gândi la acea noapte de la Almack când văzuse toate acele fete aristocrate adunate în jurul lui. Fusese puțin geloasă, dar alungase acest gând din minte.

Era mult mai ușor să ignore un grup de doamne care tânjeau după atenția lui decât să o vadă pe doamna Norcliffe presându-l pe Harry să danseze cu o anumită domnișoară. Lucy își spuse că era o prostie să se îngrijoreze. Expresia rezervată a lui Harry indica faptul că nu era mulțumit de aranjamentul mamei sale. Lucy era sigură că el încerca să-și ascundă sentimentele pentru binele lui Hortense.

Când Lucy se întoarse, se întâmplă să vadă că degetele domnișoarei Osterham tremurau. Fata își frământa mâinile ca și cum încerca să-și controleze emoțiile. Lucy nu putea suporta să mai vadă chinul prin care trecea Hortense. Cu cât începea dansul mai repede, cu atât mai bine.

Lucy se uită la doamna Norcliffe.

– Dacă sunteți pregătiți, voi începe repetiția dansului.

– Da, te rog să continui, spuse doamna Norcliffe.

– Astăzi vom repeta un dans deosebit de distractiv numit My Lord Byron's Maggot.

Lucy spera să se dovedească a fi cea mai bună distragere pentru Hortense. Știind că tânăra era emoționată, ea se gândi că era bine să încurajeze toți dansatorii să se concentreze asupra învățării și a distracției decât să încerce să facă dansul perfect. Lucy promise să facă tot posibilul să fie totul ușor pentru fată și pentru ceilalți dansatori.

– Doamnelor și domnilor, spuse Lucy. Înainte să începem, aș dori să le reamintesc tuturor că aceasta este o *repetiție* de dans. Eu voi dirija dansatorii, dar amintiți-vă că toți facem greșeli. La ultima sesiune de repetiții, lordul Chesfield s-a întors în direcția greșită și toată lumea a râs. Rolul sesiunilor de repetiții este să vă pregătească pentru dansul efectiv, și nimeni nu ar trebui să se simtă stânjenit dacă face o întoarcere greșită sau uită următoarea mișcare. Acum, rog dansatorii să-și ocupe locurile, iar eu îi voi direcționa. Dansul My Lord Byron's Maggot este un dans amuzant și sunt sigură că va fi pe placul vostru. Mai întâi vom parcurge pașii ca să se familiarizeze toată lumea. Domnilor, dansați înainte, rotiți-vă partenera și, când vă întoarceți, ocupați următorul loc din rând.

După ce domnii făcură acei pași, Lucy spuse:

– Bateți din palme, și apoi bateți palmele cu cele ale partenerei.

Deja toți dansatorii zâmbeau în timp ce băteau din palme reciproc. Lucy se bucură să o vadă pe Hortense zâmbind când bătu din palme cu Harry.

– Urmează partea distractivă! Domnilor, faceți semn partenerelor cu mâna să vină spre voi.

– Îmi place partea asta, spuse Justin făcându-i semn Ameliei.

– Este evident că Justin abia așteaptă, spuse Lucy, făcând pe toată lumea să râdă.

Justin zâmbi.

– Trebuie să mă revanșez după ce am făcut pasul greșit la repetiția trecută.

– Vă este permis tuturor să greșiți, spuse Lucy. Acum, bateți palmele cu partenera, rotiți-vă într-un cerc, și mutați-vă un loc mai jos în rând. Excelent! Toți vă descurcați foarte bine. Acum doamnele fac semn partenerilor să vină spre ele.

– Mina, îmi poți face semn să vin spre tine oricând vrei, spuse lordul Everleigh.

– Ha! spuse Mina, și îi făcu semn cu degetele.

Everleigh sări înainte.

– De fiecare dată când îmi faci semn, eu vin.

Mina izbucni în râs.

– Ai multe calități bune, Everleigh, dar nu ești poet.

Doamnele din salon care priveau zâmbeau și râdeau de asemenea.

Lucy dirijă dansatorii să mai parcurgă încă o dată pașii, apoi se întoarse către doamna Vernon.

– Vreți să cântați pentru noi?

– Sigur că da, spuse doamna Vernon.

Lucy era mulțumită că toți dansatorii păreau să se distreze. La un moment dat, Hortense părea pierdută, dar Harry o salvă întorcând-o în direcția bună. Când dansul se termină, Hortense vorbea cu ceilalți dansatori și părea mult mai relaxată.

Lucy făcu o reverență și spuse:

– Vă doresc tuturor mult succes la concursul de dans de la Almack.

– Îți mulțumim, domnișoară Longmore, spuse Justin. Mi-a plăcut acest dans mai mult decât oricui de aici.

Toată lumea fu de acord că dansul era într-adevăr simpatic. Conveniră cu toții că era foarte distractiv.

Lucy era bucuroasă că repetiția de dans se desfășurase bine, mai ales de dragul lui Hortense. Acum trebuia să aștepte să primească instrucțiuni de la doamna Norcliffe. Spera ca femeia să nu o facă iar de râs, dar de data asta era pregătită să o ignore. Era mândră de abilitățile ei de dans și știa că o ajutase pe Hortense în special.

Doamna Norcliffe o luă de braț pe Hortense și o conduse către Harry. La scurt timp după aceea, li se alătură doamna Osterham. Stăteau toți într-un mic cerc și vorbeau în timp ce invitații ieșeau din salon.

Lucy stătea lângă un stâlp, așteptând ca doamna Norcliffe să-i spună că se poate retrage. Îl privi pe Harry cu coada ochiului. El își împreună mâinile la spate, dar expresia lui era de nepătruns.

Toți ceilalți oaspeți plecară. În salonul imens era liniște, și era imposibil să nu audă conversația dintre doamnele Norcliffe și Osterham. Ea își ținu privirea ferită, astfel încât să nu pară că trage cu urechea.

– Doamnă Norcliffe, trebuie să ne însoțiți mâine la magazinul lui Madame Delanger, spuse doamna Osterham. Aș dori să comand trei rochii noi pentru Hortense și vreau aprobarea dumneavoastră înainte să luăm această decizie.

– Mamă, nu sunt sigură de materialul de culoarea primulei pe care ni l-a recomandat Madame Delanger. Trebuie să mă mai gândesc, spuse Hortense.

– Ei bine, draga mea, voi fi foarte bucuroasă să te sfătuiesc mâine, spuse doamna Norcliffe.

Lucy încerca să se concentreze în altă parte, dar menționarea magazinului lui Madame Delanger îi aminti cât îi era de dor să le vadă în fiecare zi pe Evelyn și pe Mary. Prietenele ei petreceau zilnic ore mizerabil de lungi cosând. Nu cu mult timp în urmă, fusese îngrozită când o dăduse afară Madame, dar se dovedise a fi o binecuvântare.

Încă o dată, gândurile îi fură întrerupte de conversația care avea loc în salon.

– Mamă, poate după aceea putem merge să luăm înghețată de la Gunther's, spuse Hortense.

– Ce sugestie minunată, spuse doamna Norcliffe. Harry, trebuie să vii și tu!

– Îmi pare rău că trebuie să refuz din cauza altor angajamente, rosti el pe un ton egal.

– Îl vom face să se răzgândească, spuse doamna Osterham chicotind.

– Într-adevăr, așa vom face, spuse doamna Norcliffe. Harry, nu vrei să o dezamăgești pe Hortense.

Lucy bănuia că Harry nu aprecia insistențele lor când el refuzase deja.

– Doamnă Osterham, trebuie să luați cina cu noi vineri seară, spuse doamna Norcliffe. Sunt sigură că Harry ar fi încântat.

Discuția despre dineu se dovedi a fi punctul de încercare pentru Lucy. Nu era lipsită în totalitate de egoism când venea vorba de Hortense. De fapt, invidia se încolăcea în jurul inimii ei și o făcea nefericită. Încercă să se gândească la lucruri plăcute, cum ar fi să bea un ceai cu bunica și să citească o carte de la bibliotecă. Se străduia să păstreze o înfățișare senină când simțea orice în afară de liniște.

În cele din urmă, doamna Osterham și Hortense plecară cu multe urări de bine din partea doamnei Norcliffe.

Lucy văzu cu coada ochiului cum Harry o abordează pe mama lui. Vorbea cu o voce prea joasă ca ea să-l audă.

-O, dragule, spuse doamna Norcliffe. Îți mulțumesc că mi-ai amintit, Harry. Domnișoară Longmore, îmi cer scuze! Am cam uitat de tine.

Lucy nu putu să nu observe expresia de bucurie răutăcioasă a doamnei Norcliffe care insinua că Lucy era ușor de uitat.

-Te rog să revii săptămâna viitoare, spuse doamna Norcliffe pe un ton jovial. Îți poți lua salariul de la majordom.

Lucy făcu o reverență și se îndreptă spre ușă.

Harry se uită la ea, dar Lucy își întoarse capul și se grăbi să iasă din salon. Închise ușa în urma ei și coborî rapid scările. În tot acest timp știuse că nu exista un loc pentru ea în lumea lui Harry, dar tot ce voia acum era să plece cât mai repede posibil.

Își luă salariul de la majordom, apoi părăsi casa și se îndreptă pe Piccadilly spre parcul Green. Se așeză pe banca lor, sperând că Harry va veni să o caute. El o va face să râdă și să uite de toate grijile. Poate că îl va aduce chiar și pe Bandit cu el. Așteptă răbdătoare, dar după patruzeci și cinci de minute, el tot nu venise. Probabil că avea treburi urgente sau o întâlnire. Decise să mai aștepte puțin pentru că nu voia să-l rateze. Când auzi pași, se ridică, dar nu era decât un servitor care plimba un câine. Lucy se uită la ceasul pe care îl avea fixat de șorț. Trecuse o oră. Harry nu venea.

Lucy se considera puternică pentru că trebuise să se descurce singură în lume. Era mândră de curajul ei și de munca grea pe care o depunea. În acea dimineață însă, se simțea puțin tristă. În ultimul timp începuse să-și imagineze viața pe care ar avea-o cu Harry. El era atât de hotărât, încât ea începuse să creadă măcar puțin în imposibil. În timp ce făcea curat la Albany, își imagina o casă mică de oraș unde îl aștepta pe Harry când se întorcea după o zi de muncă în parlament sau cu avocații săi. Se dojeni singură în tăcere pentru imaginarea acestor visuri prostești care nu vor deveni niciodată realitate.

Își spuse să fie recunoscătoare că avea un loc de muncă stabil la Albany și că începuse să-și facă propria clientelă de dans. Nu trebuia să conteze nimic altceva. Dar astăzi conta foarte mult că ea nu va putea fi niciodată mai mult decât fata pe care el o cunoscuse în parc.

-Harry, te rog să închizi ușile! Trebuie să vorbesc cu tine, spuse doamna Norcliffe după ce Lucy se retrase.

Cu un oftat exasperat, el făcu ce îi ceruse.

– Despre ce este vorba, mamă?

– Te rog să iei loc.

El luă un scaun de lângă mama lui și îi aruncă o privire dură.

– Spune repede, te rog! Am o treabă importantă astăzi.

Sperase să o vadă pe Lucy în parc după repetiția de dans, dar mama lui și doamna Osterham îl reținuseră cu toate planurile lor frivole. Știuse de la început că mama lui intenționa să-l prindă în capcană cu toate comploturile ei de pețire.

– Nu te voi reține foarte mult, spuse doamna Norcliffe. Aș dori să-ți reamintesc să sâmbăta asta va avea loc micul dejun venețian anual. Vei participa și tu, desigur.

El își încrucișă brațele la piept.

– Nu-mi amintesc să-mi fi spus despre petrecerea ta de grădină.

Doamna Norcliffe își ridică bărbia.

– Este un mic dejun venețian. Îl organizez în fiecare an, așa cum știi foarte bine.

El bătu darabana pe brațul scaunului.

– Nu m-ai anunțat în timp util. Din păcate, am alte planuri.

Nu avea, dar știa foarte bine că ea intenționa să o împingă din nou pe Hortense în brațele lui.

– Va trebui să-ți anulezi planurile, spuse doamna Norcliffe.

– Nu voi fi acolo. Pe viitor, îți recomand să mă anunți mai devreme, spuse el pe un ton aspru.

Doamna Norcliffe își deschise evantaiul.

– Nu fi obositor, Harry!

El se ridică.

– Nu voi participa.

Doamna Norcliffe plesni evantaiul de brațul canapelei, rupându-i un băț.

– Te afli într-una dintre stările tale negative, dar nu îți voi permite să mă contrazici. Am vorbit cu doamna Osterham. A fost de acord să o însoțești pe Hortense până la podul cu peștișori aurii la micul dejun venețian.

Mama lui era mai mult decât previzibilă.

– Ai născocit aceste planuri fără să mă consulți și pe mine. Lasă-mă să fiu clar. Nu mă vei manipula din nou, și nu am să o însoțesc pe domnișoara Osterham nici la petrecerea ta și nici altundeva, de altfel.

– Harry, dacă nu o vei însoți pe Hortense, le vei răni pe doamna Osterham și pe fiica ei.

– Nu sunt eu cel responsabil pentru rănile lor, spuse el. Tu ai făcut planurile. Acum trebuie să-i explici doamnei Osterham că ai făcut o greșeală.

– Harry, spuse ea pe un ton șocat. Nu poți să refuzi.

– Ba pot și o voi face. Asta să fie o lecție pentru tine. Dacă tot vorbim de domnișoara Osterham, aș dori să clarific că nu sunt interesant să o curtez pe tânără. Asta a fost a doua oară când m-ai silit să dansez cu Hortense. A fost ultima dată. Sunt mult prea bătrân pentru cineva care are o vârstă atât de fragedă.

– Are aproape optsprezece ani, o vârstă foarte potrivită pentru căsătorie.

– Tu nu ai observat stânjeneala domnișoarei Osterham din salon? Era îngrozită. Astăzi ai mers prea departe.

– Este foarte tânără. Mă voi ocupa eu de ea după ce vă căsătoriți, spuse doamna Norcliffe.

Harry se uită la ea. Era ca și cum nu ascultase nici un cuvânt rostit de el.

– Nu mă căsătoresc cu Hortense, spuse el. Nu sunt atras de ea. Sunt sigur că într-o zi va fi o soție minunată pentru un bărbat, dar nu voi fi eu acela.

– Harry, are toate calitățile necesare. Este educată impecabil, are o zestre de zece mii de lire și este desăvârșită în ceea ce privește pictura și pianul.

El râse.

– Dacă tu crezi că mi-aș alege soția pe baza picturilor sale, te înșeli. Poate că vei rămâne șocată, dar când mă voi căsători, vreau pasiune.

Doamna Norcliffe se strâmbă.

– Harry, noi nu vorbim despre astfel de chestiuni intime.

– Destul cu prostiile, spuse el. Astăzi ai făcut un spectacol în salon și ne-ai făcut de rușine pe mine și pe domnișoara Osterham. Nu voi tolera alt complot de pețire din partea ta. Dacă va mai exista o dată viitoare, te vei pune în situații jenante.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești atât de îngrozitor? întrebă ea ridicându-și vocea.

– Îndrăznesc pentru că este necesar. Ești hotărâtă să obții ce vrei, dar de data asta nu merge. Manipularea, constrângerea și lucrăturile

vor înceta. Sincer, mi-am făcut griji că ai putea deveni o influență negativă pentru verișoarele mele.

Ea se uită la el cu o privire șocată.

– Mă faci să par o persoană îngrozitoare.

– Știu că ai fost bună cu verișoarele mele, dar mi-am făcut griji despre sesiunile de bârfe din salon și mă tem că ai disprețuit unii oameni în trecut. Știu cu siguranță că ai insultat-o pe domnișoara Longmore. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine cu mult timp în urmă despre preocupările mele. Am să fac asta acum. Ai mers prea departe de data asta. Nu voi participa la evenimentul tău.

– Harry, mă vei umili, zise ea începând să plângă.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

– Și cum rămâne cu doamna Osterham și fiica ei? Vor fi îngrozite. Îndrăznesc să spun că ea nu va mai vorbi niciodată cu mine. Harry, te rog, gândește-te la consecințe.

El rămase neimpresionat de lacrimile ei.

– Tu ești cea care nu s-a gândit la consecințe. Ai promis că o voi însoți pe domnișoara Osterham fără să mă consulți și pe mine. Nu voi participa.

Doamna Norcliffe își frământă mâinile.

– Harry, trebuie să vii! Dacă nu te gândești la mine, fă-o pentru verișoarele tale!

– În aceste condiții poate că ar trebui să anulezi petrecerea, spuse el.

Doamna Norcliffe își îngustă ochii.

– Știu despre ce e vorba aici. Tu vrei să-ți petreci tot timpul cu domnișoara Longmore. Să nu crezi că nu știu de pasiunea ta față de dansatoarea aia.

– Distracție plăcută la petrecere! Eu nu voi fi acolo.

Traversă salonul.

– Harry, oprește-te, te rog, spuse ea suspinând.

El se întoarse spre ea.

– Să știi că nu apreciez tonul aspru al vocii tale, spuse ea.

– Nici eu nu apreciez insultele tale aduse domnișoarei Longmore. Nu a făcut nimic ca să merite blamul tău. Tu, pe de altă parte, cu siguranță că îl meriți din partea mea. Comportamentul tău manipulator de astăzi a mers prea departe. Foarte urât. Foarte urât, mamă!

– Este foarte clar că simți o atracție pentru acea dansatoare. Mi-au spus mai multe persoane că te-au văzut flirtând cu ea la Almack în timp ce ea servea limonadă.

– Înseamnă că există o lipsă de subiecte de bârfă dacă ceilalți vorbesc că domnișoara servește băuturi răcoritoare la Almack, spuse el pe un ton plictisit. Nu-mi pot imagina ce au găsit prietenii tăi ca fiind inacceptabil la un pahar de limonadă.

– Nu încerca să pretinzi că ești nevinovat. Știu că nu-mi apreciezi sfaturile, dar ți-l voi da oricum. Te poți distra cât vrei cu ea, dar nu o lăsa să pună ghearele pe tine.

El își dădu ochii peste cap.

– Nu-ți fie teamă. Nu mă va vătăma nimeni corporal.

Nările ei fremătară.

– Harry, nu sunt amuzată.

– Nici eu. O vei trata pe domnișoara Longmore cu respect. A făcut o treabă admirabilă în ceea ce privește predarea dansului, în ciuda manierelor tale nepoliticoase.

– Crezi despre mine că sunt insensibilă? întrebă ea pe un ton uimit.

El își încrucișă brațele la piept.

– Eu spun ce văd.

– Presupun că am ceva de dovedit. Invit-o să participe la petrecerea de sâmbătă.

– Nu va participa, spuse el.

– Va veni dacă îi vei arăta că este o oportunitate pentru ea să întâlnească alte doamne care au nevoie de un profesor de dans. Nu o vei priva de această șansă, nu-i așa? Bineînțeles că și tu îți dorești să participe.

– Asta îți iese foarte bine, dar plimbarea până la podul cu pești aurii va fi o activitate de grup. Domnișoara Osterham este mult prea tânără pentru mine și nu vreau să-i provoc așteptări false.

Doamna Norcliffe își tamponă ochii cu o batistă. Harry nu disprețuia nimic mai mult decât lacrimile prostești.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ai dansat nici măcar o dată cu o fată potrivită la Almack. Când toți ceilalți burlaci își caută partenere de dans, tu te furișezi în sala de jocuri. Este un lucru greu de suportat.

– A, înțeleg. Este vorba despre competiția de dans și rolul tău de patroană.

–Refuzul tău intenționat de a dansa mă afectează, Harry. Ție nu-ți pasă dacă mă fac de râs?

–Nu voi participa sub nici o formă la acel concurs de dans prostesc. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta. Acum, o să ne vedem sâmbătă, dar nu conta pe prezența domnișoarei Longmore.

Joi, după-amiază devreme

Harry oftă după ce își vizită croitorul. Știa că avea nevoie de mai multe cămăși, dar în cele din urmă se hotărî să le adauge pe toate odată în garderoba lui ca să nu mai fie obligat să suporte măsurarea și prinderea cu ace timp de doi ani sau mai mult. Când termină, cumpărase cinci haine noi, patru redingote, o pereche de mănuși și ciorapi noi.

Era pe cale să urce în trăsură când o văzu pe Lucy apropiindu-se. După ce își ascunse cumpărăturile în trăsură, se îndreptă spre ea și o salută.

–Lucy, ești exact persoana pe care voiam să o văd.

Din coșul ei ieșea un miros de cimbru.

–Mă duc să le duc niște pateuri cu carne prietenelor mele de la magazinul lui Madame Delanger. Nu le văd foarte des, spuse ea.

El o privi cu atenție. Obrajii ei erau roz de la briza rece.

–Nu te rețin mult.

Clopoțelul de la ușă sună când o femeie își scoase capul afară.

–Lucy, vino înăuntru!

–Uite, ia coșul pentru prânzul nostru, spuse Lucy. Nu stau decât o clipă, Evelyn.

Evelyn îl privi pe Harry cu ochii mari. Harry zâmbi.

–Lucy, vrei să mă prezinți prietenei tale?

–Excelență, ți-o prezint pe domnișoara Evelyn Rogers.

Harry își ridică pălăria.

–Sunt încântat să te cunosc, domnișoară Rogers.

Evelyn făcu o reverență.

–Dumnezeule! Lucy, ne vedem înăuntru!

Clopoțelul magazinului sună din nou când se închise ușa. Harry se uită cum domnișoara Rogers se îndepărtează.

–Prietena ta este mereu atât de entuziasmată?

–Doar când apar duci, spuse Lucy râzând.

– Nu vreau să mă amestec, spuse Harry.

Clopoțelul sună iar, și apăru o femeie mai în vârstă.

– Excelență, ți-o prezint pe Madame Delanger, spuse Lucy. Acesta este magazinul său de rochii.

El făcu o plecăciune, realizând că proprietara magazinului era cea care o concediase pe Lucy. Harry era puțin surprins că Lucy se întorsese aici din moment ce proprietara o dăduse afară, dar probabil că ea dorea să-și vadă prietenele.

– Sunt onorată, Excelență, spuse Madame Delanger.

Harry avu sentimentul ciudat că femeia îi calcula prețul hainelor de pe el în vreme ce stătea acolo.

– Excelență, vă rog să intrați în umilul meu magazin, spuse Madame Delanger.

Harry le urmă înăuntru și se întoarse spre Lucy.

– Am vrut să trec pe la tine acasă ca să-ți dau o invitație. Mama te-a invitat la micul dejun venețian anual, care de fapt are loc după-amiaza, dar nu contează. Sper că vei fi de acord să participi.

Lucy părea stânjenită.

– Nu cred că va fi posibil.

– Desigur că trebuie să te duci, spuse Madame Delanger. Se întâmplă să am rochia perfectă cu care să te îmbraci la micul dejun venețian.

Harry nici măcar nu se gândise la îmbrăcăminte. Madame pocni din degete.

– Mary, adu rochia albă din crep cu panglici albastre.

Lucy trase aer în piept.

– Madame, nu pot. Știu cât costă aceste rochii.

– Bineînțeles că poți, spuse Madame. Măcar atât pot să fac și eu. Dacă te întreabă cineva de unde ai cumpărat rochia, îi poți îndruma către magazinul meu.

Ochii lui Lucy se aprinseră.

– Oh, n-aș putea.

Harry se apropie de Lucy.

– Trebuie să facem ceva și pentru bunica ta.

– Vă apreciez generozitatea, dar bunicii nu îi plac mulțimile. Este dificil cu afecțiunea ei.

– Dar *tu* trebuie să mergi, îi spuse Madame Delanger lui Lucy.

Ea își mușcă buza.

– Este o oportunitate excelentă pentru mine să întâlnesc potențiali clienți pentru dans, spuse ea.

Harry își duse mâna la inimă.

– Mă rănește.

Lucy clătină din cap.

– Glumește.

– Vino mâine înapoi și vom face toate modificările necesare, spuse Madame.

Lucy știa că rochia trebuia să fie una dintre cele refuzate de alte doamne.

– Domnișoară Longmore, îmi permiți să te conduc acasă? întrebă Harry. Voi aștepta dacă ești de acord.

– Da, mulțumesc.

După ce termină Lucy de mâncat prânzul cu prietenele ei, Harry o conduse de la magazin către trăsura sa. Prietenele ei îi făcură cu mâna când el o ajută să urce treptele.

Entuziasmul lui Lucy scăzu în momentul în care trăsura porni la drum. El se întoarse spre ea.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu pot să particip la petrecerea mamei tale. Nu o să am cu ce să contribui la conversații, dacă mă va observa cineva.

– Bineînțeles că vei avea, spuse el. Fără îndoială că vor fi persoane care îți vor cere părerea despre concursul de dans.

Lucy nu avea nici un dubiu că doamna Norcliffe o va respinge și nu va aprecia prezența ei.

– De ce m-a invitat mama ta?

– I-am ținut morală despre o serie de probleme, toate fiind legate de comportamentul ei manipulator și aspru față de tine și de alții. Mama simte că trebuie să dovedească contrariul. Așa că a propus să te invit. Când i-am spus că nu vei participa, ea a sugerat că poate vei fi interesată să obții clienți noi de dans la petrecerea ei.

Lucy își miji ochii.

– Știu că ea mă respinge. De ce ar face o astfel de sugestie?

– Ca să se asigure că voi participa eu. Îți mulțumesc că ai fost de acord. Acum aștept cu nerăbdare să mergem.

– Mă tem că se va dovedi a fi o greșeală. Nu știu nimic despre micul dejun venețian sau cum să conversez cu nobilimea.

– Am toată încrederea în tine, spuse el cu voce adâncă.

– Celelalte doamne singure mă vor urî, spuse ea.

– De ce? N-au nici un motiv.

Ea pufni.

– Bineînțeles că au. Pot să pariez că cele mai multe dintre ele au pus ochii pe tine. Prezența mea va fi nedorită.

– Eu voi fi gelos până la moarte de fiecare dată când se va uita un bărbat la tine.

– Nu-mi vor acorda nici o atenție. Îmi lipsesc cele necesare, vița nobilă și averea.

– Lucy, tu nu știi cât ești de frumoasă?

– Ai vreun motiv pentru care mă flatezi?

– Orice bărbat care are ochi se va uita și a doua și a treia oară la tine.

– Mă îndoiesc, spuse ea.

Harry îi cuprinse obrazul.

– Eu cred că ești perfectă.

Nu era, dar el o făcea să se simtă specială și dorită. El îi dezlegă șnururile de la bonetă și îi zâmbi.

– Ce ai de gând să faci? întrebă ea râzând.

Harry îi scoase boneta și o aruncă deoparte.

– Dă-mi boneta înapoi!

El se uită în ochii ei.

– Mai târziu, spuse el.

Tonul obraznic din vocea lui o alertă.

– Harry?

– Trage draperia, Lucy.

Ea începu să respire puțin mai repede.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că te vreau, spuse el cu o voce joasă și aspră.

Lucy se întinse spre draperie și o trase ușor.

– Bravo, zise el trăgând draperia de pe partea sa. Apoi o trase în poala lui. Pune-ți mâinile în jurul gâtului meu.

Când ea se supuse, el o sărută cu o foame aprigă. Îi atinse gura cu limba, iar când buzele ei se desfăcură, o sărută adânc.

– Ar trebui să-ți rezist, dar nu pot, spuse ea.

Cuvintele ei îl făcură să se dezlănțuie. Când o sărută din nou, Lucy se agăță de el. Lui îi plăcea cum o simțea în brațele lui, cu toate formele ei moi și abandonul dulce. Sângele începu să-i clocotească, iar tentația de a o atinge îl înnebunea, dar nu trebuia să o sperie acționând prea repede. Dorea locul și momentul perfecte pentru

a savura fiecare clipă. La momentul potrivit, intenționa să o instruiască în plăcerile erotice. Va fi blând când o va atinge și îi va săruta fiecare centimetru din trup.

Mădularul i se întări pe măsură ce o sărută de-a lungul maxilarului și se întoarse la buzele ei. De data asta ea le deschise imediat pentru el, iar când el își încolăci limba cu a ei, ea scoase un mic suspin din adâncul gâtului.

El își înălță capul. Simți cum îi crește pieptul. Tot ce știa era că ea devenise într-un fel importantă pentru el. Se uită în ochii ei și știu că într-o zi, cât de curând, o va face mireasa lui.

Lucy încercă să îndrepte lumea pe care el i-o răsturnase atât de ușor cu susul în jos. Inima îi bătea nebunește. Era euforică și îngrozită în același timp. În adâncul sufletului, știa că își asuma riscuri, dar își spuse să nu lase niciodată ca lucrurile să meargă prea departe.

El îi luă mâna și i-o strânse la piept. Îi putea simți inima bătând cu putere.

Pe chipul lui se răspândi un zâmbet ușor căruia ea nu îi putea rezista. O trase în poala lui. Apoi o sărută cu toată gura, iar ea își desfăcu buzele pentru el. De data asta ea îndrăzni să-i atingă limba. El îi cuprinse fața, iar mirosul lui era ca o poțiune nelegiuită, una care amenința să submineze orice principiu decent pe care îl învățase de la mama și bunica ei.

Ea întrerupse sărutul și sunetul respirațiilor lor combinate prevestea probleme dacă își pierdea vreodată capul din cauza lui.

– Trebuie să ne oprim.

Când încercă să se elibereze din brațele lui, el le strânse mai tare în jurul ei.

– Nu încă, dulce Lucy. Te rog, nu încă.

Ea nu-l putea refuza pentru că iubea senzația brațelor sale în jurul ei. În tot acest timp ea fusese cea care spunea că era imposibil, dar acum își dorea din tot sufletul ca lucrurile să se rezolve cumva pentru ei. Deocamdată, va lăsa sentimentele exuberante să domine momentul. Își aminti sfatul lui Evelyn de a se bucura de un interludiu romantic cu el. Acest lucru suna egoist într-un fel, de parcă se folosea de el, dar ea nu îl putea trata niciodată cu atâta nepăsare.

Era spiritual, fermecător și hotărât când voia ceva. Probabil că existaseră multe femei care îi căzuseră în mreje, dar ea alungă gândul la celelalte care fuseseră înaintea ei.

Harry o sărută din nou și de data asta era ca și cum îi era foarte foame. Când își îndepărtă gura, ea simți ceva tare pe sub materialul subțire al fustei și al cămășuței. Știa atât de puține despre bărbați, încât avu nevoie de câteva momente să înțeleagă că el era excitat. Ar fi trebuit să se miște, dar atunci el și-ar fi dat seama că ea știa de situația lui dificilă.

El o ținu strâns.

– Te-am șocat.

Fața ei se înroși.

– Puțin.

Își aminti de acea carte erotică cu gravuri. Era evident că el era un bărbat cu pofte trupești.

– Nu te voi presa niciodată pentru mai mult decât ești dispusă să oferi.

Lucy nu îndrăznea să îi permită mai mult decât sărutările acelea lascive. Era deja alarmată de combinația impetuoasă de dorință și sentimentele de iubire care se născuseră în ciuda opoziției ei. Încercase să ridice un zid, dar el îl escaladase atât de repede. Acum se simțea confuză într-un minut și euforică în următorul.

– Știi că nu te voi face niciodată să suferi, spuse el.

„Nu în mod intenționat."

Mult prea repede, trăsura trase lângă bordură.

– Nu putem să stăm mult, spuse ea. Trebuie să mă duc la Albany.

– Hai să-i spunem bunicii tale despre petrecerea de sâmbătă. Vorbim după aceea în trăsură.

După ce se așezară la masă, Harry îi spuse doamnei Longmore despre invitația mamei sale în timp ce Lucy făcea ceaiul. Când aceasta îi întinse o ceașcă, el se uită în ochii ei. Cum reușea oare să o facă să rămână fără suflare cu privirea aceea de poznaș?

Doamna Longmore sorbi din ceai.

– Granfield, apreciez invitația, dar pentru mine este dificil să ies în lume mai ales dacă nu am făcut cunoștință cu ceilalți înainte.

– Înțeleg, spuse el.

– Mulțumesc, Excelență.

– Vă rog, spuneți-mi Harry.

–Voi rămâne la Granfield, spuse doamna Longmore. Nu vreau ca nepoata mea să fie supusă batjocurii pentru că nu face parte din societate.

–Nimeni nu va îndrăzni să facă asta în prezența mea. Credeți-mă, sunt o mulțime de oameni care sunt bine-veniți în rândul aristocraților și care nu sunt nobili. Nu toată lumea are sânge albastru. Lucy a avut deja un impact cu lecțiile ei de dans.

Doamna Longmore se aplecă în față, pipăi masa cu mâna și puse ceașca deoparte.

–Dar mama dumitale? întrebă ea.

–Mama a sugerat să o invit pe Lucy, spuse el.

–Lucy, ești sigură că vrei să participi? întrebă doamna Longmore.

–Da, sunt. Este o oportunitate să obțin mai mulți clienți pentru lecțiile de dans.

–Te-ai descurcat foarte bine și fără să mergi la vreo petrecere, spuse bunica. Sunt puțin îngrijorată că nu vei face față nobilimii. Făcu o pauză și adăugă: Excelență, nu vreau să fiu lipsită de respect față de dumneata.

–Înțeleg foarte bine, spuse el, dar Lucy mi-a cunoscut deja verișoarele și mai mulți prieteni ai familiei mele. Verișoarele sunt impresionate de abilitățile ei de dans.

–Bunico, recunosc că am fost puțin reticentă la început, spuse Lucy, dar Madame Delanger s-a oferit să modifice o rochie care a fost refuzată de altă fată. Materialul este din crep alb cu panglici frumoase de culoare albastră.

Bunica se încruntă.

–Madame Delanger te-a dat afară. De ce ar face așa ceva?

–Și pentru ea este o oportunitate, de altfel. Dacă port rochia la petrecere, poate că voi fi întrebată de magazinul ei.

–Hm. Madame Delanger este o oportunistă, spuse bunica. Eu nu mi-aș fi călcat pe principii dacă aș fi fost în locul tău, dar destul despre ea. Mă îngrijorez că petrecerea va fi stânjenitoare pentru tine. Înalta societate este o societate închisă, și mă tem că vei fi izolată.

–Nu voi permite să se întâmple asta, spuse Harry. Lucy mi-a cunoscut verișoarele și doresc să-i prezint și prietenii mei apropiați. El zâmbi ca un băiețel. De fapt, vreau să mă laud cu ea.

–Granfield, îmi amintești de răposatul meu soț, spuse bunica. Era fermecător exact ca tine. Reușea întotdeauna să mă convingă

să fac ceea ce dorea. Se opri. Însă asta nu înseamnă că îți este permis să faci și tu la fel.

El râse.

– Promit să mă port frumos.

– Bunico, poate ai observat că nu a precizat ce însemnă pentru el să se poarte frumos, spuse Lucy. Nu aș fi surprinsă dacă cel mai bun comportament al său nu se ridică la înălțimea standardelor tale.

Harry zâmbi.

– Domnișoară Longmore, m-ai citit. Va trebui să inventez trucuri noi.

– Bunico, mi-aș dori să poți să-i vezi zâmbetul, spuse Lucy. Cred că ar putea aprinde toate felinarele de la Vauxhall cu el.

Bunica oftă.

– Lucy, știu că sunt prea protectoare cu tine. La douăzeci și cinci de ani ești o femeie matură și ar trebui să te las să iei deciziile singură. Așa că iartă-mă atunci când insist prea mult.

– Bunico, dacă nu ești de acord, nu mă duc.

– Bineînțeles că te duci, zâmbi bunica. Fiecare fată ar trebui să aibă ocazia să poarte o rochie drăguță la o petrecere.

Lucy o îmbrățișă și îi șopti:

– Te iubesc.

Când trăsura porni la drum, Harry observă că Lucy se tot uita pe fereastră.

– Nu-ți face griji! Este suficient timp să ajungem la Albany.

– Încerc să ajung devreme. Ca să-i las o impresie bună doamnei Finkle.

Harry observă că era agitată când era pus în joc locul ei de muncă. Nu era de mirare, după ce trebuise să amaneteze perlele mamei sale ca să achite chiria. Își puse brațul în jurul umerilor ei și îi adulmecă gâtul. Ea își înclină capul ca să-i fie mai ușor să ajungă la ea. O sărută până la maxilar, apoi îi întoarse fața către el cu blândețe. Îi linse marginile buzelor și ea le deschise pentru el. Doamne, îi plăcea la nebunie că era atât de receptivă.

Desigur, el voia mai mult decât săruturi, dar trebuia să progreseze încet. Nu doar o dată își imaginase cum îi desfăcea rochia și îi îndepărta ușor corsajul de pe talia ei subțire. Apoi îi scotea lenjeria și cămășuța, descoperindu-i sânii plini. Își imaginase cum îi sugea

sfârcurile în timp ce îi mângâia pliurile alunecoase și intime. Mădularul i se întări gândindu-se la plăcerile pe care le-ar putea împărtăși.

Când trăsura întoarse pe Piccadilly, ea spuse:

– Trebuie să mă lași la o stradă distanță de Albany.

– Lucy, te voi lăsa la intrarea de pe Vigo.

– Nu, nu trebuie. Dacă mă vede doamna Finkle cu tine îmi voi pierde locul de muncă.

– Mă îndoiesc că doamna Finkle patrulează prin curte.

– Harry, te rog să o faci pentru binele meu. Nu pot risca să fiu văzută cu tine aici.

Harry considera că era ridicol, dar știa că ea s-ar simți în siguranță dacă îi îndeplinea dorința.

– În regulă, spuse el. Trăsura mea va fi aici când vei termina.

Mai târziu în acea după-amiază

Harry așteptă la o distanță de o jumătate de stradă de Vigo Street. În clipa în care ea apărea, el avea să coboare și să o însoțească la trăsură. Lucy exagera puțin cu lucrurile astea. De ce nu îi permitea să o ia în trăsura lui fără atâta tam-tam și bătaie de cap?

Probabil că nu dorea să se obișnuiască să-i lase pe alții să o ajute. Harry înțelegea că ea trebuia să asigure totul pentru ea și bunica ei după ce muriseră părinții ei, dar simțea că era o prostie din partea ei să-l refuze.

Nu se putea opri să nu-și facă griji în privința ei. Era extrem de vulnerabilă, fie că recunoștea, fie nu. Gândul că ea mergea noaptea prin cartierul acela sărăcăcios îl făcea să înnebunească de frică. Cuțitul ei de încredere nu era de nici un folos dacă cineva o lua prin surprindere. La naiba, el o cunoscuse pentru că ea se întâlnise cu un hoț.

Portiera de la trăsură se deschise, surprinzându-l. Lucy stătea acolo, cu coșul în mână.

– Știam eu că vei insista să joci din nou rolul de Sir Galahad. Dacă nu ai fi fost duce, ți-aș fi recomandat să mergi să joci pe scenele de pe Drury Lane, nu că eu aș fi fost vreodată la teatru.

El zâmbi când o ajută să urce în trăsură și bătu în acoperiș. Când trăsura porni, el spuse:

– Mă vei lăsa să te duc la teatru?

– Sigur că nu. Prietenii tăi vor crede că sunt amanta ta.

O privi în ochi, iar ei i se taie răsuflarea.

– Nu te uita așa la mine!

El își acoperi ochii.

– Spune-mi când pot să mă uit.

Lucy râse și îl apucă de mâini.

– Îți place să fii caraghios.

– De fapt, îmi place să te sărut.

– Trebuie să avem grijă să nu fim văzuți împreună, spuse ea.

– Îți faci prea multe griji.

– Harry, este foarte important să ne luăm toate măsurile de precauție. Nici una dintre cunoștințele noastre nu va fi surprinsă să te vadă împreună cu mine într-un loc public, dar eu voi fi ruinată dacă se va întâmpla asta, pentru că se va presupune că sunt amanta ta. Nu pot să-mi asum acest risc.

– Promit că vom fi precauți.

O sărută plin de pasiune. Când întrerupseră sărutul, respirația ei era întretăiată.

– Cum să-ți pot rezista?

– Nu o face, spuse el. Trebuie să știi deja cât de mult țin la tine.

– Mi-e frică, zise ea.

– De mine? întrebă el uimit.

– Nu, mi-e frică de mine.

– Nu înțeleg, zise el.

– Tu ai puterea să mă amăgești și mi-e teamă că voi ceda dorinței.

El o făcuse să tânjească după mai multe atingeri de-ale lui, după mai multe săruturi, și se temea că într-o clipă de slăbiciune va permite lucrurilor să ajungă prea departe.

– Lucy, știu că ești o femeie respectabilă și știu ce este interzis. Dorința mea pentru tine este ca un foc pe care nu-l pot stinge în interiorul meu. Dar nu este numai dorință. Vreau să te țin de mână, vreau să îți aud râsul și vreau să valsez cu tine. El îi cuprinse obrajii. Te vreau.

– Nu putem fi neatenți. Chiar și cel mai mic indiciu ar putea distruge tot ce am muncit să realizez până acum.

– Acordă-mi suficientă încredere, Lucy. Știu că este riscant pentru tine.

– Și pentru tine și familia ta, de asemenea, spuse ea. Nu trebuie să bănuiască nimeni.

– Prietenele tale știu despre noi.

– Da, dar asta este altceva. Ele nu cunosc pe nimeni din înalta societate.

– Nu-mi plac subterfugiile. Nu vreau să ascund ceea ce este între noi. Intenționez să te curtez în mod corespunzător, așa cum meriți. Din punctul meu de vedere, acesta este doar începutul. Nu spun că va fi ușor, dar am prieteni influenți. Ei îți vor lua apărarea.

Ea îi zâmbi. Cum putea să nu-l adore când jurase să nu renunțe niciodată la ea? Timpul petrecut împreună va atrage atenția mai devreme decât își dorise ea. Încercase să-i pună capăt o dată și eșuase, pentru că el îi devenise atât de drag. Lucy promise că timpul petrecut cu el va mai dura puțin și apoi va tăia totul din rădăcini, pentru că îl iubea prea mult ca să-l rănească. Nu exista nici un dubiu în mintea ei că, dacă relația lor va fi vreodată descoperită, va crea probleme pentru Harry și familia lui.

– Aproape am ajuns la tine acasă. O sărută repede pe buze. Mă simt obligat să te conduc până acasă.

Ea pufni.

– Ei bine, măcar ești un gentleman.

Harry se aplecă spre ea.

– Ai dori să fiu mai puțin manierat?

– Categoric că nu, spuse ea privind drept înainte.

El se întinse spre ea și o gâdilă. Când ea țipă, începu să o sărute. La început ea rezistă, dar îl dorea, îi dorea săruturile și dorea să-l păstreze în inima ei cât mai mult cu putință.

– Oh, da, spuse el și o sărută din nou.

Ea își desfăcu buzele pentru el.

Limbile lor se împletiră, iar el își strecură mâinile sub sânii ei. Apoi începu să facă mici cercuri pe sfârcuri cu degetele mari prin materialul rochiei. Senzația o excită, făcând-o să vrea mai mult. Respirația ei se acceleră, și atingerea lui o făcu să-și dorească lucruri interzise.

– Mă tem că mă vei crede o desfrânată, spuse ea.

El o ținu strâns în brațe.

– Nu, Lucy, dimpotrivă. În fiecare noapte când stau în pat mă gândesc la tine și mă trezesc că-mi doresc să fii acolo cu mine. Te voi face a mea, fată dulce.

– Nu pot permite să se întâmple asta, spuse ea. Este mult prea riscant.

– Nu riști nimic, zise el. Niciodată nu te-aș răni sau nu ți-aș ruina reputația. Îți jur, spuse el.

– Nu e vorba de tine, spuse ea. Bine, e vorba de tine.

– Ptiu! Pentru o clipă m-am temut că am un rival.

Lucy nu se gândise niciodată că ar putea fi supusă dorințelor. Acest lucru o speria.

– La ce te gândești? întrebă el.

– La consecințe.

– Consecințele pot însemna multe lucruri, spuse el.

Rostise cuvintele cu atenție.

– Mă gândesc la cele imprudente. Mă sperie.

– De ce anume te temi?

Lucy se cutremură.

– Că voi ceda în fața acestor senzații puternice și că voi lăsa lucrurile să meargă prea departe. Consecințele ar fi dezastruoase.

Știa ce se întâmpla cu servitoarele despre care se afla că erau însărcinate. Își pierdeau slujbele.

– Ei bine, am inima frântă, spuse el. Trebuie să las deoparte planurile mele păcătoase cu tine și să mă sacrific să te conduc la micul dejun venețian plictisitor al mamei mele.

Ea râse ușor.

– Ai noroc că sunt dispusă să-ți permit chiar și asta.

Când trăsura se opri lângă trotuar, ea își căută boneta. Harry o găsi pe podeaua trăsurii și făcu o grimasă când ea și-o așeză pe cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– E păcat să-ți acoperi părul tău roșu frumos.

Lucy fu mirată.

– Îți place?

El râse.

– Foarte mult.

– Trebuie să plec acum, spuse ea.

– Mă vei lăsa să te conduc și nu vreau să aud nici un comentariu. Nu te obosi!

– Da, stăpâne, spuse ea.

El râse.

– Oh, îmi place cum sună asta.

– Trebuia să-mi dau seama, zise ea dându-și ochii peste cap.

Când ajunseră la ușă, el îi ridică mâinile și i le sărută.

– Am să vin după tine sâmbătă la ora două.

Incapabil să se abțină, o trase în brațele lui și o sărută pasional. Își strecură mâinile către fundul ei și îi lipi formele moi de trupul lui. Ea scoase un geamăt. Când el își înălță capul, amândoi respirau mai repede.

– Pe sâmbătă, spuse el.

După ce ea intră în casă, Harry fugi în jos pe scări și se îndreptă spre trăsură. Îi atrase atenția tropotul specific copitelor.

Se apropia o șaretă. Harry blestemă în șoaptă când îl recunoscu pe Castelle, dar nu avea să divulge nimic.

– Granfield, ce te aduce în acest cartier dărăpănat?

Harry nu avea nici o intenție să răspundă.

– Frumoasă șaretă. E nouă?

– Da, am cumpărat-o doar de trei zile. Am de gând să particip luni la cursă. Ar trebui să vii și tu.

– S-ar putea să vin.

Castelle îl privi cu o expresie șireată.

– În vizită la amantă?

Harry își scoase ceasul.

– Te rog să mă scuzi! Am o întâlnire.

– Ai mai multe, ha? Te invidiez, Granfield.

Harry își ridică pălăria, se urcă în trăsură și bătu cu bastonul în acoperiș. Trăsura începu să meargă legănat.

Inima lui Harry bătea foarte tare în piept. Niciodată nu-i trecuse prin cap că cineva cunoscut ar putea trece prin acest cartier. Deși Castelle îl enervase, Harry ocolise adevărul. Cel mai important lucru era că bărbatul nu o văzuse pe Lucy. Desigur, nu era nimic în neregulă ca el să o viziteze acasă, dar Castelle presupusese imediat că el își vizitase o amantă. Pe viitor, se va asigura că nu exista nimeni cunoscut prin cartier înainte să o conducă în afara trăsurii.

Slavă Domnului că nu o văzuse Castelle. Era puțin probabil ca oricare dintre celelalte cunoștințe ale sale să treacă prin acest cartier periculos. Era adevărat că el dorea să le mute pe Lucy și pe bunica ei într-un cartier mai sigur, dar nu avea nici un cuvânt de spus.

Ar putea avea un cuvânt de spus, totuși. Nu îi trebuia decât un inel și un jurământ, dar cunoștea temerile lui Lucy. Dacă o forța prea devreme, ea avea să se împotrivească. Din fericire, se dovedea că petrecerea mamei sale era locul perfect pentru a-i ușura drumul

către societate. Era modul perfect de a o prezenta pe Lucy prietenilor săi și soțiilor acestora. Nu avea nici o îndoială că Bellingham și Colin își vor oferi sprijinul, și știa că soțiile lor o vor lua pe Lucy sub aripa lor.

Dar incidentul cu Castelle îl deranja în continuare pe Harry. Fusese cât pe ce să o expună unei situații compromițătoare. La naiba! Consecințele ar fi fost urâte. Va trebui să fie atent și să se asigure că ea era protejată în orice moment.

Buckley stătea în umbră sub scara dărăpănată aflată vizavi de locuința lui Lucy. Glezna dreaptă încă îl durea ca naiba. Scoase o sticlă de laudanum și bău din ea privind cum aristocratul o conduce pe Lucy către ușă. Buckley își trecu mănușa murdară peste gură și apoi aproape că-i ieșiră ochii din orbite. Nobilul o trase spre el și își înfipse limba în gura ei. Ea stătea pe vârfurile picioarelor agățată de el.

Trăsura elegantă și croiala hainelor indicau că era un bărbat bogat. Fără îndoială că mica târfă își desfăcea picioarele și culegea recompense care constau în rochii de lux și bijuterii.

Din cauza ei își pierduse pâinea. Toți foștii lui clienți își instruiseră majordomii să-i închidă ușa în nas când îi implora să-l primească în audiență. Fără îndoială că Lucy răspândise minciuni dezastruoase despre el. Ea probabil că îi spusese doamnei Vernon că băuse. Și ce dacă luase o gură de gin cu laudanum dimineața? Îi trebuia pentru durerea de gleznă pe care o dobândise din cauza târfei de Lucy.

Cum îndrăznea ea să-i ia pâinea de la gură? El îi dăduse o șansă. Nimeni altcineva nu o primise, dar el o angajase ca asistentă. Ce îi oferise ea în schimb? Mai puțin decât nimic. Îl lăsase fără reputație și clienți, dar o va face el să plătească destul de curând. O va prinde într-o noapte când bogătanul nu se va afla prin preajmă. O va lua pe sus și o va vinde pe șase penny la zeci de bărbați în fiecare noapte.

Buckley își imagină cum strânge monedele în timp ce bărbații stăteau la coadă așteptând să o necinstească. O, da, ea va plăti scump pentru că se folosise de el.

Va aștepta momentul potrivit și apoi o va răpi de pe stradă.

*

Când trăsura lui Harry opri pe Petticoat Lane, el coborî și îl instrui pe vizitiu să fie foarte atent la infractori. Cartierul era extrem de periculos. Numai gândul că Lucy se aventura prin acest loc îl făcu să i se strângă stomacul.

În timp ce se îndrepta spre clădire, să gândi la dezamăgirea și disperarea lui Lucy din ziua în care își dusese perlele mamei ei în acest loc ponosit. Se îndoia că perlele se mai aflau încă aici, dar se gândise că poate mai exista o mică șansă. Când intră, mirosul rânced aproape că îl făcu să vomite.

Un bărbat diform și cocoșat se uită la el.

– Cu ce te ajut, șefu'?

– A venit de curând o roșcată și a amanetat un colier de perle. Mai ai perlele?

Bărbatul îl privi cu precauție.

– Io nu vând lucruri furate, șefu'.

– N-am întrebat dacă perlele au fost furate. Am întrebat dacă le mai ai.

– Mulți oameni vin pe aici și pleacă. Nu mă obosesc să-i țin minte pe toți.

Harry se uită la el.

– Îndrăznesc că spun că acest loc nu ar rezista dacă ar veni garda să caute pe aici. Acum răspunde la întrebare.

– Mda, a venit într-o dimineață. Am plătit-o, șefu'.

După ce îl amenință că va alerta garda, Harry își dădu seama de greșeala pe care o făcuse. Cămătarul îi va spune ce dorea să audă ca să țină autoritățile la distanță.

Era foarte posibil ca bărbatul să mintă în privința perlelor, dar Harry decise să riște.

– Vreau să le văd.

Cămătarul scoase un săculeț de catifea albastră și puse un colier pe tejghea. Harry îl ridică și își trecu degetele peste perlele fine. La naiba, nu știa nimic despre bijuterii. Din câte știa el, perlele puteau fi false.

– Cum rămâne, șefule? N-am toată ziua la dispoziție.

Harry îl lăsă pe tejghea și traversă mohorât magazinul. Îi va cumpăra unul nou, pentru că nu credea nici măcar o secundă că era colierul lui Lucy. Când deschise ușa, cămătarul strigă:

– Așteaptă, șefu'.

Harry se opri și se uită peste umăr.

– Ce este?
– E ceva ce poate n-ai observat, spuse cămătarul.

Capitolul 12

Vineri seara devreme

– Excelență, spuse Madame Delanger făcând o reverență când Harry intră în magazin. Croitoresele mele aproape au terminat de făcut modificările pentru domnișoara Longmore.

– Excelent, spuse el. Lucy ceruse ca probele să aibă loc după orele de program ca să evite să fie văzută de alte foste cliente care ar putea-o recunoaște. Ea voia să evite orice situație stânjenitoare.

– Excelență, vă rog să vă faceți comod pe fotoliu, spuse Madame Delanger.

– Vă mulțumesc, spuse el întinzându-și picioarele.

Mai devreme, o convinsese pe Lucy să-l lase să o ducă cu trăsura la magazinul de rochii ca să poată transporta rochia mai ușor. După ce o lăsase în grija lui Madame, el se retrăsese la White pentru un coniac și citirea ziarelor.

Își scoase ceasul. Biata Lucy! Dacă experiența era la fel ca vizita sa recentă la croitor, o compătimea. Toate acele măsurători, ajustări, fixări cu ace erau o tortură pentru el. Dar se gândi că poate doamnelor le plăcea. El știa foarte bine că verișoarele sale vorbeau mereu despre modă.

Madame Delanger îl privi cu o expresie vicleană.

– Lucy este norocoasă că se afle în grațiile dumneavoastră.

El bănuia că Madame credea că Lucy era amanta lui și intenționa să-i scoată această idee din cap.

– Dimpotrivă, eu sunt cel norocos, spuse el. Abia aștept să o prezint familiei și prietenilor mei.

Sprâncenele lui Madame se arcuiră.

– Într-adevăr, va fi ridicată foarte mult.

El se uită la ea cu o expresie plictisită.

– Lucy nu are nevoie de așa ceva.

– Așa este, Excelență. Sunt de acord, spuse Madame. A, uite-o că vine!

Harry își puse pălăria deoparte și se ridică. Lucy roși când intră îmbrăcată cu o rochie albă cu mâneci scurte și bufante decorate cu fundițe albastre drăguțe. Aceleași fundițe se aflau și în partea de jos a rochiei. Purta o bonetă cu o panglică lată albastră.

– Întoarce-te încet, spuse Madame.

Lucy se îmbujoră și mai tare și se întoarse. Harry observă măiestria stilului simplu, căci funda lată albastră cu panglica lungă de la spate atrăgea privirea imediat. Când întâlni privirea lui Lucy, realiză că era puțin nesigură pe ea.

– Arăți nemaipomenit.

– Îți place? întrebă Lucy.

– Cu siguranță. Harry se uită la Madame. Rochia este aproape la fel de frumoasă ca domnișoara Longmore.

– Da, Excelență, spuse Madame Delanger. Acum, Lucy, ai acolo mănuși, pantofi și o umbreluță care întregesc ținuta, dar acum trebuie să te schimbi ca Evelyn să împacheteze totul.

Mary se duse împreună cu Lucy către paravan. Lucy ieși după câteva minute, iar Mary o ajută pe Evelyn să împacheteze lucrurile.

– Lucy, am să vin mâine la tine acasă ca să te ajut să te îmbraci, spuse Mary. Îți stă foarte frumos în rochie.

– Mulțumesc, Mary, spuse Lucy. Vă mulțumesc mult, Madame și Evelyn.

Madame făcu o reverență.

– Este plăcerea mea.

Odată ce cutiile fură așezate în trăsură, Harry o ajută pe Lucy să intre și apoi se așeză lângă ea. După aceea, lovi cu bastonul în acoperiș.

– Ești tăcută, spuse el.

– Sunt puțin emoționată pentru mâine.

– Nu trebuie să fii. Voi fi eu acolo și vor fi și Mina, Helena și Amelia. Ele abia așteaptă să te vadă din nou și au vorbit încontinuu despre lecțiile de dans. Se pare că ai reușit să le faci să se simtă în largul lor, chiar și atunci când privesc alții.

– De-aș putea fi și eu mâine în largul meu. Mă tem că nu voi avea despre ce să discut.

-Te contrazic. Verișoarele mele m-au asigurat că se vorbește foarte mult despre concursul de la Almack. Ceilalți vor dori să-ți știe părerea.

-Asta mă face să mă simt mai bine.

Dar nu părea deloc să se simtă mai bine.

-Îți promit că mâine n-am să stau prea mult în preajma ta, dar nici nu mă voi îndepărta prea tare.

-Mai spune-mi o dată la ce să mă aștept. Vor veni mulți invitați?

-Da, de fiecare dată este aglomerație la petrecerea anuală a mamei mele. Vor exista corturi cu gustări. Vor veni și celelalte patroane, desigur. Am să te prezint prietenilor mei și soțiilor lor.

-Ești atât de bun cu mine, dar parcă îmi doresc să nu fi acceptat să vin.

El o luă de mână.

-Îți sunt recunoscător că ai făcut-o. Tu ești motivul pentru care abia aștept să merg.

Modul în care o privea îi tăiase respirația, și era o senzație nemaipomenită să aibă toată atenția lui ațintită asupra ei.

-Nu-ți face griji, spuse el. Te vei relaxa imediat ce vom ajunge acolo.

Ea își lăsă privirea în jos.

-Mi-e teamă să nu fac vreun pas greșit din neatenție și să te fac de râs.

El o cuprinse în brațe.

-Nu vei face asta, dar îți promit ceva. Dacă te simți incomod din vreun motiv anume, plecăm.

-Nu, nu-ți pot face asta. Sunt doar emoționată. Sunt sigură că mâine voi fi bine.

El o sărută ușor pe buze.

-Știu că ești puțin neliniștită, dar o să-ți placă la petrecere.

Când trăsura opri, Harry coborî și se uită în jur, dar nu exista nici un vehicul care să circule pe stradă. Apoi o ajută pe Lucy să coboare treptele trăsurii și o însoți pe scări până acasă. Îi dădu un sărut rapid.

-Pe mâine!

Ea îi făcu cu mâna, și după un minut auzi cum zăvorul de la ușă se închide.

Harry coborî treptele în grabă și se îndreptă către trăsură. Auzi un sunet târșâit, ca și cum cineva încerca să se ridice în picioare. Părea să vină de la locuința de peste stradă. Își scoase cuțitul din buzunarul interior și se îndreptă spre scară ca să cerceteze, dar nu văzu nimic acolo. Se apropie de trăsură și îl întrebă pe vizitiul său:

– Ai văzut vreo persoană suspectă?

– Am văzut un șchiop îndreptându-se sub scara de vizavi. Asta a fost tot, Excelență.

– Nu-mi place cartierul acesta, spuse Harry.

– Nu este prea sigur, Excelență.

– Mă duc să verific scara pe partea cealaltă, spuse el.

Harry se duse sub scară. Sub cizme se auzi zgomot de cioburi. Pe jos se afla gâtul unei sticle sparte. Cineva petrecuse timp acolo. După petrecerea mamei sale, Harry intenționa să discute cu Lucy despre o locuință mai sigură. Îi va mărturisi sincer temerile sale privind siguranța ei și a bunicii sale.

Glezna lui Buckley pulsa din cauza mersului prea rapid. Încă era umflată, dar nu scrântită. Când îl văzuse pe bogătan cu Lucy, trebuise să se retragă repede în umbră. Presupuse că vizitiul îl văzuse șchiopătând către scară. Când nobilul se apropiase cu un cuțit în mână, Buckley începuse să tremure și reușise să se strecoare pe partea cealaltă. Bogătanul era un bărbat bine, mare și musculos. Scăpase ca prin urechile acului, dar Buckley îl văzu pe nobil cărând cutii în seara asta. Era evident că acesta îi cumpăra cadouri lui Lucy în schimbul serviciilor oferite.

Scoase o sticlă de la drogherie și o duse la buze, dar în ea rămăsese doar drojdia de la laudanum. În seara asta va trebui să fure din buzunare, o afacere riscantă. Dacă era prins, urma să atârne în ștreang.

Nu s-ar fi aflat în această situație mizeră dacă nu era Lucy. Ea îl trădase, îi luase toți clienții și acum probabil își desfăcea picioarele pentru nobilul bogat. Dar bărbatul ei plecase cu trăsura lui elegantă, iar Buckley avea de gând să profite de ocazie. Când ajunse la scară, făcu o grimasă pentru că îl durea glezna. Ajunse până la jumătatea treptelor și se așeză. Scoase o cârpă pe care intenționa să i-o pună căluș la gură – nu că i-ar fi păsat cuiva din acel cartier de o femeie care țipa. Trase aer adânc în piept și strigă:

– Ajutor!

În momentul în care îi va provoca mila, o va prinde.

Așa cum se aștepta, ușa ei se întredeschise. Lucy se răsti la el:

– Pleacă!

– Sunt rănit. Ajută-mă!

Ea ezită.

– Îmi ești datoare, Lucy. Ai început să lucrezi datorită mie. N-ai refuza un om rănit.

Ea închise ușa. Apoi trase și zăvorul.

– Târfă!

Jură că se va răzbuna foarte aspru pe ea când o va prinde.

După ce zăvorî ușa, Lucy se sprijini cu spatele de ea. Inima îi bătea gata să-i iasă din piept, dar trebuia să ascundă asta.

Bunica își ținea mâna la inimă.

– Ce-a fost asta?

– Buckley. Căzuse și voia să-l ajut. Am bănuit că era o păcăleală.

Bunica își frământă mâinile.

– Ce voia?

– Susținea că era rănit, dar nu era nimic altceva decât o gleznă luxată. Probabil că vrea să-mi ceară să fiu din nou asistenta lui.

– Oh, Doamne! Nu-mi place deloc asta, spuse bunica.

– În cele din urmă se va sătura să stea în ceață și va pleca acasă.

Din nefericire, se îndoia că avea să fie ultima dată. Trebuie să fie disperat. Lucy ura faptul că era nevoită să poarte cuțitul în coș, dar trebuia să fie precaută din cauza lui Buckley. Poate că era rănit, dar o învinuia pe ea pentru nenorocul lui. Poate că Buckley voia răzbunare, dar ea era mult mai deșteaptă decât el. Nu-l va lăsa să se apropie nici măcar la un metru de ea. Asta însemna că trebuia să fie atentă mereu în jurul ei. Își învățase lecția în noaptea în care acel hoț încercase să-i fure coșul și nu își permitea să fie prinsă din nou cu garda jos.

Sâmbătă, dimineața târziu

Mary sosi la mijlocul dimineții să-i aranjeze părul lui Lucy și să o ajute să se îmbrace.

Lucy se privi în oglindă.

– Mary, tu ai un adevărat talent la aranjarea părului. Ai putea fi camerista unei lady.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Mary. Presupun că pur și simplu le-am călcat pe urme mamei și surorilor mele. Crezi că ar fi mai ușor decât la cusut?

– Nu știu cu certitudine, dar câteodată trebuie să acționezi după instinct. Nu strică niciodată dacă întrebi.

Mary trase aer în piept.

– Nu am avut niciodată încredere.

Lucy se ridică.

– Eu cred că toți ar trebui să ne uităm adânc în interior ca să ne găsim încrederea în forțele proprii. Presupun că ar trebui să urmez și eu propriul meu sfat. Sunt puțin neliniștită, se confesă Lucy.

Era un adevăr spus doar pe jumătate. Nu ar fi trebuit niciodată să accepte să participe la această petrecere.

– Pășește în rochie, spuse Mary, după care ridică corsajul. Arăți minunat. Ca o prințesă.

– Nu prea cred, spuse Lucy. Pe cine încerca ea să păcălească? Nu se va integra niciodată în această lume. Mary, nu pot să mă duc. Nu pot.

– Bineînțeles că te vei duce, spuse Mary.

– Tu nu înțelegi. Toți se vor uita la mine ca și cum aș fi nevrednică să mă aflu în mijlocul lor. De ce am acceptat oare să mă duc? Cu siguranță că îl voi face de rușine în totalitate pe Harry. Nu voi fi capabilă să susțin o conversație.

– Stai nemișcată! Mary legă șnururile rochiei. Acum e Harry, nu-i *așa? Sună promițător.*

Ei îi scăpase numele lui de botez.

– Mary, recunosc că am sentimente pentru el, dar știu că familia lui nu mă va accepta niciodată. Sinceră să fiu, sunt îngrozită de această petrecere.

– Nu-ți vei dezamăgi bărbatul, spuse Mary. El este atât de frumos, și pot să pariez că va fi foarte mândru să te însoțească la micul dejun venețian.

– Nu-i așa că este cel mai caraghios nume pentru o petrecere de după-amiază? întrebă Lucy.

Mary zâmbi.

– Păi poate că vor avea gondole.

Lucy râse.

– Oh, ce m-aș face eu fără tine și Evelyn?

– Ești prietena noastră, Lucy, dar astăzi vei fi cea mai frumoasă de la petrecere.

– Nu, sunt destul de sigură că nu va fi așa. Sper doar să pot trece de ziua asta fără nici o nenorocire.

– Am văzut cum te privește ducele, spuse Mary. Este pe cale să se îndrăgostească de tine, dacă nu a făcut-o deja.

– Știu că ține la mine, dar trebuie să fiu realistă. Cel mai probabil că relația noastră se va sfârși când el se va întoarce la domeniul lui la vară. Este inevitabil.

– N-ai de unde să știi asta, spuse Mary.

– Mary, slujbele mele sunt în Londra. Când se va sfârși sezonul, el se va întoarce la Havenwood, proprietatea sa din Wiltshire. Vreau să petrec cât mai mult timp posibil cu el până când va sosi acel moment, dar trebuie să mă pregătesc pentru ziua în care va pleca.

– Lucy, îl iubești?

Ea începu să lăcrimeze.

– Am încercat să nu mă îndrăgostesc de el, dar am făcut-o.

Mary îi dădu o batistă.

– Nu plânge! Îți vei strica petrecerea. Deocamdată, ești o lady care participă la un mic dejun venețian împreună cu un duce foarte frumos. Nu lăsa nimic să strice această zi specială pentru amândoi!

– Îți mulțumesc, Mary.

– Ce te frământă? întrebă Mary. Se vede pe fața ta.

– Cred că mama lui vrea să mă pună la punct. Altfel de ce m-ar invita?

– Poate că vrea ca una dintre nepoatele ei să câștige concursul de dans de la Almack.

– Fără îndoială că este adevărat, dar nu cred că greșesc în privința intențiilor doamnei Norcliffe.

– Încearcă să gândești pozitiv, spuse Mary. Indiferent de ceea ce se va întâmpla, tu ai un iubit frumos.

– Mary, nu este al meu. Nu va fi niciodată.

– Este astăzi, spuse Mary. Ea își mușcă buza și ezită un moment.

– Ce este? întrebă Lucy.

Mary puse șalul moale pe umerii lui Lucy.

– Aș da orice să fiu în locul tău.

Lucy o îmbrățișă.

– Vei găsi pe cineva care să te adore.

– Sper ca ziua ta să fie magică, spuse Mary. Acum trebuie să plec.

– Vino să te întâlnești cu mine și bunica mâine în parc.

– Va trebui să cos, dar sigur pot săptămâna viitoare, spuse Mary. Voi veni și cu Evelyn.

– Voi ține minte că ai promis asta.

Cu toate astea, ea știa că decizia stătea în mâinile lui Madame Delanger.

Lucy o conduse către ușă.

– Îți mulțumesc.

– Va trebui să-mi povestești totul când ne vedem data viitoare, spuse Mary.

– Așa voi face.

– La revedere, doamnă Longmore, zise Mary.

După ce închise Lucy ușa și trase zăvorul, bunica spuse:

– Vino să stai lângă mine!

Lucy făcu întocmai.

– Mi-aș fi dorit să vii cu mine astăzi.

– Deja am discutat asta, spuse bunica. Granfield va sosi cât de curând. Aș avea să-ți spun câteva lucruri înainte să ajungă.

Stomacul lui Lucy se încleștă.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, dar îmi fac griji pentru relația ta cu el.

Lucy își umezi buzele uscate. Oare bunica ei ghicise că îi permisese anumite libertăți?

– Nu mă înțelege greșit. Pare să fie un bărbat bun și iubitor. Știi că îmi place foarte mult de el. Nu cred că te-ar răni cu bună știință, dar te sfătuiesc să nu-ți pierzi inima pentru el.

Era speriată că va suferi când vor trebui să se despartă.

Bunica sorbi din ceai.

– M-am gândit la asta foarte mult de când a mărturisit că este duce. Familia lui se va aștepta de la el să se căsătorească cu cineva de rangul lui.

– Știu, spuse Lucy. Nu-mi fac nici o iluzie în privința unui viitor cu el.

Câteodată, își imagina cum locuiau toți trei într-o căsuță care avea un șemineu în care ardea focul. Alungă imaginea nesăbuită din minte, dar se simți puțin pustie știind că imaginea nu era nimic altceva decât un vis cu ochii deschiși.

Bunica oftă.

– Presupun că încerc să te previn să nu te îndrăgostești. Nu vreau decât să te protejez.

– Știu.

Harry nu era niciodată departe din gândurile ei. Când o săruta, ea se simțea entuziasmată și apreciată, dar știa că va suferi teribil când el va pleca din Londra în acea vară.

Bunica îi mângâie mâna.

– Ești o tânără sensibilă. Știu că vei acționa într-o manieră responsabilă.

Lucy acționase deja iresponsabil, dar nu va regreta niciodată săruturile și atingerile sale păcătoase.

– Acum mă tem că ți-am umbrit ziua, spuse bunica. Nu am intenționat să fac asta. Trebuie să te bucuri de ziua de azi. Sper că porți perlele mamei tale, spuse bunica.

Lucy se concentră să-și păstreze vocea neschimbată.

– Rochia e destul de încărcată pentru o petrecere de după-amiază.

Nu-i spusese niciodată bunicii sale că dusese la amanet colierul de perle. Poate că ar fi trebuit să-i mărturisească acest lucru, dar nu voia să-și întristeze bunica. Poate că fusese greșit din partea ei, dar ce putea fi greșit în faptul că încerca să evite să rănească pe cineva în mod inutil? Nu s-ar fi schimbat nimic dacă îi spunea.

Se auziră pași pe scările de afară.

– Cred că a venit Granfield, spuse bunica.

Lucy deschise ușa, și iată că el stătea acolo având în mână un trandafir roșu.

– Pentru tine, spuse el.

Ea mirosi parfumul trandafirului.

– Este superb.

El făcu o plecăciune peste mâna ei.

– Și tu la fel.

Bunica se ridică.

– Ei bine, Granfield, ți-o încredințez pe nepoata mea spre protecție. Să ai mare grijă de ea!

– Bunico, nu ai de ce să-ți faci griji!

Ochii albaștri ai lui Harry se aprinseră când întâlni privirea lui Lucy.

– Voi avea grijă de ea, doamnă Longmore.

– În regulă, spuse bunica, apoi își duse ceașca pe bufet.

După ce plecă ea, Harry scoase un săculeț albastru-închis din catifea și i-l întinse lui Lucy. Ea înghență imediat ținând săculețul în mână. Își ținu răsuflarea când îl deschise. Apoi suspină.

– Perlele mamei mele, șopti ea. Apoi izbucni în lacrimi.

– Nu am fost foarte sigur dacă erau acestea, spuse el cu o voce joasă.

– Le recunosc după inima de argint de pe lănțișor. Tremura ușor.

– Slavă Domnului pentru acest lănțișor. Aproape că ieșisem din magazinul de amanet, dar cămătarul mi-a atras atenția asupra inimii din argint. Mi-a spus că și-a adus aminte de tine datorită ei. Așa că am decis să risc.

Pieptul ei tremura de suspine.

– Sunt ale mamei. Nu-mi vine să cred că le-ai găsit.

– A trebuit să încerc, spuse el. Te rog, nu plânge!

În acel moment, Lucy se îndrăgosti de el definitiv și irevocabil.

– Îți m-mulțumesc.

El îi întinse batista și ea își șterse ochii.

– Bunica nu știe despre perle, șopti ea.

Harry se aplecă și o sărută pe obraz.

– Înțeleg. Apoi își puse batista deoparte.

– Acesta este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată, spuse ea.

Când el îi puse perlele în jurul gâtului, ea le atinse, nevenindu-i încă să creadă că el le găsise.

Pe podea se auzi bastonul bunicii.

– Să aveți o după-amiază plăcută la petrecere.

– Mulțumim, doamnă Longmore, spuse Harry.

Lucy îl apucă de braț când acesta i-l întinse. Ceva din interiorul ei tremura întruna, iar ea știa că era inima.

Când Lucy se uită pe stradă, se încruntă.

– Mai este o trăsură.

– Da, spuse el. Te trimit împreună cu Bellingham și cu soția lui, Laura – Lady Bellingham – ca să fim cuviincioși. Oricum, vom pleca devreme de la petrecerea de astăzi și vom folosi trăsura mea.

El o conduse către cealaltă trăsură. Lordul Bellingham și soția lui coborâră, iar Harry făcu prezentările.

Lordul Bellingham făcu o plecăciune:

– Domnișoară Longmore, dorești să vii împreună cu soția mea și cu mine?

– Da, vă mulțumesc.

Bell îi făcu cu ochiul lui Harry.

– O să avem grijă de ea, bătrâne!

Harry își ridică bărbia.

– Mulțumesc, Bell.

Harry ajunse primul, așa că așteptă în trăsură până sosi și cea a lui Bellingham.

– Iată că ați sosit, spuse Harry când Bell le ajută pe doamne să coboare.

Harry îi oferi brațul lui Lucy și îi conduse către casă. Se aplecă și șopti:

– Voi fi cel mai invidiat bărbat de la petrecere astăzi.

Ea credea altceva, dar expresia din ochii lui albaștri îi tăie respirația.

– Arăți splendid, spuse el.

– O rochie frumoasă și o bonetă drăguță fac toată diferența.

– Nici o rochie sau o bonetă nu ar putea vreodată să-ți eclipseze frumusețea naturală.

– Bine, dacă spui tu. Presupun că ar fi nesăbuit din partea mea să te contrazic.

– Vorbesc serios, spuse el.

Lucy se gândi să-l ia puțin în râs.

– Mă aflu sub efectul farmecelor tale.

– Da? Ar fi bine să mă gândesc la noi modalități de amăgire.

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Cred că farmecul îți curge prin vene.

– Poate că te-aș putea fermeca pentru un sărut mai târziu? șopti el.

– Poate, dacă vei fi cuminte, răspunse ea.

– Oh, acum mi-ai lansat o provocare.

Când intrară în foaier, Lucy se gândi că cea mai mare provocare de astăzi va fi mama lui Harry. Bănuia că intențiile doamnei Norcliffe erau de a se asigura că ea va fi pusă la punct. Cu siguranță că nu avea să fie prima dată, dar Lucy dorea să se comporte cât de cordial posibil, indiferent de ceea ce spunea mama lui.

Exista o parte din ea care spera ca doamna Norcliffe să o ignore, dar o altă parte dorea să o impresioneze pe mama lui. Era o dorință copilărească. Se îndoia că doamna Norcliffe își va da măcar seama

că ea se afla acolo. Până la urmă, nu cu mult timp în urmă pretinsese că o uitase.

Indiferent de ceea ce se întâmpla, trebuia să rămână liniștită de dragul lui Harry. El își dorise ca ea să participe la petrecere cu el, iar ea era onorată. Timp de mulți ani își va aminti de această rochie frumoasă, de perlele mamei ei și de bărbatul galant care îi furase inima.

– Noi ne îndreptăm către grădină, spuse Bell, și o conduse pe Lady Bellingham afară.

Se auziră pași pe scări, iar Harry se opri.

– Mina, se află cineva pe afară?

– Deja s-a adunat destulă lume. Mătușa este în extaz. Domnișoară Longmore, mă bucur că ai venit! Rochia ta este minunată. Harry, intenționez să ți-o fur. Mai târziu o poți duce să vadă peștișorii aurii.

– Mina, am venit cu ea la cererea mamei mele.

– Știu. Acum du-te să-ți găsești prietenii! Nu am nici o îndoială că fumează țigări de foi și beau din sticluțele lor. Să nu crezi că nu știu ce se întâmplă pe la spatele mătușii.

El îi făcu cu ochiul.

– Dar tu nu ne-ai pârî niciodată.

– Eu nu voi strica distracția bărbaților, dar ție îți va părea rău dacă mătușa va simți miros de băutură în respirația ta.

– Voi păstra distanța față de ea, spuse Harry râzând.

Lucy observă amuzamentul din ochii lui și nu se putu abține să nu zâmbească.

Mina o luă de braț.

– Văd că ți-ai adus umbrela. Vom fi ferite de pistrui. Acum vino cu mine! Vreau să te prezint tuturor.

Când pășiră în grădini, aerul era parfumat de mirosul trandafirilor. Era evident că Harry culesese trandafirul pe care i-l adusese din grădina mamei sale.

– Este foarte frumos aici.

– Mătușa iubește trandafirii. Ți-a spus Harry că numele meu de botez este Melinda? M-am gândit că poate te-ar interesa, din moment ce toată lumea este surprinsă de porecla mea.

– Este un nume neobișnuit, spuse Lucy.

– Numele mamei era tot Melinda, și surorile mele se necăjeau când îl auzeau. A fost ideea lui Harry să mi se spună Mina. Eu și surorile

mele eram foarte mici când ne-au murit părinții într-un accident. Mătușa ne-a tratat ca pe propriile fiice.

Lucy făcu ochii mari.

– Am înțeles că locuiești cu bunica ta, spuse Mina.

– Da, sunt norocoasă să o am.

Mina o studie timp de o clipă, dându-i impresia lui Lucy că era o tânără mai înțeleaptă decât îi arăta vârsta.

– Așadar te-ai descurcat singură în lume predând dansul.

– Nu am doar o slujbă, dar dansul este foarte important pentru mine. Sper ca într-o zi să am propriul meu studio.

– Ești ambițioasă, spuse Mina.

– Da, dar fac ceea ce trebuie, răspunse Lucy.

– Se presupune că aparținem sexului slab, dar puterea noastră stă în abilitatea de a găsi căi în jurul limitelor pe care le-a impus societatea pentru noi.

– Bine zis, confirmă Lucy.

Crezuse mereu că femeile aristocrate își trăiau viața în confort și fără griji, dar cuvintele Minei îi amintiră că toate femeile treceau prin încercări și necazuri.

Intrară în cort, și Mina o conduse spre spate. Lucy o observă pe doamna Norcliffe, care vorbea cu mai multe doamne. În timp ce se apropiau, Lucy bănuia că mama lui Harry o văzuse, dar doamna Norcliffe părea hotărâtă să-i ignore prezența.

Trei tinere trecură pe lângă ele și îi aruncară lui Lucy o privire disprețuitoare. Pentru o clipă, Lucy se întrebă dacă făcuse ceva greșit, până când o luă Mina de braț.

– Nu le băga în seamă pe cele trei. Sunt geloase pe tine.

– Cum așa? Nici măcar nu mă cunosc.

– Au fost prezente când ai avut prima lecție de dans în salonul mătușii. Te-au văzut dansând cu Harry. Toate fetele singure l-au luat în vizor, dar pe el îl enervează atenția lor. Nu-i plac fetele care vorbesc peltic doar pentru că așa este la modă.

Lucy nu auzise niciodată ceva mai caraghios.

– A, uite-o pe mătușa, spuse Mina. Să mergem la ea?

– Mătușa ta este prinsă într-o conversație în acest moment. Poate ne putem plimba prin grădină, spuse Lucy.

– Dar Harry se va supăra. Știu că își dorește să-ți arate peștii. Vrei să luăm un pahar cu limonadă?

Lucy încuviință. Cu siguranță că nu-și dorea să stea pe acolo să aștepte să o vadă doamna Norcliffe. Găsiră scaune libere într-o zonă ferită de briză și se așezară să bea limonada. Un valet se opri în fața lor cu mici prăjituri glazurate, dar Lucy refuză. Ar fi fost în stare să scape ceva pe rochie.

Câteva momente mai târziu, li se alăturară Helena și Amelia.

– Ai o rochie drăguță, spuse Amelia. Unde ai făcut-o?

– La un magazin de pe Bond Street, spuse Lucy.

– Oh, atunci trebuie să fie la Madame Delanger, spuse Helena. Am cumpărat și noi de acolo recent.

Lucy nu spuse nimic. Cele trei surori ar fi fost șocate să afle că ea cususe și spălase podelele magazinului cu câteva săptămâni în urmă.

– A, uite că vine mătușa, spuse Mina.

Când sosi doamna Norcliffe, se încruntă către Mina.

– Te-am văzut mai devreme, dar ai dispărut.

– Erai foarte prinsă, mătușă. Îți amintești de domnișoara Longmore.

– Bineînțeles că da. Eu am invitat-o. Doamna Norcliffe își întoarse atenția către Lucy. Arăți foarte bine în această rochie.

Lucy se ridică și făcu o reverență.

– Vă mulțumesc.

– Mătușă, și-a făcut rochia la magazinul pe care l-am descoperit pe Bond Street. Acela care ți-a plăcut atât de mult.

Un valet aduse un scaun pentru doamna Norcliffe, dar ea îl refuză.

– Domnișoară Longmore, vrei să te plimbi cu mine? întrebă ea.

– Da, vă mulțumesc.

Lucy își deschise umbrela și începu să meargă lângă ea. Doamna Norcliffe mergea într-un ritm domol și dădea din cap către ceilalți invitați care treceau pe lângă ele. Lucy se întrebă dacă doamna Norcliffe va dezvălui de ce o invitase să se plimbe împreună. Fiind neliniștită din cauza tăcerii, Lucy spuse:

– Este o zi frumoasă. Îmi imaginez că sunteți bucuroasă că vremea a ținut cu dumneavoastră.

– Întotdeauna planific alternative. Dacă se întâmpla să plouă, eram pregătită să țin evenimentul în interior.

– Foarte înțelept, spuse Lucy. Își reaminti să-și acorde timpul necesar să gândească înainte să răspundă.

– Tu ai familie? întrebă doamna Norcliffe.
– Doar pe bunica mea.
Doamna Norcliffe își țuguie buzele.
– Nu mai ai pe nimeni în familie?
Lucy nu voia să-l menționeze pe contele de Wargrove.
– Sunt doar eu și bunica mea.
Doamna Norcliffe își încruntă sprâncenele.
– Asta înseamnă că nu ai o viață prea ușoară.
– Încerc să mă descurc cât mai bine și mă consider norocoasă că o am pe bunica.
– Din moment ce predai dansul, presupun că nu ai moștenit o avere.
Lucy zâmbi ușor.
– Nu, nu am moștenit.
– Iartă-mă, dar cu siguranță că lecțiile de dans nu sunt plătite prea bine.
Ea nu simți nici o obligație să explice.
– Sunt norocoasă că îmi place ceea ce fac.
– Se vede că știi să vorbești și să te comporți. Lady Jersey a fost impresionată de abilitățile tale de dans.
– O voi lua ca pe un compliment, spuse Lucy.
– Bunica ta nu a venit cu tine.
– Nu, nu a putut să participe. Lucy se gândi că nu era necesar să menționeze afecțiunea bunicii sale.
Doamna Norcliffe o privi cu o expresie vicleană.
– Înțeleg că ești ambițioasă.
„Nu și în ceea ce îl privește pe fiul tău, dacă la asta te referi."
– Sunt mai mult decât bucuroasă să-i ajut pe cei care doresc să-și îmbunătățească abilitățile de dans.
Doamna Norcliffe pufni.
– Este un mod drăguț de a spune că intenționezi să faci o afacere din asta.
Lucy îi întâlni privirea.
– Sper ca într-o zi să-mi deschid propriul studio de dans. Aproape că se aștepta ca doamna Norcliffe să reacționeze cu oroare.
– Îți admir onestitatea. Doamna Norcliffe își agită evantaiul. Cum l-ai cunoscut pe fiul meu?
Cu siguranță că nu avea să recunoască faptul că scosese cuțitul în fața lui.

– Ne-am cunoscut în parc. Câinele său scăpase din lesă și a decis să se împrietenească cu mine.

Ea își arcui sprâncenele subțiri.

– Fiul meu sau câinele?

Lucy își acoperi râsul.

– Vă rog să mă scuzați.

– Nu e nevoie să te scuzi.

– Acum înțeleg de la cine are simțul umorului. „Și ochii albaștri."

– Este un ștrengar. Întotdeauna a fost, spuse doamna Norcliffe. Unchiul său îl încuraja să facă năzbâtii, dar a fost un model bun pentru Harry după ce a murit soțul meu.

– Trebuie să fi fost greu pentru dumneavoastră.

Ea oftă.

– Nu mult după aceea, sora mea și soțul ei au pierit într-un accident de trăsură. Trebuia să am grijă de trei fetițe. Nu am avut timp să cad în melancolie, dar le iubesc. Sunt ca fetele mele. Și fiul meu este de asemenea atașat de ele.

Lucy era surprinsă să o găsească pe doamna Norcliffe mult mai amabilă decât se așteptase.

– Îmi imaginez că fetele vă adoră, spuse Lucy.

– Ne înțelegem bine. Ai văzut grădina de trandafiri? întrebă doamna Norcliffe.

Pentru o clipă, Lucy fusese surprinsă cu garda jos din cauza schimbării subiectului.

– Doar puțin.

– Am să-ți fac un tur.

– Vă mulțumesc. Aș fi încântată.

Curiozitatea ei spori. Se întrebă încă o dată de ce o invitase doamna Norcliffe la micul dejun venețian. Lucy bănuia că avea un motiv pentru care o conducea într-un loc retras, dar nu avea nici o idee la ce să se aștepte. Fără îndoială că doamna Norcliffe îi va dezvălui motivul destul de curând. Și având în vedere antecedentele ei cu doamna Norcliffe, Lucy intenționa să păstreze garda sus.

Când intrară în grădină, Lucy văzu mai multe tufe de trandafiri de toate culorile, inclusiv roz, albi și roșii. Atinse ușor petala delicată a unui trandafir roșu.

– Acest soi special se numește trandafir de catifea, spuse doamna Norcliffe.

– Miroase foarte frumos.

– Încerci să te faci plăcută, domnișoară Longmore?

Inima lui Lucy începu să bată foarte tare încercând să caute un răspuns, dar desigur ea dădu răspunsul cel mai sigur:

– Sper să mă fac plăcută când predau dansul.

Pe buzele doamnei Norcliffe apăru un zâmbet ironic.

– Un răspuns atent.

– Sunt o persoană atentă. „Mincinoaso! Dacă ai fi fost atentă, n-ai fi făcut niciodată cunoștință sau nu te-ai fi sărutat cu fiul ei."

Doamna Norcliffe rupse un fir de trandafir.

– Dacă tot îți place parfumul, cred că pe acesta îl vei găsi foarte neobișnuit.

Lucy își duse trandafirul la nas.

– Miroase a scorțișoară, spuse ea cu mirare.

– Nu vei fi surprinsă să afli că se numește scorțișoara timpurie.

– Bănuiesc că petreceți mult timp în grădină.

– Nu atât de mult cât aș dori. În plin sezon, este nebunie. Continuă să se plimbe printre tufe și mai luă unul. Acesta este cunoscut ca trandafirul virgin.

Lucy se înroși la față și desigur că se simți ridicol. Doamna Norcliffe părea amuzată.

– Se numește așa pentru că nu are spini deloc.

– Ce convenabil, spuse Lucy. Probabil că acesta fusese cel mai stupid comentariu pe care îl făcuse vreodată.

Până acum, doamna Norcliffe fusese amabilă, dar Lucy știa că plutea ceva în aer. Era clar că doamna avea un motiv pentru care o îndepărtase de ceilalți invitați. Cel mai probabil, făcuse asta pentru că nu dorea ca altcineva, poate fiul ei, să audă ce spune.

Doamna Norcliffe o conduse către o bancă de lemn.

– Probabil că vei considera că întrebarea mea este nepotrivită, doar pot să te întreb cum își poate permite o profesoară de dans o rochie de la o croitoreasă scumpă de pe Bond Street?

Lucy bănuia că doamna Norcliffe credea că fiul ei îi cumpărase rochia.

– La un moment dat am lucrat la magazinul lui Madame Delanger. Aceasta a fost o rochie abandonată pe care croitoresele ei au făcut-o pentru mine.

Doamna Norcliffe își ridică sprâncenele.

– Cât de generoasă este fosta ta patroană.

Lucy zâmbi ușor.

– Cred că spera ca lumea să întrebe de magazinul ei.

– O tactică subtilă și un avantaj și pentru tine, de asemenea. Făcu o pauză și adăugă: Perlele tale arată bine cu rochia.

Era clar că voia să întrebe cum de și le permitea.

– Au aparținut mamei mele. Desigur că nu avea să dezvăluie că le recuperase Harry de la cămătar.

– Din moment ce ai lucrat pentru Madame Delanger, presupun că te pricepi să coși, spuse doamna Norcliffe.

La fel ca toate fetele, ea învățase să coasă, să cârpească și să brodeze.

– Mă descurc la un nivel mediu să lucrez cu acul, dar pasiunea mea este dansul.

– Poate că și rochiile drăguțe sunt.

Putea să răspundă cinstit; până la urmă, nu păcălea pe nimeni, mai ales pe doamna Norcliffe.

– N-am avut niciodată o rochie atât de frumoasă și nici nu mă aștept să am prea curând.

– Îți vine foarte bine, spuse doamna Norcliffe.

– Mă îndoiesc că voi mai avea vreo ocazie unde să o port.

– Ești pesimistă din fire? întrebă doamna Norcliffe.

– Sunt practică.

Dacă se va găsi în situația să nu aibă bani – și se întâmplase asta nu o singură dată –, probabil că va fi nevoită să vândă rochia. Dar nu putea lăsa ca astfel de gânduri să o distragă.

– Domnișoară Longmore, manierele tale sunt rafinate. Tatăl trebuie să fi fost un gentleman.

– Nu a deținut nici o proprietate.

Desigur, nu pomeni despre obiceiul oribil al tatălui ei de a bea.

– Atunci înseamnă că mama ta a fost cea care te-a influențat. Ce e cu familia ei?

Lucy nu avea nici o intenție să-l menționeze pe contele de Wargrove.

– Mama mea a fost îndepărtată de familia ei înainte să mă nasc eu.

– Îndepărtată? întrebă doamna Norcliffe.

– Mama mea a fugit, spuse ea.

– Oh, Doamne, spuse doamna Norcliffe. Prea multe fete cred că este romantic până când descoperă că nu au nici o zestre. Ei bine, lipsa familiei tale este regretabilă, spuse ea. Cu toate acestea, tu ești

de apreciat pentru faptul că ai grijă de bunica ta. Acum, mi-aș dori să vii să predai dansul marți dimineață la mine în salon. Mă pot baza pe tine?

Inima lui Lucy tresăltă.

– Apreciez această oportunitate.

– Sunt hotărâtă să-i văd pe Mina și pe Everleigh câștigând concursul de dans dacă este posibil. Am auzit din sursele mele că domnul Fitzhugh și domnișoara Fothergill repetă în fiecare zi. Domnișoara în cauză este încântătoare, dar Fitzhugh este un libertin cunoscut. Sunt îngrozită că Lord și Lady Tatten-Brown le permit fiicei lor să se apropie de acest bărbat.

Lucy rămase tăcută, deși într-un fel era amuzată de părerile doamnei Norcliffe.

– Există anumite dansuri la care vă gândiți?

– Da, spuse ea. Printre primele dansuri va fi alemanda[1]. Presupun că ești familiarizată cu el.

– Da, îl știu bine.

– Pari să fii o fată deșteaptă. Doamna Norcliffe se juca cu trandafirul virgin. Așa cum presupun că ai ghicit, te-am adus în grădină ca să putem vorbi în privat.

Deși știa că urma să vină acest moment, inima lui Lucy începu să bată foarte tare.

– Ai o relație de prietenie cu fiul meu.

I se uscă gura.

– Nu ne cunoaștem de mult timp.

– Înțeleg. Există o tânără pe care o am în vedere pentru fiul meu. Cred că îți amintești de domnișoara Hortense Osterham.

Lucy se luptă să-și păstreze expresia neutră, dar veștile o tulburară.

– Da, desigur.

Doamna Norcliffe o privi cu atenție.

– Din nefericire, speranțele mele în direcția aceea nu au dat roade. Bineînțeles că am fost dezamăgită. Educația și înzestrările domnișoarei Osterham sunt excelente. Fiul meu însă are propriile sale idei.

[1] Vechi dans de origine populară germană (n.tr.)

Lucy se simțea ca și cum evitase să fie strivită de copite, iar inima ei bătea în continuare prea repede. Nu ar fi trebuit să lase garda jos în fața mamei lui viclene.

Doamna Norcliffe o privi cu un zâmbet dur.

– Fiul meu este considerat a fi cel mai eligibil burlac din Londra. Am toate speranțele că se va căsători bine – poate înainte de încheierea sezonului.

Lucy nu voia să se gândească la finalul sezonului, deși avea să vină chiar dacă era pregătită sau nu, dar nu voia să-și strice ziua îngrijorându-se despre a doua zi sau despre sfârșitul sezonului. Dorea ca peste un an să-și amintească de această zi ca fiind una fericită petrecută alături de el.

Cu toate acestea, era clar că doamna Norcliffe intenționa să se asigure că Lucy nu avea să stea în calea planurilor sale pentru Harry și voia să o avertizeze să se dea la o parte. Dar de ce? Doamna Norcliffe nu avea de unde să știe că se întâmplase ceva romantic între ea și Harry, dar nu avea nevoie de dovezi. Mama lui Harry o putea distruge cu ușurință doar prin câteva cuvinte dacă dorea. Stomacul lui Lucy se încleștă la acest gând. Trebuia să fie mereu în gardă când se afla în preajma doamnei Norcliffe – mai ales astăzi.

Un foșnet de fuste îi distrase atenția doamnei Norcliffe. Lucy se străduia să-și recapete cumpătul. Își simțea inima ca și cum i-ar fi stat în gât, dar nu trebuia să o lase pe doamna Norcliffe să o intimideze. Nu îi va da această satisfacție.

– Mătușă, aici erai, spuse Mina. M-am gândit eu că s-ar putea să îi arăți domnișoarei Longmore grădina de trandafiri.

Lucy se întreba dacă Mina venise în grădină ca să intervină. Deși nu va ști niciodată cu siguranță, Lucy învățase să aibă încredere în instinctele ei, iar acest lucru era clar.

– Aș face bine să mă întorc către ceilalți oaspeți, spuse doamna Norcliffe. Domnișoară Longmore, vom vorbi după lecția de dans de marți.

Lucy se ridică și făcu o reverență. Mina o luă de braț.

– Vino cu mine! Nu am petrecut decât câteva clipe împreună. Presupun că mătușa mea ți-a cerut să vii să ne instruiești la sesiunea de repetiții de marți.

– Da, așa este.

Deodată, își lăsă preocupările deoparte. Nu avea nici un rost să se îngrijoreze despre ceea ce se putea întâmpla. Fusese invitată să predea dansul marțea viitoare în salonul doamnei Norcliffe, iar acest lucru părea să fie cel puțin un semn bun. Având în vedere experiențele ei trecute, știa mai bine cum să se comporte.

– Sper că mătușa mea nu a fost prea indiscretă, spuse Mina. Se laudă că știe totul despre toată lumea.

Lucy abia dacă știa cum să răspundă la afirmația Minei. Lăsă ca liniștea să-i fie răspuns. Mina se uită la ea.

– O, Doamne, sper că mătușa n-a fost prea băgăreață.

– Am răspuns spre satisfacția ei... și a mea.

Mina zâmbi.

– Mă gândeam că probabil vei face față provocării ei. Majoritatea oamenilor nu pot. Oh, uite! Harry, Everleigh, Charles Osgood și lordul Chesfield stau chiar în fața cortului, spuse Mina. Hai să ne alăturăm lor!

Vântul le sufla fustele în timp ce traversară peluza. Când ajunseră în dreptul domnilor, Harry zâmbi.

– M-am întrebat unde te-o fi dus Mina. Presupun că ați mers să vedeți grădina de trandafiri.

– Mi-a arătat-o mama ta. Este frumoasă, spuse Lucy.

– Noi aveam de gând să mergem către pod să vedem peștii de aur, spuse Harry.

Mina le făcu semn surorilor sale să li se alăture. Apoi i-o prezentă domnului Osgood pe domnișoara Hortense Osterham.

Ochii domnului Osgood se aprinseră.

– Domnișoară Osterham, vă pot însoți să mergem să vedem peștii?

– Da, aș fi încântată, spuse Hortense. Își puse mâna în jurul brațului său.

– Vă pot însoți, domnișoară Longmore? întrebă Harry.

– Da, desigur, spuse ea luându-l de braț.

Harry o conduse pe drumul aflat de-a lungul gazonului. Se adunară cu toții pe podul mic din lemn privind cum dădeau peștii din cozi. Harry se uită la Hortense și i se alătură pe cealaltă parte a podului.

– Mă tem că data trecută când ne-am întâlnit te-am supărat fără să vreau.

Ea făcu o grimasă.

–Vă rog să mă scuzați, Excelență! V-ați comportat ca un adevărat gentleman. Mamele noastre însă au fost... hotărâte.

–Da, fără îndoială că au cele mai bune intenții, dar câteodată se pot transforma în ceva stânjenitor, spuse el.

–Mă bucur că suntem... înțelegători, spuse Hortense.

–Așa este, domnișoară Osterham. Înțeleg în totalitate.

Harry se duse către Lucy la puțin timp după aceea.

–Mă așteptam ca peștii să fie aurii, spuse Lucy, dar unii sunt portocalii.

Harry păși lângă Lucy.

–Mama este mândră de heleșteul ei.

–Ce mănâncă? întrebă domnișoara Osterham.

–Friptură de vită, spuse domnul Osgood, făcând-o pe domnișoara Osterham să roșească și pe toți ceilalți să râdă.

–Simțiți-vă liberi să explorați terenurile cât doriți, spuse Harry. Există umbră sub corturi, și bănci pe sub unii dintre copaci.

Everleigh își frecă mâinile.

–Granfield, îndrăznesc să spun că doamnele noastre vor fi de acord să ne însoțească.

Mina dădu din cap.

–Nu vom petrece timpul numai cu voi. Ne veți aprecia mai mult atunci când vă vom face să așteptați.

Everleigh își puse mâna în șold.

–Ce spui, Granfield? Tocmai ni s-au dat papucii?

Harry îi făcu cu ochiul lui Lucy.

–Cred că vor să se lase greu de cucerit. Să n-ai nici o grijă, le vom prinde din urmă.

–Lucy, aș dori să-ți prezint câteva doamne care sunt interesate de lecțiile tale de dans, spuse Mina. În special trebuie s-o cunoști pe Lady Ravenshire. Este destul de amuzantă. O să-ți placă foarte mult de ea și de Lady Bellingham.

O oră mai târziu

Harry stătea tolănit pe un scaun din cort împreună cu prietenii săi. Ei beau limonadă din moment ce mama lui refuzase să permită să se servească băuturi alcoolice.

– Acum un an, ne-am fi îndepărtat de cort ca să fumăm trabucurile lui Bell, spuse Harry, stând picior peste picior. Mai ai vreunul, Bell?

Bell scoase un oftat dezgustat.

– Nu. Laura a spus că put din cauza lor.

Harry suspină.

– Câinele meu pute. Barlow a refuzat să-l spele.

Colin râse în hohote.

– Cine naiba este Barlow?

– Valetul meu. Presupun că va trebui să-i fac baie.

Bellingham își arcui sprâncenele.

– Valetului?

Harry aproape că scuipă limonada. O doamnă în vârstă care trecea pe acolo se uită la el cu o expresie îngrozită și se grăbi să se îndepărteze.

– O, Doamne, spuse Colin, ștergându-și lacrimile de râs de pe față.

Everleigh se încruntă.

– Ce faci Ravenshire, plângi?

Acest comentariu declanșă un râs necontrolat. Bellingham se ridică.

– Se apropie doamnele, domnilor! Pretindeți că sunteți civilizați!

Bineînțeles că râseră în hohote. Angeline clătină din cap.

– Pot să întreb ce ați găsit toți patru atât de amuzant?

Colin o apucă de talie.

– Soția mea, mă îndoiesc că ți se va părea amuzant.

– Oh, dar pe tine te găsesc extrem de amuzant, soțul meu.

El îi făcu cu ochiul.

– Fii drăguță cu mine, și te voi lăsa să dărâmi iar pereții.

– Ha, ha!

Lucy se așeză pe un scaun lângă Lady Bellingham. Harry era bucuros că ea părea să se simtă în largul ei.

– Domnișoară Longmore, ești nouă la Londra? întrebă Lady Ravenshire.

– Relativ nouă, spuse Lucy.

Harry observă că Lucy era adepta răspunsurilor care nu oferă prea multe informații. Găsea destul de interesant acest lucru și se întreba dacă făcea asta înadins pentru a-și ține viața confidențială.

– Când am venit prima dată la Londra, orașul mi s-a părut năucitor, spuse Lady Bellingham. Am avut o existență liniștită și în siguranță la țară.

– Mie îmi place să merg la cumpărături, spuse Lady Ravenshire. Am pus ochii pe un covor nou.

– Oh, Doamne, spuse Colin. Mai întâi covorul și apoi urmează vopseaua. Soția mea, te implor să te oprești să ne transformi casele. Poți decora casele prietenilor noștri. Ei probabil că te vor da afară când le vei dărâma un perete sau îi vei face să caute o comoară ascunsă în pod.

Toată lumea râse. Colin se încruntă.

– Angeline, arăți puțin epuizată. Lasă-mă să te duc acasă să te odihnești.

– Sunt puțin obosită, spuse ea punându-și mâna pe burta ei rotunjită.

Lady Bellingham se duse în spatele soțului ei și îl sărută pe obraz.

– Verifici dacă miros a țigări de foi, draga mea? întrebă Bellingham.

– Cine, eu?

– Chiar le duc lipsa, să știi!

– Dar mie mi-ai duce și mai mult lipsa, spuse Lady Bellingham.

– Știi cum să negociezi dur.

Ochii ei se aprinseră.

– Știu cum să obțin ce vreau.

– Everleigh și Harry ar trebui să ia notițe, spuse Bellingham.

– Ha, făcu Lady Bellingham. Vă va fi mult mai bine dacă primiți instrucțiuni de la soțiile prietenilor voștri.

– Dar vreau ca ei să sufere, iubirea mea, spuse Bellingham.

Harry își dădu ochii peste cap.

– Everleigh, ai în fața ta doi bărbați care sunt doborâți și domesticiți. Noi, pe de altă parte, suntem liberi ca păsările cerului să facem orice dorim.

– Miroase a pariu, spuse Bellingham. Am să-l caut luni în cartea de pariuri de la White.

Harry ridică din umeri.

– Dacă ești dispus să participi cu banii tăi, eu sunt mai mult decât dispus să te ușurez de ei.

Câteva minute mai târziu, se apropiară Charles Osgood și domnișoara Osterham arătând puțin cam răvășiți.

– Ne-am aventurat către seră și am pierdut noțiunea timpului, spuse Osgood.

Lucy observă că obrajii tinerei erau îmbujorați. Era un lucru bun că se întorseseră înainte ca altcineva să le observe absența.

Apăru doamna Norcliffe.

– Îndrăznesc să spun că arătați cu toții ca și cum v-ați simți foarte bine.

– Într-adevăr, a fost o petrecere frumoasă, spuse Ravenshire, dar noi trebuie să plecăm. Angeline trebuie să se odihnească.

– Vă mulțumim pentru o după-amiază minunată, doamnă Norcliffe, spuse Lady Bellingham.

Când mai multe doamne o înconjurară pe doamna Norcliffe, Harry o luă deoparte pe Lucy.

– Hai să plecăm înainte să iasă toată lumea!

– Da, îți mulțumesc. Nu voia ca restul să observe că ea călătorea singură cu el.

– Ți-a plăcut petrecerea? întrebă el când se îndreptau spre casă.

– Da, mai ales de verișoara ta Mina.

– Toată lumea o adoră, spuse Harry. În cazul în care am uitat să spun, tu ai fost cea mai drăguță dintre doamne astăzi.

– Ești un dulce, Harry.

Zâmbetul lui se aprinse ca o duzină de lumânări.

– Nu, eu doar sper.

Ea știa la ce se referă. Gândurile la cuvintele pe care i le adresase mama lui în grădină îi afectară starea de spirit pentru un moment. Într-un fel, în mijlocul tuturor întâlnirilor lor în parc și în trăsura lui, ea reușise să-și scoată din minte faptul că el era duce. Pentru ea, el era Harry, fermecătorul, hotărâtul și mereu optimistul Harry. Dar cuvintele mamei lui de astăzi îi reamintiră că nu era un bărbat oarecare. Avea atribuții în parlament și îndatoriri față de familia lui. Toată lumea din înalta societate se aștepta ca el să se căsătorească bine. Era responsabil pentru descendența lui și pentru viitorii lui fii și fiice.

Deocamdată, ea îl va ține în brațele și în inima ei până când se apropia sezonul de final. Gândul acesta o făcu să i se strângă pieptul până când nu mai putu să respire. Ea trebuia să fie cea care va pune capăt, dar trebuia să aibă răbdare și să aștepte momentul potrivit. Când va sosi acea clipă, îi va spune că trebuia să-și găsească o femeie care aparținea lumii lui. Cineva care avea zeci de rochii elegante

și o zestre enormă pentru căsătorie. Cineva care nu servea limonadă și care nu făcea curat în camerele domnilor. Cineva cu care să nu regrete toată viața că se căsătorise.

Dar nu încă. Nu era pregătită. Probabil că nu va fi niciodată pregătită. Pentru moment, se va bucura de fiecare moment până când se va termina sezonul și povestea lor de iubire.

Capitolul 13

Soarele începea să apună când Harry o ajută pe Lucy să urce în trăsură. Nu observase nimeni că ea călătorea singură cu el. După ce se așezară, el bătu din baston și vehiculul porni din loc. El trase draperiile și se întoarse spre Lucy.

– Toată ziua m-am gândit la un singur lucru.

Buzele ei se desfăcură.

– La ce anume? întrebă ea.

– La tine.

Lucy își înăbuși o respirație tremurătoare.

– Harry, mereu mă faci să mă simt specială, chiar dacă nu sunt.

El își puse degetul peste buzele ei.

– Șșșșt. Ești o femeie excepțională!

Ea era doar o servitoare și o profesoară de dans, dar când se uita în ochii lui, îl credea.

– Îmi ești atât de drag, mărturisi ea.

– Lucy, eram un bărbat singuratic și abătut până să te cunosc. Acum ești centrul universului meu. O sărută cu blândețe. Dumnezeule, oare ce-am făcut ca să te merit?

Ea zâmbi și îi îndepărtă o șuviță din părul brunet.

– M-ai salvat.

El îi cuprinse obrajii și o sărută cu blândețe pe buze.

– Mă ierți în avans pentru ce-ți voi spune?

– În regulă, spuse ea.

– Câteodată mă gândesc că înnebunesc de dorință pentru tine, spuse el.

Ea își puse mâna pe pieptul lui.

– Tu nu ești niciodată departe de gândurile mele.

Când Harry trasă cu degetul forma buzelor ei, gura ei se deschise involuntar. În ochii lui albaștri exista o expresie languroasă. Respirația lui era rapidă și neregulată.

– Te vreau, Lucy. Dumnezeu să mă ierte, dar în fiecare noapte când mă duc la culcare îmi doresc să fii acolo cu mine. Nu mă pot abține să nu te doresc, să am nevoie de tine, să tânjesc după tine.

Ea îi cuprinse fața.

– Tu ești primul meu gând dimineața și ultimul noaptea.

Respirația lui părea chinuită.

– Vreau săruturile tale și, să mă ia naiba, vreau să te ating.

O doamnă cinstită l-ar refuza, dar ea nu putea face asta din moment ce mai aveau atât de puțin timp de petrecut împreună. Sezonul acesta scurt va fi tot ceea ce vor avea vreodată.

– Și eu te vreau, Harry.

El își coborî privirea, iar ea își dădu seama că se uita la gura ei. Când ea își umezi buzele, el o prinse în brațe și o trase în poală.

– Acum, Lucy. Nu pot să mai aștept. Vreau să te sărut acum.

Își strecură limba în gura ei într-un ritm care mima ceea ce dorea cu adevărat – să se strecoare în căldura ei intimă, umedă și să-i provoace plăcere până când cădeau amândoi de epuizare.

Lucy deschise ochii și își trecu degetul peste buzele lui. El îi luă degetul în gură și începu să-l sugă.

Ea inspiră brusc și tremurător. O luase prin surprindere.

– E atât de dulce, spuse el, cuprinzându-i obrazul delicat ca o petală.

Ar fi fost șocată dacă ar ști cât de des se gândise cum o dezbrăca și îi săruta fiecare centimetru de piele.

– Mă faci să vreau lucruri pe care o doamnă nu ar trebui să le dorească.

– Cuvintele tale mă fac să te doresc și mai mult, spuse el.

Obrajii ei se înroșiră.

– Când mă săruți, mă simt de parcă am băut prea mult vin.

– Habar n-ai cât de mult însemni pentru mine, spuse el. Respira mai greu acum. Te vreau atât de tare.

– Și eu la fel, șopti ea.

– O, Dumnezeule!

O sărută din nou, dar acest sărut nu era o atingere dulce și delicată a buzelor. Îi posedă gura din nou și din nou. În tot acest timp, mâinile lui mari alunecau pe spatele ei. Lucy era vag conștientă

de faptul că degetele lui pipăiau în partea din spate a rochiei ei, și după un moment, ea simți șocul aerului rece pe piele.

El întrerupse sărutul.

– Lasă-mă să te privesc! Lasă-mă să te ating!

Lucy știa că ar fi trebuit să-l oprească, dar nu voia să se termine. De fapt, voia mâinile lui fierbinți pe pielea ei. După ce îi dezgoli sânii, îi cuprinse în mâini, iar ea se pierdu în atingerea lui. Își răsuci limba în jurul sfârcului ei și începu să-l sugă. Un val de extaz îi străbătu venele. Când se mută către celălalt sfârc, ea gemu și își strânse coapsele, provocându-și mai multă plăcere. Dumnezeu să o ajute, gâfâia și își dorea mai mult, mult mai mult. Era conștientă de umezeala dintre picioare, dar nu îi mai păsa de mult.

El îi ridică fustele și jupa, dezgolindu-i coapsele.

– Încalecă-mă și ține-te de umerii mei.

Ea încercă să-i oprească mâna, dar el șopti:

– Lasă-mă să-ți provoc plăcere.

Când îi atinse pliurile intime, ea trase aer în piept printr-o respirație întretăiată. Degetele lui alunecau și ieșeau. Îi frecă un loc sensibil, iar ea nu se putu abține să nu se arcuiască spre el. Se mai atinsese singură înainte, dar niciodată așa.

El îi prinse sfârcul și îl supse în timp ce îi tachina din nou mugurul sensibil. Pliurile ei erau umede și ea se arcuia sub atingerea lui.

– Da, dulce Lucy. Dă-ți drumul!

Apoi îi supse celălalt sfârc, iar ea se prăbuși de pe culmi cu un sunet ascuțit venit din adâncul gâtului. Apoi se lăsă să cadă pe umărul lui.

Treptat, își dădu seama că el continua să respire greu. Când se uită la poala lui, văzu că el era excitat. Se uită în ochii lui.

– Nu știu cum să... fac același lucru.

El scoase o batistă și își ținu răsuflarea când ea începu să-i desfacă nasturii de la pantaloni. Când îl desfăcu și pe ultimul, membrul ieși afară. Ochii ei se lărgiră.

– Dumnezeule! Este imens.

– O, îți mulțumesc, spuse el. Apoi îi luă mâna și o prinse în jurul lui. Nu trebuie să faci asta.

Lucy îi întâlni privirea.

– Vreau să-ți provoc plăcere, Harry.

El își puse mâna peste a ei și îi arătă cum să alunece în sus și în jos pe mădularul fierbinte și să atingă vârful sensibil. Când ea sărută vârful și își plimbă limba în jurul lui, el gemu. Gândurile lui se împrăștiară în timp ce ea continua. Trecuse o perioadă lungă de timp de când nu mai fusese cu o femeie. Se afla la câteva clipe să explodeze.

– Batista, spuse el, cu vocea puțin răgușită.

Își lăsă capul pe spate și își aruncă sămânța știind că avea să-și îmbibe bucata de pânză.

O ținu strâns în brațe și o sărută cu blândețe. Ea își lăsă capul pe umărul lui și își duse mâna la inima lui.

– Pot să simt cum bate pentru mine, spuse ea.

El o sărută pe frunte.

– Ce dulce ești, șopti el. Îi cuprinse fața. Ești atât de moale.

El continua să respire greu când îi întâlni privirea.

– Sper că nu ai vreun regret.

Buzele lui Lucy tresăriră a surâs.

– Păi, nu știu. Aș putea cere o repetiție.

Harry râse.

– Trăsura încetinește. Ar fi bine să ne îmbrăcăm.

Termină să-i încheie rochia și apoi își închise nasturii de la pantaloni exact când trăsura opri lângă trotuar.

Harry deschise portiera trăsurii și se încruntă. O femeie alerga spre ei.

– Ajutor! strigă ea.

– Lucy, o cunoști?

– Este vecina noastră, doamna Green, spuse Lucy. Începu să-i bată inima. Mă tem că s-a întâmplat ceva.

Harry sări afară și o ajută pe Lucy să coboare.

Ea se simțea de parcă inima îi ieșise din piept.

Doamna Green rămase fără respirație când ajunse la ei.

– Oh, slavă Domnului că ești aici!

– S-a îmbolnăvit bunica? întrebă Lucy.

– Nu, are o lovitură urâtă de la o căzătură, dar este speriată de moarte. A păcălit-o un bărbat să deschidă ușa.

Lucy icni.

– Unde este? întrebă Harry.

– La mine acasă, spuse doamna Green.

– Du-ne la ea, spuse Lucy.

Inima lui Harry începu să bată tare când o urmară pe doamna Green pe scări. Când ajunseră acasă, Lucy alergă către bunica ei.

– Bunico, ești rănită?

– N-nu foarte tare.

Lucy văzu lovitura urâtă de pe brațul bunicii sale.

– Cine ți-a făcut asta?

– N-am nici o idee.

Doamna Green clătină din cap.

– Nu știu ce se va alege de lume dacă un ticălos a ajuns să rănească o doamnă bătrână și oarbă.

Harry avea de gând să-l caute și să-l vâneze pe ticălos.

– Doamnă Longmore, v-a amenințat?

– Mi-a spus că Lucy era rănită, spuse bunica. Am d-deschis ușa și el m-a împins. Mi-a cerut să-i spun unde se află Lucy.

Lucy își strânse pumnii. Își dorea să-i poată trage una în fața nenorocitului.

– Este un om rău dacă te-a rănit, bunico!

Harry își încleștă maxilarul.

– Îl cunoști pe acest bărbat?

Lucy încuviință.

– Trebuie să fi fost Buckley.

– Cine naiba e? întrebă Harry. Îmi cer scuze!

– Profesorul de dans pe care l-am asistat până când l-a dat afară doamna Vernon pentru că era beat. Mă consideră responsabilă pentru pierderea clienților lui, dar se înșală.

– O să-l omor, spuse Harry.

– Taci, spuse Lucy. Trebuie să merg să verific locuința noastră. Se poate să ne fi furat din lucruri. Știu că este rănit și, probabil, disperat.

– Nu te duce acolo, spuse el. Merg eu să verific. Se poate să se fi întors.

– Vin cu tine, spuse Lucy.

– Doamnă Green, puteți avea grijă de doamna Longmore cât timp o însoțesc eu pe Lucy? întrebă Harry.

– Da, bineînțeles, spuse doamna Green.

Harry îngenunche în fața doamnei Longmore și îi luă mâna.

– Nu vă faceți griji! În seara asta am să vă duc împreună cu Lucy într-un loc sigur.

– Vă mulțumesc, Excelență.
– Doamna Green va rămâne cu dumneavoastră până ne întoarcem.

Când Harry o însoți pe Lucy în sus pe scări, îi simți mâna tremurând pe brațul lui.
– Indiferent de situație, voi avea grijă ca tu și bunica ta să fiți în siguranță.
– Îți mulțumesc, spuse ea. Își simți stomacul ca și cum ar fi fost legat în noduri.
Când intrară, Lucy trebui să se sprijine de un scaun. Era evident că Buckley răscolise sertarele. Unul dintre ele fusese aruncat pe pardoseala din piatră. Peste tot exista veselă spartă. Oglinda de pe perete se spărsese de podea. Ceasul de pe cămin era spart în bucăți lângă șemineu. Când Lucy ridică bastonul bunicii sale, începu să tremure.
Harry luă bastonul și îl puse deoparte. Apoi o trase pe Lucy în brațele lui.
– În seara asta am să vă duc pe tine și pe bunica ta la un hotel, pentru siguranța voastră. Adună haine suficiente pentru câteva nopți. Mâine am să trimit servitorii să facă curat.
Ea se simțea de parcă mergea împotriva unui vânt puternic.
– Concentrează-te asupra bunicii tale, spuse el. A avut parte de un șoc puternic și are nevoie de tine. Lasă servitorii să se ocupe de lucruri, tu ai grijă de bunica ta. Când ea îl privi de parcă ar fi vrut să se împotrivească, el adăugă: Bunica ta se va simți mult mai bine dacă stai lângă ea.
– Ai dreptate, desigur. Doar că nu pot să gândesc cum trebuie. Sunt atât de multe de făcut. Nici măcar nu știu de unde să încep.
– Tu și bunica ta ați suferit un șoc. Voi sta și eu la hotel în caz că ai nevoie de mine.
– Și cum rămâne cu Bandit? întrebă ea. Cineva trebuie să aibă grijă de el.
El zâmbi ușor.
– Îi voi trimite un mesaj lui Barlow. Va avea el grijă de Bandit.
– Mă tem că Buckley se va întoarce.
– Vom discuta mâine ceea ce trebuie făcut. Acum du-te să împachetezi bagajul pentru tine și bunica ta.
Lucy se aplecă și scoase afară de sub pat cele două valize mici.

Când deschise dulapul din camera ei ca să-și ia hainele, văzu caseta goală din lemn. Ochii i se umplură de lacrimi și își acoperi gura.

Harry intră în cameră.

– Lucy, ce s-a întâmplat?

– Nu a f-fost de ajuns să ne distrugă umila noastră l-locuință. Mi-a luat și toți banii.

El o luă în brațe.

– Lucy, știu că pare un lucru nepotrivit, dar te voi ajuta eu. Tu nu ești singură.

– Am muncit atât de mult.

– Știu, fată dulce! Știu. Îți vei reveni. Îți promit, și voi fi acolo la fiecare pas din drum.

Buckley chicoti în sinea lui mergând cu pași mari de-a lungul Covent Garden. O bruscase pe bătrână și, cel mai bun lucru dintre toate, găsise bani într-unul dintre dulapuri. Intră în drogherie și aruncă monedele lui Lucy pe tejghea.

– Și fetele unde sunt? întrebă vânzătorul.

– Am nevoie de tonicul meu mai întâi.

Vânzătorul pufni și împinse sticla peste tejghea.

– Am răspândit vorba că voi avea târfe. Ai face bine să le aduci. Vreau partea mea din încasări. Fără babe.

Buckley dădu pe gât niște laudanum.

– Îți voi aduce târfele, nu-ți face griji! Voi pune mâna pe câteva în seara asta.

– Unde este roșcata pe care ai promis-o?

– O voi aduce data viitoare.

Își ratase ocazia astăzi, dar va mai avea alta. Păcat că ratase ocazia de a pune mâna pe Lucy, dar o va prinde destul de repede cu garda jos. O va face pe târfă să plătească pentru că îi furase clienții.

Buckley bău din nou din sticlă și ieși șchiopătând pe ușă. Rămase pe o alee veche și murdară, așteptându-și prada în întuneric. O femeie care purta un șorț păși pe pavajul pietruit. El îi puse piedică. Când ea se împiedică, el îi acoperi gura și o trase mai departe pe alee, unde nu îndrăznea nimeni să încerce să salveze o târfă care țipa.

Lucy ținea mâna bunicii sale în timp ce trăsura străbătea străzile Londrei.

– Totul va fi bine, bunico! Vom sta la un hotel elegant.

– Voi cere să vă fie servită cina într-un salon privat, spuse Harry. Voi avea grijă ca încăperile noastre să fie apropiate în cazul în care aveți nevoie de mine.

– Ești f-foarte amabil, spuse doamna Longmore.

– Vă asigur că voi angaja oameni care să-l caute pe acest bărbat și să-l ducă în fața justiției. Între timp, vă aflați amândouă sub protecția mea și în siguranță de orice pericol.

– Nu trebuie să rămâi, spuse Lucy. Sunt sigură că ne vom descurca.

– Nu voi putea sta liniștit, spuse el.

Când le conduse înăuntru, Lucy își ținu răsuflarea. În foaier exista un candelabru imens din cristale, plin cu lumânări aprinse. Pantofii lor răsunau pe podeaua de marmură, iar mesele din mahon stăteau mărturie că mobilierul era scump.

– Este prea luxos, spuse ea încet. Ne putem descurca într-un han mic.

El clătină din cap.

– Du-o pe bunica ta să stea pe canapea până iau eu camerele.

– Crezi că au vreuna disponibilă? întrebă ea.

El zâmbi ușor.

– Îmi imaginez că au.

Personalul rezerva întotdeauna cele mai bune camere pentru oaspeții importanți. Să fii duce avea avantajele sale.

Câteva minute mai târziu, apăru un hamal care le luă bagajele și le duse sus pe scări. Lucy era rușinată că valizele lor erau ponosite și zdrențuite. S-ar fi simțit mult mai confortabil într-un han modest.

Lucy o ținu pe bunica ei de mână cât timp așteptară ca Harry să facă aranjamentele. Mai târziu îl va întreba despre costul camerei. Nu avea nici o idee cum urma să-i înapoieze banii, dar va trebui să găsească o cale.

După ce termină, Harry se îndreptă către Lucy și bunica ei.

– I-am trimis un mesaj lui Barlow. Acum suntem pregătiți. Camerele se află la etaj. Va fi ceva foarte intim.

Urcară scara foarte încet, din grijă pentru sănătatea doamnei Longmore. Când ajunseră pe coridor, la ușă îi aștepta o cameristă. Lucy intră și privi camera cu ochii mari. Patul cu baldachin avea draperii purpurii și o mulțime de perne confortabile. Erau noptiere frumoase cu accesorii aurii și de asemenea, o măsuță de toaletă.

Camerista dădu la o parte cuverturile de pe pat. La început, Lucy se simți ca un impostor. Se gândea la toate lenjeriile de pânză pe care le schimbase la Albany, dar camerista aprinse o jumătate de duzină de lumânări din ceară de albine care miroseau minunat și lumina lor se reflecta în oglinda de deasupra mesei de toaletă.

Lucy o conduse pe bunica ei către un scaun, îi înfășură un șal în jurul umerilor și îi așeză picioarele pe un taburet.

– Încearcă să te relaxezi!

Camerista umplu urciorul cu apă și făcu o reverență.

– Doamnă, aveți o bucată de săpun de trandafiri lângă urcior și lighean. Apoi, îi puse o pătură în partea de jos a patului. Voi aduce o cărămidă fierbinte după cina din seara asta. Mai aveți nevoie de ceva, doamnă?

Lucy nu îi spusese cameristei că forma corectă de adresare era „domnișoară".

– Nu, mulțumesc.

Era îngrozitor de stânjenită pentru că nu avea nici o monedă pe care să i-o dea fetei. După ce servitoarea plecă, Lucy îngenunche lângă bunica ei.

– Nu te simți bine?

– Nu, sunt doar puțin șocată. Bunica prinse mâna lui Lucy. Îmi pare atât de rău! Nu ar fi trebuit să deschid ușa acelui bărbat.

– Nu ești tu de vină, spuse Lucy mângâind părul cernit de pe tâmpla bunicii. Este o persoană îngrozitoare.

Se auzi o bătaie la ușă. Când Lucy deschise, o altă servitoare intră cu o tavă de ceai.

– Complimente din partea casei.

În timp ce servitoarea așeza tava pe o măsuță, Lucy își văzu în oglindă părul ciufulit și rochia șifonată. Ea își îndreptă corsajul, dar buclele pe care i le aranjase Mary cu atenție se desprinseseră. Își coborî privirea, era îngrozită de gândul că servitoarea îi observase înfățișarea răvășită.

– Mai aveți nevoie de ceva, doamnă?

– Nu, mulțumesc, spuse Lucy.

După ce servitoarea făcu o reverență scurtă și ieși din cameră, Lucy îl văzu pe Harry stând în fața ușii. Îi făcu semn să intre. Obrajii i se îmbujorară.

– N-am avut nici un ban pentru cameriste, spuse ea aproape șoptit.

El se aplecă.

– Nu-ți face griji! Am lăsat la recepție bacșișuri pentru personal și i-am instruit să aducă cina într-o oră.

– Oh, cât de înțelept! Se simțea stângace, căci ea nu stătuse niciodată la un han de la țară, cu atât mai puțin într-un hotel rafinat ca acesta.

Harry stătea cu mâinile la spate.

– Nu ar lua mai mult de o jumătate de oră să chem un doctor pentru bunica ta.

– Nu, spuse doamna Longmore. Este doar o vânătaie.

Lucy se strâmbă când văzu vânătaia cu mov și verde de pe brațul bunicii sale.

– Cred că ceaiul este gata. Lucy turnă în ceașcă și i-o întinse bunicii. Este destul de cald, spuse ea.

– Dacă aveți nevoie de mine, camera mea este imediat după salonul de mese, spuse el deschizând ușa de legătură.

– Ne-am fi putut descurca și într-un loc mai mic, spuse Lucy.

El zâmbi.

– Da, dar mâncarea este mai bună aici.

Lucy își duse mâna la gură.

– Cum reușești să mă faci să râd în fața dezastrului?

– Nu este nici un dezastru, spuse el. Îți promit că va fi bine. Există câteva avantaje în a fi duce, spuse el zâmbind.

Ea își arcui sprâncenele.

– O, și care ar fi acelea?

– Oamenii tind să-mi îndeplinească toate poruncile.

Bineînțeles că era un dezastru. Locuința ei era distrusă și nu avea nici un ban, dar el le asigurase că se vor afla într-un loc sigur în această seară.

– Îți mulțumesc, spuse ea.

El îi luă mâinile și le sărută.

– Înțeleg că ești îngrijorată, dar vom discuta mâine ce avem de făcut. Continuă în șoaptă: Dragă Lucy, nu ai de ce să te temi! Voi fi mereu lângă tine. Acum ești în siguranță, la fel și bunica ta. Ne vom asigura amândoi ca ea să se simtă confortabil. Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui. Îi cuprinse obrazul. Aș face orice pentru tine, Lucy. Orice. Din acest moment îți promit că nu vei mai duce lipsă

de nimic și că nu vei mai fi speriată niciodată. Acum, bea o ceașcă de ceai cu bunica ta și ne vedem când vine mâncarea.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Ce m-aș face fără tine?

El îi cuprinse chipul.

– Fată dragă, nu te voi părăsi niciodată.

Mâncară o friptură suculentă de vită și budincă de Yorkshire, dar Lucy își făcea griji pentru bunica. Băuse încă o ceașcă de ceai, dar avea un apetit scăzut.

– Doamnă Longmore, păreți epuizată, spuse Harry.

– Mărturisesc că sunt obosită.

Lucy se ridică.

– Hai să te duc în cameră ca să te odihnești!

Cum bunica nu protestă, Lucy își dădu seama că se afla la capătul puterilor.

Lucy închise ușa și o ajută să se îmbrace cu o cămașă de noapte. Camerista adusese cărămida fierbinte promisă. Apoi Lucy o înveli pe bunica în pat și se așeză pe marginea saltelei.

– Am să stau aici până adormi.

Bătrâna își împreună mâinile.

– Du-te să te bucuri de vin și de desert! Patul este moale, iar eu sunt foarte obosită. Aș dori să dorm, draga mea. Acum du-te!

– Sunt în camera alăturată dacă ai nevoie de mine. Ochii i se împăienjeniră când se gândi la îngrozitorul Buckley lovind-o și amenințând-o pe bunica ei. Își trecu degetele pe sub ochi și o sărută pe bunica pe obraz. Respirația bătrânei deveni numaidecât lentă și constantă. Lucy se gândi că era mai bine să o lase în pace.

Când se întoarse în salon, îl găsi pe Harry în cămașă, turnând vin. Ușa de legătură către camera lui era deschisă. Haina și cravata lui erau puse pe un scaun din fața biroului.

Se auzi o bătaie în ușă. Când el deschise, camerista intră cu o tavă și începu să strângă farfuriile.

– Să lași prăjitura cu brânză și vinul, spuse Harry.

Servitoarea făcu o reverență scurtă și plecă. El bătu cu palma scaunul de lângă el.

– Stai lângă mine!

Lucy se așeză și luă o gură de prăjitură cu brânză. Își închise ochii când crema bogată de lămâie se topi în gură. Când deschise ochii, îl văzu pe Harry uitându-se la ea cu o expresie seducătoare.

– Îți place, nu-i așa? întrebă el cu vocea răgușită.

Oare își imagina ea ceva sugestiv din cuvintele lui? El turnă un pahar de vin și inspiră mireasma.

– Este vin de Bordeaux? întrebă Lucy.

– Nu, de Porto. Ai vrea să-l încerci?

Ea sorbi și se cutremură. Harry râse.

– Trebuie să te obișnuiești cu gustul.

– Prefer prăjitura cu brânză.

El o privi pe sub gene.

– Mai vrei niște vin?

– Puțin, răspunse, indicând o cantitate mică cu degetele.

Când sorbi, îl surprinse uitându-se la gura ei.

– Ce este?

– Ai buzele roșii de la vin.

– Și tu la fel, spuse ea. Mai vrei niște prăjitură cu brânză?

– Nu, ești tu suficient de dulce.

– Iar flirtezi?

– Niciodată, zise el, apărându-se într-un mod exagerat.

Zâmbetul ei păli. Se jucă cu lingura, întrebându-se cum ar mai putea să-și lase vreodată bunica singură din nou, dar nu avea de ales. Trebuia să muncească.

Harry își împreună mâinile la ceafă.

– Cred că ești epuizată.

Lucy se simțea copleșită, ca și cum se mișca printr-o ceață deasă.

– Nu voi putea dormi. Mă tot gândesc la cât de speriată trebuie să fi fost bunica, și că n-am fost acolo să o ajut.

– Nu este vina ta, Lucy.

Ea se ridică brusc, se întoarse cu spatele și își acoperi gura, dar îi scăpă un sunet de durere.

Scaunul lui zgârie podeaua. Harry își puse mâinile pe umerii ei.

Ea se întoarse în brațele lui și începu să plângă.

– Ai avut parte de un șoc, dar acum ești în siguranță.

Oh, Doamne, era atât de speriată!

– Te rog, nu plânge, Lucy! Își strânse brațele în jurul ei. Nu voi lăsa pe nimeni să te mai rănească vreodată.

Spre groaza ei, începu să tremure.

– Trebuie să te odihnești, spuse el.
– Nu cred că pot să dorm.
El o ridică în brațe.
– Șșșt!

Harry ar fi vrut să-i spună că o iubește și că dorește să se căsătorească cu ea, dar nu era momentul potrivit. Când urma să o ceară în căsătorie, dorea să fie cât mai romantic posibil, de dragul ei. Lucy merita o cerere în căsătorie și o nuntă de poveste.

O duse în dormitorul său. Când o așeză cu picioarele pe covorul de lângă pat, ea trase adânc aer în piept. Harry căută prin buzunarul hainei lui care atârna pe scaun și găsi o batistă. Apoi îi șterse obrajii.

– Harry, nu știu ce ne-am fi făcut dacă nu erai tu. El se putea întoarce și o putea răni iar pe bunica. Din ochii ei țâșniră din nou lacrimile. Îți mulțumesc că ai grijă de noi.

El o ținu strâns în brațe.

– Lucy, ce-a fost mai rău s-a terminat. Acum sunteți amândouă în siguranță. Am să te protejez pe tine și pe bunica ta.

– N-nu ș-știu ce-o să ne f-facem, suspină ea.

– Șșșt. O să ne gândim mai târziu la asta.

Dorea să-i spună ce simțea, dar nu era momentul potrivit. Ea era supărată și speriată de moarte, săraca fată!

– Ești supărată și ai nevoie de odihnă. Se încruntă. Aș putea suna după o servitoare, dar mă tem că se va trezi bunica ta. Dacă îmi permiți, îți voi dezlega bridele rochiei și îți voi desface corsetul ca să te simți confortabil când dormi.

Ea încuviință.

Lărgind partea de sus a rochiei, o ajută să iasă din rochie și din jupă. Apoi le așeză pe un scaun din colțul încăperii.

Lucy rămase cu capul plecat în timp ce el desfăcu șnururile corsetului și le scoase. Focul era făcut, dar ea simți cum i se făcu pielea de găină de la răcoare și sfârcurile deveniră vizibile prin materialul cămășuței.

El trase adânc și încet aer în piept. Apoi o ajută să urce în pat. Se așeză lângă ea și o sărută cu blândețe, dar ea își desfăcu buzele pentru el. Când el își strecură limba înăuntru, ea se agăță cu putere de el, ca și cum îi era teamă că o va părăsi. În cele din urmă, el întrerupse sărutul; amândoi gâfâiau.

Unul dintre acele ei de păr căzu pe cuvertură.

– Acum te las să dormi.

– Nu, nu pleca. Te rog să nu pleci de lângă mine!

El îi ținu mâna la piept. Doamne, Dumnezeule, ce s-ar fi întâmplat dacă el nu era acolo? Jură să o protejeze și să o iubească indiferent de ce se întâmpla. Nu o va lăsa niciodată să sufere din nou.

– Desfă-ți părul, spuse el.

Ea scoase acele de păr, unul câte unul, până când coada înfășurată în coc îi alunecă pe spate. Apoi își scutură părul, care căzu până la talie. Harry era fascinat să o privească, dar începea să se facă târziu.

– Te voi duce în cealaltă cameră.

– Mai rămâi puțin cu mine, Harry.

– Rămân. Lasă-te pe spate și odihnește-te!

Când ea făcu întocmai, el își puse mâinile de fiecare parte a pernei și o sărută ușor pe buze. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

– Să nu mă lași singură!

– Nu te voi lăsa, spuse el. Când o sărută din nou, ea își deschise gura, și el nu putu rezista invitației.

În timp ce o gusta, își imagina cum ar fost să facă dragoste cu ea fără constrângeri, dar nu avea de gând să profite de vulnerabilitatea ei.

O sărută pe obraz.

– Lucy, trebuie să dormi. Te duc la bunica ta.

– Nu mă lăsa!

– Voi mai rămâne puțin timp.

Își scoase cizmele și ciorapii. Apoi o mângâie pe obrazul delicat.

– Harry, sunt atât de recunoscătoare. Dacă nu erai tu, nu știu ce ne-am fi făcut.

– Șșșt! Tot ce contează este că tu și bunica ta sunteți în siguranță.

– Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

– Fată dragă, tot ce vreau este să te văd în siguranță și fericită. Îți promit că începând din această noapte nu te vei mai simți niciodată speriată sau amenințată. Închide ochii și încearcă să dormi!

– Nu pot să dorm. Te rog să stai cu mine!

– Voi rămâne până adormi.

– Nu, rămâi, te rog să rămâi!

– Ai suferit un șoc teribil. Nu vreau să profit de tine când te afli în această stare vulnerabilă.

– Am nevoie de tine, zise ea.

Harry o sărută ușor pe obraz.

– Și eu am nevoie de tine, Lucy.

Ea îl surprinse îngenunchind pe saltea și încercând să-i scoată cămașa peste cap. El izbucni în râs când își scoase cămașa și o aruncă pe scaun.

– Scuze, n-am lenjeria de corp pe mine.

– Mă bucur. Lucy își puse palmele pe pieptul lui și sărută părul negru presărat pe piept. Apoi se uită în sus la el când îi desfăcu un nasture de la prohab. Tu ești singurul și vei fi întotdeauna, șopti ea.

El o îmbrățișă tare, și respirația lui deveni sacadată.

– Lucy, ai avut o zi grea. Nu te pot lăsa să faci asta.

– Te rog. Ea mai desfăcu un nasture.

Mădularul i se întărise. Pantalonii strâmți nu puteau ascunde asta. Când ea își trecu degetele peste materialul pantalonilor, el scoase o respirație șuierată. Ea desfăcu încet, unul câte unul, nasturii din ambele părți.

– Lucy, nu ar trebui.

Dar o dorea prea mult.

Ea îi împinse pantalonii în jos. Cu un alt hohot de râs, el se dezbrăcă de ei și îi aruncă la picioarele patului.

– Acum chiar trebuie să ne oprim.

– Sărută-mă, spuse ea.

Când Harry îi făcu pe plac, ea întinse mâna între ei și desfăcu panglica indispensabililor. El trase aer adânc în piept când îl atinse prin țesătură. Îi prinse mâna și gemu.

– Stăpânirea mea are limite.

– Vreau să te sărut, șopti ea, întinzându-și brațele după el. Când ea îi atinse buzele cu limba, el o deschise pentru ea. Îl sărută profund, pasional, ca și cum ar fi fost ultima dată când s-ar săruta vreodată.

Bretelele cămășuței ei alunecară în jos pe umeri, iar el i-o scoase. Îi cuprinse sânii, iar ea îi prinse mâinile și i le presă peste sânii ei.

– Lucy, lasă-te pe spate pe pernă!

Ea făcu întocmai și se întinse după el.

– Fă dragoste cu mine!

– Nu, ai suferit un șoc, și mă tem că vei regreta.

– Harry, am nevoie de tine în noaptea asta. Ești totul pentru mine. Totul.

– Nu vreau ca să ai regrete, șopti el.

– N-am să regret niciodată, Harry! Niciodată.

În cele din urmă, privirea ei și convingerea din vocea ei îl făcură să cedeze.

– Dacă ai vreo îndoială la un moment dat, trebuie să-mi spui.

– Nu am îndoieli, spuse ea. Nu voi regreta niciodată.

Nu o putea refuza. Se dezbrăcă de indispensabili și îngenunche între coapsele ei. Apoi își strecură mâinile sub fundul ei și o ridică mai sus. Își înclină capul și îi dărui un sărut adânc și umed. Aproape luase foc atunci când ea își arcui trupul ei delicat spre el. Mădularul i se întări ca piatra; o dorea atât de mult, dar se simți vinovat și se îndepărtă.

– Spune-mi să mă opresc.

– Nu te opri, te rog, nu te opri!

– Dumnezeule!

Pierdu bătălia și își contopi gura cu a ei, gustându-i limba dulce și gândindu-se că acest lucru fusese oarecum destinat din prima noapte în care o salvase pe străzile cețoase din Londra.

Coborî cu o cărare de săruturi spre centrul trupului ei. Când ajunse la faldurile moi, simți că picioarele ei tremurau ușor. O atinse în zona intimă și o găsi foarte umedă.

– Lucy, spune-mi să mă opresc acum.

– Nu, nu te opri.

O pipăi. Era strâmtă, iar el dorea să fie cât mai grijuliu posibil. O sărută din nou, un sărut lung, împletindu-și limbile. Apoi se lăsă peste ea.

– Ești sigură?

Ea încuviință.

– Da.

Se poziționă și se împinse ușor în ea, centimetru cu centimetru. Simți rezistență și îi auzi icnetul.

– Fată dulce, am încercat să fiu blând.

Simți tensiunea din ea și o sărută ușor pe buze. În cele din urmă, ea oftă. Se uită în ochii ei când se retrase pe jumătate și intră ușor din nou. Tensiunea din corpul ei se ușură.

– Îmi place, șopti ea.

Întinse mâna între ei. Îi găsi locul dulce, o mângâie și o sărută în același timp. Lucy se arcui și îl zgârie cu unghiile pe spate, mișcându-se în același ritm cu el ca și cum se născuseră să danseze cel mai primitiv dans pentru un bărbat și o femeie.

Harry își pierdu stăpânirea și începu să se miște mai repede. Ea își înfășură brațele și picioarele în jurul lui. El se încordă în ea, se retrase și apoi își aruncă sământa pe cearșafuri. După aceea, el o sărută ușor.

– Vin înapoi.

Aduse o cârpă umedă și trase cearșafurile din mâinile ei. Ea se alarmă.

– Harry, ce faci?

– Taci și întinde-te.

– Oh, Dumnezeule, nu, nu trebuie.

– Șșșt. Ai sângerat puțin. Lăsă cârpa deoparte și o sărută pe obraz. Apoi se ghemui în spatele ei, trase păturile peste ei și îi cuprinse unul dintre sâni. Dormi, spuse el.

Lacrimile alunecau pe chipul ei. El o prețuise și o făcuse să se simtă iubită și dorită. Nu credea că este posibil să-l iubească mai mult, dar sentimentele pentru el erau atât de puternice și o făcură să-și dorească să-și petreacă viața cu el. Indiferent de ceea ce se întâmpla, nu va uita noaptea asta cât va trăi. Căldura corpului său o alinase, iar puterea brațelor lui o făcuse să se simtă în siguranță. Își imagină cum ar fi dacă ar fi soția lui și ar împărtăși această legătură strânsă cu el în fiecare noapte. Dar statutul ei stătea ca un zid între ei. Ea devenise o servitoare pentru a supraviețui, și toată lumea care o văzuse predând lecții de dans și servind limonadă la Almack știa asta. Singura ei intrare în înalta societate era pe la ușa servitorilor.

Așteptă până când respirația lui regulată îi arătă că adormise, înainte să îndrăznească să-i șoptească cuvintele din inimă.

– Te iubesc, șopti ea.

Durerea o străpunse ca o lance, pentru că nu va trebui să-i spună asta niciodată. El s-ar simți obligat să se însoare cu ea, mai ales după noaptea aceasta, iar ea știa că acest lucru îi va provoca mai mult rău. Familia lui, prietenii și aliații politici vor vorbi despre alegerea lui neinspirată pentru o soție și îl vor compătimi pentru asta. Tot ceea ce luase el de bun în viața lui s-ar desface în bucăți, în același mod în care i se întâmplase și mamei ei. Îl iubea prea mult ca să-l rănească.

Trebuia să rupă toate legăturile cu el cât de curând. O va durea, deja se întâmpla asta. Chiar dacă știuse în tot acest timp că nu exista

nici un viitor pentru ei, va regreta întotdeauna că trebuise să renunțe la el. În noaptea aceea îi aparținuse ei, iar ea va prețui mereu această amintire.

Când Harry se trezi, văzu că Lucy plecase. O rază de soare străpunse draperiile puțin depărtate.

Își scărpină barba și auzi voci feminine de cealaltă parte a ușii. Când se uită la ceas, descoperi că încă era devreme. Va trebui să aștepte să vină Barlow pentru a beneficia de serviciile valetului. Își zări în oglindă barba neîngrijită. Dumnezeule, arăta ca un pirat.

Își trase pe el cămașa șifonată și pantalonii. Apoi sună din clopoțel. Când apăru o cameristă, ceru apă fierbinte pentru baie. Fiind burlac, manierele lui aveau nevoie de îmbunătățire. Își schimbă cererea cu aceea de a duce apă fierbinte mai întâi doamnelor.

Se așeză la birou. Evenimentele de ieri dovediseră că trebuia luată o decizie. Lucy se descurcase cumva, dar ea și bunica ei fuseseră extrem de vulnerabile un timp.

Era evident că nu se puteau întoarce la locuința lor fără să se pună singure în calea pericolului. Cartierul fusese întotdeauna nesigur, dar acum exista un ticălos care căuta răzbunare.

Harry își dorea să poată dărâma toate barierele. Putea obține o permisiune specială de a se căsători repede cu Lucy. Având în vedere evenimentele din noaptea trecută, ea și bunica ei aveau nevoie de protecția lui. Dar Harry înțelese că, dacă grăbea lucrurile, ar putea atrage tot felul de complicații. Avea nevoie de timp ca să depășească obiecțiile și temerile lui Lucy în privința reacției familiei sale. De asemenea, își dădu seama că, dacă se grăbea către altar, putea provoca agitarea spiritelor. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca oamenii să șușotească cum că ea ar fi însărcinată, și din cauza asta era obligat să se căsătorească. Harry nu voia nici măcar o umbră de scandal care să fie legată de Lucy. El nu ar fi dat nici doi bani dacă ar fi fost doar ei doi, dar știa că Lucy era sensibilă în privința diferențelor dintre situațiile lor.

Își trecu mâna prin păr, știind că nu avea să fie simplu, dar el plănuise mereu să o facă pe Lucy mireasa lui și nu va lăsa nimic să intervină între ei.

Lucy termină să o ajute pe bunica ei să se îmbrace.

– Te simți mai bine astăzi?

– Mă descurc, spuse ea, dar trebuie să ne întoarcem acasă și să punem lucrurile la locul lor.

Lucy se înfioră.

– Nu cred că este sigur să ne întoarcem încă, iar Granfield s-a oferit să angajeze servitori care să pună lucrurile la locul lor.

– Scumpa mea, apreciez tot ce a făcut pentru noi, dar nu vreau să profit de generozitatea lui.

– El nu vede așa lucrurile, bunico. Sunt sigură că ar prefera să-l lăsăm să ne ajute. Și-a exprimat și în trecut îngrijorarea cu privire la cartierul nostru. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, ar trebui să acceptăm. Ca să fiu sinceră, nu mă pot gândi încă să mă întorc acolo.

Bunica oftă.

– Îți împărtășesc reținerea. În acest caz, vom accepta oferta lui. Își puse cu atenție ceașca de ceai deoparte. Lucy, ai venit la culcare foarte târziu. Îndrăznesc să spun că nu ai dormit mai mult de două sau trei ore.

Lucy își ținu răsuflarea. Oare bunica ghicise că se culcase cu Harry?

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Lucy.

– Trebuie să fi petrecut mai multe ore singură cu el, continuă bunica.

Stomacul lui Lucy se strânse de vinovăție.

– Da, nu am putut să dorm.

– Circumstanțele sunt neobișnuite, dar trebuie să păstrăm buna-cuviință pentru binele reputației tale.

Lucy își mușcă buza, dar și așa începu să plângă.

– Scumpa mea, știu că ești o fată cinstită, dar uneori domnii sunt prea dornici și depășesc limitele. Simt că este necesar să te avertizez. Înțelegi?

– Harry nu ar face niciodată ceva care să mă rănească. Știu asta cu siguranță.

Ea hotărâse să facă dragoste cu el. Deși nu avea nici un regret, nu-i plăceau sentimentele de vinovăție care se amestecau în interiorul ei. Însă, dacă ar fi avut șansa să o ia de la început, ar nu ar fi schimbat nimic.

– Știi cât de dragă îmi ești, spuse bunica, și îți voi reaminti că este interzis să te culci cu un bărbat în afara sfintei căsătorii. Dacă există consecințe, tu ai fi compromisă. Nu-ți spun aceste lucruri ca să te supăr. Te iubesc și îmi doresc tot ce este mai bun pentru tine.

Lucy se simțea îngrozitor pentru că știa că bunica ar fi fost dezamăgită dacă ar fi știut adevărul, dar ce se întâmplase între ea și Harry era între ei și nu era treaba nimănui.

Când cineva bătu la ușă, Lucy se șterse la ochi cu un colț de cearșaf. Apoi se îndreptă spre ușă și o deschise. Servitoarea făcu o reverență.

– Vă pot ajuta cu rochia, doamnă?

Lucy începu să o corecteze pe servitoare, dar apoi se gândi mai bine. Nu-i datora nici o explicație cameristei.

– Intră, te rog!

Era obișnuită să se descurce singură legându-și corsetul care avea șnururile în față, dar era minunat să aibă ajutor. Când servitoarea se oferi să-i aranjeze părul, Lucy ezită. Făcuse prostia să-și lase acele de păr în camera lui Harry.

– Te rog, ajut-o pe bunica mai întâi. Mă întorc repede, bunico!

Lucy deschise ușa către salonul pentru micul dejun, intră și se opri când văzu un bărbat plecând. Apoi îl văzu pe Harry și inima ei tresări de emoție. Părul lui brunet era puțin umed, probabil de la baie, și era evident că se bărbierise. Ea încă putea simți locul în care se unise cu trupul ei și fără să vrea își strânse mușchii interiori.

– Arăt prezentabil? întrebă el.

Pentru o clipă, ea doar rămase acolo tăcută. Apoi clătină din cap.

– Arăți foarte chipeș, așa cum știi foarte bine. Se uită către ușă. Cine era bărbatul acela?

– Barlow, valetul, mesagerul și cel care îmi plimbă câinele, spuse el.

– Așa, da. Îmi amintesc acum.

Ploaia cădea pe ferestre. Harry se uită afară.

– Ei bine, nu este chiar foarte rău. Apoi se întinse după jiletcă. Acele tale de păr.

Lucy scoase un suspin de ușurare.

– N-am vrut ca bunica să știe că le-am lăsat la tine în cameră.

Pe fața lui apăru o expresie circumspectă.

– Știe că ai dormit în patul meu?

– Nu, spuse ea. Știe că am venit târziu în cameră și mi-a amintit să-mi apăr reputația.

– Te simți... bine astăzi? șopti el.

Ea se înroși.

– Da.

Harry o sărută ușor pe buze și, când o privi în ochi, ea simți nevoia să-i spună ce simțea, dar nu trebuia să o facă. După noaptea trecută, el s-ar putea simți obligat, iar ea nu va permite acest lucru. Își va aminti întotdeauna noaptea lor specială, dar știuse mereu că nu putea fi o relație permanentă între ei.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Trebuie să fie micul dejun, spuse el.

– Mai bine merg să o las pe servitoare să-mi aranjeze părul.

– Mie îmi place desfăcut, spuse el.

Ea își puse degetul pe buze, intră din nou în dormitor și așeză agrafele pe masa de toaletă.

În timp ce camerista îi aranja părul, bunica sorbea din ceai.

– Îl voi întreba pe Granfield când anticipează că vor termina servitorii de curățat locuința.

Lucy o privi în oglindă, dar bineînțeles că bunica nu o putea vedea.

– O să discutăm după micul dejun.

– Da, bineînțeles, spuse bunica. Sper că nu durează foarte mult. Doamna Green se va îngrijora.

Sunetul ploii se intensifică.

După ce plecă servitoarea, cineva bătu la ușa salonului. Când Lucy deschise ușa, îl văzu pe Harry zâmbind. I se tăie răsuflarea. Oare era posibil ca ochii lui să fie mai albaștri astăzi?

O privi cu o expresie gingașă, iar ea simți că se topește pe loc.

– Granfield, tu ești? întrebă bunica.

– Da, doamnă Longmore, zise el. Micul dejun este servit. Vreți ca dumneavoastră și Lucy să mă însoțiți?

– Desigur, spuse bunica.

Harry se îndreptă către bunica ei.

– Îmi permiteți să vă conduc?

– Mulțumesc, zise bunica.

Când intrară în camera alăturată, Lucy fu uimită să vadă o masă enormă întinsă pentru ei.

Servitoarea turnă ceai pentru toți.

– Totul este pe placul dumneavoastră, Excelență? întrebă ea.

– Da, mulțumesc.

Harry o ajută mai întâi pe bunica să se așeze, iar apoi ocoli masa și trase un scaun pentru Lucy. Mâinile lui zăboviră pe umerii

ei pentru o clipă. Lucy se îmbujoră. Bineînțeles că bunica nu îl putea vedea, dar simțea când ceva nu era la locul lui.

– În mod normal, ne-am fi dus la biserică, spuse bunica, dar ploaia pare să cadă din ce în ce mai tare.

– Așa este, spuse Harry. Pot să vă pregătesc o farfurie, doamnă Longmore? Avem ouă ochiuri, cârnați, pâine prăjită, fructe confiate și căpșune proaspete.

– Da, miroase delicios, zise bunica.

Lucy era bucuroasă că bunica avea iar poftă de mâncare.

– Ei bine, presupun că nu ar fi bine să risipim mâncarea.

El îi aduse bunicii o farfurie cu câte puțin din toate și făcu una și pentru Lucy.

– Sper să vă bucurați de căpșune, doamnă Longmore, spuse Harry.

– O, da, sunt foarte proaspete și dulci.

Harry îi întâlni privirea lui Lucy cu o expresie senzuală. Apoi luă o căpșună și supse din ea. Lucy își mușcă buza gândindu-se la modul în care îi supsese el sfârcurile noaptea trecută. Își desfăcu buzele. Oh, nu era frumos din partea lui să facă asta când bunica ei stătea de partea cealaltă a mesei.

– Excelență, am fost surprinsă că tu și Lucy ați stat treji până la orele dimineții, spuse bunica.

Lucy se crispă. De ce aborda subiectul când ele discutaseră deja? Poate pentru că bunica avea încă suspiciuni în privința întâlnirii lor târzii. Spera ca bunica ei să nu pună prea multe întrebări.

Harry se uită la Lucy.

– Am mai zăbovit după vin și desert.

Lucy îi aruncă o privire de avertizare.

– Ei bine, presupun că tinerii au mai multă energie, spuse bunica, dar sunt sigură că nu dorești să o privezi pe nepoata mea de odihnă.

Lucy își simțea fața ca și cum ar fi luat foc. Nu era nici o îndoială că bunica îl avertiza pe Harry.

– Doamnă Longmore, nu am avut nici o intenție să n-o las pe Lucy să se odihnească, dar nu putea dormi. Ca să fiu sincer, era încă foarte agitată după cele întâmplate ieri.

– Ei bine, sunt bunica ei și a trebuit să mă asigur că totul a fost cuviincios.

Harry se întinse după mâna lui Lucy pe sub masă și o strânse.

– Înțeleg, spuse el.

El nu schiță nici un gest cât timp îi răspunse bunicii la întrebări, însă ea fusese un pachet de nervi pe tot parcursul discuției.

– Știu că servitorii nu lucrează astăzi. Cam cât timp anticipezi că va trece până vor termina de curățat locuința noastră?

Lucy îndrăzni să respire, ușurată de schimbarea subiectului.

– Va dura cel puțin câteva zile, spuse el. Îmi pare său să vă spun că sunt foarte multe pagube, dar voi întreba în mod regulat despre ce progrese se fac și o să vă informez. Între timp, veți rămâne aici până când se termină treaba.

Lucy bănuia că o parte din bunurile lor erau imposibil de reparat.

După ce terminară de mâncat, el își puse șervetul pe masă. Apoi se aplecă în față ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse Harry.

– Îmi cer iertare, Excelență! Putem strânge farfuriile? întrebă una dintre servitoare.

– Da, te rog, spuse Harry. Apoi o ajută pe bunica să se ridice.

– Îmi doresc să fi avut coșul de tricotat, spuse bunica.

– Unde îl țineați? întrebă el.

– Pe lângă canapeaua din locuința noastră, spuse Lucy.

– Am să mă opresc la voi acasă să văd ce s-a făcut până acum și o să vă aduc coșul pentru tricotat, doamnă Longmore.

– Ești foarte gentil, spuse bunica, dar ești sigur că dorești să ieși în ploaie?

– Nu este nici un fel de deranj, spuse el. Îmi închipui că vă veți simți mai bine dacă aveți cu ce să vă ocupați.

– Bunico, hai să te duc la noi în cameră, spuse Lucy.

Harry se ridică.

– Lucy, pot să vorbesc cu tine după aceea?

– Da, mă întorc repede.

Lucy o așeză pe bunica ei pe scaun și verifică vânătaia. Încă era mov, dar începuse să se estompeze puțin. Îl ura chiar și mai mult pe Buckley pentru că o rănise pe bunica ei. Era un om rău și îngrozitor.

Puse șalul în jurul umerilor bunicii și îi așeză un taburet sub picioare.

Ușa de la salon se închise, iar vocile servitoarelor nu se mai auzeau.

– Servitoarele au plecat. Trebuie să vorbesc cu Granfield înainte să plece, spuse Lucy.

– În regulă, spuse bunica, dar să nu stai prea mult.

Lucy oftă și închise ușa în urma ei; îl găsi pe Harry stând în fotoliu și citind ziarul.

– A, iată-te, spuse el ridicându-se. Vrei să stai cu mine?

– Desigur, spuse ea.

O sărută ușor pe buze.

– Harry, trebuie să fim precauți, șopti ea.

– Știu. Îmi pare rău, dar n-am putut să mă abțin. Acum, o să-ți fac o propunere și vreau să te gândești la ea.

– Ce este?

– Aș dori să vă instalez într-o casă din oraș în viitorul apropiat, spuse el.

– Sunt sigură că bunica nu va fi de acord. Ne vom întoarce în locuința noastră de îndată ce vor termina treaba servitorii.

– Îmi dau seama că bunica ta s-ar putea opune, dar eu cred că ar fi mai sigur dacă vă duc într-un alt cartier pentru o scurtă perioadă. Mă tem că Buckley se va întoarce și nu pot să suport gândul că vi s-ar putea întâmpla ceva rău.

– Harry, hotelul a fost o necesitate, dar o casă în oraș iese din discuție. Dacă descoperă cineva că ai plătit pentru locuința noastră, sunt sigură că va crede că am devenit amanta ta.

– Voi discuta mâine cu avocatul meu pentru un cartier sigur și ferit. Nu va ști nimeni niciodată în afară de noi.

– Ce vei face cu casa după ce vom pleca noi? Este o investiție mare pentru o locuință temporară.

– Nu neapărat. Pot închiria casa și astfel pot face profit. Consilierii mei m-au îndemnat să fac investiții. Va fi doar pe termen scurt, spuse el. Doar până când sunt sigur că tu și bunica ta sunteți în siguranță. Vei face asta pentru mine? Altfel voi fi extrem de îngrijorat pentru voi două.

– Voi discuta cu bunica, dar ai dreptate. Nu voi avea liniște gândindu-mă că o s-o las pe bunica în vechea noastră locuință știind că Buckley s-ar putea întoarce.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc despre asta cu doamna Longmore când mă întorc. O sărută pe obraz. Acum plec să verific stadiul lucrărilor de la voi de acasă.

*

Când Harry intră în locuința lui Lucy, mirosul de vopsea se răspândise în toată casa. Dispoziția lui se schimbă subit când văzu că unul dintre scaune avea un picior rupt. Peretele din spate avea o gaură. Își strânse pumnii. Ticălosul își propusese să distrugă cât mai mult posibil.

Încă mai era destul de mult de muncă pentru a face casa locuibilă. Erau urme de reparații pe peretele din spate, care fusese pregătit pentru zugrăvire. Se încruntă când văzu o gaură adâncă în masa mică din sufragerie. Se va întoarce peste câteva zile ca să verifice progresele din nou. A doua zi însă, va angaja un polițist ca să-l prindă pe Buckley. Nu putea avea liniște până când nu îl prindeau pe Buckley.

Găsi coșul de tricotat și îl luă în trăsură după care îi ceru vizitiului să-l ducă la Albany.

Când trăsura se opri, Harry reuși să evite o baltă și își continuă drumul mergând pe trotuar. Când băgă cheia în broască, Bandit începu să latre ca un sălbatic. Harry intră și se aplecă să mângâie blana câinelui.

– Salut, Bandit, spuse el împingând câinele când încercă să-l lingă pe față. Bleah, respirație de câine!

– Excelență, spuse Barlow. L-am scos pe Bandit afară nu cu mult timp în urmă.

– Îți mulțumesc, Barlow. Apreciez că ai grijă de el în absența mea.

– Este datoria mea, Excelență. Am trimit mesajul mai devreme.

– Excelent, spuse Harry.

Nu după mult timp apărură Bell și Colin.

– Despre ce este vorba, bătrâne? întrebă Bellingham. Mi-ai promis cumva o țigară de foi?

Harry deschise o casetă argintie.

– Îmi dați voie să vă ispitesc?

– Nu trebuie să întrebi de două ori, spuse Colin aprinzând una la o lumânare.

Bell aprinse și el una.

– Ah, asta da, viață, spuse el suflând un inel din fum. Soția mea va face iar tam-tam când va simți fumul de pe mine, dar voi da vina pe Harry pentru asta.

– N-o să te creadă, zise Harry.

– Am s-o seduc și o voi face să uite, spuse Bell.

– Și funcționează? întrebă Harry.

Bell își arcui sprâncenele groase.

– După ce protestează puțin, da.

Între timp, cusurgiul de Barlow deschise o fereastră.

– Excelență, cu permisiunea dumneavoastră, îl voi plimba pe Bandit, spuse el pe tonul său monoton obișnuit.

Fără îndoială că valetul său voia să scape din duhoarea țigărilor de foi.

– Îți mulțumesc, Barlow. Sunt sigur că Bandit se va bucura de încă o plimbare. Abia dacă mai picură afară acum.

După ce Barlow plecă, Colin spuse:

– Harry, cea mai dragă amintire a mea este cu tine leșinat pe canapeaua aia ponosită, având o sticlă goală atârnată de degete.

– Sunt doar un biet bărbat sentimental, spuse Harry.

Prietenii lui izbucniră în râs.

– Harry, erai beat criță în noaptea în care ți-am salvat fundul – și vreau să spun că puțeai literalmente, spuse Bell.

Colin pufni.

– Nici unul dintre noi nu mirosea a trandafiri în noaptea aia când am făcut baie în Tamisa.

Bell se așeză pe un scaun și-și încrucișă picioarele.

– Doar nu ne-ai invitat aici să ne amintim de vremurile bune. Ce te frământă?

Harry inspiră și suflă alt inel de fum.

– Mă gândeam.

– Să ne spui dacă începe să te doară creierul, spuse Bell.

– Ha! Harry se aruncă pe canapeaua ponosită. Așadar, care sunt condițiile pentru aderarea la clubul bărbaților căsătoriți?

Bell își scutură umerii de râs.

– La naiba! Laura avea dreptate. Ești îndrăgostit de dansatoare.

– Ai cerut-o? întrebă Colin.

Harry clătină din cap.

– Vreau să mă gândesc foarte bine la asta. Își încleștă maxilarul. Voi îi cunoașteți pe oamenii trufași din înalta societate. Nu vreau s-o rănească nimeni pe Lucy.

– Te înțeleg foarte bine, spuse Colin. Și eu îmi făceam griji în privința lui Angeline după ce Brentmoor a răspândit minciuni despre ea. Știam că dacă mă căsătoream cu ea o voi ajuta într-o oarecare măsură, dar a trebuit să scap de acea persoană diabolică pentru a-i reface reputația.

Bell își stinse țigara de foi și sorbi din coniac.

– Laura este fiică de vicar, dar s-a căsătorit cu vicontele Chesfield. Cu toate astea, Lady Atherton i-a făcut intrarea în societate. Bell își puse paharul deoparte. Problema este că domnișoara Longmore are nevoie de cineva care să o susțină dacă e să reușească să fie acceptată de societate. Sunt sigur că Laura ar fi bucuroasă să o ajute.

– Știu că și Angeline ar face-o, de asemenea, spuse Colin.

– Aș vrea să spun la naiba cu tot ce crede lumea, zise Harry, dar trebuie să mă gândesc la sensibilitățile lui Lucy. Nu vreau să fie subiect de bârfă pentru câteva dintre doamnele acelea afurisite.

– Probabil că nu vrei nici să-ți înstrăinezi familia, zise Bell.

El știa că verișoarele lui ar primi-o cu dragă inimă pe Lucy.

– S-ar putea să fie puțin șocant la început, dar sfatul meu este să fii direct și să spui clar că ea e mai presus de toți ceilalți în ceea ce te privește.

– Chiar este, spuse Harry. În mod ciudat, nu înalta societate va fi cea mai mare provocare.

Colin își goli paharul.

– Presupun că te referi la doamna Norcliffe.

Harry trase aer adânc în piept și îl eliberă.

– Nu, mă refer la Lucy.

Prietenii lui se holbară la el. Harry își drese vocea.

– Ea crede că, dacă se căsătorește cu mine, vor avea de suferit verișoarele mele și toată familia mea. Este ceva nesăbuit, dar ea asta crede.

Un zâmbet ușor se răspândi pe chipul lui Bellingham.

– Bătrâne, sunt sigur că știi tu cum să convingi o doamnă să-ți facă pe plac.

Harry râse.

– Bine punctat, prietene. Bine punctat.

Capitolul 14

În aceeași după-amiază

Doamna Longmore îi mulțumi profund lui Harry pentru că îi adusese coșul de tricotat.

– Sunt foarte bucuroasă să am o ocupație, spuse ea.

Harry se așeză lângă doamna Longmore și îi spuse despre propunerea lui cu privire la casa din oraș. Bunica scutură din cap.

– Este un risc prea mare pentru reputația lui Lucy.

El își încleștă maxilarul, iar Lucy îi recunoscu frustrarea.

– Nu vă supărați, doamnă Longmore, dar cred că preocuparea mea pentru siguranța dumneavoastră și a nepoatei dumneavoastră este mai importantă. N-o să vă placă ce vă spun, dar trebuie să insist să-mi permiteți să vă mut într-un loc sigur până când va fi prins acel ticălos. Deja am anunțat autoritățile. Acum, vă puteți opune cât doriți, dar eu sunt hotărât. Dacă se întâmplă ceva rău, nu mi-o voi putea ierta niciodată. Dacă vă iubiți nepoata, și știu că o faceți, lăsați-mă să fac asta pentru amândouă.

Bunica rămase tăcută un moment.

– Ții foarte mult la ea, spuse ea.

El se uită la Lucy.

– Credeam că este evident.

Lucy era sigură că inima i se răsucea în piept.

– Cum merg treburile în locuința noastră? întrebă Lucy.

– Se face curățenie în continuare, dar există multe lucruri stricate care au trebuit să fie aruncate la gunoi. Îmi pare rău, spuse el. Și pereții trebuie să fie reparați și vopsiți.

– Ne vom descurca, zise bunica, scoțând andrelele pentru tricotat.

Lucy știa că avea să fie o luptă dificilă, dar nu voia să-și facă griji în seara aceea. Știa din proprie experiență că neliniștea o făcea să devină anxioasă și incapabilă să se concentreze.

Harry răspunse când se auzi o bătaie în ușă.

– Mulțumesc, spuse el, rupând sigiliul unei scrisori. Rămase pe loc și citi conținutul. Vești bune. Avocatul mi-a recomandat o casă din oraș, spuse Harry. Am să vă duc pe amândouă mâine-dimineață acolo dacă este convenabil.

– Da, ar fi în regulă, spuse Lucy. După aceea trebuie să mă prezint la Albany.

Expresia lui era puțin precaută.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lucy.

– Absolut deloc. Sper că vă veți da acordul asupra casei din oraș.

Lucy începu să-i spună că nu era în măsură să-și dea sau nu acordul, pentru că era doar un aranjament temporar, dar își dădu seama că el nu voia decât să-i facă pe plac.

După aceea, Harry le citi articole din ziar până când sosiră cameristele cu cina. Aduseseră friptură de vită aromată și înăbușită, somon, calcan înăbușit, budincă de cartofi, morcovi glazurați și scoici. Lucy gustă câte puțin din toate, dar știa că nu se va simți bine dacă încerca să mănânce mai mult de câteva guri. Cu toate acestea, când fu adusă tarta cu fructe, ea o termină repede.

Harry îi făcu cu ochiul.

– Îți plac dulciurile. Trebuie să țin minte asta.

– Oh, Doamne, spuse bunica ducându-și mâna la burtă. Am mâncat prea mult.

– Doamnelor, vă supărați dacă-mi beau vinul de Porto?

– Absolut deloc, spuse Lucy.

Bunica se plânse.

– Oh, nu trebuia să mănânc atât de mult.

Harry zâmbi.

– Poate ați observat că am mâncat porții generoase din fiecare fel.

– Tu ești un bărbat masiv și ai mai mult loc pentru mâncare, spuse Lucy.

– Și tu ești foarte mică. Vârful capului tău aproape că nu-mi ajunge până la bărbie.

Servitoarele se întoarseră să strângă totul, cu excepția vinului lui Harry.

După ce plecară, un sforăit ușor o anunță pe Lucy că bunica adormise pe scaun.

– Mai bine o duc în pat, spuse Lucy.

– Vii să stai cu mine după aceea? întrebă el.

Ea îi întâlni privirea, nesigură dacă el se referise să-l însoțească în pat.

– Mă voi întoarce, spuse ea. Apoi o ridică pe bunica.

– Oh, trebuie să fi adormit, zise bunica.

– Lasă-mă să te duc în cameră, spuse Lucy.

O ajută pe bunica ei să se dezbrace și îi puse o cămașă de noapte, iar pe cap o bonetă. Se auzi o bătaie la ușă. Când Lucy deschise, o cameristă adusese o cărămidă fierbinte pentru capătul patului. Lucy avea de gând să se bucure de luxul de a avea o cameristă care să le răsfețe.

Lucy îi ridică pătura până la bărbie bunicii și o sărută pe obraz.

– Nu sta trează prea mult, spuse bunica.

– Noapte bună, bunico, spuse Lucy și închise încet ușa în urma ei.

Harry se ridică și o luă de mâini.

– Sunt fericit să te am lângă mine.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută.

– Ești atât de bun cu noi!

El o trase pe scaun cu el, se întinse și o sărută ușor. Lucy avea de gând să se rezume la un sărut, dar el o trase în poala lui, se aplecă peste ea și o sărută cu pasiune. Ea nu se putu abține să nu-și desfacă buzele pentru el. El îi prinse sânii cu mâinile lui mari și îi mângâie sfârcurile prin materialul corsajului. Valuri de plăcere îi străbătură venele. Se lăsase în brațele lui fără se opună, dar avertizarea bunicii sale o făcu să se simtă vinovată.

Îl prinse de mâini.

– Harry, trebuie să vorbim!

El se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

– Da și nu.

– Ce înseamnă asta?

– Ieri, bunica mi-a reamintit să am grijă la reputația mea. Dacă ar fi să te las să faci dragoste cu mine din nou, m-aș simți îngrozitor.

– Ești o femeie în toată firea. Ce se întâmplă între noi ne privește doar pe noi.

– Dar voi ști eu, spuse ea.

El oftă.

– Lucy, vorbesc serios când îți spun că nu te voi pierde și că nu voi renunța niciodată la noi. Dacă dorești să aștept, am să aștept, dar vreau să știi că însemni totul pentru mine. Am să-ți spun unele lucruri, dar am nevoie de mai mult timp să mă pregătesc. Mă gândesc la asta deja de câteva săptămâni. Există câteva complicații, dar am câțiva susținători despre care știu că vor fi de partea noastră.

– Nu sunt sigură că înțeleg, spuse ea.

– Pentru moment, am nevoie să ai încredere în mine, zise el, dar îți voi jura asta acum. Nu voi renunța niciodată la tine. Niciodată.

Lucy voia să creadă că el putea elimina toate barierele, dar știa că tot ce stătea între ei nu putea dispărea ca prin magie. Nu îndrăznea să-și permită să creadă imposibilul. Când ea vru să vorbească, el îi puse degetul pe buze.

– Pot și te voi face a mea. Vei avea încredere în mine?

Ea îi cuprinse fața.

– Am încredere în tine.

Dar nu avea încredere în ea, pentru că era slabă când era vorba de el. Voia mai mult timp. De fapt, voia o poveste, dar asta era viața adevărată, iar ea trebuia să facă tot ce era mai bine pentru el.

– Vrei să-mi dai un sărut de noapte bună? o întrebă.

Lucy își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se deschise pentru sărutul lui fierbinte și umed. Se agăță de el, dorindu-și să fie împreună mereu, dar acest moment era doar o amânare a inevitabilului.

Amândoi respirau mai rapid când sărutul se sfârși.

– Ăsta este iadul, spuse el. Totuși, n-ar fi trebuit niciodată să te ating de la început.

– Aveam nevoie de tine în noaptea aceea, spuse ea, și o voi prețui mereu.

O ținu în brațe și o sărută pe frunte. Mădularul i se întări; voia să o ducă în patul lui și să-i aprindă dorința cu mâinile și cu limba. Când o sărută din nou, imită cu limba actul sexual. Un suspin se auzi din gâtul ei, arătându-i că și ea era excitată. Harry respira greu când întrerupse ea sărutul.

– Îți voi respecta dorințele.

Privi ochii lui și știu că foarte probabil avea să fie ultima oară. A doua zi ea și bunica își vor da acordul în privința casei din oraș și vor locui temporar acolo până se finalizau reparațiile de la locuința lor.

– Te doresc, Harry. Nu-mi pasă dacă este greșit. Te doresc.

El se ridică și o trase în brațele sale puternice ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg. Când ajunseră la el în cameră, împinse ușa cu cizma și o duse către pat. Își dezlegă lavaliera, își dădu jos haina și își trase cămașa peste cap. Se așeză pe marginea patului și se descălță. Apoi o dezbrăcă de rochie, corset și jupă.

– Întinde-te pe spate, spuse el cu o voce joasă și răgușită de dorință.

Ea se așeză și îl privi cum se dezbracă de pantaloni și de indispensabili. Apoi își trecu degetul în jos pe toată lungimea membrului erect și înconjură cu degetul picătura de umezeală din vârf.

El inspiră adânc.

– Îmi place atingerea ta delicată.

Se culcase cu multe femei de-a lungul anilor, dar nu fusese altceva decât plăcere. Cu Lucy făcea dragoste în adevăratul sens al cuvântului.

– Oh, Doamne, fă-o din nou, spuse el.

Ea își răsuci degetul în jurul vârfului membrului său.

– Îți place? întrebă ea.

– Da. Este rândul tău, spuse el pe o voce răgușită. Întinde-te pe spate.

Când ea îi făcu pe plac, el își strecură mâinile sub fundul ei și o ridică mai sus. Apoi linse ușor lungimea faldurilor ei.

Când ea icni, el șopti:

– În liniște.

Apoi își plimbă limba din nou de-a lungul ei, iar ea scânci. Câteva clipe mai târziu, el își concentră toată atenția asupra unui singur loc. Când ea gemu, el strecură două degete înăuntrul ei și descoperi că era umedă. Ea se întinse după mădularul lui, iar el se înfipse gemând în interiorul fierbinte. Ea se arcui spre el, dar el se rostogoli pe spate, luând-o cu el.

– Condu-mă în tine, spuse el.

Ea îl luă în interior înaintând încet. Era deschisă pentru el și fiecare mișcare aducea frecări delicioase.

Când ea își închise ochii, el spuse:

– Uită-te la mine, Lucy!

Ea se uită în ochii lui albaștri, dorindu-și să se poată trezi să-i vadă în fiecare dimineață. Apoi mușchii ei interiori se contractară în jurul lui. Se împinse mai tare în el. Harry o rostogoli pe spate și intră în ea.

– Strânge-te în jurul meu, zise el.

Când ea făcu întocmai, el trebuit să-și muște buza ca să nu geamă de extaz. Continuă să împingă din ce în ce mai repede. Apoi se retrase brusc și vărsă sământa pe abdomenul ei.

El încă respira din greu, cu ochii puțin cețoși.

– Nu te mișca, spuse el.

Găsi un prosop cu care o șterse mai întâi pe ea, apoi îl folosi pentru el. Dumnezeule, ea ar fi trebuit să se simtă rușinată și să se acopere, dar nu mai avea puterea.

El se așeză lângă ea.

– Nu mă voi sătura niciodată de tine. Cum te simți?

–Am devenit o desfrânată, spuse ea continuând să respire din greu, și nu-ți pot rezista.

–Nu, ești doar o femeie foarte dezirabilă și frumoasă. O sărută pe obraz și pe gură. Ești femeia mea.

Ea îi cuprinse chipul lui drag în mâini, dorindu-și din toată inima ca el să fie bărbatul ei pentru totdeauna. El se întinse pe-o parte și o trase în curbura trupului său mare. Îi cuprinse sânul și își frecă nasul de gâtul ei.

–Trebuie să plec cât de curând, spuse ea. Nu vreau să știe bunica.

–Mai stai încă puțin, spuse el, și apoi ne îmbrăcăm amândoi.

Exista o parte din ea care încă voia să se agațe de speranța că el încă putea dărâma toate zidurile care îi separau. Își permisese să spere, chiar dacă știa că inima avea să i se frângă. Alungă toate aceste gânduri ca pe niște pânze de păianjen. Timpul ei cu el avea să se sfârșească foarte curând. Deocamdată, trebuia să prețuiască fiecare moment. Își va aminti de ochii lui albaștri profunzi și de zâmbetul care îi înmuiase genunchii. Din acest moment, va uita de încheierea sezonului și de despărțirea de Harry. În noaptea aceasta era al ei.

În ziua următoare

Harry le conduse pe Lucy și pe bunica ei la parter și apoi în trăsura lui.

–Cred că vă va plăcea foarte mult, spuse el. Este mobilată complet și are patru servitori.

Lucy rămase cu gura căscată.

–Ai angajat servitori?

–Da, tu ești ocupată cu lecțiile de dans și cu Albany. În acest fel, îți vei putea petrece mai mult timp cu bunica ta.

–Ne-am fi descurcat, Harry.

–Știu, dar am vrut să vă simțiți confortabil.

–Mulțumesc. Ce rost avea să se contrazică cu el când era doar o locuință temporară, și, cinstit vorbind, el era proprietarul casei, așa că era decizia lui, nu a ei.

Când coborâră, Lucy observă că respectiva casă împărțea un perete alăturat cu cea a vecinilor. Avea și un felinar înalt în curte, care cel mai probabil ardea cu grăsime animală ca să lumineze seara.

– Într-adevăr, pare să fie un cartier liniștit, spuse bunica.

– Avocatul meu a spus că este foarte retras, așa că nu veți fi deranjate, spuse Harry. Intrăm?

Când sună la ușă, răspunse un majordom.

– Acesta este Davis, spuse Harry.

Lucy se uită la micul hol. Era asemănător cu cel din căsuța pe care și-o imaginase locuind împreună cu Harry.

Înăuntru se aliniaseră încă cinci servitori. O femeie care purta batic și un șorț lung se apropie.

– Eu sunt doamna Clark, menajera, iar aceasta este Dottie, servitoarea bună la toate.

O femeie înaltă și subțire făcu o reverență către Lucy.

– Eu sunt doamna Cooper, camerista dumneavoastră.

Lucy făcu o reverență.

– Vă mulțumesc pentru prezentări.

Se uită la Harry cu coada ochiului. De ce dorise să cheltuiască atât de mult pentru o ședere temporară în casa din oraș? Bineînțeles, nu îl va lua la întrebări de față cu servitorii.

– Am să vă fac un tur dacă sunteți pregătită, doamnă, spuse menajera.

– Da, vă mulțumesc, spuse Lucy. Ar fi vrut să corecteze modul de adresare al menajerei, dar apoi îi trecu prin gând că doamna Clark ar putea trage concluzia că nu era o femeie respectabilă. În orice caz, șederea lor avea să fie de scurtă durată, iar Lucy nu simțea că datora explicații unor servitori temporari.

Harry o conduse pe bunica pe scări, iar Lucy îi urmă din spate.

La etaj exista un mic salon. Inima lui Lucy începu să bată mai tare când văzu un divan construit neobișnuit.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, spuse ea.

– Este o sofa pentru conversații, spuse doamna Clark. Au adus-o foștii chiriași și au lăsat-o aici când au plecat la țară.

– Bunico, îmi doresc s-o poți vedea și tu, îi spuse Lucy. Are o denumire foarte potrivită.

– Mă bucur că îți place, zise Harry.

– Dormitoarele sunt sus la următorul etaj, spuse doamna Clark.

Când ajunseră pe coridor, aceasta deschise o ușă.

– Aceasta este o ușă de legătură către camera domnului.

Lucy se înroși la față. Se întrebă dacă doamna Clark credea că ea și Harry erau căsătoriți.

– La capătul coridorului există un alt dormitor pe care l-ar putea folosi bunica dumneavoastră.

Lucy o duse pe bunica acolo.

– Vă mulțumesc, doamnă Clark. Pare să fie un dormitor foarte confortabil și primitor. Bunico, te vei simți bine aici? întrebă Lucy.

– Oh, da, îmi place balansoarul. Pot simți căldura soarelui de la fereastră.

– Dacă aveți nevoie de ceva, funia clopoțelului se află lângă balansoar, spuse doamna Clark.

– Doamnă Clark, ne-ați putea servi ceaiul în salon? întrebă Lucy.

– Da, doamnă.

– Trebuie să plec la Albany în curând, spuse Lucy. După aceea ne putem despacheta lucrurile.

Harry deschise gura ca și cum ar fi intenționat să spună ceva și apoi se răzgândi.

– În regulă. O voi lăsa pe bunica ta cu doamna Clark.

Lucy nu spuse nimic până când trăsura nu se îndepărtă destul de mult.

– Harry, am fost uluită să găsesc o echipă de servitori. Noi nu vom sta prea mult acolo ca să se justifice cheltuiala.

– Lucy, eu cred că vor trebui să treacă cel puțin două săptămâni dacă nu mai mult până să se finalizeze lucrările. Buckley a făcut multe pagube. Dețin această proprietate și este mult mai confortabilă decât un hotel. Două săptămâni vor trece repede, spuse el. Să sperăm că până atunci locuința voastră se va afla într-o ordine perfectă.

Când văzu că se apropiau de Vigo Street, Harry bătu cu bastonul în acoperiș.

– O să te aștept aici la ora cinci, spuse el.

O ajută să coboare din trăsură și o sărută pe obraz. Apoi o privi grăbindu-se pe stradă. Ura faptul că trebuia să oprească la o stradă distanță de Albany, dar nu voia ca ea să-și piardă locul de muncă. Acum că Lucy și bunica ei erau instalate în siguranță, o va cere în căsătorie pe Lucy. Mama lui va face puțin tam-tam, dar nu va avea ce să facă decât să-i accepte decizia. Zâmbi când îi dărui vizitiului adresa către Rundel & Bridge, cel mai bun bijutier din Londra.

Se va uita peste modele și a doua zi îi va aduce lui Lucy să încerce un inel. Îi bătea inima de parcă voia să-i iasă din piept, pentru că în curând intenționa să o facă soția lui.

La ora cinci

Harry cerceta strada așteptând în trăsură. Lucy urma să sosească în cel mult zece minute. Deoarece astăzi făcuse mai multe drumuri cu trăsura, se simțea puțin neliniștit. Deschise portiera și păși afară. Câteva minute mai târziu, Lucy apăru și se grăbi spre el. El deschise portiera și o ajută să urce. Când să urce și el, auzi vocea familiară a lui Everleigh.

– Repede, spuse el. Trage draperiile la ferestre.

Apoi închise portiera și se întoarse să-i salute pe Everleigh și pe tatăl său, contele de Beauland.

– Ce faceți amândoi în această zi frumoasă? Ați ales să nu mergeți la Rotten Row?

– Nu astăzi, spuse Beauland pe un ton concis.

– Harry, aceea era domnișoara Longmore? întrebă Everleigh.

La dracu'!

– Da, am văzut-o mergând pe jos și i-am propus să o iau cu trăsura. Se ducea să o vadă pe bunica ei.

Contele de Beauland își arcui sprâncenele stufoase și cenușii.

– Granfield, dacă vrei să-ți aduci treburile amoroase la Albany, ai decența să fii discret.

– Poftim? replică Harry fără să se deranjeze să-și ascundă indignarea.

Everleigh se înroși.

– Granfield, te rog să ne ierți! Tată, te înșeli! Domnișoara Longmore este tânăra care ne învață dansuri în salonul doamnei Norcliffe.

– Vom discuta despre asta între patru ochi, spuse Beauland. O zi bună, Granfield!

Abia făcu un semn din cap către Harry și imediat porni alături de fiul său.

– La naiba, mormăi el. Să-l ia dracu' pe Beauland. Bărbatul era mai rău decât orice doamnă înțepată din înalta societate. Dar adevărul spuselor îl lovi. El o făcuse amanta lui, și mai rău, o expusese bârfei. La naiba! Era responsabilitatea lui să o protejeze.

Harry se duse înapoi spre trăsură și observă că inima îi bătea foarte repede. Fusese doar un ghinion că se întâlnise cu cei doi. De ce naiba nu se aflau la Rotten Row ca toți ceilalți?

Fusese o întâlnire nefericită, dar se terminase. Cu toate astea, știa că nu era așa.

Se urcă în trăsură și o luă pe Lucy de mână. Dumnezeule, nu se aștepta să se întâmple asta. Ar fi trebuit să fie mai precaut.

– Harry, cel de pe trotuar era Everleigh?

– Da, el era.

– Cine era domnul mai în vârstă? întrebă ea.

– Tatăl lui Everleigh, spuse el. Le-am spus că te duceam la bunica ta. Acesta este adevărul.

– M-au văzut singură în trăsură cu tine, spuse ea.

– Everleigh este un gentleman și nu va aduce vorba despre asta. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Dar nu era fericit că o expusese în mod accidental în fața lui Beauland. Nu mai era altceva de făcut în această privință decât să fie mai atent în jur. Trebuie să fie prudent, pentru că o serie greșită de circumstanțe și câteva bârfe adunate la un loc puteau ruina reputația ei. Ea urma să fie soția lui, și trebuia să facă tot posibilul să o protejeze.

Marți dimineață, casa din oraș

– Ai o lecție de dans în această dimineață, nu-i așa? o întrebă bunica pe Lucy când terminară micul dejun.

– Da, am acceptat să predau din nou pentru doamna Norcliffe.

– Oh, sper că nu te lași călcată în picioare de acea doamnă îngâmfată.

– Doamna Norcliffe nu vrea nimic de la mine în afară de lecțiile de dans, și sincer nu doresc nimic altceva decât să predau și să-mi primesc banii.

– Te duce Granfield cu trăsura? întrebă bunica.

– Da. Lucy ar fi vrut să meargă pe jos, dar Harry fusese de neclintit când îi spusese că nu ar trebui să meargă singură pe străzi atât timp cât Buckley era încă liber. Problema era că era posibil ca autoritățile să nu-l prindă niciodată. Era doar unul dintre sutele de ticăloși care hoinăreau pe străzile pietruite.

Când se auzi soneria, Lucy își termină de băut ceaiul.

– Bunico, trebuie să merg să țin lecțiile de dans și după aceea să mă prezint la Albany. Nu îi spusese bunicii că Harry trebuia să o lase la o stradă distanță, astfel încât să nu știe nimeni că ea călătorea singură cu el.

Lucy se întâlni cu Harry în hol.

– Sunt gata, spuse ea.

– Eu nu sunt sigur că sunt. Nu cred că am dansat niciodată alemanda.

– Vei învăța astăzi, îl asigură ea.

Harry o conduse afară și o ajută să urce în trăsură. Când porniră la drum de-a lungul străzilor, se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– M-am trezit că îmi este dor de hotel – sau mai degrabă să fiu acolo cu tine.

– Hotelul a fost ca o lume magică, spuse ea. Dar acum avem o locuință temporară, și curând eu și bunica ne vom putea întoarce acasă la noi.

– Vreau să mă asigur că nu ești în pericol în ceea ce-l privește pe Buckley înainte să încerci să te întorci la tine acasă, spuse el.

– Voi lua măsuri de precauție, spuse ea. Crede-mă! Nu vreau să intru în conflict cu Buckley sau cu orice alt infractor.

Își putea da seama din poziția încăpățânată a bărbiei că el nu era mulțumit de răspunsul ei.

– Te voi duce cu trăsura la o stradă distanță de casa mamei mele, spuse el. Mă voi asigura că nu observă nimeni că suntem singuri.

– Nu poți continua să mă însoțești oriunde mă duc, spuse ea. Ai alte responsabilități.

– Te rog, dă-mi voie să te însoțesc până când șobolanul acela de Buckley va fi prins și dus la închisoare. Dacă nu te gândești la mine, atunci gândește-te la bunica ta.

– Harry, bineînțeles că mă gândesc la tine. Nu-mi place să-ți fac atât de multe probleme.

– Nu ești o problemă pentru mine. Dimpotrivă.

Harry o lăsă pe Lucy la o distanță de jumătate de stradă de casa mamei lui și o privi grăbindu-se către ușă. Toată ființa lui se răzvrătea că trebuia să ascundă relația lor. Ura subterfugiul și dorea să-i pună capăt. Ceea ce își dorea cu adevărat era să obțină o permisiune specială și să se căsătorească imediat cu ea. Dar se gândise deja

la toate astea și știa că trebuia să meargă până la capăt de dragul ei. Dacă se căsătorea brusc cu ea, cel mai probabil avea să dea naștere la bârfe. O va cere curând de soție și se va căsători cu ea într-o ceremonie liniștită, peste două săptămâni. Apoi le va lua pe ea și bunica ei la Havenwood după încheierea sezonului. Așteptă un sfert de oră, apoi se îndreptă spre ușă și sună la sonerie.

– Excelență, spuse Gibson făcând o plecăciune. Doamna Norcliffe vă așteaptă.

– Îți mulțumesc, spuse Harry, apoi urcă scările și intră în salonul aglomerat.

– Iată că ai venit, Harry, spuse doamna Norcliffe. Sper că ești pregătit să dansezi.

– O să am eu grijă să-și joace rolul, spuse Mina râzând.

Lucy stătea atentă aproape de mama lui, așteptând probabil un semnal de la ea ca să înceapă.

– Domnișoară Longmore, spuse doamna Norcliffe pe un ton poruncitor. Îi vei învăța să danseze alemandă.

– Da, doamnă Norcliffe. Am mai predat alemanda de multe ori înainte.

Doamna Vernon îi zâmbi lui Lucy și își ocupă locul de la pian. Doamna Norcliffe se încruntă.

– Everleigh întârzie. Mă întreb dacă ar trebui să-i trimitem un bilet.

– Oh, nu, spuse Mina. Probabil a pierdut noțiunea timpului. Am să sun să ni se aducă un ceainic cu ceai proaspăt cât timp așteptăm.

Harry își împreună mâinile la spate și o privi pe Lucy. Abia aștepta să danseze cu ea în această dimineață. Va găsi momentul potrivit și îi va face cu ochiul, doar ca să o tachineze.

Când sosi tava cu ceai, Mina turnă și înmână niște cești rotunde. Harry se îndreptă spre fereastră. Dedesubt, putea vedea grădinarul îngrijind legumele.

Se așeză lângă Justin și vorbiră un timp despre scrimă. Harry nu mai pusese mâna de ceva vreme pe o floretă, dar Justin își continua lecțiile cu Angelo. Când bătu ceasul, Harry se încruntă. Trecuseră cel puțin treizeci de minute.

Se ridică și se apropie de Mina.

– Mă întreb dacă n-ar trebui să-i trimitem un bilet lui Everleigh. Nu-i stă în fire să întârzie, nu-i așa?

– Nu, deloc. Crezi că e bolnav? întrebă Mina.

Harry ridică din umeri.

– N-am nici o idee.

Li se alătură doamna Norcliffe.

– Harry, poate că ar trebui să te duci până la Everleigh.

– În regulă.

Voia să o roage pe Mina să o anunțe pe Lucy că se dusese să vadă ce este cu Everleigh, când Gibson intră în salon și îi întinse mamei sale o scrisoare sigilată.

Acum, toți ceilalți se uitau cu o curiozitate avidă. Doamna Norcliffe își acoperi gura. Apoi inspiră adânc, se ridică și spuse:

– „Doamnelor și domnilor, îmi pare rău să vă informez că a apărut o problemă neprevăzută în familie. Vă cer iertare, dar sper să înțelegeți."

Harry văzu expresia alarmată de pe chipul lui Lucy. Ea se îndreptă spre mama lui și îi spuse ceva. Spre uimirea lui Harry, mama lui se uită urât la ea. Ce naiba? După ce plecă toată lumea, Harry întrebă:

– Mamă, s-a întâmplat ceva?

– Da, cu siguranță s-a întâmplat ceva. Helena și Amelia, vă rog să ne lăsați!

După ce plecară cele două surori, Harry insistă:

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Domnișoară Longmore, vei pleca din casa asta și nu vei mai fi primită niciodată aici, spuse doamna Norcliffe.

– Mătușă, nu se cade să vorbești în acest fel cu domnișoara Longmore, spuse Mina. Este răutăcios.

Ochii doamnei Norcliffe se aprinseră.

– Așa crezi? Tocmai am primit o scrisoare de la contesa de Beauland. Everleigh nu te va mai vizita niciodată. M-ai auzit? Nu va mai veni niciodată din cauza acestei târfe, spuse ea arătând spre Lucy.

Harry inspiră adânc.

– Ai face bine să formulezi în acest moment niște scuze sincere și i te vei adresa cu respect, spuse el. Nu-ți voi permite să o insulți.

– Ea nu este respectabilă, după cum știi, spuse doamna Norcliffe. A fost văzută ieșind de la Albany, fără îndoială, proaspăt coborâtă din patul tău și urcând în trăsura ta.

– Domnișoara Longmore este cameristă la Albany, spuse el. Dumnezeule, era furios și încerca cu disperare să-și țină nervii în frâu. Acum cere-ți scuze!

– Beauland a declarat că el nu va avea nici o asociere cu familia noastră până nu scapi de amanta ta. Felicitări, Harry, ai reușit să distrugi toate speranțele Minei, spuse doamna Norcliffe.

– Nu-mi va ordona mie Beauland ce să fac, și nici oricărui alt membru al familiei noastre, spuse Harry ridicându-și vocea.

– Mătușă, te grăbești să tragi concluzii, spuse Mina. Domnișoara Longmore nu a făcut nimic greșit, și sunt sigură că Harry este la fel de nevinovat de comiterea vreunei fapte greșite.

Lucy își ridică bărbia și se apropie de doamna Norcliffe.

– Doamnă, voi pleca imediat și nu voi mai aduce niciodată blamul asupra familiei dumneavoastră.

– Ai fi putut să te gândești la asta mai devreme, replică doamna Norcliffe într-un mod tăios. În schimb, mi-ai făcut familia de rușine.

– Destul! zise Harry gesticulând cu mâna prin aer. Mamă, nu-ți voi permite să o tratezi din nou pe domnișoara Longmore în acest mod disprețuitor. Eu plec. Poate că dorești să te gândești la ceea ce ai spus. Dacă vrei să ții împreună această familie, te sfătuiesc să-i ceri scuze acum domnișoarei Longmore.

– Ba nu o voi face, spuse doamna Norcliffe, cu ochii în lacrimi. Din momentul în care te-am văzut făcându-i ochi dulci am știut că va pune ghearele pe tine.

– Îmi cer iertare că v-am supărat, doamnă Norcliffe. Am să plec chiar acum.

Harry clătină din cap.

– Dacă nu-ți ceri scuze, nu te voi ierta niciodată, spuse el. Niciodată.

În momentul în care mama lui închise gura hotărâtă, Harry se îndreptă către ieșirea din salon și coborî scările. Deschise ușa și o prinse din urmă pe Lucy pe trotuar.

– Oprește-te, spuse el luând-o de braț.

– Nu, te rog să mă lași în pace.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Te iubesc, spuse el. Și nu voi renunța la tine.

Un servitor trecu pe lângă ei plimbând un câine.

– Vino cu mine în trăsură ca să putem vorbi.

Îi oferi brațul, iar ea i-l luă. După ce o ajută să urce, el își dădu seama că ea tremura. Strigă către vizitiu:

– Tu mergi până bat eu în acoperiș.

Se așeză lângă Lucy și o luă în brațe. Trăsura porni, iar pe chipul lui Lucy se citea disperarea.

– Eu... am știut de la bun început că era o... greșeală.

– Nu cred că a fost o greșeală, spuse el. Cred că am fost predestinați să fim împreună.

– Cum poți să spui asta? exclamă ea. Ți-am mai spus și înainte că nu voi fi motivul pentru nefericirea familiei tale, dar tocmai asta am făcut.

– Lucy, mă iubești?

Un sunet de durere ieși din gâtul ei.

– Te... te iubesc, Harry, dar nu putem fi împreună.

– Ba da, putem, spuse el. Voi face eu să se întâmple.

– Nu poți, spuse ea. Nu realizezi răul pe care l-am provocat familiei tale și familiei lui Everleigh? Tu știi că Mina și Everleigh sunt îndrăgostiți. Chiar dacă Beauland nu ar fi adus toate acuzațiile, tot aș fi provocat probleme. Nimeni din înalta societate nu mă va accepta vreodată. Niciodată. Sunt o servitoare, Harry, și mai rău, sunt amanta ta. Am tot negat asta, dar este adevărat.

– Lucy, vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Sunt o servitoare și începând de astăzi voi rămâne doar cu asta. Nu mă va mai angaja nimeni să predau copiilor lor. Ochii ei erau plini de lacrimi. Reputația mea este distrusă, și am intervenit între tine și familia ta. Ți-am jurat că nu-ți voi face asta niciodată, dar am făcut-o. Trebuie să ne despărțim acum.

– Nu, Lucy. Nu te voi lăsa să pleci.

– Trebuie, spuse ea. Pentru binele verișoarelor și al mamei tale.

– Te iubesc și nu voi putea trăi fără tine.

– Ba da, vei trăi, Harry. Acesta este cadoul meu de despărțire pentru tine. Voi dispărea din viața ta. Este cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru tine. Te voi purta mereu în inimă, dar noi am știut de la început că acest lucru nu va funcționa niciodată. Vei găsi o doamnă din propria clasă, și știu că ea te va iubi.

– Nu voi renunța la tine, spuse el. Nu voi face asta.

Când îl privi, ochii lui erau roșii.

– Îmi pare foarte rău. Te iubesc prea mult ca să-ți fac asta.

– Nu mă părăsi, Lucy.

Ea clătină din cap.

– Știi la fel de bine ca mine că nimic din ce spui nu va schimba ce s-a întâmplat astăzi.

– Te duc eu la Albany.

Bătu cu bastonul în acoperiș. Când trăsura se opri, Harry îi dădu birjarului noua destinație. Câteva minute mai târziu, trăsura lui opri la o stradă distanță de Albany.

Ea își puse brațele în jurul lui și îl sărută.

– Adio, Harry.

– Am să te aștept aici la amiază.

O durere ascuțită o lovi direct în inimă. Ieși afară din trăsură și își îndreptă umerii în același mod în care o făcuse în acea seară când își pierduse slujba de croitoreasă. Apoi coti pe Vigo Street și se îndreptă către biroul doamnei Finkle.

Harry era nervos când îi dădu vizitiului adresa casei lui Beauland. Când sună la ușă, îl primi un majordom. Harry îi dădu cartea sa de vizită.

– Mă întorc în scurt timp, spuse majordomul, și îl primi în anticameră.

Nu după mult timp, majordomul se întoarse.

– Îmi pare rău să vă informez că Excelența Sa nu este acasă.

Harry nu avea de gând să accepte acea insultă.

– Spune-i Excelenței Sale că am venit aici pentru o chestiune de onoare.

Ochii majordomului se deschiseră larg. Harry își ridică vocea:

– Spune-i Excelenței Sale că insist să mă întâlnesc cu el cu privire la o chestiune de onoare. Du-te acum!

Majordomul se grăbi în sus pe scări.

Câteva minute mai târziu, majordomul se dădu deoparte când Beauland coborî scările.

– Ce dracu' vrei, Granfield?

Harry își scoase mănușa și îl plesni peste față.

– Să te ia naiba, Granfield!

– Cere-ți scuze, spuse Harry.

– Nu am să fac asta, strigă Beauland.

– Pistoale, spuse Harry ridicându-și și el vocea. În zori, la Wimbledon Common.

Everleigh coborî scările în fugă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă!

– Cere-ți scuze sau îți jur că mâine vei fi un om mort, răcni Harry clocotind.

– Tată, supune-te, strigă Everleigh.

– Nu voi face asta, spuse Beauland.

– Tu ești cel care a greșit, tată, spuse Everleigh pe o voce aprinsă. Acum fă ce-ți spune!

Aflată în capul scărilor, Lady Beauland începu să se clatine. O servitoare se repezi și o prinse.

– Destul, tată, spuse Everleigh. Tu ești cel care a greșit și știi asta. Ți-am spus ieri că domnișoara Longmore este o doamnă care a suferit o nenorocire. Predă lecții de dans ca să o îngrijească pe bunica ei oarbă. Granfield nu mințea ieri, în ciuda a ceea ce crezi tu. Te-ai grăbit să tragi concluzii și ai creat o scenă îngrozitoare.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești pe acest ton? întrebă Beauland.

– Îndrăznesc pentru că te înșeli, spuse Everleigh. Acum cere-ți scuze!

– Nu voi face asta, zise Beauland încruntându-se.

– Atunci eu nu mai sunt fiul tău cel mare.

– Poftim? Nu poți face asta.

– Ba da, pot și o voi face dacă refuzi să-ți ceri scuze, spuse Everleigh.

Beauland se încruntă.

– Tu ești fiul meu. Vei face ce spun eu.

– Îți promit că am să plec pentru totdeauna din casa ta dacă nu-ți ceri iertare acum, spuse Everleigh.

Respirația lui Beauland era audibilă.

– Plec, zise Everleigh. Transmite-i dragostea mea mamei.

– Oprește-te, spuse Beauland.

Everleigh se întoarse și își încrucișă brațele la piept.

– Spune cuvintele sau plec.

Beauland trase aer în piept și expiră pe nări. Apoi mormăi:

– Îmi cer scuze pentru greșeala mea.

– Le accept, spuse Harry.

– Te conduc până la trăsură, îi spuse Everleigh lui Harry.

Soarele strălucea când ei pășiră afară în vântul rece.

– Îmi cer scuze pentru toată scena, spuse Everleigh. Tatăl meu este dificil.

– Mai întâi reacționează și abia apoi gândește, spuse Harry.

Everleigh îi aruncă o privire curioasă.

– Cred că știi prea bine că tata ține la respectarea decenței, dar nu știi că fratele meu mai mic a plecat de acasă.

– Presupun că pentru o femeie care nu era considerată potrivită.

Everleigh ezită și răspunse:

– Nu pentru o femeie.

– A, acum înțeleg.

– Tata l-a dat afară acum cinci ani.

Harry făcu o grimasă. De ce erau unii oameni atât de cruzi?

– Este totuși fratele meu mai mic, spuse Everleigh.

– Sunteți apropiați? întrebă Harry.

Everleigh încuviință.

– Tata refuză să-l vadă.

Harry știa că trebuia să fi fost greu pentru Everleigh și pentru fratele său.

– Îți vizitezi fratele?

– Da, dar tata nu știe.

Harry observă emoțiile perindându-se pe fața lui Everleigh.

– Veți fi întotdeauna frați. Nimeni nu vă poate lua asta.

Everleigh trase aer adânc în piept.

– Granfield, oricare ar fi situația, sper ca totul să se rezolve pentru tine și domnișoara Longmore.

– Îți mulțumesc, Everleigh.

Harry făcuse o promisiune că nu va renunța niciodată la Lucy. Să fie al naibii dacă va renunța acum.

Capitolul 15

Lucy se simți complet amorțită în timp ce mergea de-a lungul Vigo Street. În depărtare putea vedea nori negri care păreau să reprezinte numeroasele zile întunecate care aveau să vină fără Harry. Era încă șocată în urma celor întâmplate, dar știa că era ceva dezastruos. Înainte să se termine această săptămână, probabil că își va pierde toți clienții de dans. Va trebui să-și caute cât mai curând posibil un al doilea loc de muncă.

Cerul se întuneca din ce în ce mai tare, și începu să bată vântul. Câteva picături de ploaie căzură în timp ce traversa curtea. Era conștientă de bărbații care îi făceau ochi dulci. O deranja acest

lucru, dar Lucy se prefăcu a nu vedea privirile fixe și bătu la ușa doamnei Finkle.

– Intră, strigă doamna Finkle.

Când Lucy intră, doamna Finkle îi întinse un teanc de cearșafuri.

– Curăță camerele obișnuite, spuse ea, și nu te grăbi ca să eviți ploaia. Nu s-a înecat nimeni niciodată de la puțină umezeală.

Lucy făcu o reverență.

– Da, doamnă Finkle.

Se simțea mult mai apăsată de gândurile ei triste decât de cearșafurile grele care o făcură să se clatine.

În timp ce urca scările, cheile de rezervă îi zornăiau în șorț. Se hotărî să curețe la sfârșit apartamentul lui Harry ca un rămas-bun potrivit pentru bărbatul interzis pe care-l iubea. În momentul în care ajunse la apartamentul lui Harry, Lucy era obosită și o durea spatele.

Bătu în ușă și strigă:

– Curățenia!

Nu răspunse nimeni, așa că descuie ușa. Când intră, Bandit alergă spre ea cu limba scoasă. Ea îl mângâie, și ochii i se umplură de lacrimi. Se simțea atât de vinovată pentru ce se întâmplase astăzi. Dacă ar fi păstrat distanța față de el, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Acum, două familii se aflau în conflict din cauza ei.

Bandit o urmă din cameră în cameră cât timp făcu curățenie. În dormitorul lui Harry persista mirosul de săpun verde, iar parfumul o umplu de durere. Cum avea să trăiască fără el?

Se hotărî să se grăbească, pentru că, dintr-un motiv oarecare, o durea să scoată cearșafurile de pe patul lui. Când își dădu seama că lipsea cartea cu gravuri erotice, se întrebă dacă el o pusese în altă parte de dragul ei. Alungă acest gând și își continuă treaba măturând. Voia să fie cât mai indiferentă posibil, dar era mult mai tristă decât fusese vreodată.

Reuși să îndepărteze părul de câine de pe canapea, chiar dacă Bandit îi tot amușina mâna. Spălă ligheanul și urciorul cu oțet și apă. Apoi curăță cenușa din vatră.

Până se făcu ora patru, șalele o dureau și mai tare, și era obosită până în măduva oaselor când ridică pe umăr ultimul sac de cearșafuri. Tunetele bubuiau mult mai aproape, iar vântul bătea mai tare când începu să coboare scările cu atenție. Tot ce voia era să predea lenjeria, să-și ia salariul și să găsească trăsura lui Harry.

Câteva picături de ploaie căzură când Lucy păși în curte. Pantofii ei se cufundară puțin în pietrișul umed în timp ce mergea spre biroul doamnei Finkle. Un grup de bărbați stăteau acolo de vorbă. Un bărbat se întoarse și se uită la ea. Era domnul Castelle.

El zâmbi și se îndreptă spre ea.

– Domnișoară Longmore, ce faceți aici?

Ea își ridică bărbia.

– Aici lucrez.

Castelle nu reuși prea bine să-și ascundă șocul.

– Va ploua în curând. Poate veți dori să vă adăpostiți.

– Vă mulțumesc, domnule Castelle.

Un băiat curier se grăbi pe lângă ei și îi aruncă o privire rapidă, dar ea nu se gândi mult la asta. Lucy începu să se foiască.

– Vă rog să mă scuzați! Trebuie să plec.

– Da, desigur, spuse Castelle. Pot să vă ajut? Sacul pare greu.

– Nu, mulțumesc. Făcu o reverență și își continuă drumul.

Ea atrăsese și atenția celorlalți bărbați preț de o clipă, dar acum o ignorau. Era un ghinion că se întâlnise cu Castelle, dar își reaminti că nu mai conta. Ziua de astăzi marca sfârșitul relației amoroase cu Harry. Îi va spune asta când se va întâlni cu el la o stradă distanță de Albany.

Lucy ciocăni la ușa doamnei Finkle și speră ca femeia să răspundă repede pentru că sacul era greu. Când se deschise ușa, curierul de mai devreme se uită la ea cu o expresie vinovată și fugi afară.

Lucy găsi curios comportamentul acestuia, dar îl alungă din minte când intră.

– Ultimele cearșafuri sunt în sac, doamnă Finkle.

Doamna Finkle se ridică și ocoli biroul.

– Ei bine, am crezut că ai mai mult creier decât majoritatea fetelor care lucrează aici, dar este evident că nu.

– Poftim? spuse Lucy, uimită de cuvintele ei. Inima începu să-i bată tare. Nu înțeleg.

– Crezi că nu stau cu ochii pe cameriste? Ți-am spus că nu trebuie să te împrietenești cu nimeni. Ai încălcat regulile.

– Nu am greșit cu nimic, spuse Lucy frământându-și mâinile tremurânde. Unul dintre domni m-a recunoscut de la un alt loc de muncă, dar nu am zăbovit. Oh, Doamne, își putea pierde slujba asta. Trebuie să fie o greșeală, spuse Lucy. Serios, nu m-am împrietenit cu domnul acela.

– O poveste probabilă. N-am nevoie de scuzele tale. Nu ești prima care crede că se poate strecura în patul unul bărbat pentru o monedă sau două la Albany. Dar nu o vei face cât sunt eu aici.

– N-am făcut așa ceva, spuse ea. Mă acuzați de ceva ce nu am făcut. Doamnă Finkle, el m-a salutat în curte, iar eu nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

– Crezi că nu știu despre acea trăsură care te așteaptă în fiecare după-amiază în josul străzii?

– Poftim? Ce contează dacă un prieten mă duce cu trăsura lui?

– Știu cine este prietenul tău. Ți-am spus regulile în ziua în care ai venit aici. Regulile sunt reguli, iar aici este sfârșitul pentru tine, domnișoară. Se întoarse și deschise un seif de lemn. Ultimul tău salariu. Asta să fie o lecție pentru tine. De asemenea, nu vei primi nici o scrisoare de recomandare.

Lucy începu să tremure.

– Nu vreți să vă mai gândiți? Doar l-am salutat pentru o clipă. Am acceptat ture suplimentare când altele nu au venit și am curățat mereu fiecare cameră până rămânea fără pată. Își strânse tare mâinile tremurânde. Vă rog, nu vreți să vă mai gândiți?

Doamna Finkle clătină din cap.

– Ți-am dat o șansă, și tu ai încălcat regulile. Am încheiat discuția. Acum pleacă!

Lucy ieși, simțind un fior de gheață în piept. Băiatul curier îi aruncă un zâmbet viclean și fugi. Lucy se întrebă dacă doamna Finkle îl plătea pe băiat ca să urmărească servitoarele. Nu avea să știe niciodată, și nu mai era nimic de făcut în această privință. Cum ieși de pe Vigo Street și intră pe Piccadilly, se simți încă o dată de parcă era învăluită de o ceață densă. Picăturile de ploaie începură să cadă mai repede. Încercă să caute o marchiză sub care să se adăpostească, dar nu găsi nici una în apropiere.

Stătea în frig, în ploaia care începu să cadă mai tare. Îi era frig, era udă și nefericită stând pe trotuar și așteptându-l pe Harry. O șaretă trecu rapid pe lângă ea, stropind-o cu noroi pe poalele rochiei, pantofi și ciorapi. Umerii îi căzură de deznădejde și se întrebă cum va putea depăși acest ultim eșec. Slavă Domnului că mai avea încă scrisoarea de recomandare de la domnul Wilson, dar nu va putea trece Albany ca ultimul ei loc de muncă. Știa că toți clienții

ei de dans vor renunța pe rând la serviciile ei de îndată ce scandalul va ieși la iveală.

Tremura. Pelerina jerpelită o apăra prea puțin de frig. Vântul îi tot dădea gluga pe spate. Ploaia cădea mai tare, dar nu exista nici un adăpost. Când își scoase ceasul, văzu că trecuse o jumătate de oră peste ora patru. Lui Harry nu-i stătea în fire să întârzie. În mod normal ar fi râs de aspectul ei răvășit după puțină ploaie, dar frigul îi intrase în oase.

O trăsură se apropie gonind de-a lungul străzii. Lucy făcu un pas înapoi ca să evite să fie stropită cu mai mult noroi. Când trăsura se opri, portiera se deschise imediat, și Harry sări jos.

– Lucy, îmi pare rău! A avut loc un accident pe stradă și am rămas blocat. Oh, Doamne, tremuri și ești foarte udă.

Ea nu se putea opri din tremurat când o ajută să urce în trăsură. Capul îi căzu pe perne.

– Îmi este aatâât de frriig.

Harry scoase o pătură de lână din compartimentul de sub banchetă. O ajută să-și scoată pelerina, dar ea tremura atât de tare că le luă o veșnicie. Imediat ce îi scoase pelerina, o acoperi cu pătura.

– Știu că doar reține umezeala.

Lucy închise ochii și nu răspunse. Harry își găsi bastonul și bătu în acoperiș. Trăsura porni la drum prin ploaia torențială.

El îi cercetă chipul. Era mult prea palidă, și asta îl sperie.

Îndepărtă o șuviță de păr roșcat de pe fruntea lui Lucy și suspină când simți fierbințeala de pe fața ei. Ardea din cauza febrei. Trebuia să cheme un medic imediat ce ajungeau acasă, dar să ia naiba toate străzile aglomerate cu vehicule, pentru că nimeni nu voia să meargă prin ploaia torențială.

– Lucy, spuse el. Fată dulce, vorbește cu mine!

Ea continua să tremure chiar dacă avea pătura de lână, și părea că își pierduse cunoștința. Dumnezeule mare, era foarte bolnavă. Ploaia bătea pe acoperișul trăsurii.

– Lucy, spuse el.

Ea își flutură pleoapele pentru o clipă și le închise înapoi. O trase în poala lui, gândindu-se să o încălzească cu trupul lui, dar ea continua să tremure. O legănă ținând-o în brațe.

– Stai cu mine, Lucy, am nevoie de tine!

Când trăsura ajunse în cele din urmă în cartierul modest, Harry era înspăimântat atât de letargia lui Lucy, cât și de înfățișarea ei palidă. Când majordomul deschise ușa, Harry strigă la el să trimită imediat după un medic. O luă pe Lucy din trăsură și traversă trotuarul. Înăuntru, o purtă în brațe până la etaj și îi porunci unei cameriste să stea cu ea. Menajera îl scoase din cameră, astfel încât să o poată dezbrăca pe Lucy de hainele îmbibate cu apă. Când camerista deschise ușa câteva minute mai târziu, Harry intră și trase un scaun lângă pat. Menajera reușise să-i schimbe hainele lui Lucy și, susținând că are anumite cunoștințe de asistență medicală, îl sfătui ce să facă. Harry o ascultă și spălă fruntea fierbinte și obrajii roșii ai lui Lucy.

Nimeni nu părea să știe vreun doctor, așa că îi scrise o misivă mamei sale, implorând-o să trimită un medic. Era atât de speriat, că aproape uită să scrie adresa casei închiriate. S-ar fi dovedit a fi o eroare dezastruoasă, iar el nu-și permitea să piardă nici o clipă.

Harry trimise un valet să ducă mesajul cu trăsura și îi porunci vizitiului să se grăbească cât de repede poate. Apoi fugi în casă și în sus pe scări. Se așeză pe scaunul de lângă patul lui Lucy și începu să-i spele fruntea. Ea gemu, dar altfel era apatică. Inima lui bătea înspăimântată.

– Lucy, fată dulce, mă auzi?

Când ea nu răspunse, Harry simți că i se strânge inima. Doamne, cât de speriat era! Ea se afla într-o stare foarte gravă.

Menajera o aduse pe doamna Longmore în cameră. Bunica lui Lucy inspiră adânc după ce atinse fruntea fierbinte a fetei. Avea obrajii de un roșu-aprins și, de fiecare dată când el îi uda fruntea, tresărea ca și cum o durea fiecare atingere.

Doamna Longmore își împreună mâinile, și buzele i se mișcau de parcă șoptea o rugăciune pentru nepoata ei.

Harry se duse la fereastră, dorindu-și ca medicul să se grăbească. Devenea din ce în ce mai speriat. De ce nu plecase mai devreme să o ia pe Lucy? Ar fi trebuit să știe că tunetele prevesteau o furtună urâtă. Își mușcă pumnul, știind că întârzierea lui era cauza îmbolnăvirii ei.

Se întoarse la scaun și îi luă mâna moale.

– Lucy, șopti el. Când îi atinse fruntea din nou, ea rămase nemișcată. Abia dacă putea suporta să o vadă în această stare groaznică. Pieptul îl durea. Lucy, nu mă părăsi!

Ea mișcă din cap dintr-o parte în alta. Gura lui Harry se uscă din cauza fricii care îi inundase trupul.

– Nu te pot pierde, spuse el ștergându-i fruntea din nou. Ești puternică, Lucy! Poți învinge febra.

Dar ea era inconștientă, și chipul îi era cenușiu.

Harry se îndreptă încă o dată la fereastră, dar tot nu venise nimeni. Acum se îngrijora că mama lui nu era acasă și că nu primise mesajul. La cererea sa, menajera trimise un valet să se intereseze de orice medic putea găsi. Nu putea risca să aștepte după mama lui.

Harry șterse din nou fruntea lui Lucy.

– Lucy, ești puternică! Poți învinge febra. Nu mă părăsi, Lucy, șopti el. Îmi pare atât de rău că am întârziat!

Încercă să-i frece încheieturile, dar ea tremură din nou.

Harry continuă să-i umezească fruntea, deși asta părea să nu aibă nici un efect. Apoi auzi un zgomot afară și se duse la fereastră. Mama lui cobora din trăsură împreună cu un bărbat care ducea o geantă neagră.

– Au sosit mama și doctorul, spuse el.

– Slavă Domnului, zise doamna Longmore.

Fugi pe scări să-și întâmpine mama.

– Îți mulțumesc că ai venit.

Mama lui se întinse să-i atingă obrazul.

– Calmează-te, spuse doamna Norcliffe. Acesta este doctorul Rhodes. A tratat-o de febră pe una dintre fetele doamnei Vernon. Domnișoara Longmore se va afla pe mâini bune.

– Excelență, vă rog să mă conduceți la pacientă, spuse doctorul Rhodes.

– Da, vă mulțumesc, zise Harry.

– Vom vedea cum reacționează la asta, spuse doctorul. Am adus niște scoarță de salcie. O putem infuza în puțin ceai slab. Este folositoare pentru reducerea febrei.

O servitoare speriată alergă spre ei și făcu o reverență.

– Excelență, am să fac eu ceaiul dacă doriți.

– Mulțumesc, spuse Harry. Cum ziceai că te numești, domnișoară?

– Dottie, Excelență.

– Să faci un ceai slab, domnișoară, spuse doctorul Rhodes.

Ea făcu o reverență.

– Așa am să fac, domnule.

– Mulțumesc, zise Harry, după care se grăbi la etaj.

Când intrară în cameră, Harry i-o prezentă mamei sale pe doamna Longmore.

– Nepoata dumneavoastră v-a pomenit când a fost la ultima mea petrecere, spuse doamna Norcliffe. Domnișoara Longmore este o dansatoare foarte talentată.

– Ea este totul pentru mine, spuse doamna Longmore.

Doctorul Rhodes luă pulsul lui Lucy.

– Nu-mi place. Continuați să-i tamponați fruntea.

Dottie intră cu tava de ceai și o așeză pe masă.

– Adaugă scoarța de salcie, spuse doctorul, apoi lasă-l până se face călduț.

Douăzeci de minute mai târziu, doamna Norcliffe încercă să o facă pe Lucy să se ridice, dar ea doar gemu și căzu înapoi pe pat.

– Trebuie să-i dăm cu lingurița, spuse doctorul Rhodes. Trebuie să reducem febra.

Doamna Norcliffe fu șocată când Harry se băgă în pat lângă Lucy și o trase în poziție verticală în poala lui. Dar mama lui trebuie să-și fi dat seama de scopul său, deoarece îi înmână lingurița. El reuși să o facă să înghită puțin.

Doamna Norcliffe luă lingurița și îi dădu lui Lucy să bea în timp ce el o ținea. Slujnica se întoarse cu un ibric plin cu ceai proaspăt și adăugă mai multă scoarță de salcie.

– Ar putea suna ciudat, spuse dr. Rhodes, dar aș dori să-i ascult inima. Acum lăsați-o pe spate! Am un ziar în geantă, este un truc pe care l-am învățat. Rulă ziarul, îl puse pe pieptul lui Lucy și își puse urechea la celălalt capăt.

Harry se îndepărtă de pat și făcu câțiva pași. Chipul ei palid îl speria.

– Inima îi bate puțin cam repede, spuse Rhodes, lăsând ziarul deoparte.

Doamna Longmore îndepărtă părul lui Lucy și suspină când îi atinse fruntea.

– Este prea fierbinte, spuse doamna Longmore cu vocea tremurândă.

Harry își încleștă maxilarul. Nu o putea pierde. Nu putea.

– Lucy, te rog să încerci! Lipsa răspunsului ei îl făcu să i se strângă stomacul.

– Să continuăm cu ceaiul din scoarță de salcie și să o încurajăm să se ridice, spuse doctorul.

Harry se urcă din nou în pat cu ea și o ținu cât timp mama lui îi dădea ceai cu lingurița.

– Lucy, șopti el. Te rog, nu mă părăsi!

Tremurând, Lucy se lăsă pe pieptul lui. Harry se uită la doctor.

– Cu siguranță trebuie să mai fie ceva ce se poate face.

– I-aș putea lua sânge, dar observațiile mele m-au condus la ideea că de cele mai multe ori pacienții devin și mai slăbiți. Hai să continuăm cu ceaiul din scoarță de salcie!

Vinovăția îl chinuia. Ar fi trebuit să plece mai devreme. Acum era îngrozit că o putea pierde.

Menajera intră în cameră.

– Slujnicele au pregătit o gustare rece la parter, spuse ea.

– Excelență, ar trebui să mâncați ceva, spuse doctorul Rhodes.

El clătină din cap.

– Nu plec de lângă ea.

Doctorul oftă.

– Excelență, nu o veți ajuta dacă vă îmbolnăviți. Știu că nu vă este foame, dar trebuie să mâncați măcar puțin.

Dottie mai aduse ceai și făcu o reverență.

– Excelență, dacă doriți, pot aduce aici o tavă pentru dumneavoastră și domnul doctor.

– O sugestie excelentă, spuse doctorul. Când ați mâncat ultima dată, Excelență?

Harry își trecu degetele prin părul bogat.

– Nu-mi amintesc.

Dottie turnă două cești de ceai. Harry realiză abia atunci că îi era sete. După ce slujnica aduse o tavă, el mâncă pâinea, carnea rece și ceaiul împreună cu doctorul.

Când se întunecă, și Lucy nu-și revenise încă, el se trezi negociind cu Dumnezeu. „Jur că voi renunța la tot dacă o lași să trăiască! Nu pot să trăiesc fără ea. Te rog să o lași să trăiască!"

Doamna Norcliffe își puse mâna pe umărul lui.

– Harry, odihnește-te! Vom veghea noi asupra ei.

El clătină din cap.

– Nu pot pleca de lângă ea, dar tu, mamă, trebuie să fii epuizată. Te rog, du-te acasă și odihnește-te!

– Mai rămân, spuse ea. Nu te părăsesc, fiule.

– Îți mulțumesc, mamă.

Spre groaza lui, pieptul începu să-i tremure. Își șterse ochii cu podurile palmelor. Mama lui îi puse mâna pe umăr.

– Este o femeie puternică și își va reveni, ascultă-mă ce-ți spun.

– Îmi cer scuze, spuse Dottie. Mai avem trei dormitoare dacă dorește cineva să se odihnească.

– Mamă, zise Harry. Dacă nu vrei să mergi acasă, măcar odihnește-te aici.

– Cred că doamna Longmore are mai multă nevoie de odihnă ca mine.

– Nu pot pleca de lângă ea, spuse doamna Longmore.

Doctorul Rhodes își drese vocea.

– Cred că va fi o noapte lungă. Vă sugerez tuturor să vă găsiți câte un pat. Dacă apare vreo schimbare, vă voi anunța imediat.

– Pare să fie o propunere rațională, spuse doamna Norcliffe.

Dottie se oferi să o conducă pe doamna Longmore în cameră.

– Harry, hai să te odihnești, spuse doamna Norcliffe.

El clătină din cap.

– Nu pot pleca de lângă ea.

– Voi rămâne cu Excelența Voastră, spuse doctorul Rhodes.

Harry visă că ploua și că trăsura lui rămăsese blocată în noroi. O respirație ușoară îi gâdilă obrazul. Se trezi și o găsi pe Lucy uitându-se la el.

– Harry, spuse ea cu o voce răgușită. Nu ți-am dat permisiunea să vii să te bagi în pat cu mine.

El râse, și ochii i se umeziră, în timp ce o ținea strâns în brațe.

– Te iubesc, șopti el.

– Harry, am părul umed.

– Ați transpirat după o febră destul de periculoasă, interveni doctorul Rhodes.

Lucy se uită din nou la Harry.

– De ce se uită omul acesta la noi în pat?

Doctorul Rhodes izbucni în râs.

– Cred că pacienta noastră se vindecă foarte bine în această dimineață.

Harry o mângâie pe obraz.

– Ai fost foarte bolnavă, Lucy.

Doctorul Rhodes își strânse geanta.

– Am lăsat scoarță de salcie în caz că febra revine, dar nu cred că o va face. Vă recomand odihnă la pat, un ceai slab din scoarță de salcie și pâine prăjită.

– Mi-e foame, spuse Lucy.

– Acesta este un semn foarte bun, domnișoară, spuse Rhodes. Îmi imaginez că toată familia dumneavoastră va fi încântată să audă că aveți apetit.

– Toată familia mea? întrebă ea încruntându-se.

Harry coborî din pat, cotrobăi prin haină și îi dădu doctorului cartea sa de vizită.

– Poftim și cartea mea de vizită, îi spuse Rhodes lui Harry. Dacă aveți și cea mai mică îngrijorare, nu ezitați să trimiteți după mine.

– Vă mulțumesc, doctore Rhodes, spuse el.

– Încă este întuneric afară, spuse Lucy după ce doctorul plecă.

El o sărută pe obraz.

– Toată lumea mai doarme încă.

– Cine mai e aici?

– Bunica ta și mama mea.

– Mama ta? întrebă ea cu o voce uimită.

– I-am trimis un mesaj să aducă un doctor. M-ai speriat, Lucy.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, rosti ea cu o voce slăbită.

Harry îndepărtă o șuviță umedă de pe fruntea ei.

– Promite-mi că ai să te odihnești.

– Da, sunt obosită.

– Nu vreau să plec de lângă tine, spuse el. Niciodată.

– Ești dulce, Harry.

– Lasă-mă să te ajut să te ridici ca să-ți poți bea ceaiul.

Ea îl bău repede.

– Îmi era foarte sete.

– Să nu mai stai în ploaie. Promite-mi!

– Îți promit. Ciorapii mei erau plini de noroi.

El râse și o sărută pe obraz.

– Frumoasa mea Lucy.

– Acum nu sunt prea frumoasă.

– Pentru mine ești.

Lucy observă surprinsă emoțiile puternice de pe chipul lui.

– Harry, ce s-a întâmplat?

El își încleștă maxilarul.

– Mi-a fost teamă că te voi pierde.
– Întinde-te lângă mine, șopti ea. Sunt foarte obosită.
El își lipi trupul de spatele ei, o sărută pe obraz și închise ochii.

Cineva îl scutură. Harry își întoarse spatele și se frecă la ochi.
Lucy se apleca peste el.
– Harry, se aud servitorii. Trebuie să te dai jos din pat. Vor crede că facem lucruri desfrânate.
El izbucni în râs.
– Știu, dar tu ești mai bine acum. Doctorul ți-a recomandat să te odihnești, iar eu m-am asigurat că-l asculți.
Ea se încruntă.
– Acum îmi amintesc. Doamna Finkle m-a dat afară. Un băiat a informat-o că m-a văzut stând de vorbă cu Castelle.
– Nu trebuie să-ți faci griji despre nimic acum, spuse el. Te rog să te odihnești! Am fost cu toții foarte îngrijorați din cauza ta noaptea trecută.
Ea îi mângâie obrazul.
– Bietul Harry, îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.
– Tu doar odihnește-te până te simți mai bine. Promite-mi!
– Îți promit! Oftă. Harry, încă ești în pat cu mine.
– Așa este, spuse el sărutând-o pe gât. Lasă-mă să rămân ca să nu-mi fac griji!

După-amiaza devreme

Lucy mâncă supa și pâinea aduse pe o tavă. Ar fi vrut să mănânce la masă, la parter, dar încă era slăbită. După ce slujnica luă tava, bunica o ajută să meargă câțiva pași, dar își simțea capul ciudat de amețit, așa că se întoarse înapoi în pat.
După o vreme, se auzi o bătaie în ușă. Harry intră și se așeză pe marginea patului.
– Cum se simte pacienta noastră?
– Bunica m-a ajutat mai devreme să mă ridic, dar m-am simțit cam nesigură.
– Te rog să stai în pat!
– Așa voi face, spuse ea.
Se auzi altă bătaie în ușă.

– Intră, spuse Lucy.

Doamna Norcliffe intră.

– Arăți mult mai bine, dar nu ești încă pregătită să dansezi.

– Nu, acum îmi amintesc. S-a întâmplat ceva urât, Harry, spuse Lucy prinzându-l de braț. Mina și Everleigh sunt...

El îi puse degetul pe buze.

– Totul s-a aranjat acum, spuse el. Vor dansa miercuri seară la Almack.

– O, mă bucur, spuse Lucy, lăsându-se înapoi pe pernă.

– Mina a trimis vorbă că va încerca să învețe ea dansatorii alemanda, spuse doamna Norcliffe. Se pare că îi lipsește ușurința ta de a-i învăța pe ceilalți. A ieșit ceva asemănător unei mascarade, dar conform nepoatelor mele, toată lumea a considerat că a fost foarte distractiv. Nepoatele mele mi-au cerut să-ți transmit toate cele bune.

– Foarte drăguț din partea lor, spuse Lucy. Mina și Everleigh se află tot în fruntea clasamentului?

– Până acum, da, spuse doamna Norcliffe.

Lucy reuși să zâmbească.

– Chiar sper să câștige.

– Mai sunt încă două etape de concurs, spuse doamna Norcliffe.

Lucy trase aer în piept.

– Am uitat complet. Ar fi trebuit să servesc în seara asta.

– Cei de la Almack se vor descurca fără tine, spuse doamna Norcliffe. Trebuie să te odihnești. Harry, vii cu mine până în salon?

– Ne întâlnim acolo imediat, spuse el. După ce doamna Norcliffe plecă, Harry cuprinse obrajii lui Lucy. Nu trebuie să-ți faci griji de nimic! Vreau să te concentrezi asupra însănătoșirii tale.

– Așa voi face, spuse ea.

– Bun, mă întorc puțin mai târziu.

Harry se întâlni cu mama lui în salon.

– Ai să-mi spui ceva?

– Presupun că ai cumpărat casa aceasta pentru ea.

El își încleștă maxilarul.

– Este o investiție.

– Harry, este destul de clar pentru mine că ai sentimente pentru domnișoara Longmore, dar nu poți trăi în păcat cu ea.

– Încă locuiesc la Albany, spuse el. Iar în ceea ce privește această casă, da, am cumpărat-o din motive de siguranță.

După ce îi povesti mamei sale ce se întâmplase cu Buckley, ea își puse mâna pe gât.

– Dumnezeule mare. El este profesorul îngrozitor de dans care a furat un stingător de lumânări din argint. Valeții au trebuit să-l scoată afară din casă.

– N-am putut să stau deoparte și să nu fac nimic, spuse el.

– Fiule, te cunosc mai bine decât crezi. Salvai animalele rănite încă de când erai mic. Am știut întotdeauna că este felul tău de a te împăca cu moartea tatălui tău. După ce a murit unchiul tău, am văzut aceeași expresie bântuită pe chipul tău. Mă tem că sentimentele tale pentru domnișoara Longmore sunt încă o încercare de salvare.

– Nu este adevărat. Eu țin la ea. Asta este tot ce trebuie să știi.

Doamna Norcliffe oftă.

– Pare într-adevăr să fie o fată drăguță și a trecut printr-un calvar, dar nu te poți căsători cu ea.

El își încleștă maxilarul.

– Nu ai nici un cuvânt de spus în această chestiune.

– Harry, ai vreo idee cum ar fi pentru ea? Eu pot încerca să o apăr, dar nimeni nu o accepta vreodată cu adevărat ca pe o egală în înalta societate. Toată lumea a văzut-o servind la Almack. Se știe că își câștigă existența predând lecții de dans. Azi-dimineață, unul dintre valeți mi-a adus scrisori. Mai multe dintre ele mă informau că domnișoara Longmore a fost văzută lucrând la Albany. Dacă ar fi să faci o mezalianță, o veți simți amândoi în fiecare zi a vieții voastre.

– Nu-mi pasă ce cred alții, și nici ce crezi tu, mamă.

– Dar cum rămâne cu verișoarele tale? Le poate afecta șansele de a găsi partide bune.

– Nu-i adevărat. Am aranjat ca toate trei să aibă zestre generoase când se vor căsători. Nobilimea se poate manifesta ca și cum este prea bună ca să accepte banii, dar lor cu siguranță le pasă de bani și de proprietăți atunci când vine vorba de aranjamente de căsătorie. Nu poți nega asta.

– Exact, spuse doamna Norcliffe, și este evident că domnișoara Longmore nu are nici un ban pe numele ei. Și acest lucru va sta împotriva ei. Singura modalitate prin care vei putea face să meargă acest lucru ar fi dacă ea ar veni în această căsătorie cu o zestre uimitoare. Chiar și atunci, este posibil ca restul lumii să o umilească. Nu spun asta ca să-i fac rău, dar este pur și simplu mersul lucrurilor. Ajut-o să-și găsească un loc de muncă decent, vizitează-le pe ea și pe bunica

ei din când în când ca să te asiguri că nu au nevoie de nimic, dar nu face greșeala de a te căsători cu cineva inferior ție, pentru că ea va fi cea care va avea de suferit într-o mezalianță.

Harry jurase să nu renunțe niciodată la ea, și nu avea de gând s-o facă.

– Refuz să cred că este imposibil.

– Chiar dacă nu-ți vii în fire, o va face ea. Nu mi se pare că domnișoara Longmore este proastă. Părerea mea este că a încercat de mai multe ori să te descurajeze.

– Nu voi renunța și nu o voi pierde, rosti el pe un ton aprins.

Doamna Norcliffe se ridică.

– Trebuie să te întorci la Albany și să-l lași pe valetul tău să te bărbierească și să te îmbrace în mod corespunzător.

El își dădu ochii peste cap.

– Ăsta este ultimul lucru la care mă gândesc.

– Nu poți să stai aici. Nu se cuvine. Acum, eu ți-am dat sfatul meu, dar tu vei face ce vrei, indiferent de părerile mele. Eu îți cer doar să te gândești foarte bine. Atunci când are loc o mezalianță, femeia este cea care se confruntă întotdeauna cu dificultățile. Știu că ții la ea, și poate că cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru ea este să întrerupi toate legăturile.

– Niciodată, spuse el printre dinți. Niciodată.

Doamna Norcliffe oftă.

– Nu va fi niciodată acceptată pe deplin și va simți asta de fiecare dată când va merge în vizită, de fiecare dată când va participa la un bal și de fiecare dată când va merge la un dineu. Va fi subtil, dar ea va ști că toți ceilalți participă la evenimente la care ea nu a fost invitată. Apoi mai este chestiunea copiilor. Acest lucru îi va afecta și pe ei. Eu chiar o admir, Harry. Poate că nu mă crezi, dar acesta este adevărul. Știu că te-ai îndrăgostit de ea, dar nu te poți baza doar pe inima ta. Pentru că nu-i vei face nici o favoare dacă te căsătorești cu ea.

– Am să-ți dovedesc că te înșeli, spuse el lovind cu pumnul în brațul scaunului. Ține minte! Nu voi renunța niciodată la ea.

Albany, mai târziu în acea după-amiază

După ce trăsura opri, Harry coborî și îi ceru unui grăjdar să-l direcționeze către biroul doamnei Finkle. Un băiat cu părul ciufulit

fugi pe lângă el, dar nu voia să se certe cu un mesager care câștiga și el un ban. Harry se îndreptă către birou și ciocăni.

– Imediat. Vin acum.

Când deschise ușa, menajera rămase surprinsă.

– Excelență.

– Pot să intru, te rog?

– Bineînțeles, dar ce puteți dori de la mine?

– Ai concediat o tânără domnișoară fără să ai dreptate.

Doamna Finkle se holbă și mai tare.

– Excelență, nu pot lăsa fetele să se împrietenească cu domnii. Unele dintre ele au apucături de pisici vagaboande, spuse ea cu un chicotit.

– Te asigur că domnișoara Longmore este o tânără cu moravuri bune și fără prihană.

Buza de jos a doamnei Finkle începu să tremure.

– Îmi cer scuze, Excelență, n-am știut că este o prietenă de-a dumneavoastră.

– N-ar trebui să conteze. Sunt destul de sigur că slujnicele sunt mult prea epuizate după o zi de făcut curățenie în camere ca să cocheteze cu chiriașii.

– Excelență, o pot reangaja pe domnișoara Longmore.

– Merită ceva mai bun, dar dumneata, nu. Putem rezolva asta în două moduri. Poți să scrii o scrisoare de recomandare foarte laudativă despre domnișoara Longmore sau poți refuza. Fii atentă că, dacă refuzi, îți fac reclamație pentru tratamentul urât pe care îl aplici cameristelor.

Doamna Finkle se îngălbeni la față.

– Voi scrie imediat scrisoarea de recomandare, Excelență.

După douăzeci de minute, el ieși din biroul doamnei Finkle, intră în camera lui și îl trimise pe Burlow să ducă un mesaj polițistului. Harry voia un raport și simțea că autoritățile nu făcuseră o prioritate din prinderea lui Buckley.

Peste o oră, domnul Robinson, polițistul, stătea în salonul lui și inventa scuze.

– Indivizii ăștia sunt ca șobolanii. Există mii de locuri în care se pot ascunde. Voi face tot ce pot, dar nu am prea multă încredere că-l putem găsi decât dacă-l prindem în flagrant delict. Vreo doi valeți bine făcuți ajută la prevenirea incidentelor, spuse bărbatul.

– Asta nu este o soluție permanentă, dar presupun că nu ai prea multe ca să faci progrese.

– Îmi pare rău, Excelență. M-ar ajuta dacă aș ști mai multe despre el.

– Tocmai mi-am amintit ceva. Am văzut un bărbat șchiopătând pe stradă acum câteva săptămâni, lângă locuința domnișoarei. Bea dintr-o sticlă de la drogherie.

Domnul Robinson își ridică sprâncenele.

– Probabil laudanum. L-am văzut. Aproape l-am înhățat pentru că fura din buzunare, dar a reușit să se strecoare prin mulțime. Ah, ce-aș vrea să pun mâna pe șarpe!

– Numele lui este Buckley. A intrat în locuința unei doamne și a rănit-o pe bunica ei. Crezi că îl poți atrage pe Buckley cu un truc de genul ăsta?

– Dacă a prins gustul laudanumului, va căuta să facă bani ca să-și întrețină obiceiul. O să-i ofer ocazia să vândă niște bijuterii furate. Vor fi false, dar pariez că el nu-și va da seama de diferență.

– Când va avea loc?

– Nu pot spune sigur, Excelență. Depinde dacă va fi prudent sau dacă va lăsa lăcomia să-l învingă. Știu că doriți să fiți acolo, dar va fi greu de aranjat totul.

– Dacă este posibil, vreau să fiu acolo.

– Excelență, nu vă pot lăsa să vă puneți în pericol. Nu îi veți face nici un bine doamnei dacă veți fi rănit sau mai rău.

– Când îl prindeți, vreau câteva minute singur cu el.

Domnul Robinson încuviință.

– Voi fi bucuros să aranjez asta, cu condiția să putem să-l prindem.

Două săptămâni mai târziu

– Sunt foarte bine, bunico, spuse Lucy, și este important pentru mine să vorbesc astăzi cu Granfield. Doamna Finkle mi-a trimis o scrisoare în care spune că a greșit.

– Hm, făcu bunica. Pariez că Granfield are un amestec în asta.

– Poate că are, dar cel mai important lucru este că încă mai am locul de muncă de la Albany, și am vești de la doamna Vernon, care mi-a urat de bine și mi-a cerut să țin lecții de dans fetelor de îndată ce mă însănătoșesc. Ea are o prietenă care ar dori să le predau

și copiilor ei, de asemenea. Întotdeauna m-am gândit că voi învăța adulți, dar mi-am dat seama că prefer să le predau copiilor. Ei sunt întotdeauna atât de fericiți când sunt lăudați.

– Mi-e teamă că va fi foarte obositor pentru tine. Ai fost foarte bolnavă.

– Acum sunt bine, bunico.

În urmă cu o săptămână, muncitorii terminaseră reparațiile de la vechea lor locuință. Deși Harry o îndemnase să locuiască în casa din oraș oricât de mult dorea, Lucy îi refuzase oferta generoasă. Fusese de acord însă să aibă un paznic plătit la vechea lor locuință până când Buckley era prins. Domnul Jones luptase în războiul peninsular, iar acest lucru o făcea pe Lucy să se simtă în siguranță.

În acea zi, ea făcuse primul pas spre încheierea relației sale cu Harry. Îl iubea atât de mult, dar știuse întotdeauna că trebuie să existe un sfârșit. Exista o parte din ea care încă tânjea după cererea în căsătorie și nunta de basm, dar știa că nu va putea fi niciodată ducesa de care el avea nevoie.

– Lucy, ești sigură de pasul pe care vrei să-l faci? o întrebă bunica. Mă tem că îl vei face foarte nefericit pe Granfield astăzi.

– Va fi greu, spuse ea cu vocea tremurând ușor, dar știu că așa este cel mai bine.

– Îl iubești?

Ea își reținu lacrimile.

– Da, dar nu este de ajuns. Într-o lume perfectă, doar asta ar fi contat, dar nu va funcționa niciodată. Am știut întotdeauna că trebuie să existe un sfârșit.

Dar chiar și când rosti cuvintele, părea ca și cum i-ar fi smuls bucăți din inimă.

– El nu este genul care să accepte un refuz, spuse bunica.

– Știu, dar în curând va vedea că așa este cel mai bine pentru el și familia lui.

Reuși să rămână calmă cât timp vorbi, dar în interior se simțea pustie și tristă. Știa că vor trebui să treacă luni întregi până să se gândească la el fără ca durerea să-i pulseze în inimă.

Harry se ridică atunci când Lucy intră în salonul vechii lor locuințe.

– Trandafiri din grădina mamei mele, spuse el.

Ea mirosi parfumul.

– Trandafirii cu scorțișoară ai mamei tale.

Inima îi bătea cu putere și nefericirea o învăluise deja. El ridică din umeri.

– Nu știu care e diferența. Pentru mine sunt doar flori.

Lucy voia cu disperare să-i ofere un ultim sărut, dar nu dorea să-l inducă în eroare.

– Voi aduce o vază.

Se întoarse cu vaza, dar zâmbetul îi pălise. Se simțea îngrozitor în legătură cu ce trebuia să facă și se temea că va plânge înainte să poată rosti cuvintele.

– Am convins-o pe bunica să ne lase să vorbim singuri, spuse ea.

Harry îi căută privirea.

– Am sentimentul că nu urmează vești bune.

– Trebuie să vorbim, spuse ea. Oh, Doamne, deja o durea.

– Ar trebui să te implor în avans?

– Harry, nu. Te rog să te așezi lângă mine.

– Te frământă ceva.

– Ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

– Noi suntem mai mult decât prieteni, Lucy.

Ea inspiră adânc cu o respirație tremurătoare.

– Apreciez tot ajutorul pe care ni l-ai dat mie și bunicii.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Vreau doar să te văd în siguranță și fericită.

Lucy își umezi buzele uscate, și ochii i se umplură cu lacrimi.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să punem capăt, Harry.

El o luă de mână.

– Nu face asta, Lucy.

Ea trase adânc aer în piept și apoi expiră prelung.

– Într-o lume perfectă, ne-am fi putut construi o viață împreună și nu ne-am fi făcut griji despre ce cred ceilalți, dar nu există așa ceva. Nimic din ce voi face nu va schimba vreodată statutul meu în înalta societate și v-ar putea afecta pe tine și pe familia ta dacă faci alegerea greșită.

– Nu dau doi bani pe statut sau pe nobilime. Știi asta.

– Este o parte a identității tale, la fel ca ducatul. Ai responsabilități față de familia ta, față de parlament și de Havenwood.

– Am o responsabilitate față de tine. Lucy, te iubesc și nu voi renunța la noi, și nu te voi lăsa să pleci.

– Harry, nimeni nu va uita vreodată că am servit limonadă la Almack. Nimeni nu va uita vreodată că mi-am câștigat existența dând lecții de dans, și mai ales, nimeni nu va uita că am făcut curățenie în camerele de la Albany.

– Nu-mi pasă dacă nu vor uita niciodată. Mie îmi pasă de tine, spuse el.

– Să presupunem că accept să mă căsătoresc cu tine. Ce crezi că se va întâmpla? Prietenii te vor compătimi că ai făcut o mezalianță. Vor vorbi pe la spatele tău că soția ta schimba odată cearșafurile de pe paturile domnilor de la Albany. Dar copiii, Harry? Crezi că urmașii nobilimii nu vor ști că mama copiilor tăi curăța șemineuri la Albany?

– Dacă tu crezi că sunt atât de superficial încât să îmi pese de ce cred alții, atunci nu mă cunoști deloc.

– Îmi pare rău să zugrăvesc un tablou atât de negativ, dar o fac pentru tine.

– Nu, nu e adevărat, spuse el cu o voce aprinsă. Ți-e frică de provocare. Este ca prima dată când te-am întâlnit în parc. Erai gata să o iei la fugă până când te-am făcut lașă. Și Lucy, ce faci tu chiar acum se numește lașitate.

Nările ei fremătară.

– Cel mai laș lucru pe care l-aș face ar fi să te târăsc într-o căsătorie care îți este atât de inferioară, încât ceilalți ar rămâne cu gura căscată de șoc.

– Nu, Lucy, cel mai laș lucru este să pretinzi că faci asta pentru mine și familia mea când motivul adevărat este că ești îngrozită să te confrunți cu înalta societate.

– Am văzut cum șușoteau alții despre mama – atunci când nu o ignorau. Am descoperit că ignorarea cuiva este un lucru eficient. Nu voi permite să se întâmple asta din nou.

Era ceva diferit în felul în care vorbea despre cum fusese tratată mama ei. Harry își dădu seama că vorbise de parcă mama ei era prezentă, dar nu era deloc vorba despre mama ei.

– Lucy, nu doar mama ta a fost ostracizată.

Ea se ridică și se îndreptă către șemineu.

– Nu este important.

–Cine te-a rănit, Lucy?

–Nu are rost să discutăm despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Harry se apropie de ea și o luă în brațe.

–Lucy, cine ți-a făcut rău?

–Este o poveste veche. Știi că unii copii pot fi răi.

–Erau răi pentru că vorbeai altfel, spuse el.

Ea își înălță bărbia.

–Ei nu au uitat niciodată. Asta vrei să auzi? Nu mă includeau niciodată în jocurile lor. Asta vrei să auzi? Își duse pumnul la inimă. Știu ce înseamnă să fii un străin, Harry. Dacă ne căsătorim, nu mă va accepta nimeni ca ducesă a ta. Nu mi-o vor spune niciodată în față, dar mă vor rupe în bucăți pentru că am avut îndrăzneala să mă căsătoresc cu tine.

–Nu-mi pasă de ei. Îmi pasă de *tine*. Inspiră întretăiat. Nu voi renunța la tine, Lucy.

–Te voi păstra întotdeauna în inima mea, spuse ea.

–Atunci nu face asta. Te iubesc.

–Și eu te iubesc, Harry. Te iubesc prea mult ca să te rănesc.

–Mă rănești acum, zise el.

–Am mai spus-o înainte și o spun din nou. Nu vreau să fiu cauza nefericirii pentru tine și familia ta. Voi prețui mereu amintirea sezonului nostru împreună, dar acum trebuie să închei ceea ce nu ar fi trebuit să înceapă niciodată.

El o luă de umeri.

–Nu voi renunța niciodată și nu te voi pierde. Înțelegi?

–Harry, nu vreau să ne despărțim cu supărare.

–La ce te așteptai? Îmi spui că mă iubești, dar mă refuzi. Îți pot oferi totul – o casă și copii. Îți pot oferi o viață.

–Vei găsi pe cineva demn de tine.

–Am găsit-o deja, dar ea nu mă vrea pentru că sunt un nenorocit de duce.

Lucy tresări.

–Îmi pare foarte rău. Te iubesc, dar cel mai mare dar pe care ți-l pot oferi este să plec.

–Nu s-a terminat, spuse el. Nu te voi lăsa să pleci.

După ce Harry plecă, Lucy se așeză pe canapea și începu să plângă.

Capitolul 16

Harry se simțea amorțit complet când urcă în trăsură și bătu cu bastonul în acoperiș.

Ea ar fi putut la fel de bine să-l înjunghie în inimă în prima noapte în care alergase să o salveze. El ar fi trebuit să știe mai bine. Ea îi spusese întruna că diferențele dintre clasele lor făceau ca orice relație dintre ei să fie imposibilă.

Însă fusese atât de al naibii de sigur că putea depăși obiecțiile ei și pe cele ale societății. Dar în ziua aceea când apăruseră Everleigh și Beauland și el o urcase în trăsură, o ascunsese intenționat de privirile lor pentru că voia să o protejeze.

Asta fusese problema. Că trebuia să fie protejată de ochii celorlalți.

La naiba! Nu voia să o piardă, dar nu era vorba doar de el. Ea și mama ei suferiseră din cauza diferențelor de clasă. Probabil că Lucy nu voia să se expună ridicolului și răutăților. Dacă se căsătorea cu ea, ceilalți vor fi răi mai ales pentru că ea va deveni ducesă. Aveau s-o vorbească pe la spate și s-o umilească într-o mie de feluri. Privind situația din perspectiva ei, înțelese că fusese egoist. Ar fi fost nevoie de un miracol pentru a influența opinia înaltei societăți.

Lucy merita să fie tratată cu respect și demnitate. Trebuia să se gândească la ea mai întâi. Ea va găsi pe altcineva, poate un negustor bogat, care se va asigura să nu-i lipsească nimic din punct de vedere material. Dar îl durea să se gândească la un alt bărbat care să o sărute și să facă dragoste cu ea. Își prinse capul în mâini și se întrebă cum naiba va putea trăi fără ea. Dar exista un ultim lucru pe care-l putea face pentru ea. Se va asigura că Buckley va plăti pentru ceea ce făcuse, și când se va termina, îi va spune lui Lucy că nu va mai trebui să-i fie niciodată teamă de el.

Harry se întâlni cu Colin și Bellingham la White. Se gândise că, dacă se va îmbăta criță, s-ar putea să nu-i mai pese că Lucy hotărâse să o termine cu el. După ce bău încă un pahar de coniac, prietenii săi se holbară la el.

– Dacă ai de gând să te afumi, să te murezi și să te sărezi, te descurci de minune, spuse Bell.

Harry își mai turnă un pahar.

– Femeile, mormăi el.

Bell și Colin se uitară la el.

– Asta are ceva de-a face cu dansatoarea? întrebă Colin.

– Am nevoie să mă îmbăt, replică Harry.

– Asta îmi amintește de momentul când era cât pe ce să se înece în nenorocita de Tamisa, spuse Bell.

Harry începu să lăcrimeze după ce dădu pe gât încă un pahar.

– Nu ești salvatorul meu.

– Cineva trebuie să te salveze de sticlă, spuse Colin. Hai, bătrâne, trebuie să te duci acasă!

– Bandit o să latre.

– Câinii fac asta, spuse Bell, punându-și brațul în jurul lui Harry.

– O să ne ia o groază de timp până îl urcăm pe scări, spuse Colin. Este al naibii de greu.

Bell pufni.

– N-am uitat prima dată când a trebuit să-l cărăm până la el în cameră.

– Ce vremuri bune, mormăi Harry.

Harry nu era foarte sigur unde își lăsase pălăria, dar prietenii lui se oferiseră să-i cumpere zeci de alte pălării dacă va înceta să-și caute în șanț pălăria pierdută. Harry își miji ochii.

– Sunt beat.

– Cât de șocant! replică Bell. Ține-l bine, Colin! O să-i spun vizitiului să meargă acasă.

Harry nu-și aminti drumul în trăsură cu prietenii lui sau cum îl duseseră pe scări. Se trezi prăbușit pe canapea, cu o ceașcă de cafea. Bandit stătea la picioarele lui și ronțăia oase pe tăvița de argint.

– O să ai o durere de cap a naibii mâine, spuse Colin.

– Am uitat să-i spun ei ceva.

– Ei? întrebă Colin. Te referi la dansatoare?

– Lucy, spuse el. Ea crede că-mi va distruge viața. A făcut-o deja.

– Cum ți-a distrus viața? întrebă Bell.

– Nu mă vrea.

– Ai cerut-o? întrebă Colin.

– I-am dus flori – flori de scorțișoară.

Bell se încruntă.

– Nu înțeleg nimic.

– Am uitat să-i spun.

– Ce ai uitat să-i spui? întrebă Bell.

El se ridică și se clătină. Camera se învârtea cu el.

– Trebuie să merg să o văd. Am uitat să-i spun.

Colin reuși să-l facă să stea jos din nou.

– Bătrâne, ești beat criță. Nu vrei să te vadă așa.

– Nu mă pot abține. O iubesc. Harry se întinse pe canapeaua veche, și Bandit sări lângă el.

– Trebuie să dormi ca să elimini alcoolul, bătrâne, spuse Bell.

Barlow intră în cameră.

– Ah, văd care este problema.

– Să-i faci dimineață cât mai mult ceai și adaugă puțin coniac, dar nu foarte mult, îl sfătui Bell.

– Așa voi face. Barlow se strâmbă. Să sperăm că nu o să vomite.

– Voi trece mâine să mă asigur că mai este în viață, spuse Colin.

Bell pufni.

– Mâine își va dori să nu mai fie.

Harry își reveni în fire la începutul după-amiezii. Colin se ținu de cuvânt și trase o fugă mai devreme ca să se asigure că Harry era încă în viață. Doamne, se simțea mult prea bătrân pentru acest gen de prostie, dar durerea de cap nu se compara cu modul îngrozitor în care se simțea după ce o pierduse pe Lucy. Își dorea să poată face ceva care să o determine să se răzgândească, dar nu știa ce altceva putea face.

Tocmai mânca niște supă și mai bea niște ceai când cineva bătu la ușă. Deschise oftând.

– Un mesaj de la doamna Norcliffe, spuse valetul. Mi-a cerut să aștept răspunsul dumneavoastră.

Harry se întrebă ce mai voia acum. Rupse sigiliul și i se făcu pielea de găină.

– Spune-i mamei că voi fi acolo într-o jumătate de oră sau mai puțin.

Lucy deschise misiva de la doamna Norcliffe și se încruntă. Mama lui Harry precizase că era ceva extrem de important. Fără îndoială că avea legătură cu dansul de la Almack. Se pare că Harry îi dăduse mamei sale adresa vechii ei locuințe. Dar de ce i-ar fi trimis doamna Norcliffe un mesaj urgent? După ce vorbi cu bunica ei, Lucy decise să meargă și să o ia și pe bunica cu ea. Până la urmă, doamna Norcliffe

păruse să arate o preocupare destul de mare pentru Lucy cât timp fusese bolnavă.

Lucy și bunica ei merseră pe jos către Grosvenor Square, căci vremea era însorită și relativ caldă. Mișcarea avea să-i facă bine. Se gândi să treacă prin parcul Green după aceea, dar asta i-ar fi reamintit prea mult de Harry și avea să înceapă să plângă din nou. Dumnezeu știa că lacrimile curgeau ca din țâșnitoare de când îi spusese că trebuiau să se despartă.

Sună la ușă, și majordomul le conduse înăuntru.

– Sunteți așteptată în salon, spuse majordomul.

Lucy auzi voci la etaj. Până la urmă era așteptată ca să țină lecții de dans? Când ajunse în salon, toată lumea tăcu în timp ce ea o conduse pe bunica spre un scaun.

Când îl văzu pe Harry, ochii i se umplură involuntar cu lacrimi. El se îndreptă spre ea.

– Lucy, ești bine?

Întâlni privirea lui Harry și văzu că expresia lui era serioasă. Buza de jos începu să-i tremure.

– Mi-a fost dor de tine, Harry, șopti ea.

El o luă de mâini.

– Lucy, am fost nefericit fără tine.

Ea îl privi în ochi.

– Te iubesc din toată inima și nu pot trăi fără tine, rosti ea cu o voce joasă.

În ochii lui albaștri se vedea o sclipire ciudată.

– Tu ești singura femeie pe care o voi iubi vreodată, șopti el.

– Eram speriată și te-am îndepărtat.

– Fată dragă, nu ai de ce să te temi.

Doamna Norcliffe li se alătură și își drese vocea.

– Domnișoară Norcliffe, îți mulțumesc că ai venit.

Lucy era derutată. În încăpere se aflau persoane pe care nu le cunoștea.

Un bărbat în vârstă cu părul cărunt stătea și se uita la ea. Avea ochii roșii și umezi. Părea bolnav.

Doamna Norcliffe o luă ușor pe Lucy de braț și o conduse în celălalt capăt al încăperii.

– Domnișoară Longmore, permite-mi să ți le prezint pe Lady Thornwell și pe Lady Montjoy. Ele l-au adus pe tatăl lor la Londra ca să vadă un doctor.

Lucy făcu o reverență.

– Sunt încântată să vă cunosc.

– Mi-am făcut debutul împreună cu Lady Thornwell și Lady Montjoy cu mulți ani în urmă, spuse doamna Norcliffe. Când am aflat că ele sunt în oraș, le-am invitat să mă viziteze cu fratele lor, vicontele Hartford, și cu contele de Wargrove. Atunci am aflat că voiau să afle vești despre un membru al familiei.

Lucy clătină încet din cap când auzi numele Wargrove.

Lady Thornwell trase aer adânc în piept.

– Voiam să aflăm vești despre sora noastră mai mică pe care am pierdut-o de foarte mult timp. Ea și-a părăsit familia cu mulți ani în urmă și a fugit. Din acel moment, nu am mai aflat nimic până când am venit la Londra săptămâna asta.

Lui Lucy i se făcu pielea de găină. Trebuia să fie o greșeală. Nu putea fi vorba de mama ei.

Lady Montjoy își tamponă ochii cu o batistă.

– Sora noastră Anne a fugit cu secretarul tatălui nostru. Numele lui era... Bertram Longmore.

Lucy icni și i se înmuiară picioarele. Dar atunci apăru Harry lângă ea.

– Vino să stai jos! Arăți de parcă ești pe cale să leșini.

După ce o conduse spre canapea, Lucy încercă să-ți țină lacrimile în frâu, dar nu reuși. Harry îi întinse o batistă și își puse brațul în jurul ei.

– N-nu știu de ce plâng, spuse Lucy.

– Este perfect normal, spuse doamna Norcliffe.

– Doamna Norcliffe ne-a spus că mama ta a murit acum mulți ani, spuse Lady Thornwell.

Lucy încuviință.

– Ea a trimis o scrisoare, dar a fost returnată nedeschisă.

Bătrânul cu părul cărunt tresări. Lady Montjoy tremura.

– Oh, Dumnezeule, este fiica lui Anne.

– Rareori ne încumetăm să venim la Londra, spuse bărbatul mai tânăr. Nu știam că ea era aici.

Lucy îl privi cu tristețe.

– Nu a plecat niciodată din Westbury.

– Domnișoară Longmore, acesta este vicontele Hartford, fratele răposatei tale mame, spuse doamna Norcliffe. Este unchiul tău.

– Tata a venit să vadă un doctor, spuse vicontele Hartford, și ne-am făcut griji pentru el, așa că am călătorit cu toții.

Lucy era copleșită. Într-o singură clipă, dobândise o familie mare, una despre care nu era sigură deloc, având în vedere evenimentele care se întâmplaseră cu mama ei.

Lady Thornwell și Lady Montjoy se ștergeau la ochi cu batistele.

– Soră, nu-ți face rău, spuse vicontele Hartford întinzându-i o batistă lui Lady Montjoy.

Bătrânul cu părul cărunt se apropie de Lucy sprijinindu-se într-un baston. Avea ochii plini de lacrimi. Vicontele Hartford îl ajută pe bătrân să se sprijine când se lăsă într-un genunchi în fața lui Lucy.

– Nu sunt vrednic de respectul tău, dar te implor să mă ierți.

Lucy îl privi cu uimire. Harry se aplecă și îi șopti:

– Acesta este bunicul tău, contele de Wargrove.

Lucy icni și își acoperi gura cu mâna. Bărbatul mai tânăr îl ajută pe Wargrove să se ridice în picioare.

– Tată, ai grijă!

Lucy putea vedea foarte clar că Wargrove avea o stare de sănătate precară, dar când se gândi la cruzimea lui, își dădu seama că îi era greu să-l ierte pe acest bărbat care refuzase scrisoarea mamei sale.

Harry se aplecă.

– Este foarte bolnav și are nevoie de iertarea ta, Lucy.

– Da, văd. Nu-mi va fi ușor să-l iert.

– Nu ești obligată s-o faci, șopti el.

– Știu, dar voi vorbi cu el, spuse ea ridicându-se și așezându-se lângă el. Milord, nu voi pretinde că refuzul dumneavoastră de a citi scrisoarea mamei nu a fost o lovitură zdrobitoare pentru ea. Acțiunile dumneavoastră v-au oprit să vă împăcați cu propria fiică.

– Am lăsat mândria și furia să mă conducă și am regretat în fiecare zi acea decizie, pentru că nu voi mai putea niciodată să o revăd pe Anne, spuse Wargrove.

– Ea nu mai este, dar sunt eu, spuse Lucy. Dacă doriți, vă pot povesti despre ea. Viața ei nu a fost una ușoară, dar a fost o mamă minunată pentru mine.

– Este mai mult decât aș merita, spuse Wargrove.

– Nici unul dintre noi nu este perfect, interveni bunica. Cu toții suntem supuși greșelii. Și nu greșelile sunt cele care contează. Ci ceea ce facem după aceea.

– Un punct de vedere excelent, doamnă Longmore, spuse doamna Norcliffe.

Lucy află că vicontele Hartford își lăsase soția în Hampshire împreună cu copiii lor. Mătușile ei o rugară să se ducă de Crăciun la Lansdale, proprietatea lui Wargrove din nordul Angliei. Lucy promise să se gândească la invitație, dar era precaută. Avea nevoie de timp pentru a-și analiza sentimentele legate de familia mamei sale înainte de a face orice angajament.

– Este destul de greu să aflu totul dintr-odată, le spuse Lucy mătușilor sale, dar cred că mama și-ar fi dorit să-mi cunosc familia.

– Poate că ți-ar prinde bine puțin aer curat, spuse Harry.

– Îi voi însoți și eu, spuse Lady Montjoy.

Mina, Helena și Amelia îl priveau amuzate pe Harry.

– Fii atent la maniere, Harry, spuse Mina.

– Obrăznicătură, spuse el.

Lady Montjoy și Lady Thornwell îi priveau cu suspiciune pe tineri.

– Doamnelor, vă pot oferi o ceașcă de ceai? întrebă doamna Norcliffe. Tinerii din ziua de azi sunt foarte neglijenți când vine vorba de faptele lor. Desigur, acesta este motivul pentru care organizez competiții de dans la mine în salon. Vreau să mă asigur că se respectă decența.

Harry se aplecă spre Lucy.

– Mama tocmai a spus o minciună gogonată?

– Cred că da, spuse Lucy zâmbind.

– Domnișoară Longmore, iată că acum ți-ai reîntâlnit familia, spuse doamna Norcliffe. Este o zi plină de bucurie pentru voi toți.

Harry se uită la Wargrove.

– Ar trebui să știți că aveți o nepoată foarte curajoasă.

– Nu chiar atât de curajoasă, zise ea încet.

– De ce spui asta? întrebă Harry.

– Am fost atât de speriată că te voi pierde, încât am încercat să fac să se întâmple asta înainte să mă părăsești tu.

– Lucy a mea, șopti el. Ți-am spus că nu voi renunța niciodată la noi și că nu te voi lăsa niciodată să pleci.

– Știu, șopti ea.

Chiar dacă era bucuroasă să-și întâlnească membrii familiei, cel mai mult își dorea să petreacă un timp cu Harry. Fusese atât de tristă după ce se despărțiseră și nu dorea să se mai simtă niciodată așa.

Zâmbetul lui putea aprinde o mie de lumânări.

– Ți-a fost dor de mine?

– Mi s-a făcut dor de tine din clipa în care ai plecat. Nu suport să fiu departe de tine, șopti ea. N-am făcut altceva decât să plâng din ziua în care ți-am spus că trebuie să ne despărțim. Te iubesc, Harry.

În ochii lui se văzu o emoție puternică.

– Te iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte, spuse el. Mi-a fost teamă că am să te pierd și știam că nu voi putea suporta. Tu ești inima și viața mea. Nu pot trăi fără tine.

– Am crezut că va fi mai bine dacă te voi lăsa în pace, dar nu am putut să rezist. Te iubesc prea mult ca să mai pot renunța vreodată la tine.

– Vrei să-mi acorzi plăcerea să te plimbi cu mine prin grădina de trandafiri?

– Da, mi-ar plăcea asta, spuse Lucy.

– Poate că ar trebui să vizităm cu toții grădina, spuse Amelia.

Mina râse.

– Cred că Harry spera să aibă puțină intimitate.

– Mai întâi aș dori să vorbesc cu doamna Longmore, spuse Harry. Lucy, mă întorc imediat!

Harry o conduse pe doamna Longmore în biblioteca alăturată.

– Ei bine, Granfield, spuse doamna Longmore. Ce ai de spus?

– S-ar putea să fie puțin neobișnuit, dar aș dori să vă cer permisiunea s-o iau pe nepoata dumneavoastră în căsătorie.

Doamna Longmore îl strânse de mână.

– Știu că vei fi un soț bun pentru ea. Ai permisiunea mea.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– Vă mulțumesc. Eu chiar o iubesc pe nepoata dumneavoastră și sper că veți veni să locuiți împreună cu noi. Știu că asta o va face fericită pe Lucy.

Harry o ținea de mână pe Lucy în timp ce se plimbau printre rândurile parfumate de trandafiri.

– Hai să ne așezăm pe bancă, spuse el.

Lucy își aminti de după-amiaza când doamna Norcliffe o făcuse să se simtă atât de prost. Părea să se fi întâmplat cu ani în urmă, dar făcea parte din trecut, iar ea trebuia să privească înainte.

– Sentimentele mele pentru tine au devenit tot mai puternice, dar este important să știi că te iubesc indiferent dacă ești cameristă, dansatoare sau nepoata unui conte. Aceste denumiri sunt doar zorzoane. Ceea ce ești tu pe interior iubesc eu cu disperare.

– Te iubesc, Harry. Te voi iubi mereu.

– Există o problemă serioasă de care trebuie să mă ocup.

Ea își lăsă capul în jos.

– Te referi la Buckley?

– Da, va plăti pentru ce v-a făcut bunicii tale și ție.

– Mi-e frică să nu fii rănit.

– Nu, nu am nici o intenție să las să se întâmple asta. Va plăti pentru faptele sale.

– Te rog să ai grijă! N-aș putea suporta să ți se întâmple ceva.

– Voi fi atent. Promit. Ochii lui albaștri căpătară o privire vicleană. Este cam pustiu pe aici, suntem doar noi doi.

– Da? Oare de ce spui asta?

– Pot să te sărut?

– Credeam că nu mai întrebi odată.

El își înclină capul și o sărută ușor la început, dar era atât de fericit că ea îl primise înapoi, încât nu se putu abține să nu o sărute profund. Lucy își strecură mâinile pe sub redingota lui.

– Îmi place mirosul cămășii tale și cel mai mult îmi plac toți mușchii tari de pe piept.

– Mie îmi place părul tău roșcat și ochii tăi verzi, mai ales când ești nervoasă.

Ea se încruntă.

– Îți place când sunt supărată?

– Da, spuse el trăgând-o în poală.

– Așa te comporți tu frumos? întrebă ea.

– Conform mamei mele, am fost întotdeauna un ștrengar.

– Un obraznic este mai potrivit, spuse ea.

O sărută din nou, încântat de modul în care se agăța de el când limbile li se împletiră. În cele din urmă, el întrerupse sărutul.

– Mai bine ne oprim înainte să vină cineva să verifice dacă suntem cuminți.

– Te rog, nu. Îmi place mai mult când ești obraznic, spuse ea.

– Mai bine mergem. Încep să fiu cam... excitat.

Ea îl îmbrățișă cu putere.

– Te iubesc, Harry.

El îi prinse mâna și o ridică la pieptul lui.

– Inima mea va bate mereu doar pentru tine.

– Harry, nu cred că ar trebui să le spunem copiilor noștri că ne-am cunoscut pe stradă. Nu sună prea bine.

El râse.

– Lucy, le vom spune că ne-am întâlnit în parc, dacă asta te face să te simți mai bine.

– Da, nu vreau ca urmașii noștri să știe că am scos un cuțit în fața ta.

– Probabil că nici nu ne vor crede, spuse Harry. Apoi îngenunche înaintea ei în iarbă. Te iubesc din toată inima. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, mă voi căsători cu tine, Harry.

Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice în picioare. Apoi o sărută lung, fierbinte și dulce.

– Draga mea Lucy, m-ai făcut un bărbat foarte fericit.

Capitolul 17

Cinci zile mai târziu

Cei doi polițiști se deghizară în clienți și intrară în drogherie.

Făcuseră progrese cu ancheta după ce porniseră pe pista că Buckley și spițerul de la drogherie ademeneau femei tinere cu promisiuni de angajare care se dovedeau a fi prostituție forțată. Era o afacere dezgustătoare. Pentru Harry, era cu atât mai înspăimântătoare când realiză că Buckley ar fi putut avea planuri similare pentru Lucy. Acest gând îl făcu să-și întărească hotărârea de a vedea că ticălosul plătea pentru faptele sale.

Acum, Colin și Bellingham așteptau într-o cameră din spate, pregătiți să rupă ușa de îndată ce Buckley intra.

Acolo se aflau trei tinere îngrozite, acestea fiind cele mai recente victime pregătite pentru Buckley. Nenorocitul jurase să le ucidă familiile dacă nu făceau ceea ce le poruncea el. Dar în seara aceea nu avea să aibă succes.

În camera principală, spițerul era atât de speriat, încât făcuse pe el. Harry îl amenință cu un cuțit.

– Un singur cuvânt de avertizare pentru Buckley și-ți tai gâtul. Înțelegi?

– D-da.

Harry se ghemui în spatele tejghelei, fiind gata să iasă când Buckley își făcea apariția nocturnă pentru o sticlă de laudanum.

Clopotul de deasupra ușii sună, și spițerul țipă:

– Razie!

Spițerul lovi cuțitul din mâna lui Harry, dar acesta trase un pumn în obrazul ticălosului. Bărbatul se prăbuși pe podea. Harry îl legă ca pe un porc și îl lăsă să se agite.

Colin și Bellingham dădură buzna în camera principală imediat ce Harry se repezi spre Buckley și îl lovi pe nenorocit în nas. Buckley țipă când îi țâșni sângele. Harry îl legă de mâini și de picioare.

– Ia ghici unde te duci? Și ce părere ai să atârni în ștreang?

Bineînțeles, lașul începu să implore și să țipe pentru milă. Harry îi dădu un șut în fund când sosi gardianul.

Între timp, polițiștii înregistrau adresele fetelor pentru a le duce înapoi la familiile lor. Fetele erau speriate, dar din fericire fuseseră salvate înainte ca ticăloșii să apuce să le facă rău. Analizau toate acestea când auziră voci de femei. Câteva minute mai târziu, Harry descoperi o trapă și o deschise. Gardianul îl ajută să scoată femeile din pivnița întunecată. După o investigație amănunțită, gardianul îi informă că Buckley le răpise de pe stradă și le târâse la drogherie, intenționând să le oblige să se prostitueze.

Când totul se termină, polițiștii le strânseră mâinile.

– Bună treabă, domnilor!

Colin își ridică sprâncenele.

– Avem ceva experiență cu nenorociții ca Buckley.

Harry zâmbi.

– La naiba, am fi putut să-i aruncăm în Tamisa.

– Când ne-am cunoscut prima dată, spuse Bellingham, eu îmi vedeam de treaba mea când am auzit un pleoscăit.

– A trebuit să-ți salvăm fundul, Harry, spuse Colin râzând.

– O prostituată îmi furase banii, zise Harry, iar barcagiul m-a aruncat peste bord.

– Nu-i adevărat, îl contrazise Colin. Tu ai încercat să te ridici în picioare, dar erai atât de beat că ai căzut în apă.

– Duhoarea era dezgustătoare, spuse Bellingham. Mi-ai spus că sunt salvatorul tău. Doamne, ce întâmplare!

Harry zâmbi.

– Ce vremuri bune, prieteni!

– Deci, Harry, spuse Bellingham, când e nunta?

– În curând, spuse el. Colin, vrei să fii cavalerul meu de onoare?

– Aș fi onorat, răspunse acesta.

După două săptămâni

Harry o legă pe Lucy la ochi și o conduse în casa unde Lucy stătuse în convalescență când fusese bolnavă. Fără știrea ei, Lady Ravenshire o renovase ca dar de nuntă.

– Ești pregătită? o întrebă Harry.

– Da, te rog să-mi dai jos legătura de la ochi.

El o dezlegă încet. Lucy icni.

– Vai, este superbă! Oh, îmi plac ferestrele în stil palladian.

Harry o conduse în sufragerie.

– Despre asta nu sunt prea sigur – nu există pereți.

– Oh, cât de inteligent! S-au folosit coloane în locul pereților. Mi-aș dori să am ochiul ei pentru decor.

Harry se scărpină în cap.

– Ca să fiu sincer, mă bucur că nu-l ai. Colin mi-a spus că Angeline a dărâmat mai mulți pereți din casa lor. Cred că este cam ciudat.

Lucy râse.

– Presupun că ea își dărâmă frustrările la propriu.

– Știindu-l pe Colin? Probabil că da. Dormitoarele nu sunt foarte diferite, continuă Harry, dar sunt mai mult decât fericit să-ți fac un tur al lor.

Ea își flutură un deget.

– Știu la ce te gândești, dar ne-am înțeles să așteptăm până după nuntă.

– Of, Doamne! Se duse în spatele ei și o înconjură cu brațele. Abia aștept să te duc la Havenwood.

– Sunt nerăbdătoare să văd unde ți-ai petrecut verile în copilărie.

– Este un loc bun pentru copii și porci, spuse Harry.

Ea se întoarse în brațele lui.

– Iubesc faptul că mă faci să râd, și sper ca într-o zi, cât de curând, să avem un băiețel cu ochii ca ai tăi.

– Și poate o fetiță cu ochii ca ai tăi, spuse el.

– Cred că bunicii îi va plăcea la Havenwood. Preferă viața de la țară pentru că este liniștită.

– Este liniștită până scapă unul dintre porci.

Lucy râse.

– Abia aștept să-i văd.

– Eu abia aștept nunta noastră.

– Ești sigur? Mai ai zece zile de burlăcie.

– Îl ții minte pe Justin, fiul vitreg al lui Bell?

– Da, îmi amintesc de el.

– Se mută în vechiul meu apartament de la Albany. Vrea să păstreze canapeaua ponosită.

– Oh, aceea este cea mai urâtă piesă de mobilier pe care am văzut-o vreodată.

El râse.

– E bună pentru burlaci. Are de gând să-și ia un câine, deci va avea o mulțime de păr pe acolo, și nu i-a spus asta lui Lady Bellingham, dar abia așteaptă să fumeze țigări de foi fără să fie și ea prezentă.

– Uf, făcu Lucy fluturându-și mâna. N-o condamn. Presupun că Justin va moșteni și gravurile nerușinate, spuse ea.

– Înțeleg aluzia. În plus, de ce mi-ar trebui o gravură când o am pe mireasa mea frumoasă?

– Bun răspuns, spuse Lucy zâmbind. Mâine, eu și Lady Bellingham mergem să probăm rochiile noi pentru seara de miercuri de la Almack. Știu că nu poți să suferi locul acela, dar vom participa de dragul mamei tale. Chiar și bunica a decis să meargă.

– Hmm.

O ridică pe vârfuri și o sărută profund. Când mâinile îi alunecară pe fundul ei, ea oftă, simțindu-i bărbăția tare pe abdomen.

– Zece zile e o perioadă lungă de timp.

– Știu, spuse ea cu respirația întretăiată. A cui a fost ideea?

– A ta, spuse el, privind-o cu speranță.

– Harry?

– Da.

– Oh, bun, mă bucur că ești de acord, spuse ea.

El se așeză pe canapea și ea se lăsă între genunchii lui. Îi desfăcu ușor fiecare nasture de la pantaloni, tachinându-l cu degetele prin țesătură.

– Mă omori, spuse el.

Când mădularul lui se eliberă, ea îl privi.

– Nu știu ce să fac.

– Eu știu. Călărește-mă!

Ea îl călăuzi în ea încet.

– Apleacă-te în față!

– Oh, spuse ea.

El se arcui spre ea și îi înconjură cu degetul locul ei dulce. Ea îl strânse și țipă. Se simțea atât de bine. Își închise ochii când senzațiile erotice îl copleșiră. Când se termină, el o sărută cu blândețe pe buze.

– Sunt atât de bucuros că te-am salvat de pe stradă în noaptea aceea, spuse ea.

– Stai, eu sunt Sir Galahad.

– Tu n-ai nici un armăsar.

– Țin să te contrazic.

Ea izbucni în râs. Apoi își puse capul pe umărul lui.

– Mă faci atât de fericită.

– Ce-ți dorești ca dar de nuntă? întrebă el. Bijuterii?

– Știi ce vreau cu adevărat? întrebă ea.

– Pe mine?

– De unde știi?

– Pentru că sunt atât de irezistibil.

– Și foarte modest.

Ceasul de pe șemineu bătu ora. Lucy suspină.

– O, nu! O să întârziem la dineul mamei tale. Ar putea ghici că am făcut lucruri desfrânate.

– Mama are o putere destul de mare în salonul ei, dar nici măcar ea nu ne poate vedea tocmai din Grosvenor Square.

Miercuri seară la Almack

King Street era aglomerată de mulțimea de trăsuri strălucitoare care șerpuiau într-o coadă foarte lungă.

Un bărbat stătea pe trotuar și cânta la o scripcă în timp ce săracii dansau pe stradă. Harry se uită pe geam.

– Lucy, uită-te la dansatori!

– O, pare că se distrează, spuse ea.

– Hm, făcu doamna Norcliffe. Este cam lipsit de demnitate.

– Așa sunt și acei domni care se clatină pe scări, rosti Lucy cu o dezaprobare evidentă.

– Dragostea mea, trebuie să se îmbete în avans pentru că patroanele au interzis orice formă de alcool în interior. Crezi că ar putea rezista doar cu limonadă? întrebă Harry.

– N-ar trebui să bea în exces, spuse Lucy pufnind.

– Îți mulțumesc, domnișoară Longmore, spuse doamna Norcliffe. Nimeni n-ar trebui să caute divertisment într-o sticlă. O, Dumnezeule! Bătrânul Lord Houghton bea dintr-o sticlă. La vârsta lui. E scandalos!

– Ce muzică plină de viață, spuse doamna Longmore.

– Bărbații și femeile dansează pe stradă, bunico.

– Cu siguranță pare că toată lumea se simte bine, spuse doamna Longmore, deși e cam zgomotos.

– Înăuntru este mult mai liniștit, vă asigur, spuse Harry.

În cele din urmă, trăsura lor ajunse până la trepte. Harry ajută pe toată lumea să coboare.

Trăsura lui Everleigh se afla chiar în spatele lor. Mina și Everleigh coborâră cu familia lui după câteva minute.

Doamna Norcliffe o luă pe bunica de braț.

– Rochia dumneavoastră este perfectă pentru ocazie, spuse ea.

– Lucy m-a asigurat că am volane și mai multe rânduri de dantelă. Aștept cu nerăbdare să ascult orchestra.

Lucy zâmbi. Evelyn și Mary le ajutaseră pe Lucy și pe bunica ei să se îmbrace pentru eveniment. Mina și Everleigh îi ajunseră din urmă.

– Este foarte drăguț din partea ta să participi în seara asta, Harry. Știu cât de mult detești acest loc, spuse Mina.

– Am promis să mă port frumos, spuse Harry.

Helena pufni.

– Lucy, îți dai seama că asta înseamnă probleme.

– Nu sunt chiar atât de rău, spuse Harry.

– Nu *mai* ești, preciză Lucy. L-am domesticit eu.

El mârâi.

– Granfield, ai petrecut prea mult timp cu Bandit, spuse doamna Longmore.

– Destul, zise doamna Norcliffe. Sunteți cu toții la fel de răi ca sărmanii ăștia. Aveți puțină bună-cuviință, vă rog!

Colin și Angeline îi salutară din capătul scărilor.

– Asta este ultima seară de la Almack din acest sezon, spuse Colin. Sunt încântat.

– Șșșt, spuse Angeline.

– De ce nu le place bărbaților la Almack? întrebă doamna Longmore.

– Pentru că noi suntem niște bestii și preferăm coniacul, țigările de foi și jocurile de noroc, răspunse Justin după ce îi prinse din urmă.

– Nici o țigară pentru tine, tinere, spuse Lady Bellingham. Să nu crezi că poți trece neobservat. Duhoarea este îngrozitoare.

– Eu chiar le simt lipsa, spuse Bellingham cu tristețe, dar mai mult ți-aș simți-o pe a ta, soția mea.

– Vezi să-ți amintești asta, replică Lady Bellingham pufnind.

– Intrăm sau preferați versiunea de pe stradă? întrebă Harry.

– Hai să mergem, spuse Bellingham.

– Este seara cea mai aglomerată de până acum, spuse doamna Norcliffe. Sunt foarte mulțumită.

Lucy se uită în spate la mesele cu gustări.

O fată nouă cu șorț stătea acolo cu carafa de limonadă. Lucy ridică privirea spre Harry.

– Nu făceam mulți bani, dar îmi plăcea să mă uit la dansatori. Sunt foarte nerăbdătoare să-i văd în seara asta. Sper să câștige Mina și Everleigh.

Lucy se așeză între Harry și bunica.

– Nu știu care este primul dans din seara asta, spuse ea.

– Eu am auzit un zvon despre asta, zise Harry.

– Și nu mi-ai spus și mie? întrebă Lucy.

– N-am vrut să stric surpriza, spuse el.

Lucy se bucură când contele și contesa de Wargrove se așezară lângă ea și Harry. Era fericită că își găsise bunicii. Bunicul ei făcuse o greșeală teribilă, dar Lucy îl iertase și știa că mama ei ar fi fost de acord.

Doamna Norcliffe se ridică în momentul când orchestra din balconul de deasupra cântă o mică piesă introductivă. Apoi făcu un pas în față.

– În seara asta, va avea loc o schimbare în concursul de dans.

Mulțimea deveni mai zgomotoasă și în cele din urmă se liniști când doamna Norcliffe își ridică mâinile.

– Vom avea un concurs de dans în seara asta, dar mai întâi, aș dori să o omagiez pe logodnica fiului meu, domnișoara Longmore.

Aplauzele fură răsunătoare, spre uimirea lui Lucy. Ea își duse mâna la inimă. Doamna Norcliffe nu îi putea face o onoare mai mare.

– Acum, spuse doamna Norcliffe, aș dori să vi-i prezint pe contele și contesa de Wargrove, care s-au regăsit de curând cu nepoata lor, domnișoara Longmore.

Contele se apropie de Lucy și îi dărui un trandafir.

– Din grădina de trandafiri a doamnei Norcliffe.

Lucy făcu o reverență și apoi își îmbrățișă bunicul.

– Mulțumesc.

– Acum, spuse doamna Norcliffe, este rândul fiului meu să o onoreze pe domnișoara Longmore.

El făcu o plecăciune către Lucy.

– Pot avea onoarea acestui dans?

Ea zâmbi.

– Da, mulțumesc.

Orchestra începu un vals. Harry o ținu strâns și nu își luă ochii de la ea în timp ce se învârteau iar și iar. Zâmbetul lui putea, într-adevăr, să aprindă toată Londra.

– Te iubesc, spuse el. Îți voi spune asta în fiecare zi. Și dacă se întâmplă să uit, sunt sigur că mă vei amenința că o să dorm cu Bandit.

Lucy izbucni în râs. Când dansul se termină, el îi sărută mâna și o conduse către scaun.

Priviră concursul de dans. Se părea că nimeni, nici măcar domnii, nu voiau să rateze ultimul concurs.

– Sper să câștige Mina și Everleigh, spuse Lucy.

– S-au descurcat foarte bine tot sezonul, zise el. Știind-o pe Mina, va fi fericită indiferent de rezultat.

Existau mai multe cupluri care dansau vals. Lucy descoperi că era neliniștită.

– Voi fi dezamăgită dacă nu vor câștiga Mina și Everleigh, dar îi voi felicita oricum.

Părea că trecuse o veșnicie până când patroanele adunară toate punctajele și luară o decizie. Orchestra din balcon cântă o scurtă piesă. Apoi Lady Jersey anunță că Mina și Everleigh câștigaseră cu cel mai mare punctaj dintre toate perechile. Urmară aplauze furtunoase. Când bătăile din palme încetară în cele din urmă, Everleigh anunță că el și Mina doreau să doneze cele cinci sute de lire orfelinatului.

– Mai am încă un anunț, spuse Everleigh. Domnișoara Mina Radburn a acceptat să se căsătorească cu mine.

Toată lumea se ridică să aplaude fericitul cuplu.

Două luni mai târziu

În timp ce trăsura continua să meargă, Lucy scoase un oftat exasperat.

– Harry, te rog să-mi scoți legătura de la ochi!

– Răbdare, spuse el. Îți vei vedea surpriza în curând.

– Mă simt dezorientată, spuse Lucy.

– Doar încerci să mă faci să-ți spun acum, zise el.

Ea râse.

– Ai dreptate.

Harry lovi cu bastonul în acoperiș, și trăsura încetini și opri.

– Acum îmi vei scoate legătura de la ochi? întrebă Lucy.

– Nu încă, zise el.

Harry o ajută să coboare din trăsură și o ținu de mână.

Pantofii lor răsunau pe pardoseală.

– O să mergem la etaj, să calci cu atenție, spuse el.

– Harry, sunt nerăbdătoare!

– Nu fi. Vom ajunge imediat.

În cele din urmă, o ajută să ajungă în capătul scărilor și îi scoase legătura. Apoi deschise o ușă și o conduse înăuntru.

Lucy icni când văzu podeaua de lemn și ferestrele din podea până în tavan.

– M-am gândit că dansatoarea mea frumoasă merită să aibă propriul studio de dans.

Ea alergă în brațele lui și îl îmbrățișă strâns.

– Te iubesc foarte mult.

– Ești fericită? întrebă el.

– Sunt încântată. N-am visat niciodată că voi fi atât de fericită, spuse ea.

– Fără lacrimi! Zâmbește pentru mine, Lucy!

– Trebuie să-ți spun ceva, spuse ea.

El își arcui sprâncenele.

– Ce este?

– Sunt destul de sigură că vei fi tată, Harry.

Lui Harry i se făcu pielea de găină. Apoi o ridică și o învârti înainte să o lase să alunece lipită de trupul lui.

– Nu am crezut că este posibil să fiu mai fericit, dar sunt.

– Și eu sunt la fel, soțul meu minunat.

El o sărută lung și încet.

– Sper ca într-o zi să avem o fetiță drăguță cu ochii verzi care să danseze la fel de bine ca mama ei.

– Eu cred că ne-a fost scris să fim împreună, șopti Lucy.

– Ce ar trebui să le spunem copiilor noștri când vor întreba cum ne-am cunoscut? întrebă el.

– Adevărul, spuse ea. Nu vor crede niciodată.

El izbucni în râs.

– Unchiul tău era ca tine?

– Pe cine crezi că încercam să imit când eram mic?

– Porcii? spuse ea.

El râse în hohote.

Când se opriseră din râs, Harry o sărută cu blândețe pe buze.

– Când am plecat de la Havenwood, după moartea unchiului meu, starea mea de spirit era la pământ. Mă întrebam cum aș fi putut vreodată să mă întorc din nou acolo, având în vedere toate amintirile cu unchiul meu, spuse el.

Apoi o sărută și adăugă:

– Te iubesc, dansatoarea mea frumoasă.

Mulțumiri

Celor mai importante partenere din cariera mea: Lucienne Diver și Michele Biderspach. Amândouă ați făcut o schimbare incredibilă în viața mea de scriitor. Vă mulțumesc pentru tot!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*
Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*
Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
Julie Garwood, *Dorințe rebele*
Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
Anne Barton, *Păcătoasa*
Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
Jennifer Blake, *Capcana inimii*
Victoria Alexander, *Șarada*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*
Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*
Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*
Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Aproape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*
Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*
Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
Cara Elliott, *Tentații periculoase*
Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucereste-ma din nou

vor apărea:

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*